

Giới thiệu Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!

Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính là tiểu thuyết ngôn tình nổi bật trong tuần, nói về Dương Thu Linh thật không ngờ có một ngày lại xuyên qua tiểu thuyết cao. Nhưng không may lại xuyên thành Hoa Vân Tích - nữ phụ bi thảm nhất trong lịch sử các nữ phụ. Người ta nữ chính chỉ cần đứng soái ca là được yêu. Nữ phụ trăm phương ngàn kế muốn tiếp cận các soái ca thì bị ném qua ngàn dặm. Kết cục bị các nam phụ nam chính tổng tấn công để ghi công với nữ chính. Truyện còn bật mí về nam chính nam phụ thật soái ngầu: bác sĩ, giáo sư, hắc đạo vương, thượng tá, tổng giám đốc, ngôi sao, ... đủ các loại màu mè mỹ nam. Hậu cung trong mắt nữ chính thật phong phú sắc màu a~ Sao trong mắt cô thấy hậu cung của nàng ta toàn màu đen vậy ~ Phải làm sao đây, họ lúc nào cũng có thể trở thành từ thần đến giết cô! Phải tránh thật xa nữ chính và hậu cung của nàng~ Nhưng sao tôi không làm gì nữ chính mà các người lại vây quanh tôi? Thật không hoa lệ, chẳng lẽ các người là từ thần đến giết tôi thật? Chẳng lẽ tôi không thoát khỏi kiếp làm nữ phụ bi thảm? Tác giả đâu, tôi muốn về nhà~ Thay vì tiếp tục thưởng thức tựa truyện đặc sắc này thì Ác Quỷ Khát Máu lại cho đọc giả một cái nhìn đầy mới mẻ về thể loại ngôn tình hiện nay. Mời các bạn cùng theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tránh Vào Khu Vực An Toàn Là Tốt Nhất!

Khẽ mở mắt, đập vào mắt là mái rèm màu hồng phấn. Kích thích con mắt quá, ai trang hoàng lại căn phòng cô trong một đêm thế này?

Dương Thu Linh ngồi dậy gãi đầu nhìn quanh phòng. Một căn phòng lớn đầy sắc hồng, một căn phòng hoàn toàn xa lạ, trên người cô lại mặc bộ quần áo ngủ màu hồng, tay thì ôm gấu bông hồng, à không, là gấu bông trắng. Cô ngẩn người một lúc.

Ồ phải rồi, mơ của mơ thì hẳn là thực rồi! Hôm qua cô đã thức dậy trong căn phòng này một lần.

Đêm hôm kia Thu Linh nhớ mình cứ uống nước rồi đi vệ sinh xong hết đi vệ sinh lại uống nước. Loay hoay làm gì mãi vẫn không ngủ được đành lên waptop kiểm tra ngôn tình nph vẫn nào nhằm nhằm cho nó buồn ngủ. Thế mà đọc đọc đến đoạn nào đó buồn điện thoại ngủ luôn. Tỉnh dậy thì không còn ở phòng mình nữa.

Thật không hoa lệ chút nào khi biết chủ nhân thân thể này là Hoa Vân Tích - tên nghe rất tiêu chuẩn nữ phụ. Có chị gái là Hoa Vân Nhã. Gia đình thuộc dòng dõi quý tộc ở nước C này, theo thái độ của người xung quanh thì chủ nhân thân thể người người ghét. May mắn do công việc phiên dịch ngoại giao khắp các nước nên cô biết nhiều ngoại ngữ trong đó có tiếng nước C. Nhưng xui xẻo là thám thính tên từ đầu tới cuối các thành viên trong biệt thự, cô nhận ra hình như, không, chắc chắn đó là các tên xuất hiện ở cuốn tiểu thuyết cô đọc đêm đó. Còn linh hồn cô, nó đang trong thân xác nữ phụ.

Dương Thu Linh, đúng hơn giờ phải gọi là Hoa Vân Tích. Hoa Vân Tích ôm đầu thở dài. Ngày đầu tỉnh dậy thì nghĩ xem mình là ai, ngày thứ 2 tỉnh dậy tất nhiên phải nghĩ xem làm sao để sống rồi!

Cô chưa đọc hết cuốn tiểu thuyết nhưng đã đọc đến chỗ cần đọc. Hoa Vân Tích nhớ cô đang đọc đến đoạn nữ phụ muốn quyến rũ các nam chính nhưng bất thành nghĩ nữ chính kỹ năng bôi dương hoa đi tiết lộ cái gọi là bản mặt thật cho các nam chính. Nhưng các nam chính biết thừa nữ chính lên giường với ai rồi. Nên hợp tác mỗi người 1 chân người cung cấp mì được, người cung cấp 1 đoàn ăn mày hôi hám, người thì cho chó săn phóng đại tin tức, ... Dùng nó để tranh công ghi điểm với nữ chính trong quyền lợi phòng the.

Thực sự khi đọc, Hoa Vân Tích chỉ nghĩ đến: nhiều h nhưng chỉ thấy phang rồi dùng 1 phát yêu không rõ vì đâu. Mà truyện h thì vì cái giường là hợp lý lắm rồi! Nên thế cô cũng chỉ đọc lướt, không để ý lắm đến những gì xung quanh tình tiết câu chuyện, bao gồm cả nữ phụ. Cô chỉ biết nữ phụ là con của nhà này nhưng ngay cả cha mẹ cũng không ưa chỉ ưa nữ chính Hoa Vân Nhã. Trong khi đó Hoa Vân Nhã là con nuôi nhận nuôi từ đôi vợ chồng là bạn của bố mẹ Hoa Vân Nhã, qua đời vì tai nạn năm cô 3 tuổi, nên cô được cái danh làm con nuôi nhà họ Hoa. Từ nhỏ ghen tị với Hoa Vân Nhã nên hay si và nàng bằng lời nói cay nghiệt, sau này biết nàng ta có mỹ nam nhiều màu vây quanh thì càng ghen tị hơn. Cho đến khi nam chính Cao Lực Ngự đã túm tóc và dùng giọng nói dịu dàng truyền cảm pha chút cười cợt và ánh mắt lạnh lùng thì thầm với Hoa Vân Tích sự thật: cô vốn dĩ mới là con nuôi của nhà họ Hoa, cha mẹ của Hoa Vân Nhã mới là cha mẹ cô, vì quá nghèo nên đã trao đổi hai người khi trong bệnh viện. Sau này họ mất tâm, mãi khi nhận được tin họ tai nạn mới tìm được Hoa Vân Nhã, do biết ơn cứu mạng của vợ chồng kia, nhà họ Hoa nhận nuôi Hoa Vân Nhã. Sau này khi biết Hoa Vân Nhã mới là con ruột mình, họ dự tính tiếp tục nuôi 2 người như vậy cho đến khi trưởng thành, coi như báo đáp công ơn. Thân phận con nuôi nhà họ Hoa không được công bố ra ngoài.

Hoa Vân Tích không hiểu sao mà mọi chuyện tròn chu thế. Nhưng mà logic thần thánh truyện toàn H, cô chịu. Vấn đề là, giờ, Hoa Vân Tích chính là cô, cô chính là Hoa Vân Tích! Còn nữa, cô quên hết những tình tiết truyện nhỏ nhặt rồi. Biết làm sao mà tránh các nam chính đây?! Thôi, ăn gì đã, đến đâu hay đến đó, sau xảy ra chuyện gì thì coi như gọi ý qua để cố nhớ.

Hoa Vân Tích mở tủ lạnh ra thấy có nhiều cơm thừa và trứng, thực ra có nhiều đồ nhưng toàn đồ ăn nhanh. Hôm nay chủ Nhật nhà họ Hoa định kì đều cho người hầu nghỉ, ai nấy đều ra ngoài ăn. Cha mẹ mất lâu rồi, cô chỉ sống một mình hưởng khoản tiền tích trữ cha mẹ để lại dưới sự giám hộ của bác gái mà lo ăn học. Từ khi còn nhỏ không ai chăm sóc cô phải tự lo mọi việc, nói tự lo có vẻ oai chứ thực chất đó là môi trường thuận lợi để phát triển thói quen lười biếng bê tha của mình. Cô hay nấu nhiều ra để lại đồ thừa hôm sau đun lại cho nhanh. Cũng lười đi ra ngoài.

Hôm nay nhà họ Hoa trống trơn không bóng người, bao gồm cả nữ chính Hoa Văn Nhã, chắc cô ấy đang tình cờ gặp nam chính nào đó và xxoo.

Hoa Văn Tích cảm com và trứng đến phòng bếp nấu. Vừa bật bếp đặt chảo lên và đập quả trứng vào thì cảm giác có bóng người đứng phía sau. Cô quay đầu lại thì thấy một người đàn ông với vẻ mặt vừa tỉnh ngủ nghi hoặc đứng nhìn cô. Người đàn ông này quả thực đẹp trai, sống mũi cao, khuôn mặt góc cạnh hài hòa. Hắn mặc áo sơ mi không cài nút áo lộ ra khuôn ngực rắn chắc trông thật gợi cảm. Hoa Văn Tích đánh giá qua rồi nghiêng đầu thấp mắt:

"Anh là ai? Sao lại ở đây giờ này?"

Người đàn ông nghe câu đấy hai mày nhú lại:

"Cô không biết tôi? Tôi mới phải hỏi người câu đó. Hoa Văn Tích, sao cô lại ở đây giờ này?"

Lâm Hạo Lăng vừa ngửi thấy mùi thơm nên tiến vào bếp, không ngờ lại thấy Hoa Văn Tích làm chuyện chưa từng thấy là ở trong bếp nấu com. Trông cô có vẻ giống như thực sự không biết hắn là ai, Hoa Văn Tích này rốt cuộc đang định bày trò gì?

"Tôi phải biết anh là ai sao? Còn nữa, anh không thấy à? Tôi đói nên mới đứng đây chứ sao nữa! Còn anh, anh chưa trả lời câu hỏi của tôi!"

Hoa Văn Tích tiếp tục quay lại nhìn chảo chờ trứng chín. Nhưng đột nhiên Lâm Hạo Lăng tiến đến vòng tay bên hông cô, dùng giọng nói trầm thấp mê hoặc lòng người nói khẽ:

"Cô quên tôi là ai, thế có quên cô già bệnh đến bệnh viện rồi lợi dụng quan hệ người thân đòi tôi chăm sóc. Mục đích...cờ đồ quyến rũ tôi? Huh?"

Hoa Văn Tích giật mình động tay một phát chảo trứng úp lại về phía mình, cô hoảng quá liền giật lùi về phía sau, tay Lâm Hạo Lăng ôm hông cô nên cả hai đều ngã nhào về phía sau. Nhưng không may, đầu ấn trong chảo vẫn bị bắn lên chân cô mấy vệt dài.

Hoa Văn Tích nhìn đầu nhảy lò cò xong ôm chân đặt lên hân bệ rửa bát, xả nước vào chỗ bị bắn.

...

Ngồi trên sofa, áp má lên bàn, Hoa Văn Tích ôm bụng nhăn mặt. Đói, trứng kia coi như bỏ đi rồi, giờ chân đau không lấy sức đâu đứng nấu nữa. Từ sau khi hắn nhắc chuyện quyến rũ ở bệnh viện kia nàng mới nhớ ra. Nữ phụ từng cố ý quyến rũ hắn nhưng bị hắn điên tiết nói "Bán mặt dâm đảng của cô nhìn rất buồn nôn làm tôi dậy hứng không nổi". Không ai khác chính là tên Lâm Hạo Lăng được tác giả mặc định về ngoài nhò nhả lễ độ nội tâm cảm thú đó.

Hôm qua Hoa Văn Tích có nghe loáng thoáng ai đó sẽ chuyển sang đây sống một thời gian nhưng không để ý lắm, thậm chí tin tức từ người hầu xong cô cứ ru rú ở phòng xem truyện tranh. Nay ngẫm lại mới thấy hình như đây là đoạn đầu truyện. Lâm Hạo Lăng là em trai không cùng huyết thống với ông Hoa. Còn gì lãng nhãng nữa cô quên rồi, nên không biết ông Hoa 53 tuổi mà hắn kém những hơn 20 tuổi sao gọi em trai.

Nguyên tác Lâm Hạo Lăng vốn có hứng thú với cừu non nữ chính một thời gian muốn tìm cơ hội đưa lên thớt "thịt". Nhưng nhận thấy xung quanh nữ chính lắm sói đột nhiên xuất hiện, sợ bị sói khác hưởng dụng trước vì vậy kiểm lí do gì đó đến đây mặt dày quyến rũ nữ chính. Nếu không nhầm đêm nay hắn sẽ trở thành người đàn ông đầu tiên của nữ chính. Cũng là cảnh H đầu tiên trong truyện.

Nữ chính không tự chủ được trước mị hoặc của mỹ nam nên cầm bài khó đến hỏi, Lâm Hạo Lăng bảo tối sẽ đến phòng làm gia sư cho nữ chính. Rồi thì nam nữ cùng phòng, tính dục bình thường, không khí ái muội, gia sư đến chuyện phòng the luôn cho tận trách nhiệm chứ còn gì nữa! Hơn nữa đã gia sư gì đâu, vào phòng sớm hơn so với giờ hẹn nữ chính, thấy nữ chính tự thủ dâm bèn vào giúp một tay luôn!

Nếu theo truyện thì viễn cảnh tối nay sẽ là nam nhân ngồi trên ghế, nữ chính ngồi trên đùi quay lại dán lưng vào ngực nam chính. quần áo bán thốn lộ chỗ cần lộ, thân dưới đong đưa.

Nữ chính thều thào: "Đừng như vậy...em không viết được...(kèm theo tiếng kêu sung sướng)"

Nam chính thều thào: "Tiểu yêu tinh...chậm thỏa mãn được cái miệng nhỏ tham ăn phía dưới này sao? (Kèm theo tiếng thờ đóc sung sướng)"

Lần này đến lượt nam chính thều thào: "Em làm bài sai rồi, phải phạt! (Kèm theo đong đưa thật nhanh)"

Nữ chính thều thào: "Nhanh quá...đừng sâu như vậy...em chịu không nổi a..."

Áy chết, bất chúc cách kể truyện của Zura rồi. Nhưng gác chuyện đó qua bên, cô đêm nay sẽ được nghe AV hiện trường sống rồi~ Cô không thích xem, chỉ thích nghe tiếng của nam nữ trong hoan ái thôi. Ngày xưa làm hình tượng đứng đắn không dám làm hành động này. Nhưng giờ là nữ phụ truyện H, tiếng xầu muốn đời sẵn rồi, chỉ cần không ảnh hưởng gì đến nữ chính thì sống nát nữa cũng không sao phải không? Nghĩ đến đó, Hoa Văn Tích hưng phấn cọt cọt cái bàn cười khe khẽ.

"Cô đang nghĩ gì mà cười ngu dần như vậy?"

Cô giật mình ngẩng đầu lên thấy Lâm Hạo Lăng đang ngồi phía sofa đối diện, hai chân bắt chéo. Hắn có vẻ như vừa tắm xong, trên thân quần mỗi chiếc khăn tắm, cả người tỏa ra hơi thở dẫn người ta phạm tội. Hoa Văn Tích hơi đỏ da mặt, lần đầu tận mắt chứng kiến đàn ông cởi trần như vậy.

"Anh ngồi đây từ bao giờ?"

"Một lúc rồi, cô mãi treo tâm hồn trên mây không để ý. Cô đang có ý định đêm nay làm chuyện xấu gì sao?" Lại nghĩ cách quyến rũ hắn?

Oa! Nam chính có khác, con mắt có công năng nhìn thấu để lộ trần mắt thật của nữ phụ. Cô mới nghĩ thôi hắn đã biết cô định làm chuyện xấu đêm nay?

Nhìn ánh mắt thán phục của Hoa Vân Tích, Lâm Hạo Lăng đột nhiên có cảm giác muốn cười. Người phụ nữ này trước nay đều ra vẻ thanh cao nghĩ rằng đàn ông trong thế gian này đều quỳ dưới gót cô ta. Bụng đầy ý xấu nhưng vẫn trang mô tác dạng. Lần đầu thấy biểu hiện rõ ràng ra mặt như vậy.

Chắc, quyến rũ hắn thì không phải lúc này thích hợp nhất sao? Chờ đêm làm gì?

Mà có lẽ không phải quyến rũ hắn. Không biết Hoa Vân Tích định bày trò quỷ gì nhưng tối nay theo dõi cô xem sao. Không hiểu sao hắn lại thấy rằng đêm nay sẽ có trò vui.

"Thú vị thật."

"Hử?" Hắn thú vị cái gì?

"Tôi đói."

Đói? Hoa Vân Tích ngoáy ngoáy lỗ tai. Nghe nhầm không? Lâm Hạo Lăng vừa có cái logic thần thánh gì vậy?! Thú vị vì...đói?

"Cho nên?"

"Cô vừa nấu gì nấu tiếp đi, cho tôi một phần."

Cô giật bản mình dậy.

"Anh không thấy tôi đang bị thương sao? Nấu kiểu gì?"

"Nấu bằng tay chứ bằng chân đâu?" Lâm Hạo Lăng khoanh tay ngả lưng về phía sau.

"Tôi nói là đứng nấu!" Hoa Vân Tích gắt lên.

"Vậy thì thế này đi..." Hắn cười bí hiểm

Mấy phút sau, Hoa Vân Tích thở dài đập trứng vào rán. Tưởng tượng vỏ trứng là Lâm Hạo Lăng dầm vụn trong bát rồi đổ vào sọt.

Tên khốn Lâm Hạo Lăng! Bảo không nấu được hắn bê nguyên chồng ghế dựa xếp chồng lên nhau cho độ cao vừa đúng cúi xuống là bếp và nâng lên là tủ đựng bát và gia vị. Vâng, người hầu cao cấp!

Vừa rồi cô bị bóng hắn đứng nhìn cô bôi thuốc và băng lại không có ý muốn giúp gì, giờ bắt cô nấu cho hắn. Không biết thương hoa tiếc ngọc gì. Mà cũng đúng, người ta thương tiếc nữ chính (ngoại trừ trên giường không thương tiếc) chứ thương gì nữ phụ. Hắn mà ra về thương tiếc thì cô mới sợ ấy!

"Thối Lâm Vô Năng! Tên đàn ông thối tha!"

"Cô chửi tôi chửi hăng thật."

Xuất hiện trước không xuất hiện, xuất hiện sau không xuất hiện mà đúng lúc vừa nói xấu xong thì thò đầu ra. Hoa Vân Tích muốn khóc. Chao, mệnh nữ phụ.

Hoa Vân Tích hít một hơi, cầm đĩa com cuộn trứng nấu trước đó rồi xoay lưng lại, dâng lên bằng 2 tay, kèm theo một nụ cười tiêu chuẩn:

"Ông chú, com của chú đây đại gia!"

Lâm Hạo Lăng đã thay một bộ quần áo vận động đơn giản, đầu còn thấm ướt được trùm lên bởi một cái khăn, trên mặt còn đeo mắt kính vuông. Hắn mỉm cười tiếp nhận đĩa com nhưng rồi lại đặt nó lên bàn.

"Nấu xong phần của cô đi rồi chúng ta ra ngoài ăn."

Gi? Đợi cô ra cùng ăn? Truyện cười ngắn tập sao? Nam chính mà muốn cùng ăn với nữ phụ thì hắn là Hồng Môn Yến, mặc dù thức ăn là do cô nấu. Nhất là chẳng may nữ chính thấy thì sau này cô sẽ bị hậu cung của nữ chính đìm chết. Chưa kể nam nhân này cũng nằm trong hậu cung đó.

"Hehe, thúc thúc đại nhân ngài cứ ăn trước, cứ ăn trước! Cũng khá lâu mới xong, như vậy đồ ăn của ngài sẽ nguội mất" Hoa Vân Tích cười ngọt.

Lâm Hạo Lăng mỉm cười, đẩy đẩy mắt kính. "Không sao, tôi chờ được." Vệt sáng quen thuộc kinh điển trong các bộ truyện xẹt qua mắt kính. Chẳng qua là ánh sáng phản chiếu thôi, không hiểu sao Hoa Vân Tích vẫn cảm thấy có mùi nguy hiểm. Cô cứng nhắc quay đầu lại tiếp tục làm com. Nam chính có khác, chỉ cần đứng đó đã khiến người khác thấy áp lực.

Hoa Vân Tích cầm hai đĩa com và 2 thìa đặt lên bàn, 1 đĩa cùng thìa ở trước mặt Lâm Hạo Lăng còn lại để ở vị trí khá xa, sau đó cô kéo ghế ra ngay ngắn ngồi xuống cầm thìa múc com. Cô vừa ăn vừa trộm liếc về phía Lâm Hạo Lăng, thấy hắn chỉ ăn một muôi rồi cứ nhìn chăm chăm đĩa com không động đậy gì làm cô cảm thấy thêm sốt ruột. Trang trí đẹp, nấu ngon. Cô nghĩ không có vấn đề gì với khả năng nấu nướng của mình. Nhưng mà chẳng lẽ hắn không vừa mắt món ăn sao?

"Thức thức, có vấn đề gì với com sao?"

Lâm Hạo Lăng ngồi ngây người này giờ chỉ là vì chờ cô hỏi câu này để có cái mà nói.

Chống một tay lên bàn, Lâm Hạo Lăng tỉ mỉ cầm vào, hai mắt nhìn chăm chăm Hoa Vân Tích. Nhìn tới mức cô phải ngưng ngừng sờ xem mặt có dính gì không.

Hắn là không dính gì. Hắn nhìn gì vậy?

"Cô học nấu ăn khi nào vậy?"

"Thỉnh thoảng đói, lười ra ngoài nên nấu thành quen. Sao vậy?"

Lâm Hạo Lăng nghe vậy nhướng mày. Lúc này Hoa Vân Tích mới phát hiện ra mình nói lỗi. Trước kia ai chẳng biết Hoa Vân Tích bệnh tiêu thư tiêu tiện như nước? Đến bữa com chính còn ra nhà hàng hưởng chi đến tự nấu.

"Haha, không phải, là nhìn trên tivi nên bắt chước, bắt chước cả thôi..." Cô vội vàng sửa miệng.

Lâm Hạo Lăng từng ngậm từng ngậm ăn tiếp "Cô bắt chước cũng tài thật." Có bắt trước nào ngon được vậy sao? Cô ta đang nói dối.

"Quá khen, quá khen haha"

Kết.

Tiếng mở cửa vang vọng cả đại sảnh. Hoa Vân Nhã đẩy cửa ra liền ngạc nhiên nhìn vào bàn khách Hoa Vân Tích và Lâm Hạo Lăng đang ngồi ăn com. Nàng biết rõ tiểu thúc thúc vốn ghét Hoa Vân Tích, chỉ cần cô ta xuất hiện là cứ bám lấy hắn không ngừng. Lần này lại chịu ăn com cùng bàn với nữ nhân đó.

Không hiểu sao, cứ nghĩ đến hai người họ sáng giờ chỉ có 2 người trong một căn nhà nàng lại có cảm giác khó chịu.

Hoa Vân Tích lúc này ngần ngừ nhìn nữ chính trong truyền thuyết. Hôm qua nàng không có cơ hội nhìn thấy Hoa Vân Nhã. Hôm nay tận mắt mới không khỏi cảm thán trầm nghe không bằng một thấy. Làn da kia trắng mịn hồng hào nhìn muốn vuốt ve, đôi môi kia căng mọng đỏ thắm nhìn muốn cắn một cái, còn bộ ngực kia là quan trọng nhất nhìn sao mà muốn áp mặt vào đó ngủ một giấc êm đềm ~ Cô có một sở thích trước kia không người thân nào biết. Đó là cưỡng 2 thứ đó là ngực to của nữ nhân và cơ bụng săn chắc của nam nhân. Vừa rồi cô đã phải điều khiển bản thân chỉ nhìn đến ngực chứ không nhìn xuống bụng Lâm Hạo Lăng để tránh phát cuồng. Nhưng nữ chính chắc nhìn cũng không sao, nữ chính chắc hẳn rất thích được nhìn.

Vừa liếm thìa, Hoa Vân Tích vừa ngắm Hoa Vân Nhã và mừng tượng đến nấy cảnh không dành cho trẻ em.

"Hoa Vân Tích." Giọng nói âm trầm ẩn chứa chút hờn giận vang lên trong không khí yên lặng. Lâm Hạo Lăng nhìn đắm đuối vào Hoa Vân Tích rồi theo ánh nhìn thấy cô si mê ngắm nhìn ngực Hoa Vân Nhã. Thật là, còn nhỏ vậy mà đã học không ngoan rồi. Cùng là phụ nữ, có gì đẹp mà si mê nhìn vậy?

"Hơ? Hả?" Hoa Vân Tích giật mình trở về với thực tại "Chú có gì cần dặn?"

"Cô nhìn chăm chăm cái gì vậy? Còn nữa, cô thích gặm thìa thay com?"

Hoa Vân Tích vừa mới nhận ra mình còn đang ngậm thìa ở mồm, xấu hổ cầm mặt xuống đĩa com tiếp tục ăn.

Gì chứ, hừ hừ, nam chính thì oai rồi! Tôi là nữ phụ độc ác hẳn hoi nhé!

Nhưng mà nữ phụ độc ác mặc định chết trong tay nam chính.

Sau này phải tránh vào khu vực an toàn mới được. Mới ngắm nữ chính một chút, mắt miếng thịt nào đâu mà nam chính đã ghen tị rồi!?

Hoa Vân Tích quyết định đặt ra tiêu chí:

1. Không được gần nữ chính trong bán kính 100 mét.
2. Không được ngắm nữ chính, nam chính rất bá đạo không muốn có tình địch tiếp cận ngay cả tình địch nữ.
3. Tránh xa nam chính.

Hoa Vân Nhã nhìn liếc qua cả 2 người. Nàng đã bước vào đứng bao lâu rồi mà tiểu thúc thúc vẫn chưa hề nhìn nàng.

Có chút tủi thân, Hoa Vân Nhã buông túi xách xuống, ngồi cạnh Lâm Hạo Lăng.

"Chú, cơm này là...?"

Hoa Vân Tích vênh tai lên hóng, tiếng nói của nàng thật mềm mại, tiêu chuẩn diễn viên lồng tiếng hoạt hình H trong lòng cô. Trời, sao có người hoàn hảo đến thế? Nhất định phải kể điều này cho các otaku mới quen, bọn họ đã ước ao phiên bản sống bấy lâu nay rồi. Đêm nay thu âm lại gửi qua. Nhưng trước hết là hóng tình hình đã.

"Vân Tích nấu." Lâm Hạo Lăng mỉm cười đáp lại. Vừa thấy Hoa Vân Tích nhìn trộm qua đây, bắt gặp ánh mắt hần liền vội rút đầu lại lúi điện thoại ra vừa ăn vừa nghịch. Ý cười trên môi càng nùng hơn, hần đẩy gọng kính, hai mắt mị lại.

Hoa Vân Tích cúi gầm mặt xuống nên không phát hiện Lâm Hạo Phong mị hí mắt nhìn mình, còn Hoa Vân Nhã vừa nghe hần nói như vậy lập tức thâm thúy liếc cô một cái.

"Là vậy sao..."

Nàng cũng không muốn hỏi sao Vân Tích lại biết nấu ăn. Nàng bèn chuyển hướng chủ đề:

"À, chú, cháu có một đề tài khó. Chú có thể giúp cháu như trước không? Ngày mai cháu phải nộp cho giáo viên rồi." Hoa Vân Nhã nhấn mạnh từ "như trước".

Đấy rồi đấy rồi, sắp đến giờ hẹn rồi.

Hoa Vân Tích càng nghe càng hoan, tùm tùm cười cả gan nhòm trộm cặp uyên ương... Nào ngờ vừa ngẩng lên thấy Lâm Hạo Lăng nhìn mình lần nữa vội cúi đầu xuống hơi bĩu môi.

Gi chứ, ai thèm phá đám. Người ta hóng cũng không cho. Tên đàn ông keo kiệt!

Lâm Hạo Lăng buông thìa xuống "Xin lỗi, Nhã Nhi tối nay tôi có việc bận rồi!"

Nhã Nhi, nghe mới ngọt làm sao ~ O, bận? Trong truyện làm gì có tình tiết bận? Kể cả có cũng gác sang bên! Gi đây? Cô nhớ nhầm?!

Hoa Vân Tích ngac nhiên ngược lên. Lần thứ 3 đối diện với ánh mắt của Lâm Hạo Lăng và cũng là lần thứ 3 cô vội cúi xuống không dám đối mặt.

Lâm Hạo Lăng vỗ đầu Hoa Vân Nhã "Thế nhé. Cháu tạm thời nhờ ai khác vậy" Hần đứng dậy đi vòng về phía sau Hoa Vân Tích. Ở khoảnh khắc đứng phía sau cô, hần dừng lại ra lệnh "Hoa Vân Tích, cảm phiền cô đi pha một cốc cà phê mang lên phòng tôi. Tôi về phòng có chút công sự."

"Hay để cháu pha cho?" Hoa Vân Nhã chen lời "Tận thể hỏi qua chú."

Hoa Vân Tích gạt đầu không ngừng tán thành. Có mỹ nhân phục vụ không bảo đi bảo hoàng mặt bà. Phi, nghĩ lung tung, cô mới không phải hoàng mặt bà!

"Không cần, tôi đang bận, hơn nữa tôi thích hương vị cà phê Vân Tích pha sáng nay." Nói xong, hần đẩy gọng kính dùng ánh nhìn như chim nhìn sâu làm da đầu Hoa Vân Tích run lên. Rồi hần mới bước đi.

Lâm Hạo Lăng đại thần đi rồi, Hoa Vân Nhã đại thần phu nhân cũng giận dỗi bước về phòng. Để lại tiểu người hầu Hoa Vân Tích ngu đần đứng đó.

A, cô chợt nhớ ra, sáng nay cô làm gì có pha cà phê?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đây Là Phản Ứng Sinh Lí Bình Thường Thôi!

Lâm Hạo Lăng về phòng ngồi vào ghế dựa, lấy điện thoại trên bàn bấm một dãy số.

"Thưa chủ tịch..."

"Trợ lí Lương." Hần ngắt lời. "Hãy cử mấy người đến nhà họ Hoa, trong vòng 15 phút hãy cài camera siêu nhỏ và thiết bị nghe trộm vào phòng Hoa Vân Tích cho tôi. Ngoài ra cài virus theo dõi vào máy tính nàng nữa. Đó là việc hôm nay, ngày mai hãy cài nốt virus theo dõi vào điện thoại cô ấy. Nếu để cô ấy phát hiện thì cậu biết đấy."

Nói xong liền cúp điện thoại.

Đầu kia trợ lý Lương Vân nghe xong thấy chủ tịch thật sự đáng sợ. Không biết đại tiểu thư Hoa Vân Tích kia đắc tội gì hần mà lại bị theo dõi riêng tư đến trình độ này. Hần cảm thấy có chút tội nghiệp cô, nhưng dù sao cũng không oan. Con người cô thế nào thì trên dưới cái trụ sở chính của bệnh viện ở đất nước C này đều biết. Quyền rũ chủ tịch của bọn hần giữa thanh thiên bạch nhật, không biết sao được. Cô còn bị cho vào danh sách đen của bệnh viện và trở thành đề tài cười nhạo của các nữ y tá và hộ sĩ đến tận giờ!

Nhưng trợ lý Lương sẽ không bao giờ nghĩ đến vị chủ tịch đáng kính của mình đặt thiết bị theo dõi con gái nhà lành chỉ vì cảm thấy có trò vui xem. Không phải vì hần không biết chủ tịch thích mấy trò vui. Chẳng qua hần nghĩ đến Hoa Vân Tích thì làm sao có chuyện vui ở đây? Trách như rắn rết còn không kịp!

...

Nếu Hoa Vân Tích nhớ không nhầm thì Lâm Hạo Lăng theo nguyên tác, mặt ngoài thân phận hần là Chủ tịch của chuỗi bệnh viện đa khoa Quốc Tế nổi tiếng, nhưng hần còn một thân phận khác là Tà Y nổi tiếng trên thế giới. Tà Y đi khắp nơi, hay cứu chữa cho các danh môn quý tộc với phí chữa trị trên trời. Muốn giảm bớt phí thì còn cách là lấy mạng người thân khác như anh em họ hàng,...ra đổi để cho hần thí nghiệm, thí nghiệm chán thì hần trả về. Mặc dù cô thấy căm tức khi có những kẻ coi mạng sống của mình cao quý hơn hết, dùng mạng sống của kẻ khác để tạo cơ hội cứu chữa mạng sống cho mình. Nhưng vẫn không khỏi cảm thấy hần thật tàn ác. Thậm chí sau khi mê luyện không rời thân thể Hoa Vân Nhã, hần vẫn tiếp tục làm điều nó. Dù Lâm Hạo Lăng nói, hần không bắt ép, nhưng cô nghĩ hần thừa biết con người rất nhiều người rất ích kỷ nhất là những người sinh ra trong hào môn mà? Cô không xem hết truyện nên không biết lí do vì sao hần làm vậy.

Thờ dài, thực ra thì điều đó chẳng liên quan gì đến Hoa Vân Tích cô! Cô chỉ thấy hần đúng Tà thật mà!

Chưa đựng gì đến một sợi tóc Hoa Vân Nhã nhà hần mà hần đã tính kế hành cô rồi! Hừ!

Hoa Vân Tích lau đĩa, thìa với chảo vừa rửa rồi cất đi. Xong cô tiến tới giá đựng cốc lấy một chiếc cốc pha cà phê.

Sáng nay cô pha cà phê hồi nào chứ? Nói điều không biết ngược. Chẳng lẽ đây cũng là một chiêu trò để dụ dỗ phu nhân nhà hần, hần lôi cô vào làm bia kích thích phu nhân nhà hần ghen tị sao?

Được đấy anh gọi lắm Lâm Hạo Lăng! Dám đẩy tôi vào nơi đầu sóng ngọn gió sao!? Tôi sẽ pha cà phê hòa tan Cappuccino thêm muối và hạt tiêu vào cho người biết mặt!

Tà Y thì sao chứ, tôi là nữ phụ phản diện độc ác hần hoi!

Bưng cốc cà phê lại gần phòng Lâm Hạo Lăng, Hoa Vân Tích hân hoan trong lòng nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ gì, nghiêm chỉnh gõ cửa phòng hần.

"Vào đi."

"Tôi mang cà phê lên."

Cô nhanh nhẹn đặt cốc cà phê bên cạnh Lâm Hạo Lăng, thấy hần tập trung quan sát một Flash 3D gì gì đó mô phỏng trong lĩnh vực y học, tất nhiên Hoa Vân Tích nhìn không hiểu. Cô giả vờ ho nhẹ để đánh tiếng.

"È hèm. Cà phê đây. Ông chú nên uống ngay kéo mát hương vị. Nếu như không còn việc gì tôi xin phép xuống nhà, chú từ từ uống."

Hai mắt Hoa Vân Tích nhìn vào cốc cà phê, hai mắt trở nên trong suốt vô tội. Cô vừa dời mắt định quay đầu thì nghe thấy giọng Lâm Hạo Lăng gọi lại.

"Khoan. Tôi có bảo không còn việc gì đâu."

Cái tên khốn này. Câu "nếu không còn việc gì" chỉ là câu nói để vào lời xin phép ra về lịch sự thôi chứ có hỏi hần còn việc gì hay không đâu! Trắng trợn bóp méo!

Khai nụ cười ngọt:

"Vây...ông chú, chú còn cần tôi giúp gì?"

Hần chỉ về phía đằng xa. Hoa Vân Tích nhìn theo phía hần chỉ liền muốn rút hăm.

Một tủ sách đồ sộ đồ ập trên sàn, sách văng lung tung. Phòng ngủ nhà họ Hoa rất rộng cho nên này cô chỉ tập trung vào cốc cà phê mà không để ý đến.

Ý anh là sao?

"Dừng tủ kia lên, sau đó sắp xếp sách lại."

Khóc rờn TT.TT

Cô xuyên vô đây là để làm nô dịch sao TT.TT

"Thức thức đại nhân, sao giá sách tự động bị đổ vậy hả?"

"Vấp chân." Hấn nhún vai.

Vấp chân thần thánh!~ Sao mà có thể vấp vào cái giá sách to thế được?

Cái chân cũng thần thánh luôn!~ Sao mà có thể vấp đổ cả một cái giá sách?

"Còn nữa, tôi luôn sắp xếp sách theo thứ tự từ A - Z" Ngụ ý, cô không những phải dựng giá sách, còn phải sắp xếp sách từ A-Z.

Hoa Vân Tích ủ rũ: "Nhưng chú ơi, ...nhiều như vậy~"

"Ừ nhiều thật."

Vậy chờ tuyền vài người hầu da trắng mắt to cup F đến xếp, đừng bắt ta!

"Vậy tôi không cần cô phải xếp vội. Cứ từ từ thông thả."

Tôi bạo cục hoa anh tên tà dân!

Hoa Vân Tích xụ mặt lọ mọ sắp xếp giá sách, cô cảm thấy mình như già đi chục tuổi.

Cô sắp xếp, đồng thời vừa lờm Lâm Hạo Lăng vừa tưởng tượng các kiểu chà đạp hấn trong đầu.

Ra về đạo mạo! Đọc gì mà toàn sách tiếng Anh nữa chứ! Ra về tri thức!

Hoa Vân Tích trong lúc sắp xếp giá sách thấy Lâm Hạo Lăng cảm xúc phà phê lên, cô nín thở nhìn bóng lưng hấn chờ đợi hấn uống lên.

Uống đi! Cho anh biết mặt!

Ai ngờ Lâm Hạo Lăng vừa đưa đến bên môi liền ngoái đầu lại nhìn Hoa Vân Tích. Thấy cô dùng ánh mắt mong chờ nhìn hấn uống cà phê, trong mắt còn chưa kịp giấu đi tia đùa cợt. Hấn mị hí mắt lại.

Hoa Vân Tích bị hoảng tiếp tục làm rùa rút cổ giả vờ soạn đồng sách. Nhưng cô lần này không làm rùa lâu được.

"Hoa Vân Tích. Cô có vẻ vất vả sắp xếp sách vất vả, thôi thì cô uống cốc cà phê này lấy tinh thần làm tiếp. Nhớ phải uống hết, đừng phụ lòng tốt của tôi"

Nhìn cốc cà phê rồi lại nhìn Lâm Hạo Lăng, nhìn Lâm Hạo Lăng xong lại nhìn cốc cà phê.

"Ông chú, tôi pha cho chú mà..."

"Tôi biết, cho cô tôi cũng rất tiếc nhưng tôi thương cô hơn cà phê. Vậy nên, cho cô."

Bạo cục hoa anh! Thương tôi hơn cốc cà phê cơ à!

"Thức thức đại nhân, tôi..." Nghĩ lí do gì thích hợp đây?

"Không tôi gì hết, người lỡ phụ lòng trông bói sao?"

Ta *** trưởng bói! Anh 31 tuổi, tuổi thật của tôi ở thế giới kia là 32. 32 nghe không? Anh phải gọi tôi tiếng tỷ tỷ mới đúng.

Ai cha nhưng ở thế giới này cô thực sự mới có 20 tuổi thôi.

Hoa Vân Tích ngâm ngùi nuốt đắng nuốt cay uống cốc cà phê này, còn phải làm vẻ mặt hưởng thụ nữa. Trong khi Lâm Hạo Lăng thì cười thần bí nhìn cô uống từng ngụm từng ngụm.

Uống xong hấn bắt cô dọn tiếp. Dọn giá sách được một nửa thì bắt đầu đau bụng.

Cả chiều chủ nhật chiến đấu trong nhà vệ sinh, Hoa Vân Tích mới rút ra kinh nghiệm xương máu: cô còn quá non để đấu với Lâm Hạo Lăng!

...

Lâm Hạo Lăng gác tay sau gáy, tựa lưng vào ghế nhìn màn hình tivi. Hấn nhìn Hoa Vân Tích liên tục đập vào tường, còn chửi hấn bằng mấy thứ tiếng. Tóc rối bời do vừa ngủ dậy, quần áo thì xộc xệch, trông như một con khỉ con. Hấn vừa bực mình vừa buồn cười. Có vẻ như chiều nay gây ông đập lưng ông nàng vẫn chưa phục.

Hoa Vân Tích đánh nhau với bức tường đau tay đau chân, chán nản ngồi gục đầu thở dốc một lúc. Sau đó hùng hổ đứng dậy chỉnh quần áo phi thẳng đến chỗ máy tính. Lâm Hạo Lăng mở máy tính thông thả đợi xem cô định làm trò gì mà cứ như đi tòng quân vậy.

Màn hình hiện lên cửa sổ QQ, đập vào mắt Lâm Hạo Lăng là dòng chữ "Otaku hentai hội", hần hơi nhú mảy. Nàng còn nhỏ mà không chịu học, tham gia mấy hội vớ vẩn này!

Nữ vương biến thái: các anh chị em! Tôi muốn báo thù!!

A: ai làm gì nữ vương nhà chúng ta?

B: nó làm gì người ta bất thành nên tức thì có!

C: đúng đúng, mặt hàng cô ấy ai thêm làm gì!

[...]

Nữ vương biến thái: tôi bạo cức hoa các người mấy tên này! Nói cho mà nghe, đêm nay tôi quyết định theo dõi hiện trường đồng cung sống

Tất cả đồng thanh: ở đâu?!

Lâm Hạo Lăng vội ra bình nước cạnh bàn rót một cốc nước lọc ngồi uống. Hần cũng tò mò.

Nữ vương biến thái: cảnh nóng giữa em gái tôi và chồng nàng. Tối nay tôi cá họ sẽ ăn trái cấm!

Nữ vương biến thái: không đúng, giờ chưa phải chồng, mới là chú. Nhưng sớm thành lão công thôi!

A: Cấm luyện trong truyền thuyết?

B: Em gái cô cũng khẩu vị nặng a~ Chú cô nhiều tuổi? Ngoại hình thế nào?

C: sao mà bà biết họ sẽ ăn trái cấm tôi nay?

Nữ vương biến thái: hần là bác sĩ thú y, nhìn thú nhiều quá nên cần nhìn phụ nữ rửa mắt. Hần không cùng huyết thống với chúng tôi. Cho nên hần thêm thường muối muối tôi từ lâu rồi, quyết định dụ dỗ. Dù cái tên này đáng ghét thật nhưng không thể không thừa nhận hần soái rồi tỉnh rồi mù. Thân cao 1m86 (tôi nhớ là thế), cơ vụng sáu múi thật (tôi phải nhấn lăm mới không sờ tay sờ vào đó, nếu không ta sẽ bị em gái ta và hậu cung của nàng bao gồm hần chìm chết). Nhưng mà em gái tôi cũng rất đẹp, nhất là khuôn ngực a~ Còn vì sao tôi biết, cái này bí mật, tôi rất thần thông quảng đại!

A: tôi muốn thấy soái ca a~

B: Cô tính trả thù cái gì?

C: cô thổi gió quá mạnh a~

D: cô cái thần côn thì có

Lâm Hạo Lăng vừa lấy khăn lau nước ban nãy sặc do lời nàng phun lên màn hình, thì thấy Hoa Vân Tích nói tiếp.

Nữ vương biến thái: hừ, hần có dã tâm xâm chiếm lãnh thổ từ lâu rồi, tối nay không có ai là thời cơ thích hợp để hần ăn em gái tôi, a có tôi, nhưng bọn họ không để tâm tôi đâu. Hần không ăn em gái tôi ngay chờ khi nào? Sau này hần sẽ gặp phải nhiều tình địch còn khó chơi hơn, không nhanh sẽ bị hăng tay trên, em tôi người gặp người thích hoa gặp hoa nở. Hần cái tên mặt người dạ thú, cái tên đáng chết đó hần sai tôi lên sai xuống, tôi vốn định nghe lên thôi, nhưng giờ tôi quyết định sẽ quay trở lại. Quay được về mặt sung sướng của hần tôi sẽ cắt ảnh photoshop ghép vào ảnh bạo cức hoa!

A: thật ti bi!

B: da mặt thật dày!

C: bà nên cảm thấy xấu hổ khi hần không thêm thường chị gái như bà mà thêm thường em gái!

Nữ vương biến thái: tôi *** các cô cậu mấy tên thiếu dạy dỗ này! Đến lúc tôi có AV trong tay đừng ai đòi xem cùng! Còn nữa, tôi mới không thêm thường hần.

Crắc.Crắc.

Được. Cô giỏi lắm Hoa Vân Tích, dám nói xấu hần, mặc dù một nửa là sự thật. Lại còn nói cô mới không thêm thường hần. Lâm Hạo Lăng toàn thân tỏa ra luồng âm khí, hần bấm các đốt tay.

Bên kia Hoa Vân Tích chat xong bật hoạt hình ngồi xem. Theo trong truyện cũng tầm 10 giờ là bọn hần đã làm rồi. Cô đặt báo thức 9 giờ 30 phút.

Đúng 9 giờ 30 phút Hoa Vân Tích len lén mở cửa đến phòng Hoa Vân Nhã, thấy cửa phòng hé mở cô đoán ra ngay Lâm Hạo Lãng chắc lén vào phòng rồi.

Cô rút điện thoại bật chế độ quay video lên.

Trước đó Hoa Vân Tích đã áp tai lại gần cửa. Đúng như dự liệu bên trong truyền ra tiếng rên rỉ mê người.

"A...ân...Lãng...cho em, Lãng, nhanh nữa lên..."

Cô đưa ống quay vào chỗ hé cửa. Giật mình chỉ thấy trên màn hình điện thoại Hoa Vân Nhã một mình trong phòng, nàng -- đang cho một tay vào trong váy, tay kia xoa nắn đôi gò bồng trắng mịn hai má ửng hồng, trán lấm tấm mồ hôi, vai áo bị kéo xuống tận hông còn áo ngực thì vén lên trên.

Huh? Thủ dâm thôi mà? Sao rên như thật vậy làm cứ tưởng. Chẳng lẽ nàng tưởng tượng cảnh thực cho hưng phấn? Nhưng nếu thế thì chưa đến lúc Lâm Hạo Lãng mò qua sao? Vậy cô phải nhanh về phòng thôi kẻo bị bắt gặp.

Hoa Vân Tích vừa quay lại, Lâm Hạo Lãng đã đứng sau mỉm cười rạng rỡ.

"Cô làm gì?" Nàng xem truyện vốn biết hẳn càng cười tươi chứng tỏ hẳn đang muốn chinh người.

Hoa Vân Tích sợ run. Có phải hẳn đã thấy cô quay trộm? Làm sao đây?

Cô lén giấu điện thoại vào túi quần phía sau, cười ngượng:

"Haha...ha...tôi đi xuống pha nước hoa quả. Hai người..." Nàng chia chia cửa phòng ngụ ý "jai người" bao gồm Hoa Vân Nhã "Hai người không cần để ý đến tôi. Cứ thoải mái tự nhiên haha..."

Nhưng vừa quay ngoắt đi, Hoa Vân Tích đã bị bịt miệng lại, cả người bị ép sát vào tường. Lâm Hạo Lãng quá mạnh, cô gãy thế nào cũng không ra.

Lâm Hạo Lãng buông tay bịt miệng cô ra, thay vào đó hai tay cố kéo cổ tay cô chụm vào nhau. Hoa Vân Tích dùng dằng cổ tay không cho hẳn thực hiện được.

"Làm cái gì, anh bỏ ra!!" Cô khê quát.

Thấy cổ tay Hoa Vân Tích đỏ lên, hẳn buông hai tay cô ra, tay phải hẳn chuyển sang nắm cầm cô, ngon cái bỏ vào trong miệng cô. Để cô không động đậy được nữa, hẳn áp sát vai cô vào tường, ngực hẳn thì áp vào lưng cô.

"Ừm...mng" Hoa Vân Tích cảm thấy bối rối khi bên tai phả vào hơi thở của Lâm Hạo Lãng cùng tiếng rên rỉ của Hoa Vân Nhã ở trong phòng. Nhưng cô không dịch chuyển được, cũng không nói được do tay hẳn nắm lại.

Cô nhanh trí cúi xuống để thoát, Lâm Hạo Lãng lại nhanh hơn một bước co gối chống lên tường giữ nguyên tư thế cũ để cô ngồi cười ngửa trên đùi hẳn. Giờ thì hết, hai chân Hoa Vân Tích còn không chạm được xuống đất.

"Đầu óc rất nhanh nhạy, nhưng thế là không ngoan." Hẳn cười khê "Dù thế nào Tích Tích nhà chúng ta lớn rồi nên thông minh ra. Ta sẽ thưởng."

Tích Tích cái gì, ghê tởm nam nhân! Ta không cần thưởng, thả ta ra!!!!

Hoa Vân Tích thử giãy dụa, nhưng chỉ làm nơi đó ma sát đùi hẳn thêm.

Lâm Hạo Lãng tán mát ra hơi thở nguy hiểm. "Ân. Thưởng gì đây? Đúng rồi, người lớn thì phải thưởng cái gì liên quan đến vấn đề người lớn."

Là sao?

"Tôi thấy nàng rất thích, hay tôi giúp cô làm như nàng?" Ý hẳn là làm chuyện Hoa Vân Nhã đang làm.

Hoa Vân Tích giờ thì hiểu ý hẳn rồi, hiểu nên mới điên cuồng giãy dụa.

Lâm Hạo Lãng thò một tay vào trong quần nữ Hoa Vân Tích, chạm đến nơi mềm mại. Hẳn sờ được đỉnh nhọn của đóa hoa, khê vuốt ve. Hoa Vân Tích cả người run rẩy. Cô cắn mạnh ngón tay của hẳn nhưng hẳn vẫn đề nguyên cho cô cắn đến hơi có vị máu, cô sợ quá lại không dám cắn nữa. Sợ sau này hẳn thù cũ hận mới tính sổ. đành nỗ lực dùng hai tay di chuyển không tự nhiên cố tìm cách rút tay hẳn ra.

Lâm Hạo Lãng rút tay ra ôm hông cô ngã người lại, đứng như hẳn dự đoán Hoa Vân Tích liền co gối lên không cho hẳn luồn tay vào. Lâm Hạo Lãng càng vui hơn. Hẳn tách một bên đùi Hoa Vân Tích ra ép cô vào tường để hai má gối cô tì lên tường để chân thành hình chữ M. Lâm Hạo Lãng tảo bạo hơn lần này nhét ngón tay trở vào khe hẹp nóng ẩm của Hoa Vân Tích, rút ra đẩy vào chậm chậm.

"Ah!" Hoa Vân Tích không nhịn được kêu lên. Lần này cô xấu hổ muốn đào cái hố mà chui vào. Nhưng cái hố thì không đào được, còn Lâm Hạo Lãng thì cứ tiếp tục đùa nghịch nơi riêng tư của cô bằng một ngón tay, đáng ghét hơn là nơi đó của cô ngày càng ướt. Lần này thì Hoa Vân Tích khóc thật.

"Khóc sao..." Lâm Hạo Lãng rút bàn tay ra, vờn lười liếm ngón tay trở dính đầy mật dịch, ngón cái ở miệng Hoa Vân Tích cũng rút ra đưa lên lau nước

mắt cô "Tôi nghĩ cô hẳn là rất thích tôi lắm vậy. Ấm ướt đến vậy. Khóc trông thật xấu."

"Đây là phản ứng sinh lý bình thường! Anh mà là phụ nữ thì cũng thế!" Hoa Vân Tích nhất thời tức giận không điều khiển được độ to giọng nói. "Tôi mới không thích anh đâu mà thêm muốn anh làm vậy!"

"Ai?" Giọng của Hoa Vân Nhã vang lên sau cánh cửa.

"Anh đáng chết!!" Khẽ quát, Hoa Vân Tích hoảng sợ tính đẩy Lâm Hạo Lăng ra. Lâm Hạo Lăng tức giận lời cô nói liền quay người cô lại kẹp hai chân cô sát hông hân, bế đứng cô lên. Không cho Hoa Vân Tích nói, hân hôn lên môi cô. Còn khom người xuống như thể sẽ ném thẳng cô xuống để Hoa Vân Tích theo bản năng cơ thể vòng chân trụ hông hân, bầu vú lấy vai hân.

Lâm Hạo Lăng hài lòng đưa một tay ôm chặt Hoa Vân Tích, một tay đỡ sau đầu ép sát để hôn cô sâu hơn. Lưỡi hân quấn lấy lưỡi cô không ngừng dây dưa. Ôm cô bước từng bước về phòng Hoa Vân Tích ngay gần đó.

Xảy ra quá nhanh, Hoa Vân Tích mất đi khả năng suy nghĩ. Cô bị hôn choáng váng đầu óc, không biết từ lúc nào đã bị bế về phòng mình.

Hoa Vân Nhã vừa vội vàng chỉnh trang phục bước ra ngoài, nàng liền ngơ ngác đứng trước cửa phòng. Nàng thấy Lâm Hạo Lăng ôm hôn Hoa Vân Tích, mở cửa phòng vẫn không quên giao triền miệng lưỡi với cô. Cho đến khi hân đóng cửa phòng lại, nàng thấy thế giới trước mắt như sụp đổ.

Không tin, Hoa Vân Nhã chạy đến vận tay nắm kéo cửa phòng Hoa Vân Tích ra. Nhưng cửa đã bị khóa trái. Nàng ngây ngốc ngồi dựa lưng vào cửa phòng Hoa Vân Tích, đầu óc mơ hồ suy nghĩ xem chuyện gì đang xảy ra. Sao mọi thứ không theo đúng chiều hướng nàng tính toán.

Bên trong, Lâm Hạo Lăng đặt Hoa Vân Tích lên giường mới buông môi cô ra. Nhìn chăm chăm vào vẻ mặt ửng đỏ thờ dốc của Hoa Vân Tích vì thiếu không khí, hân trầm hỏi:

"Cô còn nói không thích tôi?"

Vì tự trọng của đàn ông hay thứ gì quấy phá Lâm Hạo Lăng không quan tâm. Hân chỉ ghét việc cô cứ tỏ ra thấu triệt coi thường hân!

Hoa Vân Tích thở một lúc mới bình ổn nhịp tim lại được, cô mờ mịt ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt thâm trầm sâu không thấy đáy của Lâm Hạo Lăng, cô chột tỉnh lại.

Cô lập tức đẩy ra Lâm Hạo Lăng, lấy gối đập lên đầu hân.

"Anh điên sao!?"

Hoa Vân Tích bối rối, thật sự thì cô không biết chuyện gì đang diễn ra nữa. Bảo hân đột nhiên có dự vọng với cô thì cô không tin!

"Thật cứng đầu."

Hân vuốt tóc định vuron lên thì lại bị Hoa Vân Tích đập cho một cái vào đầu lẫn thẳng xuống giường.

"Đừng có mà lại đây! Đàn ông các người một đám tin trùng lên não, có thể bò lên giường người phụ nữ mình ghét."

Lâm Hạo Lăng càng trở nên tà mị nguy hiểm hơn. Hân mở mắt, nhìn mấy chiếc váy có dây đai dài mềm, rút hết ra. Hoa Vân Tích biết hân định làm gì, vội nhảy xuống giường tính chuồn ra ngoài. Nửa đường bị Lâm Hạo Lăng túm lại

Lâm Hạo Lăng đè Hoa Vân Tích xuống, buộc chặt hai cổ tay cô rồi nói dây lại buộc vào tay cầm cửa chính. Lâm Hạo Lăng kéo quần ngoài quần trong cô vút sang một bên. Hân vén áo cô lên trên ngực cùng với áo lót. Toàn bộ cơ thể Hoa Vân Tích hiện lộ trước mắt hân.

Lâm Hạo Lăng khẽ xoa một bên ngực cô, khăn khăn nói khẽ bên tai cô:

"Phụ nữ cũng như đàn ông, có thể bò lên giường người đàn ông mình ghét. Thậm chí còn đạt được thỏa mãn. Dù là đàn ông hay phụ, lên giường với ai đó cũng là do thỏa mãn dự vọng, tất nhiên là tình yêu sẽ khiến quan hệ càng thêm như cá gặp nước, nhưng ai biết thế nào thì là yêu cơ chứ. Tôi chỉ biết, tôi sẽ làm cô trung thực với dự vọng của bản thân. Và cô, cô sẽ xấu hổ mỗi khi nghĩ về hôm nay. Nghĩ về việc cô lên cao trào dưới thân tôi, ngay cả khi tôi mới chỉ dùng ngón tay và..." Hân vuron lưỡi, vuốt tay qua đầu lưỡi nở nụ cười đầy yêu nghiệt.

Nói xong, hân cúi xuống, ngậm lấy một bên núm hoa cô không ngừng mút liếm. Lưỡi hân đảo thành vòng tròn, còn khẽ cắn đỉnh nhô lên. Hoa Vân Tích cố kìm nén, cắn răng để không phát ra tiếng kêu xấu hổ.

Lâm Hạo Lăng hôn dọc theo ngực cô lên vai, cổ rồi lại xuống xương quai xanh. Hoa Vân Tích cảm thấy cả người khô nóng. Lâm Hạo Lăng vẫn tiếp tục ở trên người cô đốt lửa. Hân lần này hôn trượt xuống bụng, đột nhiên ngừng lại nắm hai đùi cô mở rộng áp lên cửa.

"Lâm Hạo Lăng, người đừng có xăng bậy! Tôi mà bỏ được trời không để yên cho anh đâu!"

Hân bật cười: "Cô bị trời hay không có khác gì nhau sao?"

Trong khi Hoa Vân Tích rối rắm thành một đoàn, Lâm Hạo Lăng cúi xuống giữa hai chân cô.

"Đừng liếm chỗ đó, thật bẩn! Anh rút ra!"

"A...ừ...đừng liếm nữa mà, tôi trung thực với dục vọng, tôi thèm!"

Mặc kệ nàng phá không khí, Lâm Hạo Lăng ra sức hút lấy mật dịch chảy ra từ khe rãnh nóng ẩm kia. Lưỡi hắn vói sâu vào, xoáy tròn ma sát vách tường.

"Ah...ừ..." Hoa Vân Tích muốn thu chân lại nhưng hai chân đã bị hắn ép sát lên cửa, buộc phải mở ra đón nhận từng trận liếm hôn.

Lâm Hạo Lăng cố tình rút lưỡi hắn ra rồi lại đẩy sâu vào, thỉnh thoảng còn đưa lưỡi ẩn vào đầu nhụy hoa nhô lên kích thích hoa huyết co rút càng tiết thêm mật dịch tràn đầy khoe miệng hắn.

Rốt cuộc Hoa Vân Tích sắp tới cao trào, chỉ có thể mềm nhũn người mặc cho hắn liếm mút trên đầu nòi tư mật.

"Ừm, a ---"

Sau cửa, Hoa Vân Tích hai chân bị chuyển sang gác lên vai Lâm Hạo Lăng, hắn vùi đầu chuyên chú "làm việc" giữa hai chân cô, dẫn đến từng trận tiếng hút ái muội vang lên.

Ngoài cửa, Hoa Vân Nhã nghe được tiếng kêu bên trong, nàng cảm nhận được tiếng kêu rất gần. Nàng hai mắt tái nhợt lại, hai mắt tràn đầy căm phẫn.

Hoa Vân Tích cái gì cũng có, chưa thấy đủ hay sao lại cướp Lăng của nàng? Nàng nhất định sẽ cướp Lăng về! Chỉ có nàng mới xứng với Lăng.

Nhưng suy nghĩ đó không làm cho hai người trong phòng ngừng lại. Ngay cả khi Hoa Vân Tích lên cao trào, cô vẫn bị hắn dùng kỹ thuật của mình kích thích tra tấn từng trận.

Đáng ghét, đúng như Lâm Hạo Lăng nói, hắn muốn cô trung thực với dục vọng của mình. Nhưng không phải trung thực bằng lời nói mà bằng chính hành động của cô! Hắn đây là đùa bỡn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Rời Khỏi Nhà Họ Hoa

Một đêm khó ngủ, ba người trong căn biệt thự rộng lớn này đều có tâm sự riêng.

Hoa Vân Tích nằm lăn qua lộn lại không ngủ được. Cô cảm thấy thực sự xấu hổ khi nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của mình. Cũng may Lâm Hạo Lăng không đi đến bước cuối, hắn nói "Tôi chờ cô tự nguyện nằm dưới cơ thể tôi". Nếu không cô chẳng còn mặt mũi đầu nhìn người nữa. Hắn nói như vậy tức là hắn sẽ không từ chối nếu cô tiếp tục chủ động. Nhưng Hoa Vân Tích sẽ không bao giờ lại đi chủ động leo lên giường người mình không thích mà hắn cũng ghét mình. Cô nghĩ có lẽ do cô đột ngột thay đổi so với nguyên tác nên gây cho hắn tò mò muốn tìm hiểu thôi, tác giả nói rằng Lâm Hạo Lăng là một người cả thèm chóng chán, hắn sẽ sớm hết hứng thú thôi!

Chỉ cần cô không chủ động tiếp cận hắn thì mọi chuyện sẽ ổn phải không? Dù sao thì Lâm Hạo Lăng cuối cùng vẫn yêu Hoa Vân Nhã và trở thành một trong những người dồn Hoa Vân Tích vào đường cùng để thảo niêm vui nàng. Hoa Vân Nhã từ nhỏ vốn căm ghét nguyên chủ Hoa Vân Tích rồi. Hoa Vân Nhã theo cô nhớ thì nàng đã sớm biết mình mới là con ruột nhà họ Hoa nhưng nàng cứ vờ như không biết. Lý do thì đơn giản thôi, nếu công bố Hoa Vân Nhã là con ruột thực sự còn Hoa Vân Tích mới là con nuôi. Cha mẹ Hoa Vân Nhã nghĩ mình mang nợ tính mạng, dù đôi vợ chồng kia thất đức thì đứa trẻ cũng vô tội, họ sẽ san một chút lòng thương con sang cho Hoa Vân Tích. Nhưng nếu cục diện cứ không thay đổi, Hoa Vân Tích nguyên chủ lại kiêu ngạo làm người ghét vậy. Hoa lão gia và lão phu nhân sẽ thấy mình thiệt thòi Hoa Vân Nhã, hết mình cưng chiều nàng đối xử lạnh bạc với Hoa Vân Tích coi như bù lại. Thậm chí Hoa Vân Nhã làm vậy để Lâm Hạo Lăng cũng phản cảm với Hoa Vân Tích, vì hắn là người xét nghiệm ADN cho Hoa Vân Nhã và Hoa Vân Tích, hắn biết sự thật.

Hoa Vân Tích nhập thì cũng đã nhập vào thân xác này rồi, cô không muốn dây dưa gì với cuộc sống của họ, không muốn như Hoa Vân Tích nguyên chủ tự mình đưa lên cửa cho bọn hắn sỉ nhục. Cô muốn an bình sống tiếp. Nhưng Hoa Vân Tích vẫn không khỏi cười khổ trong lòng, chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng! Máy người đàn ông đó ai cũng lãnh huyết vô tình cả, chỉ e bọn hắn vì muốn chuyển phòng the cảm sát hài hòa hơn mà tranh sủng bằng cách đưa nữ phụ không mấy trọng lượng này ra ngược, dù sao cũng là truyện sắc, cực sung mà. Cầu trời bình an!

7 giờ, ba người ngồi trên bàn ăn sáng. Hoa Vân Nhã và Lâm Hạo Lăng ngồi cạnh nhau, Hoa Vân Tích ngồi ở phía đối diện. Thái độ của hắn với Hoa Vân Nhã vẫn như thường làm nàng ta thập phần yên tâm nghĩ rằng hắn chỉ hứng thú nhất thời với Hoa Vân Tích thôi. Thực ra thì Hoa Vân Tích cũng nghĩ vậy.

Người hầu bưng đồ ăn sáng từng món từng món để lên bàn. Thỉnh thoảng bọn họ còn lờm Hoa Vân Tích như thể muốn nói "Bọn họ một đôi tình tứ cô Hoa Vân Tích cái bóng đèn ngồi đây cản trở!". Người hầu nhà họ Hoa ai ai cũng biết Hoa Vân Nhã có tình ý với thúc thúc không huyết thống Lâm Hạo

Lăng, Lâm Hạo Lăng cũng dịu dàng cung chiêu Hoa Vân Nhã, bọn họ trời tạo nên một đôi. Các người hầu vốn không ưa tính đông đánh tiểu thư của Hoa Vân Tích, biết nguyên chủ Hoa Vân Tích tiểu tam cố ý quyến rũ Lâm Hạo Lăng nên càng không vừa mắt. Tất cả đều vui sướng khi người gặp họa nhìn Hoa Vân Tích. Tưởng cái mặt hàng người quyến rũ được ai chắc? Lâm Hạo Lăng người ta có tiền, anh tuấn, tiêu sái làm sao thêm nhìn người!

Hoa Vân Tích cũng nhận thấy những ánh mắt đó, cô cậm cụi nhăm nháp món ăn không thèm để tâm. Dù sao cũng là ghét nguyên chủ, không chi vậy, họ và cô cũng chỉ là người xa lạ.

Gần hết bữa sáng, Hoa lão gia và lão phu nhân trở về sau chuyến du lịch cuối tuần. Lần đầu tiên nhìn thấy họ Hoa Vân Tích cảm thấy họ thật tự do, phóng khoáng. Cô cũng tò mò về đôi vợ chồng già thương yêu nhau làm người khác phát ghen tị lên này. Cô đọc truyện thấy họ rất có lòng thương người, có tín có đạo và tư tưởng rộng rãi. Họ không ngăn cấm Hoa Vân Nhã kết hôn với những 7 người chồng, chỉ mong nàng được hạnh phúc. Cô xem vài đoạn đối thoại giữa hai vợ chồng này cũng khá thú vị.

Nhưng đến khi Hoa Vân Tích cười cười gượng tay vừa định đứng dậy chào hỏi một câu thì chỉ thấy họ nhàn nhạt gật đầu lướt qua cô đi đến ngồi cạnh Hoa Vân Nhã và Lâm Hạo Lăng. Cô liền hết muốn tò mò đành ngồi xuống ăn tiếp. Cô làm sao phải đi dùng mặt nóng tiếp mông lạnh của họ!

Hoa lão gia và lão phu nhân lần này có mang đặc sản về. Có của Hoa Vân Nhã, Lâm Hạo Lăng và người hầu, thậm chí con mèo nuôi cũng có phần. Hoa Vân Tích không biết thiếu sót thể nào bọn hán quên mỗi phần của Hoa Vân Tích.

Nhìn bọn hán cười đùa kể về chuyến đi, Hoa Vân Tích cảm thấy mình cứ thừa thừa thế nào ấy. Cô có chút mất mát cúi gầm mặt xuống uống sữa.

Có cha mẹ thật tốt, Hoa Vân Tích hận. Nữ phụ cũng được, người ghét cũng được, có cha mẹ thương yêu là trên hết. Mất cha mẹ từ nhỏ nên cô không biết cảm giác đó là thế nào.

Thôi, dù sao kẻ cả có cha mẹ thương yêu thì cô trọng sinh vào họ vốn cũng không phải cha mẹ cô. Thế cũng tốt, không có mối liên hệ nào với thế giới này đỡ phải mang cảm giác tội ác chiếm sở hữu của người khác để rồi sẽ phải cay đắng nhận ra những thứ phù phiếm giả tạo đó không phải của mình.

Nhưng nói thế chứ vẫn có chút chạnh lòng a ~

Không được, phải về phòng sắp xếp lại suy nghĩ mới được!

Hoa Vân Tích đứng dậy xin phép một tiếng:

"Cha, mẹ, con ăn no, con xin phép về phòng."

Họ chỉ gật nhẹ không nói thêm gì nữa. Hoa Vân Tích lấy giấy ăn lau miệng, đẩy ghế ngon vào rồi bước về phía cầu thang lên lầu.

Thấy bóng dáng Hoa Vân Tích biến mất nơi cầu thang. Lâm Hạo Lăng cũng lấy giấy ăn lau miệng xin phép về phòng hoàn thành công việc. Còn Hoa Vân Nhã ở lại trò chuyện với Hoa lão gia và lão phu nhân.

Lâm Hạo Lăng về phòng khóa trái cửa lại, mở tivi lên. Hắn thấy Hoa Vân Tích đóng rèm cửa tối om lại.

Bên kia, Hoa Vân Tích đóng rèm cửa xong liền lấy ghế dựa ngồi quay lưng vào tường, bật đèn học lên. Cô nhìn cái bóng in đậm trên tường, thở dài rồi bất chợt nói:

"Cô bạn nhỏ, chào mừng cô đã đến thế giới của tôi. Từ giờ có gì tôi sẽ tâm sự với cô."

Hoa Vân Tích ở thế giới cũ không người thân, chỉ chăm chú vào học đến cạn kiệt nên không có bạn bè muốn chơi cùng. Có tâm sự, cô luôn nghĩ kẻ ra là cách buông gánh nặng tốt nhất nhưng lại không có ai để kể. Thế nên cô tự soi đèn học để in bóng mình lên tường, tạo cho mình một cái bóng để nói chuyện như một người thân. Thậm chí khi sang nước nào, cô còn nói với nó bằng ngôn ngữ nước đấy. Giống như đó không phải chỉ là cái bóng mà là một người bạn mới quen.

"Cô nói xem, có thấy họ như vậy rất đáng ghét không? Coi như có ơn với người ta nên bỏ tiền nuôi con cho người ta, nhưng có cần giống bố thí như vậy không?"

"Họ nghĩ họ trả ơn, họ có nghĩ đến sau này khi đứa trẻ đó biết bản thân mới thực sự là con nuôi, thì không phải bao nhiêu tự hào hạnh diện đều trở nên giống như trò hề không?!"

"Nhìn họ tự dung tường, bộ dạng cha mẹ tôi trông như thế nào nhỉ?"

"Cứ nói đừng để tâm đến, nhưng cảm giác mình là người thừa thãi thật tệ." Hoa Vân Tích tựa lưng vào ghế nhìn lên trần nhà "Tôi nghĩ...tôi sẽ chuyển ra khỏi nhà họ Hoa."

"Cô bạn nhỏ của tôi, cô nghĩ lúc nào chuyển thì được?"

"Được rồi, hôm nay chuyển luôn đi! Số tiền tiêu vặt trong nửa năm kia có thể mua được một căn hộ nhỏ nhỏ, coi như vay vậy. Sau đó kiếm việc được tôi sẽ trả số tiền đó cho họ!"

"Aaaa trời ơi! Còn phí học ở trường nữa! Hình như nó rất đắt đỏ, nhưng cái trường dở hơi đó học từ 16 tuổi đến tận 22 tuổi mới cấp duy nhất một giấy

chứng nhận! Giờ bỏ thì uống quá ~"

"Phải a, đó là trường danh giá, có bằng loại tốt cùng với năng lực của tôi còn lo không kiếm được tiền trả hết sao? Được rồi, học tiếp, và phải cố gắng học! Bằng cấp không quan trọng nhưng không có nó ai thèm nghe mình nói?"

"Có nên báo với họ một tiếng? Thôi thôi thôi, người ta lại nghĩ tôi bày trò hại người gì mới. Lén chuẩn cửa sau là được, đằng nào Hoa lão gia và lão phu nhân cũng tận trách nhiệm rồi, nên nếu tôi biến mất thì chắc họ cũng không để ý đâu! Không rồi rầm rừ Hoa Văn Tích, let's go!"

Hoa Văn Tích gói một số đồ dùng cần thiết vào ba lô rồi men theo lối đi ra cổng sau. Bất ngờ ở đó cô thấy Lâm Hạo Lãng dựa lưng vào cổng, cô giả vờ như không thấy đi lướt qua hắn, nhưng bị hắn giữ lại.

"Cô..." Lâm Hạo Lãng nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp "Cô tính đi đâu?"

Hắn không biết nói gì lúc này thì được. Nói hắn tội nghiệp cô nghe có vẻ ghê tởm, nói giữ cô lại hắn chẳng có tư cách gì. Hắn để ý cô từ sáng. Để ý cô im lặng nhìn xung quanh nhưng cố làm vẻ mình không thêm quan tâm, để ý về mặt cô mất mát cúi xuống khi đối diện sự lạnh nhạt của Hoa lão gia và lão phu nhân, để ý dáng vẻ cô đơn trở về phòng của cô. Nghe Hoa Văn Tích ngồi nói chuyện một mình trong phòng, Lâm Hạo Lãng thực sự bất ngờ khi hóa ra cô đã biết sự thật.

"Tôi đi đâu có liên quan gì ông chú đâu, bỏ ra!" Động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới! Hắn tưởng cô không biết hắn nghĩ gì chắc? Nam nhân trèo lên giường nữ nhân mình ghét thì có ba lí do: trả thù, đùa bỡn hoặc si nhục. Không biết là lí do nào cô cũng không chấp nhận được! Nam nhân, mở hai chân một lần cho hắn, hắn sẽ nghĩ nữ nhân đó dễ dàng đùa trong lòng bàn tay. Hứng lên thì lại gần, không thì bỏ một xó!

Hắn buông tay, thở hắt ra: "Bỏ nhà đi bụi hả, vác ba lô to thế kia? Vậy cô đi đi, bảo trọng." Lâm Hạo Lãng nghĩ, hắn cũng có một phần lỗi trong việc này. Hắn bỏ qua mọi cảm xúc của Hoa Văn Tích trong khi hắn biết rõ sự thật, còn bắt cô đối diện với sự xấu hổ của chính bản thân chỉ để thỏa mãn cái suy nghĩ không ai được chống đối mình của hắn, hắn tự cho là đúng nữ nhân nư cô chỉ cần cho cơ hội là cô tự đưa lên cửa cho hắn chơi đùa. Hắn không biết lúc thờ đóc dưới thân hắn coi nghĩ thế nào, nhưng dù sao cô cũng là một nữ nhân, cô sẽ cảm thấy bị si nhục, đùa bỡn.

Lâm Hạo Lãng đau lòng, nhưng hắn biết rõ không phải hắn thích Hoa Văn Tích hay thương hại cô. Hắn chỉ không muốn phải đối diện với hậu quả từ sự tí bì của bản thân thôi. Hắn là người có nguyên tắc sống riêng, hắn có một nguyên tắc lớn: phải chịu trách nhiệm với sai lầm của mình.

Lâm Hạo Lãng quyết định sẽ bên cạnh chăm sóc cô cho đến khi cô có cuộc sống ổn định, cô không cần cũng thế. Nhưng hắn sẽ không bao giờ ngờ đến, chịu trách nhiệm xong, hắn cũng rơi luôn vào trong tay nữ nhân tên Hoa Văn Tích này, trái tim không thể thoát ra được.

Bực bội đẩy tay Lâm Hạo Lãng ra, Hoa Văn Tích lườm hắn một cái rồi thân nhiên rảo bước lên phía trước. Hắn nghĩ hắn là ai chứ, ban nãy thì tỏ vẻ như chưa từng có gì xảy ra còn giờ thì lại ra vẻ như thân quen lắm. Cô không suy nghĩ việc vì sao hắn lại ra đây, vì sao hắn lại biết cô định bỏ đi bởi tâm trí cô hiện tại tràn đầy là sự giận dữ. Cô không muốn dây dưa với bất cứ những điều liên quan đến Hoa Văn Nhã.

Lâm Hạo Lãng nhìn Hoa Văn Tích đi xa dần, hắn gọi cảnh vệ của mình yêu cầu một số người theo sau cô từ giờ bảo vệ cô từ xa. Dù sao cũng là tiểu thư sống trong nhung lụa từ bé, hắn lại trên danh nghĩa là chủ của cô. Trước giờ nhà họ Hoa trên danh nghĩa trả ơn cha mẹ cô, nhưng lại không cho cô cảm giác tình thương gia đình, đây là thiếu sót của bọn hắn. Nay cô đột nhiên muốn tự lập, nếu hắn không giúp đỡ cô chỉ sợ cô mới ra xã hội sẽ bị lạc lõng, lừa bịp hay cảm dỗ.

Buổi chiều, Hoa Văn Tích đón xe buýt đi từ trung tâm môi giới nhà đất đến thẳng trường Saint Maria, còn vác theo cả chiếc ba lô nặng trĩu. Trường này vốn là trường quý tộc, nơi gửi con của các nhà tài phệt lớn để đào tạo ra những nhà quý tộc, những người lãnh đạo, chính trị gia, người kế nghiệp,... có vai vế lớn trong xã hội. Cũng có khi đơn thuần là nhà giàu nên gửi con cái vô đây học, cái đó gọi là mặt mũi thôi, như nguyên chủ Hoa Văn Tích. Nguyên chủ Hoa Văn Tích có lẽ theo gen cha mẹ dân thường nên cũng không có cái tư chất gì gọi là quý tộc, hơn nữa nhà họ Hoa cũng không bao giờ có ý định để nhà họ Hoa. Đơn giản thế thôi. Trừ một số điều luật quan trọng, còn đâu hầu hết những gì liên quan đến quá trình học tập, các hoạt động đều do hội học sinh đề bạt và tổ chức bỏ phiếu kín theo luật đa số. Một buổi học từ 1 giờ 30 chiều giờ đến 9 giờ tối cũng là lấy phiếu bầu theo số đông học sinh mong muốn.

Cũng may nhờ thế sáng nay Hoa Văn Tích mới có thời gian tra mạng đi tìm nhà ở, nhưng thực ra cũng chẳng có kết quả gì vừa ý, cô vẫn phải mua ít bánh bơ ruốc và nước lọc rồi ăn uống ngủ nghỉ ở ghế đá công viên. Cuối cùng vẫn phải nhờ đến trung tâm môi giới. Thực ra cô cũng không thích đến trung tâm môi giới chút nào. Vừa phải trả hoa hồng cho họ, lại vừa thụ động trong việc tìm nhà. Nhưng không còn cách nào khác, cô đành phải thỏa thuận với họ về giá cả và mong muốn.

Hoa Văn Tích nghĩ chắc cô phải ngủ ở sân thượng của trường cho đến khi có thông tin nhà ở. Thắc mắc tại sao Hoa Văn Tích không thuê khách sạn hay nhà ở tạm thời? Đương nhiên là vì tiếc tiền rồi! Khách sạn đắt vậy sao cô có thể bỏ tiền ra ở vài ngày liền được?! Còn thuê nhà, bây giờ thuê ở trung tâm của một thành phố lớn như vậy thì quả thực là tự đưa đầu cho người ta chặt chém. Hơn nữa thuê nhà nào cũng phải đặt cọc ba tháng trước. Tuy thuê một căn phòng trọ nhỏ thì số tiền ba tháng đó cũng không là bao so với số tiền tiêu vặt nửa năm của Hoa Văn Tích, nhưng ở thế giới kia cô vốn dĩ phải chịu tiết kiệm từng đồng ăn bữa này lo bữa mai nên cô chẳng dám tiêu phung phí tiền mình có.

Cha mẹ Hoa Văn Tích cũng vì muốn tiết kiệm lo cho cô mà chịu sống chung nhà với Bác cả. Sau này họ mất, bác cả đứng tên người giám hộ nắm giữ số tiết kiệm. Hắn bòn rút từng chút một cho tới đại học. Vừa vào đại học thì số tiền cũng hết, cô cũng bị cho khỏi nhà đó. Có thể nói là gần như tay trắng vào đời. Cô không còn cách nào khác phải vừa làm thêm vừa học ngoại ngữ và tiếp tục theo đại học, sau này cô mới được nhận một công việc dư giả để cô tích góp mua nhà để ở phải ở nhà thuê, cộng với ăn uống sinh hoạt. Cho nên có cách nào để tiết kiệm được cô không ngại thử.

Thực ra thì ngủ sân thượng cũng không phải không tốt. Sân thượng là đỉnh cao của một trường đỉnh cao, lại gần gũi với thiên nhiên -- Thôi cứ coi như cô bùn xin đi!

Nếu nói đến nổi tiếng ở Saint Maria thì không thể không kể đến Hoa Vân Tích, nhưng Hoa Vân Tích là nổi vì tai tiếng "câu tam đáp tứ nhưng không bao giờ thành công". Tức là cứ thấy nam nhân nào anh tuấn, có tiền là đáp lên nhưng bị người ta đập xuống không thương tiếc. Hoa Vân Tích hôm nay không mang túi xách hồng phấn thời trang và trang điểm lộng lẫy mà lại vác theo ba lô to, mặt mộc, trán lấm tấm mồ hôi làm nhiều người không khỏi tò mò. Hoa Vân Tích sau khi xuyên qua phát hiện ngoại hình nữ phụ bi thảm này giống hệt mình (đó là điều cô muốn đọc gương ra nhất khi biết đến), ngoại trừ việc trông trắng trẻo hồng hào hơn thôi. Không phải tự kỳ nhưng Hoa Vân Tích cô vốn cũng xinh đẹp, ngực cũng cup C chứ. Nhưng ở cái trường lăm mỵ nữ như này thì cô cũng chỉ là gương mặt quần chúng thôi, nhất lại là chị gái của nữ chính Hoa Vân Nhã có bàn tay vàng, cô lại bị so sánh nhiều nên đâm ra ai nhìn cũng thấy cô xấu. Lúc này họ nhìn cô càng thấy cô xấu hơn nên mọi người đều bàn tán khi cô đặt chân vào cổng trường.

"Nhìn xem cái kia Hoa Vân Tích không biết hôm nay lại bày trò xấu gì!"

"Tớ nghe nói hôm nay hôm nay cô ta đi xe buýt tới cơ đấy!"

"Oa hahaah tính trang giản dị tinh thuần sao? Chắc bị đuổi ra khỏi nhà họ Hoa đây mà!"

"Xứng đáng quá mà, cô ta có chỗ nào giống chị gái của chị Vân Nhã đâu!"

Như bình thường Hoa Vân Tích nguyên chủ vốn ghen tị với thành tích, ngoại hình của Hoa Vân Nhã và việc nàng được mọi người kính trọng thì sẽ sớm hét lên: "Cút hết cho ta! Hoa Vân Nhã có chỗ nào tốt!?". Nhưng Hoa Vân Tích cô đây không rảnh làm điều đó. Hơn nữa danh tiếng của cô ở trường này đã đủ nát rồi!

"Câu dẫn Vu giáo sư, bị hấn công khai từ chối và phê bình trước toàn trường mà cô ta còn mặt mũi đến đây nữa sao?"

"Haha mặt cô đâu giống da mặt người thường!"

Ồ nhắc mới nhớ, Hoa Vân Tích nguyên chủ còn quyến rũ một người nữa trong số các nam chính thì phải. Hoa Vân Tích không nhớ rõ hấn tên gì, thực ra truyện H thôi mà, nên cô không nhớ được hết tên các nam chính, chỉ một số thôi. Chỉ ấn tượng thần tích học nhảy lóp và là sinh viên giỏi đứng đầu 6 trường đại học danh tiếng ở nước M, sau đó lên đến học vị tiến sĩ năm 23 tuổi. Thực ra có điều nhiều người không biết, hấn là thám tử biệt hiệu duy nhất một chữ "Vu" nổi tiếng trên toàn thế giới bởi không có vụ án nào hấn không phá được. Tính đến lúc này hấn đã chuyển tới đây làm lão sư chuyên ngành về Tâm lý học ở Saint Maria này được mấy tháng rồi, do hấn có vụ án ở gần đây. Còn lại cô cũng không biết gì hơn, chỉ biết một vấn đề rất đáng quan ngại, hấn là chủ nhiệm lớp cô học. Thành tích nguyên chủ Hoa Vân Nhã không tốt nên bị xếp vô lớp F. Nếu không nhầm thì mọi người đồn rằng hấn thích quản một lớp học toàn thành phần cá biệt coi sao, nên tự đề bạt với trường. Chính vì thế mà có nhiều nữ nhân vì hấn làm cho thành tích của mình trượt xuống dưới đề vào lớp F hấn chủ nhiệm. Gì chứ, cô chỉ thấy bọn chúng thần kinh!

Hôm nay có tiết chính trị, toán học và âm nhạc. May mắn không có tiết nào của cái vị Vu giáo sư gì đó. Toán học thì cô có vẻ bắt nhịp thuận lợi, đó toàn là kiến thức mà cô đã nhuần nhuyễn rồi. Chính trị có vẻ hơi khó khăn vì cô ít được tiếp xúc với nền chính trị ở nước C này, cho nên, Hoa Vân Tích buộc phải ghi âm lời giảng hôm nay để nghe sau, còn trong giờ học cô lại đọc sơ lược để nắm cái cốt trong toàn bộ các bài đã học ở trong sách. Nhưng còn âm nhạc thì đúng là thảm họa, nhất là học đàn dương cầm.

Có cái gì Hoa Vân Tích nát nhất thì hấn là đọc bản nhạc. Nhìn mấy chục giấy cô mới xác định được vị trí nốt nhạc và giới lăm xác định được phải chơi ở cung trưởng nào, cung thứ nào. Cô xin tự khiếu nhận mình giống như Noda Megumi - nữ chính trong Nodame Cantabile, cô có thể nghe nhạc và đàn lại y như vậy, nhưng cô đàn tạm chấp nhận là đúng, tuy nhiên chẳng ra cái hồn gì. Nhưng thẳng thắn mà nói Hoa Vân Tích cũng chẳng phải thiên tài từ nhỏ chẳng qua bị dòng đời chôn vùi như Nodame, cũng chẳng đàn ra những tiếng đàn rung động trái tim như nàng ta. Có điểm chung gì giống Nodame thì phải nói cô cũng là trạch nữ, cuồng hoạt hình truyện tranh và ăn ở bẩn. Còn lại chẳng có tài năng tiềm ẩn về âm nhạc, thực tế hơn là cô sẽ không bao giờ gặp được nhạc trưởng tài năng lại đẹp trai sẽ yêu cô như Chiaki Shinichi! Thực tế bao giờ cũng đáng buồn!

Chà chà chân trên sàn hành lang, Hoa Vân Tích bấu môi dựa lưng vào tường. Cô bị đuổi ra khỏi phòng học trong ánh mắt tức giận của lão sư và vẻ sung sướng khi người gặp họa của các sinh viên khác. Ta thảo! Chỉ là không biết đọc bản nhạc thôi mà!

Cô chắc mình lại thêm cơ hội để bàn tán cười nhạo về mình cho người khác rồi!

"Ai đây giống như bạn Hoa Vân Tích. Tôi nghe lão sư phụ trách nói muốn đuổi bạn khỏi trường này?" Một giọng nói trầm ấm như tiếng đàn Cello vang lên bên tai.

Hoa Vân Tích ngẩng đầu lên. Một người nam nhân vóc dáng cao lớn đứng trước mặt cô. Hấn có làn da màu đồng khỏe mạnh, mái tóc bạch kim cắt gọn gàng, gương mặt như tượng thần Hy Lạp. Nhất là đôi mắt kia, sâu thẳm tựa vực tối hút người ta vào đó, cả người hấn tràn ngập hương vị nam tính hấp dẫn phái nữ. Hấn không mặc đồng phục theo đúng quy định những ngày đầu tuần, tay lại cầm kẹp sách đi trên hành lang trong giờ mà ai cũng học này, lại nghe việc cô bị đuổi ra từ lão sư phụ trách. Vậy thì Hoa Vân Tích chắc chắn hấn phải là chủ nhiệm của cô - Vu giáo sư - một trong các nam chính.

"Thầy Vu, em..." Hoa Vân Tích thấy rất xấu hổ khi bị chủ nhiệm bắt khi đang bị đuổi ra khỏi lớp, đây là lần đầu. Ở trước kia cô học trường trung học cơ sở bình dân, nhạc cũng chỉ học đến hát mấy bài hát và học qua về các nhà soạn nhạc vĩ đại thôi. Lên trung học và đại học thì chẳng học gì liên quan đến nhạc. Các môn của cô đều có thành tích tốt nên chưa bị đứng cửa lớp bao giờ. Lần này muốn kiếm lỗi mà chui quá đi ~

"Làm gì ngưng ngưng như vậy? Tính quyến rũ tôi nữa sao? Bài học lần trước chưa đủ để cô khôn ra sao, tôi cứ nghĩ em bị nhục nhã nên nghỉ học liền một tuần thì hấn là đã học ngoan chứ? Thì ra vẫn còn ôm ảo tưởng thiếu nữ mơ mộng sao?"

"Thầy Vu, em không có ý đó" Hoa Vân Tích đàn mặt, hỏi sao cái tên này liên tưởng kinh dị thế. Nhưng nghĩ lại ai nhìn nữ phụ Hoa Vân Tích chẳng cho rằng thế nên cũng bớt nghĩ ngợi gì nhiều.

Vu Dich nhìn sắc mặt Hoa Vân Tích có vẻ tái nhợt, mặt không trang điểm. Nàng có vẻ thay đổi, nhất là ánh mắt kia, nó trong suốt không chứa chút tạp chất nào. Dù vậy, hắn cũng không để tâm nhiều lắm, hắn vỗ đầu Hoa Vân Tích.

"Vậy thì tốt, tôi nhân đây cũng muốn nhắc nhở em, em đã trốn học rất nhiều, thêm 1 tuần trốn vừa rồi nữa là sắp đến giới hạn. Nếu em còn nghỉ tự do tiếp thì sẽ bị đình chỉ học và bị hạ điểm đạo đức. Vậy nhé, chú ý vào."

Nói xong, Vu Dich lướt qua trước mặt Hoa Vân Tích, tiếp tục bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tìm Được Công Việc.

Trời cũng đã muộn, dù sao âm nhạc là giờ học cuối, Hoa Vân Tích cảm thấy mình đứng đây cũng không có nghĩa lý gì, cô về lớp học lấy ba lô leo lên sân thượng. Trước khi lên đó, cô có ghé qua nhà ăn trường để mua tạm vài chiếc bánh ngọt và lon nước giải khát lạnh.

Saint Maria không chia trường ra làm nhiều dãy nhà mà tập trung các lớp học ở một dãy nhà lớn nhiều tầng để các diện tích khác xây những khu như: sân bóng đá, nhà thi đấu bóng rổ, bể bơi, hội trường, khu mua sắm và bách hóa tổng hợp, ... Hoa Vân Tích ôm tùm đống đồ vật vấp vào thang máy leo lên tầng trệt, nhưng muốn lên sân thượng thì lại phải đi một đoạn thang bộ làm đến gần nơi cô cũng mệt lả. Thấy có cánh cửa để đi ra ngoài sân thượng, bên trên còn có khóa, hình như có ai đó vừa vào. Cô không nghĩ nhiều liền đi qua cửa luôn.

Buồng ba lô xuống, Hoa Vân Tích lấy ra trong đó một chiếc nệm mỏng trải xa vuốt phẳng cẩn thận. Sau đó cô xếp mấy thứ đồ ăn nhanh đang để dưới đất lên trên nệm. Xong xuôi, cô nằm uòn ra thở hồng hộc.

Hoa Vân Tích không chú ý một loạt hành động vừa rồi của mình được một ánh mắt tò mò nhìn chăm chú. Vân Thiên ngồi ở trên mái hiên từ ban nãy, vừa thấy Hoa Vân Tích vào có vẻ giật mình, nhưng hắn đột nhiên nhớ ra vừa rồi do mệt mỏi sau chuyến đi lưu diễn lâu ngày nên hắn mở cửa liền quên khóa lại mà leo lên mái che trên lối đi vào sân thượng tính đánh một giấc ngon lành luôn. Vì thế hắn cảm thấy bức bối khi đề cô ta có cơ hội đi vào đây.

Vân Thiên chưa từng ghét cay ghét đắng người nào như Hoa Vân Tích. Cô ta vốn dĩ chỉ là món vật bị nhà họ Hoa ngầm bỏ đi, trong giới thượng lưu ai cũng biết nhưng mặc không nói để cô ta tự cho rằng mình là khổng tước nơi nơi xoe cánh. Hoa Vân Nhã là chủ tịch câu lạc bộ fan của hắn ở thành phố A này, hắn có nhiều lần tiếp xúc với nàng nên cảm thấy khá thích một cô gái xinh đẹp, mềm mại uyển chuyển, vừa mang nét thanh thuần lại mị hoặc như vậy. Cũng định tiếp cận nàng.

Nhưng cái cô Hoa Vân Tích này thừa cơ là chị gái của Hoa Vân Nhã, liên tục bám đuôi Hoa Vân Nhã đến trong các cuộc giao lưu thần tượng mình tình. Vì cô cứ bày đủ kế quán lấy hắn, hắn không có nhiều cơ hội tiếp cận với Hoa Vân Nhã. Nếu không phải muốn giữ hình tượng vương tử trước mặt Hoa Vân Nhã, hắn sẽ ném cô xuống từ tầng cao nhất không kể nàng là chị gái của nàng.

Vân Thiên nhân nhặt nhếch mép nhằm chán nhìn Hoa Vân Tích, trong lòng tự hỏi Hoa Vân Tích liệu có phải đeo bám hắn lên đây? Thật thất sách.

Hoa Vân Tích không ngửa đầu lên trên nên không chú ý đến Vân Thiên đang nhìn mình, cô nằm im một lúc nhìn bầu trời tối đầy sao.

Chát.

Cô vô vọng vào tay.

"Mấy con muỗi ngu ngốc, bọn mi có hiểu ngôn ngữ nước C không? Hiểu thì đừng có mà lại đây đốt ta. Nghe không?"

Hoa Vân Tích vỗ tay xong vỗ đầu tự chửi bản thân. Ngươi mới ngu ngốc đó Hoa Vân Tích, muỗi nào hiểu tiếng người? Ngươi rảnh quá nói nhảm rồi!

Quơ tay vơ đại một gói bánh, Hoa Vân Tích bóc ra ăn, vừa ăn vừa nhìn trời. Những vì sao trên trời thật đẹp, nhất là trên nền trời xanh sẫm, chúng thực sự tỏa sáng rực rỡ.

"Bánh gì thật là, khó ăn chết đi được. Sáng ăn được một tí cơm, trưa nhét dạ bằng bánh và tối cũng lại nhét dạ bằng bánh, không dinh dưỡng gì cả! Cái trung tâm kia mau chóng tìm nhà cho tôi nhờ không ta lại tiếp tục sống cuộc sống vật vờ như vậy trên sân thượng quá!!!!"

Than vãn chán, Hoa Vân Tích lại tiếp tục gặm bánh và gặm bánh. Bất ngờ, cô cảm thấy có bóng người đứng trên đỉnh đầu mình. Cô giật nảy nghĩ đến cái gì đó, cứng nhắc ngửa đầu lên. Vừa ngửa đầu lên cô liền thở dài. Thật may không phải ma!

Đó là một nam nhân, chỉ có thể nói là cứ như bước từ truyện tranh ra vậy.

Cô hơi ngán người rồi lại hỏi:

“Vị bạn học này, anh đứng đây để dọa người sao?”

“Cô làm gì ở đây?” Vân Thiên lơ đãng hỏi. Hắn thấy Hoa Vân Tích giống như không biết hắn là ai.

“Ăn uống ngủ nghỉ chứ còn gì, anh hỏi lạ, chẳng lẽ con mắt không tự thấy!?”

Vân Thiên nhướng một bên chân mày, hắn đi lại gần đứng cạnh Hoa Vân Tích, từ trên cao nhìn xuống cô.

“Tôi muốn hỏi người tại sao lại ở đây giờ này? Cô theo dõi tôi?”

“Ha ha, vị bạn học này, anh mắc chứng tự dặt vàng lên mặt sao? Đây là nơi ai thích lên thì lên có phải nhà riêng anh đâu mà bám theo? Anh cần tôi báo cảnh sát cho kẻ đeo bám này không? Khéo khi họ không bắt tôi vì tội đeo bám mà bắt anh vì tội hoang tưởng đấy!”

Vân Thiên nghe vậy bật cười. Hoa Vân Tích này một thời gian không gặp miệng cũng nhọn thêm rồi. Được lắm, hắn muốn xem cô trang mô tác dạng gì!

Ngồi bên cạnh Hoa Vân Tích, Vân Thiên liếc sườn mặt nàng, hỏi tiếp:

“Cô hình như... không biết tôi?”

“Anh hỏi y như ông chú tôi, chứ anh rất nổi tiếng hay sao tôi phải biết anh?”

Ánh mắt Vân Thiên trở nên thâm thúy.

“Tôi là một người bình thường như bao người” Mỗi tội “bao người” đầy toàn minh tinh.

Hoa Vân Tích nghe vậy tò mò hỏi: “Anh cũng bị lão sư đuổi khỏi phòng học?”

“Cũng? Cô bị đuổi khỏi phòng học?”

“Đương nhiên! Không giờ người người đều học tôi lại ngồi đây than đời làm gì. Vị bạn học này anh tên gì? Coi như có duyên chúng ta làm quen, dù cái duyên bị đuổi khỏi phòng học này thật nghiệt ngã.”

“Tôi họ Vân” Vân thiên nửa tin nửa ngờ đáp lại, chờ xem phản ứng của cô.

Có vẻ như hắn không muốn nói tên. Hoa Vân Tích cũng không cố hỏi, dù sao cô cũng chỉ tiện mồm nói cho vui, không cầu thêm bạn.

“Vậy tôi gọi anh bạn học Vân đi. Rất vui được biết anh.” Hoa Vân Tích vui vẻ phản hồi hắn.

“Tôi cũng vậy.” Vân Thiên trái lòng nói. Hắn nhìn ba lô to của cô, hỏi “Cô mang theo nhiều đồ như vậy làm gì?”

“Tôi bỏ nhà đi. Chưa kiếm được nhà nên ở tạm sân thượng này cho đến khi có nhà.”

“Vậy sao? Tôi thế này cô không khó chịu?” Vậy nếu như hắn khóa sân thượng này lại Hoa Vân Tích sẽ dự tính ngủ ở đâu?

Nếu là Vân Thiên thì hắn có thể ngủ ở nơi như vậy được, dù sao trước kia hắn cũng quen rồi. Nhưng là Hoa Vân Tích thì điều này có vẻ hơi lạ, chính xác thì tiểu thư lá ngọc cành vàng nào cũng không thể chịu đựng ngủ ngoài trời như vậy được.

“Có gì mà khó chịu?” Hoa Vân Tích vênh mặt. Chuyện cô phải ngủ ở ngoài là chuyện thường xuyên xảy ra hồi trước do cô thiếu tiền trọ nên bị đuổi ra ngoài. Có thì sợ ma chứ chẳng có gì phải bàn.

“Vậy tôi đêm nay cũng ngủ ở đây!” Vân Thiên tò mò không biết cô có giả vờ không nên buông một lời nói dối.

Hoa Vân Tích quay sang nhìn hắn, tròn mắt một lúc lâu rồi đương dưng ôm bụng cười ha hả.

“Hahahahaha anh tấu hài sao? Nhìn anh bộ dạng chắc là quý công tử nhà nào được chăm sóc tỉ mỉ từ ăn com đến đi vệ sinh. Anh muốn bắt chước chị đây ngủ bụi sao cậu em? Tôi thao, anh nên về nhà nằm đệm ấm nhà anh đi kéo người nhà tìm đến lại bảo tôi dạy hư trẻ nhỏ.”

Vân Thiên hắn bộ dáng thon dài, làn da trắng nõn đôi mắt đen trong suốt và đôi môi hơi hồng nhìn giống như nam sinh trung học trong truyện tranh thiếu nữ. Trông có trẻ tuổi chút nhưng cũng đã 23 rồi, thế mà cô dám nói “dạy hư trẻ nhỏ”. Hắn quyết định nhấn tin cho lái xe riêng yêu cầu dừng đến đón ngay giờ khi nào gọi hăng đến, hắn ở đây chờ tiếp xem cái người phụ nữ này mạnh mẽ đến bao giờ, dù sao hắn cũng đang nhàm chán.

Nhưng mà Vân Thiên thực sự đã tỉnh sai rồi, Hoa Vân Tích này không phải mạnh mẽ mà là mạnh dạn. Hắn ngồi xem tin tức và chờ cô nản chí, ngồi quan sát cô hết ăn xong lại ngồi nhìn ra đường phố tấp nập đeo tai nghe nhạc. Có 1 lúc, hắn thấy cô để nguyên đồ ở đây chạy khỏi sân thượng, hắn nghĩ quả này cô ta trốn rồi. Thế mà thấy Hoa Vân Tích quay lại, tay ôm đồng snack về chỗ ngồi, hắn há hốc miệng.

Hoa Vân Tích ngồi ăn snack xem truyện tranh trên di động, thi thoảng cười lăn cười bò, Vân Thiên thấy thế liếc xéo cô ý bảo cô cười rất vô ý vô tư,

nhưng mà cô không quan tâm. Xem được một lúc, Hoa Vân Tích tự dưng nhăn mày lại, rồi từ từ quay đầu nhìn Vân Thiên bằng ánh mắt như của một thiếu nữ vừa bước ra từ truyện tranh Hoa hồng véc xây. Ánh mắt ấy đối với Hoa Vân Tích là thế, còn đối với hần chẳng khác gì phim kinh dị ngán tấp.

“Anh làm sao?” Hần nổi da gà đầy mình.

Hoa Vân Tích e thẹn cười: “Cho tôi mật khẩu cục wifi di động của anh, tôi mua đồ ăn cho anh.” Cô có lưu truyện tranh trong điện thoại nhưng đọc hết rồi, giờ muốn đọc tiếp thì nhớ ra điện thoại không có mạng như khi ở Hoa gia.

Nói đến ăn, Vân Thiên mới thấy có vẻ đói, hần xoa xoa cằm.

“Cô nghĩ chạy không mà tôi chia sẻ cho?”

“Giữ chứ nhà giàu keo kiệt.”

“Thôi được, tôi bỏ thí, nhưng với điều kiện cô xuống bếp trường nấu cho tôi ăn.”

“Được thôi!” Cô cố ý bỏ qua chữ “bỏ thí” của hần. “Anh muốn ăn gì?”

“Tùy cô.”

“Thế mỳ tái trứng nhé?”

“Tôi không muốn ăn nó.”

“Com rang trứng nhé.”

“Không.”

“Thế trứng xào cà chua? Với canh trứng đậu và com trắng?”

“Cô đến kỳ rụng trứng à người phụ nữ kia, sao món nào cũng đụng đến trứng?”

“Thì anh phải bảo anh thích món gì chứ, anh không bảo thì ta mới nói món tôi thích.”

“A, thì ra là ăn trứng bỏ trứng.” Vân Thiên lầm bầm “Tôi cũng không biết món tôi muốn ăn còn nấu được không, cứ nấu theo ý cô, không phải nấu món cô thích, miễn sao không phải trứng.”

Hoa Vân Tích bĩu môi: “Vậy tôi đi làm cho người sốt Spagetti.” Nói xong cô đi luôn không chờ hần phản nản.

Một lúc sau, Hoa Vân Tích bê từ dưới phòng nấu ăn của trường một đĩa đựng mỳ ống đầy lòng kín, một tay khác bưng nước sốt. Để cho Spagetti không bị mất hương vị và bị trương lên sau khi trộn rồi bê một quãng xa từ phòng bếp lên đến tận sân thượng này, cô phải để mỳ ống và nước sốt riêng ra lên đến nơi mới trộn. Cô học điều này trong phim, đã thử và thành công.

Vân Thiên quả thực không tin vào mắt của mình, à không, có hơi tin vào mắt khi nhìn cô trộn trông ghê ghê như vậy. Nhưng ăn vào miệng thì không tin được, nó quá ngon so với tưởng tượng của hần. Nước sốt vừa vặn, sợi mỳ dai dai mềm mềm. Giống như đầu bếp chuyên nghiệp nấu, ngoại trừ việc trông món ăn không thẩm mỹ chút nào, bởi nhìn như một đồng hồ hỗn độn.

Vậy là nhờ một đĩa mỳ, Hoa Vân Tích vừa được dùng mạng thả phan vừa không bị lờm đờ mỗi lần há to miệng cười lẫn lộn ra khi xem truyện.

Và một đêm của hai người cứ yên bình trôi qua như thế. Thực ra bảo một đêm của hai người nghe có vẻ ái muội, chính xác phải nói là một đêm ngủ bụi của hai kẻ lang thang. Hoa Vân Tích ngủ trên nền sân thượng, Vân Thiên thì ngủ trên nóc nhà bê tông. Qua đêm nay cả hai đều giờ ngón cái vì sức chịu đựng của đối phương.

Mặt trời treo trên đỉnh, nắng chói xém mắt, Vân Thiên ngồi xổm bên cạnh nhìn Hoa Vân Tích ngủ như lợn chết quay trên bếp than hoa. Tại sao nói như lợn quay, bởi vì da mặt cô đã ửng hồng nên vì nắng mà vẫn nằm ngủ tiếp, đủ giỏi. Vân Thiên đã dậy từ sáng sớm, hần xuống phòng tập thể thao của trường tập thể thao, quay lại thấy cô vẫn đang ngủ. Sau đó hần tính đi ăn sáng đồng thời bị đám fan thấy hần ở nhà ăn nên quay quanh lủ rủ nửa ngày. Hôm nay không có gì làm nên nghỉ ngơi xuôi dạ một lúc hần tính thay đồ ra bể bơi xả cái nóng mùa hè, nhân tiện đi lên đây coi sao, thế mà quay lại 9 giờ hơn thấy cô vẫn đang ngủ.

Cái người phụ nữ này định ngủ đến chết luôn sao? Hôm qua còn thức xem truyện tranh tiểu thuyết đến muộn. Thật là không có quy củ gì cả.

“Này, dậy.” Vân Thiên đá nhẹ vào hông Hoa Vân Tích.

Không động dậy.

“Dậy mau!” Hần đá mạnh hơn một chút.

Lầm rầm xoay người sang một bên nằm ngủ tiếp.

“Dậy mau cho bồn thiếu gia!” Vân Thiên nổi gân xanh trên trán, hất tức mình một sút cô lăn ra khỏi nệm.

Nhưng thật sự kinh điển, cô dang tay chân hình chữ Đại (大) ngủ ngon. Hắn đoán kiểu này cô ta đem qua giả ngủ mà đọc truyện đến tận 4 – 5 giờ sáng rồi! Con heo còi xương này! Ngủ lấm ỉm người vẫn teo!

Hắn không đành lòng nhìn thẳng, che mặt xấu hổ thay cho toàn thể công dân nước C này.

Vân Thiên có quyết định mà hắn nghĩ là sáng suốt, quyết định vác Hoa Vân Tích đi xuống. Hắn đi bơi, vậy cho con heo này vừa ngủ vừa bơi cùng luôn!

Nghĩ là làm, Vân Thiên vác Hoa Vân Tích lên vai như bao tải.

“Vân Thiên tiền bối kia, cậu xem, hắn hình như vác ai đó trên vai!” Có nữ sinh ngạc nhiên vỗ vai nữ sinh đi cùng. “Không tin được, đó là Hoa Vân Tích!”

Đọc đường đi Vân Thiên gặp không ít học sinh đi trên đường. Tuy không học sáng, nhưng buổi sáng cũng có khá nhiều người đến trường. Saint Maria giống như một khu Resort cao cấp vậy, cho nên rất nhiều học sinh đến trường không nhằm mục đích học tập.

Đa số mọi người đều nhận ra nữ nhân trên vai Vân Thiên là Hoa Vân Tích, chỉ có cái người mà ai cũng biết là ai đó còn chưa nhận ra vẫn còn mãi ngủ. Thậm chí có một số còn bám theo sau Vân Thiên xem chuyện gì xảy ra.

Vân Thiên vác Hoa Vân Tích tới thẳng bể bơi trường, trong con mắt muốn rót ra của mọi người mang cô vào phòng tắm nam để xả nước trước. Hoa Vân Tích ban nãy thấy nóng nóng, giờ thấy mát mát nên càng ngủ càng thích. Nhưng khi hắn bế cô ra ngoài cô thích không nổi nữa vì hắn ném cô xuống thẳng bể bơi. Uống vài ngụm nước vào làm Hoa Vân Tích tỉnh cả ngủ, may mà Vân Thiên ném cô xuống góc bể bơi 1m2 – 1m3 nên cô chỉ vùng vẫy vài cái rồi ngoi lên được luôn chứ không bị đuối nước. Đây có thể coi là nhân từ.

Vân Thiên đứng trên nhìn, cười khinh bỉ:

“Cứ tưởng còn ngủ được nữa cơ!”

Giọng nói quen thuộc mà hôm qua chủ nhân của giọng nói này đã mấy lần kêu “Cô cười trông ngu lắm, đừng làm ô nhiễm môi trường.”, giờ nó vang lên trong không khí lạnh ngắt của bể bơi này.

Hoa Vân Tích ngẩn ngơ nhìn lên, thấy đúng là Vân Thiên, cô tức giận mắng:

“Anh làm gì? Sáng sớm ra đã phiền người khác!”

“Giờ không phải sáng sớm, đến giờ ăn bữa trưa được rồi. Cô còn ngủ, tôi gọi mãi cô không thèm để ý đến tôi!” Hắn sáng nay còn thèm ăn đồ cô nấu, thấy cô ngủ hắn cũng tốt tính không đánh thức.

Lời này vào tai Hoa Vân Tích nghe không thành vấn đề, nhưng lời này vào tai người khác, cụ thể là những người trong bể bơi này thì vô vàn ái muội. Hắn nói giống như hôm qua hai người “lao động vất vả với nhau” ở trường, xong sáng người đàn ông gọi người phụ nữ dậy nhưng người phụ nữ không thèm để ý, người đàn ông ủy khuất ngao kiêu giận dữ.

Có đội ngũ chuyên phao các loại tin đồn đã kịp quay đoạn nói chuyện này, nó sẽ tạo ra sóng gió cho diễn đàn và mạng xã hội của trường. Vân Thiên thì không để ý đến điều đó vì hắn có tài năng và không vì mấy scandal mà làm sụt giảm mức độ được hâm mộ của hắn, còn Hoa Vân Tích thì đầu óc vẫn còn mờ mịt nên không để ý xung quanh.

Hoa Vân Tích nghe hắn nói vậy thì nổi giận hỏi lại: “Vì thế tên khốn anh ném tôi xuống nước? Lỡ chết người thì sao?”

“Chết người?” Vân Thiên nhếch mép “Mệnh con người lai heo như cô cao lắm, không chết được đâu.”

“Vậy tôi dậy hay không dậy liên quan anh cái gì?!”

“Tôi luôn tập thể dục buổi sáng.”

Hoa Vân Tích nhìn hắn. Vân Thiên lúc này mặc chiếc quần bơi, bên trên khoác chiếc áo trắng không cài một khuy nào. Nên hắn có lộ ra cơ ngực nở nang và những múi bụng săn chắc. Cô suýt chảy nước miếng. Nga~ Đúng rồi, thân hình đó là nhờ thành quả thể dục thể thao mỗi ngày. Nhưng...

“Nhưng liên quan gì tới tôi?”

Vân Thiên chống tay một bên hông, nhìn Hoa Vân Tích bằng nửa con mắt.

“Nên tôi không thể nhìn một con người có tinh thần heo nái như vậy, cho nên từ giờ tập thể dục mỗi ngày cho tôi!”

“Không thích đừng nhìn! Tôi không tập!”

“Tôi cho người từ giờ dùng wifi của tôi.” Dù sao trừ những lúc cần thiết còn đâu cũng không mấy dùng. Ăn vẫn quan trọng hơn, Hoa Vân Tích nấu ngon như đầu bếp tay nghề cao, hơn nữa mẩu chột là vừa vặn phù hợp vị giác khó tính của hắn. Hắn muốn giữ cô bên cạnh làm đầu bếp riêng, nhưng không

chịu được cái tính trầy trật của cô. Bệnh lười, phải trị. Nhân cách thói nát, phải cải tạo.

“Tôi không bán thân vì wifi.”

“Nói nghe thật to lớn vĩ đại, cô bán người ta còn không thèm mua đâu! Còn nữa, tôi cho người ăn cơm chùa nhà tôi, miễn là người nấu!”

Hoa Vân Tích hai mắt sáng ngời. Một bên so sánh wifi và cơm chùa với tập thể dục thể thao. Rút ra kết luận thể dục thể thao có lợi cho sức khỏe.

“Bạn học Vân, thỏa thuận như vậy đi.” Đột nhiên nhớ ra “Mà tôi không biết bơi.”

Khóe môi Vân Thiên co giật. Cô thì có cái gì mà biết đâu!

“Đi thay đồ, nhanh lên, tôi dạy người!”

“Tuân lệnh!”

Hoa Vân Tích này thần kinh cũng đủ thô, bị người người xung quanh chú ý bàn tán nhưng đang tràn ngập ảo tưởng về một thế giới mọi thứ đều miễn phí nên chẳng màng đến, chạy một mạch tới phòng bảo vệ yêu cầu lấy chìa khóa tủ đồ rồi thay đồ chạy về bể bơi.

Ảo tưởng thì đẹp nhưng học bơi thì đúng là khắc nghiệt, nhất là giáo viên hà khắc đến biến thái như Vân Thiên. Dù cô bám cái thành bể bơi không tha nhưng vẫn bị hất lúi xuồng, bị hất lúi xuồng bắt học nín thở để nổi trên mặt nước. Đây lần còn bị hất giữ đầu dưới nước không cho ngoi lên. Mọi người xung quanh gần như tập trung hết sự chú ý vào hai người, nhưng thỉnh thoảng bị Vân Thiên liếc nhìn qua, họ liền quay mặt đi.

Cuối cùng cũng thoát khỏi bể bơi, Hoa Vân Tích ngồi tự kỷ bên bờ nước mắt ngấn nước mắt dài. Chân tay thì mỏi nhừ ra, hai mắt ướt nước còn mũi thì đồ kị dị do hít nhiều nước. Nhưng Vân Thiên dạy cô thì cũng khổ lắm, mãi cô mới bơi được một đoạn rồi lại đuối nước. Khổ nổi ở bể bơi nước cao quá 1m8 nên cô cứ ngợp ngoài không làm gì được làm hấn phải bơi theo kéo cô nên.

Vân Thiên mua hai lon cà phê ở máy bán tự động gần đó, quay người lại thấy Hoa Vân Tích ngồi rúm ró một chỗ bèn thở dài. Hấn lại gần, ngả lưng tựa vào lưng cô đến mức người cô gập lại.

“Nặng nặng đừng có đè lên lưng tôi!”

“Đề tôi tựa, dạy dạy mệt chết!” Hấn kéo tay cô để lon cà phê vào “Uống đi!”

Hoa Vân Tích bấu môi úy khuất mở lon cà húp sục sục. Tôi cũng mệt chứ!

“Cô uống cà phê mà như hút mì tôm.”

“Anh thì giỏi, kệ tôi!”

Vân Thiên cười khế, càng thả lỏng người ngả lưng vào cô hơn. Hấn cảm thấy hôm nay thực sự sáng khoái, kiểu như kiếm được một người bạn hợp ý mình, cảm giác mọi thứ làm cùng cô đều trở nên tự nhiên thoải mái. Vốn dĩ Hoa Vân Tích trước kia vốn không được hấn chú ý lắm, chỉ nhớ về cô là khi cô cản trở hấn với Hoa Vân Nhã, nhưng Hoa Vân Tích trước kia cản trở hấn thế nào hấn hiện tại cũng quên luôn.

...

Tin tức Hoa Vân Tích được Vân Thiên dạy bơi đã oanh tạc diễn đàn và mạng xã hội trường, có số lượt bình luận và chia sẻ đột phá từ trước tới nay. Những bức ảnh cận cảnh Vân Thiên ôm đỡ cô lên khi cô bị đuối, rồi cảnh Vân Thiên thấy mũi cô đỏ hồng tức cười liền đư tay bóp mũi, cảnh hấn ngã vào lưng cô ngồi uống cà phê. Cùng đoạn phim về cuộc nói chuyện lớn tiếng giữa cả hai. Các phản hồi đa số đều thiên về bất ngờ không tin được và chỉ trích Hoa Vân Tích bám riết lấy đại nình tình Vân Thiên.

Hoa Vân Tích thì chẳng màng đến mấy cuộc bàn tán của mọi người. Trong giờ thì cô chú tâm nghe giảng, ngoài giờ thì ôm cục wifi của Vân Thiên lang thang trên mạng tìm nơi đang tuyển nhân sự. Tròi không phụ lòng người, không những nhận được thông báo đã tìm ra căn nhà có thể nói là khá đạt yêu cầu của cô, mà lên trang mạng xã hội của “Cộng đồng bắt thông tin tuyển dụng” còn tìm thấy thông báo tuyển dụng vừa chuẩn ý muốn: tuyển trợ lý phiên dịch phòng kế hoạch.

Buổi tối hôm đó, Hoa Vân Tích lập tức đến xem nhà, thỏa thuận giá cả rồi mua luôn. Sau đó cô cẩn rắng rút tiền mua đồ gia dụng và một số quần áo cùng một bộ đồ lịch sự để đi phỏng vấn. Cô mất cả đêm để làm một hồ sơ đẹp và chuẩn bị một vài trường hợp có thể được hỏi khi phỏng vấn xin việc.

Cao thị tập đoàn là một tập đoàn có quy mô lớn trên thế giới, cho nên yêu cầu tuyển việc cũng rất khắt khe. Vì thế Hoa Vân Tích không thể có sai sót gì trong quá trình phỏng vấn, đây có thể coi như lần đầu phỏng vấn bởi trước kia cô được các công ty mời vào làm ngay năm cuối đại học do đạt nhiều thành tích tốt. Đầu tiên là khoản giới thiệu về bản thân, nó phải thể hiện được trình độ nhưng lại không quá tự đề cao bản thân. Tiếp theo là nêu kinh nghiệm làm việc và ưu, nhược điểm của bản thân. Kinh nghiệm thì hơi khó, cô chưa có bằng cấp gì, chỉ có trong hồ sơ ghi rõ còn đang học ở Saint Maria. Saint Maria cũng được đánh giá cực cao về đầu ra của nhân sự làm việc, nhưng thượng vàng hạ cám, tức là học sinh trường này nếu người giỏi thì cực kì giỏi nhưng người kém thì cũng rất kém. Nên cô chỉ có thể nói rằng cô có đủ hành trang chuẩn bị cho công việc, còn kinh nghiệm, hy vọng nó được rèn dũa trong môi trường như Cao thị. Ưu điểm thì không nên quá miên man, cần nói rõ trọng tâm cũng như thể hiện khả năng ngôn ngữ của mình, cái này cô có thể làm được.

Nêu nhược điểm là vấn đề Hoa Văn Tích suy nghĩ nhiều nhất, cuối cùng có một câu trả lời cực kỳ đúng đắn: “Nhược điểm của tôi là đôi khi trong công việc không chỉ khát khe với bản thân mà còn khá là khát khe với cả đồng nghiệp.”. Trả lời như vậy dù bề ngoài là nhược điểm, nhưng nghe vào tai những người phỏng vấn, đó sẽ trở thành ưu điểm đáng khen. Vừa thể hiện mình nghiêm túc trong công việc, vừa thể hiện mình có thể nhắc nhở đồng nghiệp không lơ là để không gây bất cứ sai lầm nào cho tập đoàn.

Người ta cũng có thể sẽ hỏi về mức lương mong muốn, cái này Hoa Văn Tích lại phải mất thời gian khảo sát mức lương trung bình của trợ lý phiên dịch C quốc này. Còn hai hỏi cuối quan trọng hơn, có khi đó mới là những câu hỏi mà họ dùng để đánh giá tố chất quyết định lựa chọn hay không. Tại sao chọn làm việc ở tập đoàn này? Nếu nói tập đoàn này lương cao sẽ bị tán vờ mồm vì lý do quá thực dụng. Cô có vấn đề gì muốn hỏi chúng tôi? Đây đây, câu này mới hóc búa. Cô phải hỏi họ những câu tạo cảm giác như cô rất quan tâm đến tập đoàn như: “Tập đoàn có định phát triển lĩnh vực X?”, “Tập đoàn có ý định mở rộng sang thị trường Y?”, ... Mấy vấn đề này Hoa Văn Tích đành phải tìm hiểu thêm, cho nên sáng mai cô tìm hiểu rồi soạn tiếp câu trả lời, sau đó gửi đơn xin nghỉ một buổi tối Saint Maria, chiều mai vẫn còn nên cô sẽ nghỉ học đi phỏng vấn.

Hoa Văn Tích tỉ mỉ chuẩn bị cho buổi phỏng vấn, cô đến sớm trước giờ 15 phút. Cô ăn mặc trang nhã, búi tóc cao chải gọn gàng, trang điểm nhẹ. Trên mặt cô luôn mang theo nụ cười tươi tắn thẳng thắn nhìn vào nhà tuyển dụng, tỏ ra chăm chú lắng nghe và cảm theo cuốn sổ nhỏ cùng cây viết ghi lại lời căn dặn của họ. Khác hẳn với một Hoa Văn Tích bữa bọn thường ngày.

Một thời gian ngắn sau, không ngoài dự đoán của Hoa Văn Tích, cô đã được nhận vào làm ở Cao thị. Cô đã có công việc đầu tiên ở thế giới này.

Cô chưa bao giờ cảm thấy cuộc đời lại mỹ mãn như vậy từ khi xuyên qua đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nữ Chính, Sao Ngươi Không Quản Nam Nhân Của Ngươi Gì Cả?

Sau khi nhận được thông báo cô được nhận vào làm, Hoa Văn Tích chợt nhớ ra một vấn đề rất hệ trọng.

Ôi, giờ đi làm thì lấy giờ gì đi học?

Vấn đề này thật sự gây nhức nhối dư luận, à không, nhức nhối não cô.

Hoa Văn Tích đau lòng lắm nhưng vẫn phải chọn bỏ một trong hai. Và tất nhiên cô đành phải bỏ học. Dù bằng cấp tốt thật đấy, nhưng xác lập một cái gọi là uy tín làm ăn ở Cao thị tập đoàn để có một công việc ổn định lâu dài vẫn tốt hơn. Tuy nhiên, nếu vào tập đoàn cô sẽ bị dị nghị là không có bằng cấp gì, nhưng Hoa Văn Tích nghĩ rằng cô chỉ cần dùng thời gian là có thể chứng minh cho năng lực của mình.

Vậy là buổi tối sau khi học xong khóa trên lớp Hoa Văn Tích làm đơn xin nghỉ học đến thẳng phòng hiệu trưởng luôn cho hoành tráng. Ai ngờ vừa định hỏi hiệu trưởng về thủ tục rút học bạ, ngài hiệu trưởng hỏi lí do, Hoa Văn Tích trình bày, hiệu trưởng nhìn cô với ánh mắt đầy khó hiểu.

"Trường này có luật học sinh được phép nghỉ hết tất cả các buổi học nhưng miễn sao tham gia và vượt qua các kì thi sao? Trường đâu có số buổi tối đa nghỉ tự do nào đâu?"

"Hả?"

Cái này Hoa Văn Tích thực sự không biết rồi. Saint Maria là một trường quý tộc, vì tập trung nhiều con ông cháu cha, nên trường phải giảm thiểu một cách tối đa nhất khả năng để đuổi một học sinh nào ra. Vuốt mặt cũng phải nể mũi, đuổi một học sinh ra nó gây rất nhiều rắc rối cho trường. Nghỉ học cũng là một trong các lí do đó. Saint Maria cũng quy củ rõ ràng, những học sinh nghỉ quá nhiều sẽ không bao giờ được vào lớp top đầu, trừ khi thành tích của học sinh hay nghỉ đó nằm trong top 10. Đương nhiên, học sinh đó vẫn theo học Saint Maria cho đến khi tốt nghiệp, chẳng qua nếu không có thành tích nổi trội, đó sẽ là vết nhơ, vấn đề này không thuộc trách nhiệm của nhà trường.

Chuyện hệ trọng như vậy nhưng Hoa Văn Tích không hề để ý đến, để tên Vu Dịch đó xò mũi dất đi. Khi rút đơn về đi lang thang, cô chửi rủa tên đó không biết vì sao hần trên cột cô như vậy, cô cứ mãi nghĩ không biết mình có đắc tội gì tà trời với hần không. Nhưng mà Hoa Văn Tích quên mất một chi tiết, Vu Dịch nổi tiếng trong trường ngoài do là giáo sư tuổi trẻ, quyền rũ, soái ngậy người và tài năng đầy mình ra. Có một điểm không giống ai nhất là thích đùa dai học trò của mình. Vu Dịch chọn làm lão sư lớp F vì hần nghĩ đùa dai với bọn người vô kỷ luật và cái bản tính thẳng thọt làm vua xứ mù coi trái đất quay xung quanh mình như lớp F, hần đùa càng thích, càng hưng phấn.

Vu Dịch đùa thì tâm tình càng không tốt hần càng đùa dai, nhưng hần đùa dai đúng chỗ làm người khác đau điếng cay cú bởi hần nắm trong lòng bàn tay từng điểm tối điểm sáng của các học sinh, cho nên lớp F rất sợ cái thú vui đó của hần, nhất là mặt hần bao giờ cũng lạnh như mặt tiền nên không ai rõ hần đùa hay hần thật đề mà ứng phó.

Vu Dịch sờ đi đùa Hoa Vân Tích như vậy là do nắm bắt rõ bản tính cái gì cũng mù mờ không có chí tiến thủ, lại kênh kiệu không bạn bè của nguyên chủ Hoa Vân Tích. Hắn biết Hoa Vân Tích rất sợ bị đuổi khỏi trường, bị cho rời khỏi giới thượng lưu, cho nên lần này mới đùa như vậy. Mà chẳng may vừa vặn Hoa Vân Tích cô là linh hồn khác mới tới nơi đây nên thực sự chẳng biết gì, bị lừa xoay quanh. Nhưng tâm trạng của hắn khá là tốt nên hắn không có hứng thú đi đùa dai quá trớn, hắn chỉ muốn xem cô chăm chú đến học tập vì sợ bị đuổi thôi. Vì thế có thể nói là còn may cho Hoa Vân Tích, bị chinh thể là còn quá nhẹ rồi!

Hoa Vân Tích về nhà suy nghĩ nên sắp xếp thời gian thế nào. Lịch làm việc của cô là từ 7 giờ sáng cho đến 5 giờ chiều. Như vậy sau khi đi làm về cô sẽ ghé qua trường học nốt khóa tiếp thu được đến đâu hay đến đó, và cô cũng xác định phải nghỉ một số buổi để tham gia kì thi.

Sắp xếp xong kế hoạch, Hoa Vân Tích ôm giường ngủ một giấc êm đềm. Ngày mai sẽ là ngày đầu tiên của 1 tháng thử việc.

Sáng sớm, vì là nhận việc nên Hoa Vân Tích đi đến trước 30 phút, cô được đưa đi cùng một đoàn người, nhưng đến phòng kế hoạch chỉ có mình cô.

Trưởng phòng đứng lên nhận và giới thiệu Hoa Vân Tích với các đồng nghiệp. Nhưng họ đều bơ đi và làm việc riêng của mình, ai trang điểm tiếp tục trang điểm, ai dùng điện thoại tiếp tục dùng điện thoại, ai tùm lại nói chuyện với nhau cũng tiếp tục. Chẳng ai thèm để ý đến cô. Cũng đúng thôi, nhân viên cấp thấp nhất ở Cao thị tập đoàn cũng đều là những người ưu tú, chẳng trách họ lại tâm cao khí ngạo. Qua bao thế hệ nhân viên từ khi còn làm nhân viên quen đến nay, trưởng phòng không lạ lẫm gì khi thấy cảnh đó, hắn cũng không ý kiến gì, tiếp tục nhiệm vụ bàn giao công việc cho Hoa Vân Tích rồi chỉ vị trí làm việc cho cô.

Hoa Vân Tích vừa cảm ơn và ngồi xuống chỗ chuẩn bị mọi thứ trước khi vào giờ làm, lập tức có cô gái ngồi ở bàn làm bên tay phải cô nhích sang chào hỏi:

"Ta tên Không Mẫn Đồng mới đến cách đây 2 tháng, cũng tính là nhân viên mới, hân hạnh."

"Hân hạnh, ta tên Hoa Vân Tích, mong được giúp đỡ."

Không Mẫn Đồng vừa định nói tiếp, lại nghe 1 người cầm điện thoại chỉ vào đó hô lên một tiếng:

"Các người xem này!"

Không Mẫn Đồng lập tức chạy ra đó, mấy người khác cũng vậy, ngoại trừ Hoa Vân Tích.

"Dương tỷ, có gì đặc sắc sao?"

Cũng không phải chuyện gì to tát, nữ nhân kia chỉ nói:

"Ta nhận được thông tin từ Nhạc tỷ là dự án hợp tác thành công vang dội, chiều nay chủ tịch của chúng ta sẽ về C quốc, về sớm hơn dự định đấy!!"

Người vừa nói tên Tần Tiểu Hân, "Nhạc tỷ" trong miệng nàng chính là thư ký riêng của tổng giám đốc Cao thị tập đoàn và là đường tỷ của nàng ta.

Mọi người nghe vậy trở nên sôi trào hẳn lên, khác với không khí buồn tẻ ban nãy.

"Oa~ vậy toàn công ty lại có cơ hội xếp hàng đón chủ tịch ~"

"Hiếm có cơ hội gặp mặt chủ tịch, ta phải đi mua bộ đồ mới trưa nay thay ngay mới được!"

Những người khác cũng đồng tình nghĩ đến việc chỉnh trang nhan sắc.

"Chỉ là chủ tịch về thôi mà?" Làm gì đơn đả đón như đón chồng vậy?

Vừa lờ mờ nói ra câu đó, Hoa Vân Tích lập tức trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

"Hừ, người định trang thanh cao gì ở đây?"

"Nàng định giả vờ không biết chủ tịch thế nào cho khác biệt đây mà!"

"Đứng nga, người mới, đề tỷ tỷ đây nói cho người biết, trò của người quá cũ rồi. Vừa rồi có cái con bướm bướm tên gì ấy nhỉ --- a, Hạ Diệp, nàng cũng như người trang thanh thuần không biết đến chủ tịch, không ngưỡng mộ ao ước chủ tịch cho khác người. Ý vào mình xinh đẹp một chút khắp nơi ve vãn nam nhân. Vờ ngỡ ngàng thế nào mà đi nhầm vào thang máy chủ tịch, lại còn giả choáng váng ở đó để chủ tịch bế về phòng làm việc của mình. Thế đã đành, chủ tịch đáng kính của chúng ta không muốn nhân viên của mình xấu mặt nên chỉ nói là thấy nàng bị ngã, mà nàng -- chắc chắc..."

"Ha ha" Một người khác cười "Nghĩ đến đó ta lại thấy buồn cười, cái tiện nhân Hạ Diệp này nhân mọi người khó hiểu mà nói ái muội, gì mà ta đi cùng hắn một lúc, hắn thấy ta choáng váng nên hỏi ta có làm việc được không. Ta bảo có, hắn vẫn đòi bế ta vào đây nghỉ ngơi."

"Chao, nàng ngượng ngừng nói gì mà ta hỏi hắn thế có phiền đến người không sắp vào giờ làm rồi, hắn nói hắn là chủ tịch. Cũng từ đấy tiện nhân này đi đâu cũng cao ngạo phao tin đồn nàng là bạn gái chủ tịch" Một người khác chen miệng vào, còn làm bộ ngượng ngừng như thật .

Theo lời các nàng kể thì Hạ Diệp này vận đủ rui, bình thường chủ tịch một tập đoàn lớn như Cao thị sẽ chẳng để ý đến mấy cái tin đồn nhảm này, thế mà

tình cờ gia gia của chủ tịch đến thăm, vị lão gia này muốn hẳn có bạn gái lắm rồi nghe được tin đồn bắt chủ tịch đưa nữ nhân không ham hư vinh đó đến gặp mặt. Chủ tịch mới tức lên mới phát thanh thông báo: "Hạ Diệp phòng kế toán nhiều lần cố tình ra vào thang máy chủ tịch, nể tình ta vừa vào thang máy, hỏi nàng sao ở đây nàng lập tức xin lỗi nói rằng đi nhầm vào và sẽ không tái phạm, nên ta tha cho lần này.". Hắn còn dịu dàng cười nói: "Hơn nữa, không biết do ta đáng sợ thế nào, ta còn chưa kịp nói gì tiếp nàng liền ngắt luôn rồi. Nên ta nghĩ trách phạt một nữ nhân yếu ớt như vậy không phải phong cách của ta"

Lời đó không có trách móc, nhưng vị chủ tịch này chơi một vỏ đủ thâm. Câu thứ 1 khẳng định, Hạ Diệp biết chủ tịch và có ý định từ lâu, nhưng còn ra vẻ thanh cao. Câu thứ 2 ngầm nói cho mọi người hẳn với Hạ Diệp không nói thêm câu nào khác, cho nên cuộc nói chuyện kia là do nàng ta bịa ra.

Vậy là Hạ Diệp từ cái ngưỡng cho người ta nhìn nọt, đã trở thành nơi tập trung những lời chỉ trích.

"Ta sang chỗ người quen ở phòng đó, lúc đấy nàng ta biến sắc mặt phải nói một câu là thích! Nhưng mà nghe giọng chủ tịch thật thích!"

"Vậy nên ta nói Hoa Vân Tích đồng sự, người có muốn quyến rũ chủ tịch thì dùng phương pháp gì mới mẻ hơn, chứ còn với tư sắc của người - "

Hoa Vân Tích nhăm chán tựa lưng vào ghế, mặc kệ họ. Có một câu nói thôi mà đắc tội cả phòng, chiều nay cô phải đi xem vị chủ tịch thần bí đó là ai mới được kéo sau này lại bị nghi giả nai giống cái nữ nhân tên Hạ Diệp kia!

Hoa Vân Tích đã âm thầm khinh bỉ tên chủ tịch đó làm mê muội các nữ nhân viên, cho đến khi thực sự nhìn thấy vị nam thần trong truyền thuyết đó - chủ tịch Cao Lực Ngự. Trong mắt Hoa Vân Tích, hắn tạo cảm giác như quanh người gần đèn nê ông, đứng đâu cũng phát sáng chói lòa vậy. Cao Lực Ngự có mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt nâu vàng sâu thẳm, nhất là cái cằm như tỉ mỉ điêu khắc ra. Đôi môi của hắn lúc nào cũng nhếch lên một nụ cười. Hắn cười như vậy ôn nhu khiến cho người khác muốn chìm đắm vào đấy. Nhưng có lẽ vì vóc dáng cao lớn và cái khí chất của một người hoạt động lâu năm trên thương trường, làm những người xung quanh có một áp lực vô hình khi nhìn hắn đi qua. Dù vậy, vẻ ngoài và khí chất đó mâu thuẫn nhau, làm hắn tản ra một loại sức quyến rũ riêng.

Tự dưng, Hoa Vân Nhã đột nhiên bị một lực đẩy thật mạnh từ phía sau làm cô lao thẳng lên phía trước vừa vịn ôm lấy Cao Lực Ngự. Hắn hơi khựng người lại một chút, quay sang nhìn Hoa Vân Tích, rồi hắn nhẹ nhàng đỡ cô đứng thẳng dậy.

"Vị tiểu thư này, người nên chú ý đường đi, sàn khá trơn đấy."

Nhưng Hoa Vân Tích nhìn ra sự xa cách với mọi thứ trong mắt Cao Lực Ngự, hắn không thân thiện như vẻ ngoài vốn có của mình, thậm chí cô nhìn thấy ánh mắt hắn thoáng một chút ghét bỏ. Giống như hắn đã quá quen với mấy kiểu va chạm tình cờ như vậy. Theo kinh nghiệm nghiên cứu mấy dạng biến thái của cô, mấy tên lúc nào cũng có vòng sáng thiên thần trên đầu như vậy mới nguy hiểm, nhất là một người có thể bác ái đến vậy ngay cả khi đứng trên đỉnh cao sự nghiệp. Thì lúc hắn tức giận lên, hắn sẽ càng ra sức tàn phá, mà vừa cười vừa tàn phá.

Quả thực, sau này cô đã nếm trải được cảm giác thế nào là nụ cười nguy hiểm từ Cao Lực Ngự.

Quay trở về hiện tại, Hoa Vân Tích biết rõ ràng chắc chắn ai đó vừa đẩy mình, nhưng ngoài đầu lại chỗ cô vừa đứng thì lại chẳng thấy ai cả. Cao Lực Ngự cũng nhìn theo phía cô nhìn, hắn lập tức hiểu ra, lại là ghen ghét nhau giữa đồng nghiệp.

Hoa Vân Tích bực bội nhưng vẫn phải cúi đầu xuống một góc 45 độ:

"Thật lòng xin lỗi, chủ tịch. Ta không phải cố ý!"

Cao Lực Ngự khẽ phui vai áo cô vừa bám vào, nhàn nhạt cười "Không có vấn đề gì.". Xong, hắn bước đi.

Vì điều này, Hoa Vân Tích đã bị mọi người lườm nắc nheo.

Thật là, mới ngày đầu thôi mà đã vậy. Hoa Vân Tích cô mà biết đũa nào chơi xấu thế cô sẽ túm đầu nó ấn xuống bồn cầu uống nước!

...

Trở về một mẻ sau một ngày làm việc, làm Hoa Vân Tích không muốn tới trường chút nào. Do phải tội vì lao vào người chủ tịch, các nữ nhân viên trong văn phòng lấy cớ tiền bối mà sai cô đủ thứ việc, mà cô là thực tập không nghe theo không được.

Hoa Vân Tích về nhà tính nghỉ ngơi khoảng 30 phút rồi đến trường.

Đến tới cổng nhà, cô thấy có xe tải đứng trước cổng căn hộ nằm cách chỗ cô một nhà, chắc có người mới chuyển tới. Cô không để ý nhiều lắm, mở cửa vào nhà và nằm thẳng căng ngủ im như người chết. Khoảng chừng 20 phút sau chuông cửa vang lên inh ỏi, Hoa Vân Tích cau có dụi mắt bước ra ngoài. Nhưng mở cửa ra, cô nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc mà cô nghĩ là sẽ không bao giờ thấy nữa. Phải, đó là cái mặt khó ưa của Lâm Hạo Lăng, hắn ném cho cô một hộp quà cùng lời chào hỏi: "Từ giờ ta là hàng xóm của người, mong được giúp đỡ."

Lâm Hạo Lăng sau mấy ngày suy nghĩ liền lựa chọn chuyển đến gần nhà Hoa Vân Tích để tiện lo lắng chăm sóc cho cô. Cái người này, hắn nghe thuộc hạ của hắn nói lại thì biết cô đã ngủ trên sân thượng cùng một nam nhân xa lạ, sau đó lại thuê một căn nhà ở khu lắm trộm cướp, ăn cắp vặt, nghiện hút như này để ở. Thật không may, cảnh vệ hắn gài theo đã bị nàng phát hiện và đánh cho một trận trong đêm nên hắn cũng thương tình cho họ về, tự mình xuất chinh. Thực ra hắn cũng không cần phải làm thế, nhưng cứ nghĩ cô chuyển đi cũng có lí do vì hắn làm hắn cảm thấy rất lo. Nhất là cô không nghề nghiệp, không hiểu biết (Lâm Hạo Lăng cho cảnh vệ về nên không biết Hoa Vân Tích đã tìm được việc) hắn lại càng thấy bồn chồn thúc thúc của mình nên phải làm gì đó.

"Sao ngươi ở đây?" Hoa Vân Tích ngẩng người một lúc, mới hỏi.

"Nhận sự ủy thác của Hoa gia, ta đến đây để lo liệu cuộc sống cho ngươi." Thực ra đây là nói dối, hắn còn chưa cho Hoa gia.

"Không cần!" Cô trả lại hộp quà cho hắn.

"Đây là trách nhiệm của ta, vì thanh danh của Hoa gia thôi, ngươi không cần cũng thể! Mà...ta nghĩ món quà này là thứ ngươi muốn đó, không nhận sao?"

Hoa Vân Tích khó hiểu:

"Ta muốn cái gì ngươi biết sao?"

Tò mò, Hoa Vân Tích lấy lại hộp quà, mở nắp hộp ra, đó là một bản truyện tranh bản gốc mới ra của bộ truyện cô phát cuồng gần đây, cùng art book của nó. Cô cảm thấy thế giới như bừng sáng trong một phút mặc niệm. Trời, đó là thứ mà cô ao ước được liếm lên nó một lần, bấy quá, được chạm tay vào nó một lần. Vậy mà giờ nó lại nằm ngay ngắn trước mắt cô, đưa tay cầm lấy nó thuộc về cô.

"Thế nào? Nhận không? Nếu nhận thì từ giờ chúng ta sẽ là hàng xóm." Làm gì có chuyện Lâm Hạo Lăng không biết cô muốn gì, hắn cài virus theo dõi vào điện thoại Hoa Vân Tích mà. Mấy bữa nay cô chỉ toàn lên mạng đọc truyện tranh và tám với bạn hữu của mình. Có lần duy nhất không phải làm điều đó là lúc cô lang thang trên mạng tìm việc loạn tưng xiêng lên một hồi. Hắn cũng không chắc là có việc gì tử tế mà cô làm được.

"È hèm, tùy ngươi." Hoa Vân Tích không thừa nhận bản thân đã bị mua chuộc. Dù sao thì Lâm Hạo Lăng ở đây cũng không mất miếng thịt nào của cô, lại còn có người giúp đỡ cho nữa. Chẳng qua Hoa Vân Nhã à, cô thắc mắc sao nam nhân của nàng lại lớn vồn ở đây giờ này? Danh tiếng của Hoa gia quan trọng hơn Hoa Vân Nhã?

Hoa Vân Nhã, người nữ chính không quân nam nhân của ngươi gì cả, để hắn chạy rong, đây là lỗi của ngươi không phải lỗi của ta nhé? Sau này đừng lấy lý do đó mà áp bức ta!

Hoa Vân Tích duyên dáng xoay người vào nhà, vừa định đóng cửa nhà cái rầm trước mặt Lâm Hạo Lăng, chợt cô có sáng ý!

"Thúc thúc thân ái, thúc thúc tốt nhất trên đời. Ta bây giờ đến trường, hay ngươi giúp ta làm việc nhà đi! Dọn dẹp nhà cửa, mấy ngày không dọn rồi! Giờ ta chuẩn bị đến trường."

Đây cũng không phải yêu cầu gì quá đáng nên Lâm Hạo Lăng gật đầu theo Hoa Vân Tích bước vào trong. Tuy nhiên, khi lượn quanh nhà một vòng để khảo sát sự tiện nghi của ngôi nhà cô, hắn mới hành tinh của cô đáng lẽ ra không phải trái đất mới đúng.

Trên bàn có mấy bát mì tôm còn cần, để mấy hôm nó mốc lên. Áo thì vứt xuống rải rác đầy đất, xung quanh một đống giấy rác, một đống vỏ đồ ăn vật nhét dưới gầm giường. Giày thậm chí còn quăng lên bàn, hắn đoán, cô đi giày vào tận giường rồi mới rút giày ném ra. Lướt đến nhà tắm, thấy chất đống mấy bộ quần áo nhưng không có đồ lót, trán hắn nổi gân xanh luôn. Chắc chắn, Hoa Vân Tích nữ nhân dân độn này mặc quần lót mấy ngày rồi lộn lại mặt ngoài mặc tiếp rồi!

Lâm Hạo Lăng đi ra phòng khách, thấy Hoa Vân Tích ngồi trên ghế quay về hướng nhà tắm, hai chân chụm lại, ngoan ngoãn để hai tay ở đầu gối. Vừa thấy hắn ra thì giờ cao tay vẫy chào như đón vận động viên thể vận hội Olympic. Lâm Hạo Lăng run rẩy chống tay lên tường quay mặt vào tường một lúc, rồi mới suy sụp ngồi xuống.

"Hoa Vân Tích..." Hắn gọi hồn.

"Dạ, có mặt."

"Thật bẩn thiu..." Lâm Hạo Lăng ni non với cái lòng bàn chân đầy bụi bẩn của mình "Cái phòng ở của ngươi nó giống như mặt và nhân cách của ngươi vậy."

"Hừ, ngươi dám bảo mặt và nhân cách của ta bẩn thiu?!"

Tựa lưng vào tường, Lâm Hạo Lăng cười tươi roi rói:

"Tuồng ngu lắm, hóa ra ngươi cũng biết suy luận ra điều đó sao?"

"Ngươi..." Hoa Vân Tích xách cặp vào nhà tắm, một lúc sau đi ra đã thay đồ đồng phục. Cô giậm chân giậm dừ nổi đóa với hắn "Ngươi đã hứa rồi thì dọn đi, ta đến trường!"

Nói xong ném chìa khóa vào chuẩn xác giữa hai chân Lâm Hạo Lăng, chạy nhanh ra khỏi cửa.

Lâm Hạo Lăng nhìn chằm chằm chìa khóa rồi lại nhìn chằm chằm cửa.

Để hắn dọn bãi rác á? Chưa tính ngủ hả?

Lâm Hạo Lăng lạp tức ném địa chỉ cho công ti dọn vệ sinh, sau đó chuồn về nhà mình. Từ giờ hắn thề, phải ép Hoa Vân Tích vào khuôn khổ! Không thể

sống bề tha thế được!

Hoa Vân Tích trên có Lâm Hạo Lăng ép vào khuôn khổ đời sống, dưới có Vân Thiên ép vào khuôn khổ tinh thần, soái ca vây quanh, ngỡ là sướng, đâu ai ngờ là gặp hạn!

Hoa Vân Tích đến trường, bây giờ là vào tầm 30 phút ăn tối của học sinh. Cô cũng rề ra căn tin ăn tối luôn. Hôm nay đến trường rảnh rang ngồi ở căn tin cô mới biết được mình bị bàn tán ở trường nhiều như thế. Cô nghe người ta nói cô xin nghỉ học để đi làm kỹ nữ vì bị đuổi khỏi Hoa gia không kiếm được tiền. Không biết ai đồn ác như vậy, nhưng cô chỉ cười nhạt cho qua.

Đối với Hoa Vân Tích, còn vấn đề đáng sợ hơn. Cô cũng nghe loáng thoáng người ta biết được tên của Vân Thiên, mấy hành động "ái muội" của họ thời gian qua. Cô có tra mạng mới biết, Vân Thiên là minh tinh cực kì nổi tiếng, hần có thiên phú ca hát, vũ đạo lại có khả năng sáng tác nhạc cùng với chơi nhạc cụ. Sau hần bắt chéo nghề sang làm diễn viên cũng thành công vang dội. Quả thực là một siêu sao tài năng hiếm có, nằm trong số ít người mang danh tiếng không vì ngoại hình mà vì thực lực. Và cô cũng biết luôn những câu chuyện dở khóc dở cười giữa nguyên chủ Hoa Vân Tích và Vân Thiên.

Rốt cuộc, Hoa Vân Tích nghĩ ra một vấn đề, tình trạng của cô rất nguy hiểm. Cô đang nằm dưới sự kèm cặp của Lâm Hạo Lăng, và nằm bẹp dí dưới sự áp bức của Vân Thiên, tương lai sẽ đau khổ chật vật với trò đùa dai của Vu Dịch giáo sư, rồi, và giờ là lần qua lần lại ở địa bàn của Cáo Lực Ngr. Suy đi tính lại cô chắc đến 96,69% tất cả họ đều là lão công tương lai của Hoa Vân Nhã. Thế thì sao? Thì một ngày nào đó họ liên kết lại làm vui lòng Hoa Vân Nhã chứ sao?!!! Làm vui lòng bằng cách nào? Chà đáp Hoa Vân Tích! Hoa Vân Tích là ai? It's me!!

Nghĩ đến đó Hoa Vân Tích cảm thấy món ăn trở nên mất hương vị. Cô cắn móng tay, nuốt nước bọt, rồi lại cắn đầu đũa. Tàn đời rồi, nhưng cô không nghĩ ra có cách nào thoát kiếp này hết.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hoa Vân Tích nghĩ, ăn đã, tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Khi Hậu Cung Của Nữ Chính Gặp Nhau

Trong phòng làm việc của giáo viên, vang lên những tiếng mút ái muội. Vu Dịch ngồi trên bàn nhìn xuống Hoa Vân Nhã, lúc này cô đang quỳ gối, hai tay cô nâng ngực lên xoay tròn ma sát còn thịt nóng rực của hần đang bị kẹp ở khe rãnh giữa hai ngực. Hoa Vân Nhã cúi đầu xuống đưa lưỡi liếm vòng quanh quy đầu của hần. Vu Dịch thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dốc trầm thấp trong cổ họng. Những tài liệu môn học còn rơi đầy đất không ai nhặt lên.

Vu Dịch bận bịu với công việc, dạo gần đây hần không có hứng thú nhiều lắm với nữ nhân, nhưng miếng thịt béo bở này tự động đưa lên cửa, hần không nảy sinh dục vọng cũng khó. Hoa Vân Nhã mấy ngày nay đều ở chỗ hần nói muốn hần dạy thêm, nàng nhiệt tình nên hần cũng không từ chối. Nhưng Vu Dịch gần đây lại nhận thấy ánh mắt Hoa Vân Nhã như có như không liếc nhìn về phía hần, thỉnh thoảng còn thấy nàng trang điểm và xịt nước hoa. Làm sao Vu Dịch không biết nàng ngầm gợi ý cái gì?

Hôm nay tiến đến phòng làm việc riêng của hần, Hoa Vân Nhã mặc áo trễ ngực và quần đùi, bên trong có quần ren - kiểu mặc này rất kích thích nam nhân. Hần không biết nàng cố ý hay vô tình mà lại vấp ngã nhào vào người hần. Vu Dịch cảm nhận được khuôn ngực của nàng nảy lên ép vào trong ngực hần, cúi xuống liền thấy khe rãnh sâu hoắm giữa đôi gò bồng trắng mịn, nơi nào đó của hần bắt đầu cảm thấy hưng phấn.

Hần ác thú vị nghĩ, cảm giác sẽ thế nào nếu nàng quỳ gối xuống, kẹp còn thịt của hần giữa đôi gò bồng của nàng – và liếm nó?

Vu Dịch nghĩ, và hần làm thật, bắt đầu từ câu hỏi: “Ngươi thích ta phải không?”. Hần dụ dỗ Hoa Vân Nhã làm như bây giờ.

Hoa Vân Nhã liếm một lúc lâu Vu Dịch cao trào bắn ra tinh dịch trắng vào miệng nàng, và cả trên mặt. Hoa Vân Nhã đột ngột bị như vậy liền nhè ra tay. Hần thấy thế cười: “Ngươi nuốt vào, nuốt vào cho ta nhìn.” Như vậy mới càng hưng phấn.

Ngạc nhiên nhìn hần, nhưng Hoa Vân Nhã vẫn cúi xuống liếm chất dịch trắng trên lòng bàn tay. Bỗng dưng, cửa bị mở ra.

Vân Thiên đứng ngoài cửa nhìn thấy cảnh này, hần vào trong đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa tặc lưỡi cười bí hiểm.

“Chắc, chắc. Làm chuyện người lớn mà không đóng cửa gì cả.” Hần không nghĩ đến có thể thấy cảnh thú vị thế này. Hoa Vân Nhã thanh thuần đột nhiên trở nên yêu mị dưới gấu quần của mặt lạnh Vu Dịch. Nàng lúc này mặc đồng phục của trường, áo sơ mi trắng còi mấy cúc đầu, áo ngực vén lên trên, hai quả đồi tròn trịa vuren ra, lộ hai điểm hồng nõ rộ như dụ dỗ người khác. Vu Dịch ngoại trừ khóa quần bị kéo xuống, vũ khí chiến đấu lộ ra ngoài, còn lại quần áo vẫn tinh tươm sạch sẽ. Hần nửa ngồi nửa đứng trên bàn, Hoa Vân Nhã thì quỳ gối dưới chân hần, cảnh này có vẻ hay.

“Hừ, cửa phòng ta ngoài người còn ai dám mở?” Thực tế đúng là phòng Vu Dịch thì ai cũng phải gõ cửa trước khi vào, trừ tên vô phép tắc Vân Thiên này. Vu Dịch chỉnh trang lại quần áo, lại về với dáng vẻ thường ngày “Có việc gì sao?”

Hoa Vân Nhã ngưng ngừng trước ánh nhìn trông trọc của Vân Thiên, cô đỏ mặt cũng mặc lại quần áo cẩn thận.

“Tất nhiên là có việc” Vân Thiên khoanh hai tay lại, nhìn về phía Hoa Vân Nhã “Người có thể tránh đi một chút chứ? Không cần phải đi xa đâu, chờ một chút chúng ta cùng đi ăn tối. Dù sao ta cũng thấy đói rồi.”

Hoa Vân Nhã khẽ gật đầu, chậm rãi đi ra, đi qua chỗ Vân Thiên, nàng đưa mắt ngưng ngưng nhìn hắn, thấy hắn nhìn nàng, liền cúi xuống nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài.

Hoa Vân Tích đóng cửa lại, Vân Thiên thiem thiem mắt khiêu khích nhìn Vu Dịch:

“Hoa Vân Tích quyến rũ ta trước mặt người.” Ngụ ý nói: sức quyến rũ của ta không kém người làm nàng bị hấp dẫn.

“Thì sao?”

“Khi nào chán nàng đưa qua cho ta.”

“Tùy người.”

Nếu Hoa Vân Tích ở đây, cô sẽ thấy ngạc nhiên vì kịch bản không đúng. Đáng lẽ ra lúc này Hoa Vân Nhã phải ở trên giường của Lâm Hạo Lăng, sau này với Lâm Hạo Lăng giận dữ mới tìm an ủi hư không ở Vân Thiên vì biết hắn có ý với nàng. Khi Hoa Vân Nhã ngấm ngầm qua lại giữa Vân Thiên và Lâm Hạo Lăng bị Vu Dịch tình cờ biết, cái bản tính tò mò của Vu Dịch nổi lên bèn vờ qua vờ lại Hoa Vân Nhã, đồng thời muốn dùng nàng thỏa mãn dục vọng. Sự việc có vẻ chệch hướng khi Lâm Hạo Lăng còn chưa động đến Hoa Vân Tích, khiến nàng cảm thấy hư không, tìm Vân Thiên thì hắn lại xuất ngoại rồi, nên lựa chọn Vu Dịch.

Vân Thiên lấy từ trong túi áo khoác ra một bản ghi chép nhỏ ném về phía Vu Dịch, Vu Dịch bắt lấy, nhíu mày tán dương đồng đội “Hiệu suất nhanh thật.”

Vân Thiên có mở một trại giam tư nhân ở bên M quốc, nơi đó chuyên gia dùng để bắt những tên mà hắn cho là “Có vấn đề về nhân cách, tâm lý và tư duy” để làm những cuộc nghiên cứu. Bằng cách nào đó, hắn câu thông với bên trên, hợp pháp hóa hành vi bắt giam phi pháp này. Những cuộc nghiên cứu của Vân Thiên mang lại nhiều lợi ích cho Vu Dịch trong công việc phá án của hắn, bù lại suy luận chính xác của Vu Dịch có thể đem lại những “nguồn nghiên cứu” cho Vân Thiên. Bọn hắn đã tương hỗ nhau rất lâu, cho nên cả hai giống như người thân gần gũi nhất vậy, họ không ngần ngại cho nhau bất cứ món đồ gì mình sở hữu nếu người kia muốn. Đó là lý do vì sao trong tác phẩm gốc, Vu Dịch và Vân Thiên sớm đồng ý chia sẻ Hoa Vân Nhã nhất trong hậu cung của nàng.

“Bọn khủng bố cũng thật kiên trì, một mục điều tra thân phận thật của ta ngay cả khi điều tra thế nào cũng chỉ ra ta là một minh tinh không hơn không kém” Vân Thiên thở dài ngồi lên ghế sofa, hai chân gác lên bàn.

“Vậy người có thể đổi nghề làm host bar cho đỡ bị nghi ngờ.” Vu Dịch vừa đọc qua tư liệu vừa đáp lại.

“Ta thảo, người còn giỡn mặt ta!”

Hoa Vân Nhã chờ vài phút, rốt cuộc cũng thấy Vu Dịch và Vân Thiên bước ra, cả ba cùng nhau đi tới nhà ăn. Hoa Vân Nhã nhận thấy xung quanh có biết bao ánh mắt hâm mộ ghen tị nhìn mình, nàng thẹn thùng nhìn về phía hai nam nhân đang đứng ở hai bên của mình. Bọn hắn vẫn bình thản bước tiếp mà không quan tâm đến những ánh mắt phức tạp xung quanh. Có phải hay không bọn hắn đều thích nàng?

Vừa đi đến nhà ăn, Vân Thiên đã nhìn thấy Hoa Vân Nhã đang cúi đầu tác thức ăn vô miệng, lần nào thấy nữ nhân này hắn cũng thấy cô không ngủ thi ăn, không biết heo nhà nào lại chán tốt như vậy!

“Lại kia đi” Hắn chỉ tay bàn Hoa Vân Tích đang ngồi. “Nhưng các người im lặng ta tới trước.”

Vu Dịch quen hắn lâu, biết ngay hắn có vẻ thích thú với người này, Vu Dịch cũng không dị nghị gì, đi theo Vân Thiên. Hoa Vân Nhã thấy vậy, nheo mắt lại nhìn Hoa Vân Tích, trong lòng có chút không vui. Hoa Vân Tích tự đứng rời khỏi Hoa gia, tưởng cô không xuất hiện nữa, ai ngờ cô lại ở đây quấy nhiễu nàng nữa, nữ nhân này cũng quá nham hiểm.

Vân Thiên tới sau lưng Hoa Vân Tích, vừa vặn cô đang tu ngụm nước. Hắn tà ác vỗ mạnh vào lưng cô. “Chào buổi tối.”

Hoa Vân Tích phun nước thẳng vào mấy món ăn trước mặt, tay cầm cốc cũng nghiêng đi đổ luôn nước vào đồ ăn. Ngay người nhìn đồ ăn trước mặt vài giây, Hoa Vân Tích hất cằm xoay một góc đẹp sút về phía sau.

“Vân Thiên! Người chết đi!!!”

Nhưng cổ chân cô đã bị Vân Thiên nắm lấy, hắn còn nghiêm túc nói một câu tức chết Hoa Vân Tích: “Người đi giày thể thao mà không đi tất.”

“Bỏ tay ra, kệ ta!” Hoa Vân Tích ngọ nguậy chân.

“Bỏ ra người đá ta à?” Vân Thiên nói thế nhưng vẫn buông chân cô ra. Hoa Vân Tích được thả lỏng chân liền sút vào đầu gối Vân Thiên, ngay tức khắc bị hắn một đá co trở lại. Hoa Vân Tích ôm chân ngồi xuống cúi gầm đầu tự kỷ.

“Đền suất com cho ta ....” Hoa Vân Tích phụng phịu. Dù com ăn gần nửa già rồi nhưng ai bảo hấn gây tội, mà cô vẫn đói nhưng đồ ăn đắt tiếc tiền mua tiếp, hấn phải chịu!

“Gi? Ngươi ăn đến cần rồi còn bắt ta đền nguyên suất.”

“Chưa hết. Ngươi đền.”

“Thôi được rồi” Vân Thiên ngồi xuống, cả người vịn vào vai Hoa Vân Tích “Coi như ta bố thí ăn mày.”

Hừ hừ, lại cái giọng coi như ta bố thí.

“Vân đồng học, người ngươi không có xương hả? Sao lúc nào cũng dựa vào ta!”

“Để cho ta dựa một chút, vừa xuống máy bay xong.”

Hoa Vân Tích tức mình ngẩng đầu lên. Tên này dựa quen mũi!

Nhưng vừa ngẩng đầu lên, cô hoảng hốt khi thấy Vu Dịch ngồi phía đối diện lúc nào. Hấn dùng ánh mắt nhìn tò khi để nhìn hai người.

“Vu, Vu lão sư”

“Hai người có vẻ thân thiết?” Vu Dịch tò mò hỏi.

Vân Thiên nghe thế bật người lên ngồi chống tay lên bàn, híp mắt lại. Vu Dịch hỏi vậy, đây là dấu hiệu hấn muốn thử. Thử ở đây là thấy Vân Thiên đồng chí có vẻ thích đùa Hoa Vân Tích, hấn cũng muốn thử xem sao. Vu Dịch này hấn biết thừa, anh em đồng đội mà thích cái gì, hấn cứ phải tò mò muốn thử xem có vui không. Tên ham vui này, ngày xưa vì hấn cái gì cũng tò mò nên mới sa chân vào vũng lầy truy bắt của Vân Thiên. Vân Thiên ngày trước luôn cố tìm cách tống hấn vào trại giam của mình để nghiên cứu tâm lý, cuối cùng tống không được, họ thành bạn.

“Ta voi nàng ngủ chung, ăn chung, tập thể thao chung, dùng mạng chung. Thế có tính thân thiết không?”

Ngủ chung? Hoa Vân Tích co gập khoe môi. Hừ, ngủ cùng trên cái sân thượng cũng tính là “ngủ chung” thì mấy kẻ vô gia cư ngủ trong công viên cũng tính là “ngủ chung” chắc?

“Vân đồng học, ngươi đừng có nói bậy trước mặt lão sư!”

“Ta có nói sai sao?”

“Ngươi đừng có mà dùng giọng điệu áy náy như vậy!” Nhờ hấn mà danh tiếng cô càng thêm thối.

“Là do ngươi đầu óc có mấy tư tưởng không tốt đẹp thôi.” Vân Thiên đột nhiên nhớ ra “A, Hoa Vân Nhã đâu rồi?”

Vu Dịch hếch mặt sang bên. Vân Thiên và Hoa Vân Tích cũng nhìn sang cạnh Vân Thiên, Hoa Vân Nhã đứng đó. Hoa Vân Nhã không thích lắm ngồi xuống bàn của Hoa Vân Tích, nàng định chờ hai nam nhân kia mời nàng ngồi xuống, nhưng không ai mở miệng cả nên nàng cứ xấu hổ đứng đó nãy giờ.

“Ngươi ngồi xuống đi! Sao cứ đứng đấy làm gì?” Vân Thiên mở lời trước.

Hoa Vân Nhã e thẹn ngồi xuống cạnh Vu Dịch, ánh mắt còn đảo qua Hoa Vân Nhã, trong mắt lăm lăm vẻ không muốn, ý nói: “Ta không muốn ngồi cùng bàn ngươi đâu! Chẳng qua Vân Thiên mời nên ta không nỡ từ chối”.

Hoa Vân Tích giả ngu không hiểu ý nhìn đi chỗ khác.

Vu Dịch và Vân Thiên thấy Hoa Vân Nhã như vậy thì hơi cau mày có chút không vừa ý. Bọn hấn không nghĩ nàng tính tình tiểu thư thế, cho dù ghét người khác thế nào thì cũng đừng có gây phiền phức vậy chứ?

Vân Thiên yêu cầu đưa thực đơn. Nhà ăn của Saint Maria phục vụ khá chu đáo, không chỉ phục vụ suất ăn tiêu chuẩn dinh dưỡng thông thường, còn có cả các món ăn đa dạng như một nhà hàng.

Gọi vài món, hấn ghé vào tai người phục vụ nói nhỏ cái gì, rồi quăng thực đơn qua cho Vu Dịch, Vu Dịch thâm thúy nhìn Vân Thiên một cái, cũng gọi món rồi đưa cho Hoa Vân Nhã, Hoa Vân Tích đòi thực đơn nhưng Vân Thiên không cho nên phụng phịu chấm tay vô nước bị rớt lên bàn ban nãy, về vòng tròn lên bàn. Người phục vụ bê khay đựng khẩu phần ăn còn thừa của Hoa Vân Tích đi, chờ một lúc, các món ăn được bung lên. Nhìn thấy ba người kia đều được bung món mình gọi, mỗi Hoa Vân Tích chưa có gì cả, cô bắt đầu thấy khó chịu không biết có phải Vân Thiên tiếc tiền bùng com không, lại nghĩ nữ chính ở đây nếu có nổi giận với nam nhân của nàng kể ra không tốt. Vừa định đứng dậy bỏ đi, trong lòng si và Vân Thiên, thì một đĩa đựng bánh mỳ đặt trước mặt cô. Vâng, chỉ một đĩa bánh mỳ không, không còn gì nữa.

Hoa Vân Tích tròn mắt nhìn phục vụ, nhìn đĩa bánh mỳ, rồi lại nhìn Vân Thiên. Vân Thiên cười ôn nhu nói:

“Ngươi ăn đi.”

Ăn cái mẹ gì một cái bánh mì không? Ta thao!

Rung rung nhìn đĩa bánh mì, Hoa Vân Tích ăn không được, không ăn cũng không được. Lần này phục vụ lại bưng bát nước sốt vang để lên trước mặt cô. Khẩu phần cao cấp hẳn hoi.

Hoa Vân Tích hai mắt tỏa sáng tròn xoe nhìn phục vụ, nhìn bát sốt vang, rồi lại nhìn Vân Thiên.

Về mặt biến sắc đa dạng của Hoa Vân Tích làm Vân Thiên không nhìn được úp mặt vào lòng bàn tay run rẩy cười. Hắn gọi cho Hoa Vân Tích bánh mì sốt vang để cô ăn sau khi nhét đầy bụng com suất, cố ý yêu cầu làm khẩu phần ăn của Hoa Vân Tích cuối cùng, và yêu cầu phải chờ đến khi Hoa Vân Tích vừa đứng dậy định rời đi mới bưng ra. Nhưng mà chỉ được bưng đĩa bánh mì, khoảng 3 phút sau hẵng bưng sốt vang ra. Hắn muốn coi về mặt như người phải trúng thối của cô khi đang hí hửng được hân bù cho một bữa no nê mà lại chỉ thấy có cái bánh mì. Quả thật buồn cười muốn thốn ruột.

Vu Dịch đồng chí sớm biết Vân Thiên có ý định đùa cợt, nhưng hắn thấy vậy cũng không nhịn được nhếch miệng khẽ cười.

Hoa Vân Tích rốt cuộc cũng biết Vân Thiên đang vờn chơi cô, tức lắm nhưng không biết làm sao.

Hoa Vân Nhã trên mặt không có nhiều biểu cảm, nhưng nếu để ý ánh mắt vẫn thấy nàng ghét bỏ nhìn Hoa Vân Tích.

Ăn com đến một nửa, Hoa Vân Tích mới nhớ ra, hai người đàn ông của nữ chính cùng đi sóng vai với nữ chính? Mọi chuyện tiến triển đến đâu rồi? Công khai luôn sao?

Cô gặm bánh mì ái muội trộm nhìn ba người, rồi lại suy nghĩ đen tối, rồi lại gặm bánh mì ái muội nhìn trộm ba người, rồi lại suy nghĩ đen tối... Mọi chuyện đến nhanh quá, chẳng mấy chốc mà nữ chính sẽ thu đầy hậu cung.

“Này, ăn có cái bánh mì mà gặm nãy giờ gặm nát rồi mà chưa nuốt vào hả? Cô định xin một chỗ trong bộ động vật nhè ra nhai lại sao Hoa Vân Tích?” Vân Thiên nhìn hành động của Hoa Vân Tích, ngứa ngáy hai con mắt nãy giờ không nhịn được chen một câu “Cô đang suy nghĩ đến cái gì không trong sáng? Khai mau!”

Hoa Vân Tích nhòm cái bánh mì mình gặm trông như cái đồng... tự dưng cảm giác mắc ớn nổi lên, cô vắt bánh mì sang bên cầm sốt sang lên từng ngụm từng ngụm tu không khác gì tu nước lã. Cô muốn ăn nhanh rồi còn đi về!

“Thật kinh tởm, đã nhai lại mà còn có kiểu ăn như heo nái.” Câu này dĩ nhiên là Vân Thiên nói. Hắn lần đầu thấy có người cầm bát sốt vang tu ừng ực như vậy.

Hoa Vân Nhã trong lòng thầm khinh bỉ Hoa Vân Tích. Đúng là xuất thân từ gia đình bản hàn, gen di truyền của loại dân đen thì hành xử cũng thô kệch quê mùa. Cô ta rời khỏi nhà họ Hoa là tốt nhất, nhờ thế đỡ mất mặt nhà họ Hoa.

Vu Dịch cũng không khỏi nhăn mặt khi nhìn hành động của Hoa Vân Tích, nhưng người đi lang thang nhiều, gặp nhiều cảnh như hắn, hắn không thấy có gì đáng dị nghị. Chẳng qua, một tiểu thư xuất thân quyền quý như Hoa Vân Tích, hành động như vậy hơi có vấn đề.

Uống một hơi, Hoa Vân Tích đặt bát xuống, lấy giấy ăn lau miệng rồi cúi đầu một góc 45 độ đầu vạ vận đập cái cộp xuống bàn.

“Tạm biệt thầy Vu, tạm biệt đàn anh Vân Thiên và bạn Hoa Vân Nhã, tôi ăn no rồi, tôi xin phép về nhà.”

“Đã no rồi hả? Còn chưa đến cần mà?” Vân Thiên ngả ngón đáp lại.

Hoa Vân Tích hừ lạnh lườm hắn không thêm nói, quay mặt quay người bước đi, ngay tức khắc bị một cánh tay giữ lại. Nhưng lạ là người giữ cô lại là Vu Dịch. Cô khó hiểu nhìn hắn.

“Thầy...sao vậy?”

“Em định về đâu? Tiết sau còn học.”

Ồ, quên mất.

Hoa Vân Tích xấu hổ đưa tay còn tự do lên gãi đầu cười ngu ngốc: “Haha, em quên, thế thôi em về lớp.”

Vân Thiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. “Con bé này đến trường để ăn chứ có để học đâu!”

Vu Dịch buông tay ra, Hoa Vân Tích bữu môi quyết lườm Vân Thiên lần cuối rồi mới trở về lớp thật nhanh chóng.

Hoa Vân Tích vừa xách cặp ngồi vào chỗ, có một nữ sinh ăn mặc diêm dúa từ đâu đi ra đặt mông ngồi trên bàn, mặt vênh vao.

“Hoa Vân Tích, mày cả ngày không đến, đến đúng giờ của thầy Vu tính học đòi cái gì? Lại muốn quyến rũ thầy sao?”

Hoa Vân Tích trầm nghĩ, người quyến rũ người khác nhiều nhất trong truyện H này là Hoa vân Nhã, sao mà Hoa Vân Tích đây đi đâu cũng bị sỉ vả thế vậy? Chẳng lẽ là nguyên lý “Mệnh nữ phụ” sao? Nữ phụ thì luôn luôn làm đệm cho nữ chính khắp mọi nơi? Bọn họ nói xấu sau lưng đã đành, nay công khai đến trước mặt người khác nói bậy nói bạ, ai mà chịu nổi được kia chứ?

“Haha, vừa rồi rõ ràng cả thầy Vu cùng Vân tiền bối đều theo đuổi bạn học Hoa đến tận nhà ăn, Hoa Vân Tích mày người dư thừa cũng dám không tự biết lượng sức mà đặt mộng ngồi đó!”

Hoa Vân Tích vẫn chọn nhẫn, chờ bọn chúng im miệng, cô không muốn gây gổ chuyện gì ở trường tạo thanh danh xấu lờ chẳng may ảnh hưởng đến công ti. Lấy giáo trình học trong cặp ra, Hoa Vân Tích đặt nó lên bàn, nhưng mấy người này luôn được nước là lần tới. Từ đâu lại ra một nữ sinh khác ngồi hẳn lên sách của cô. Hoa Vân Tích tức giận.

“Người tránh ra!”

Nữ nhân kia không những không tránh, còn hất tóc qua vai kiêu căng nói:

“Mày làm đi còn muốn làm đền thờ. Đi nằm dưới thân, mở chân ra để người ta đút vào đến tới còn về trường tính quyền rũ thầy Vu? Giờ mày còn muốn lên mặt với tao? Mày nghĩ mày còn là tiểu thư nhà họ Hoa sao?”

Cả lớp cười phụ họa theo. Đây là một loại gọi là tâm lý bầy đàn. Những xúc cảm chủ đạo chi phối cả một tập thể người, lan truyền đến từng cá nhân như một hiệu ứng, biến họ thành những con thú hoang không biết dùng não, chỉ biết bài trừ những người chống lại họ ra khỏi tập thể. Hoa Vân Tích biết, mình là kẻ bị loại bỏ đó, cô cảm thấy bức mình với đám người này, liền đẩy nữ sinh ngồi trên vờ mình ra. Vừa lúc đó, tiếng chuông vào lớp vang lên.

Nữ sinh kia bị ngã xuống đất, có lẽ ả ta cũng là một thành phần nổi trội được mọi người nịnh nọt trong lớp. Nên khi ả vừa ngã xuống, mọi người lập tức tụm lại giống như xốt xa hỏi han ả có sao không, hỏi han chán thì quay sang chỉ trích Hoa Vân Tích không biết nặng nhẹ.

Quan sai lầm hay dân sai lầm thì tội cũng như nhau -- ai tạo ra châm ngôn cửa miệng đó vậy ra đây cho cô đấm một cái. Hoa Vân Tích cô giờ đang rất muốn đấm người.

Nữ sinh kia bị đẩy xuống, đau đớn, điên tiết đứng dậy quát:

“Giữ nó lại cho tao!”

Mọi người lập tức chân chó thi nhau kèm hai bên không cho Hoa Vân Tích cử động, cô giãy giụa nhưng không được. Nữ sinh kia nháy mắt ra hiệu, một nam sinh vóc dáng đồ to tiến đến.

“Mọi người tản ra hai bên, còn mày...” Á bảo tên đồ con kia “Đạp vào bụng con này cho tao!”

Hắn bóp cổ Hoa Vân Tích giương lên cao, cõ chân đạp thẳng vào bụng cô. Hoa Vân Tích cả người văng ra phía sau, ngã vào làm đổ bàn ghế, sau đầu cô đập vào thanh sắt chân ghế, chẳng mấy chốc, máu từ đó chảy ra. Bị đau đớn, lại chảy máu, Hoa Vân Tích đột nhiên cảm thấy khung cảnh xung quanh trở nên mơ hồ. Trước khi ngất đi, cô chỉ nghe loáng thoáng có một giọng nói trầm thấp vang lên át đi những tiếng ồn ào. “Mấy cô cậu đang làm gì?!”

Vu Dịch vừa vào lớp, đã thấy lớp học của hắn trở nên lộn xộn như vậy. Đi vào trong thấy Hoa Vân Tích nằm im trên sàn, phía sau đầu máu chảy be bét. Hắn âm trầm nhìn xung quanh lớp: “Các cô cậu đang làm trò gì đây?!” Dám gây phiền nhiễu trong giờ lên lớp của hắn, hắn ghét nhất điều này!

“Em...”

“Tôi sẽ gặp riêng những người gây chuyện lớn hôm nay sau, lo người bị thương nặng trước đã.” Không đợi giải thích, Vu Dịch nhanh chóng bước tới cạnh Hoa Vân Tích, khom người xuống bế cô lên. “Các cô cậu hôm nay tự học đến hết buổi.”

Hắn không có hứng giảng dạy gì hết, hắn chỉ có hứng muốn chinh người thôi, lần này cho đám người kiêu ngạo này lần lượt đưa từng đứa lên thiên. Làm loạn với ai không làm loạn, dám làm loạn với Vu Dịch hắn!

Bé Hoa Vân Tích lên phòng y tế, lúc này phòng y tế lại không có ai cả. Vu Dịch bức càng thêm bức cái kiểu vô kỉ luật này. Hắn đặt cô xuống lấy thuốc sơ cứu qua cho cô và băng lại. Sau đó hắn nhìn thấy trên áo trắng của cô có vết đập chân, bèn vén lên. Nguyên đầu xanh tím mảng lớn bên hông. Cũng đỡ hơn là lần đập này có vẻ đập chệch chân vào xương chậu chứ không phải giữa bụng. Nếu giữa bụng thì quả thực còn đáng lo hơn nữa.

Vu Dịch thoa thuốc vào phần bị xanh tím đang dần trở nên thâm đi của Hoa Vân Tích, cô nằm im, thỉnh thoảng thấy cơ thể hơi co giật lại theo phản xạ tự nhiên khi hắn chạm vào chỗ bị thương. Xong xuôi, Vu Dịch dán miếng keo dán tạm thời vào đó. Có lẽ nên gọi cho nhà họ Hoa yêu cầu cho cô sáng mai đến bệnh viện.

Lục lợi được di động trên người Hoa Vân Tích, Vu Dịch bật màn hình lên định tìm số người nhà họ Hoa. Vừa vào màn hình chính thì thấy cô để hình nền động một người đàn ông nhân vật hoạt hình tóc xanh xanh trắng trắng xù lên, hai mắt lơ đãng như thiếu ngủ, đưa tay ngoáy lỗ mũi rồi bôi vào đầu một cô bé tóc cam búi hai bên ngồi cạnh. Khoe miệng hắn không khỏi run rẩy một chút, cái hình nền này mà cũng để cho được!

Gác chuyện đó sang bên, Vu Dịch mở danh bạ ra. Bất ngờ, danh bạ hoàn toàn trống rỗng không có một số điện thoại nào. Hắn tự dưng nhớ ra, Hoa Vân Tích không có người thân nào khác ngoài người nhà họ Hoa nhưng quan hệ lại không tốt, cô cũng không có bạn bè nào cả. Hắn cũng không thể để cô lại ở phòng y tế này được, buổi đêm các phòng đều sẽ khóa lại.

Nghĩ tới nghĩ lui, Vu Dịch đành quyết định đưa Hoa Vân Tích về nhà mình.

Vu Dịch bế Hoa Vân Tích lên đi đến nơi để xe, mở cửa phía sau ra để cô ngả lưng lên đó rồi đóng cửa lại đi lên ghế lái chính, khởi động xe.

Về đến nhà của Vu Dịch, hắn lại ôm Hoa Vân Tích từ trong xe đến cửa chính. Bế cô không cách nào cầm chìa khóa mở cửa được, buộc phải để Hoa Vân Tích đứng xuống, một tay đỡ lấy lưng cô tựa vào ngực hắn, tay kia cầm chìa khóa mở cửa, bật đèn. Vừa chuẩn bị đặt Hoa Vân Tích lên giường, thì thấy vai áo cô vẫn còn dính máu, không thể để cô mặc như thế đi ngủ được. Vu Dịch lại tiếp tục ôm Hoa Vân Tích tới gần tủ quần áo, lấy ra một chiếc sơ mi trắng. Hắn cởi đồ cô ra, mặc áo sơ mi vào cho cô. Trong tình trạng này, thực ra hắn cũng chẳng có thời gian nhìn ngó gì nhiều.

Làm xong xuôi, Vu Dịch bế Hoa Vân Tích đặt lên giường rồi ngồi xuống chân giường thở dài. Cũng xong, hắn chỉ muốn tự tát vào mặt vì cái tính gánh nợ vào người. Do ngày trước đi lang thang trong khi điều tra phá án, hắn đã giúp rất nhiều người, bao nhiêu không nhớ nữa. Và giờ thỉnh thoảng tính đấy vẫn không đổi, dù giờ so với giúp kẻ yếu, hắn thích vồn mấy kẻ tự cho là mạnh hơn.

Vu Dịch chán nản, cầm cuốn sổ nhận được đưa vào máy scan. Hoàn tất, hắn tắt đèn đi, bật máy tính lên làm việc quan trọng.

Tờ mờ sáng mới xong, hai mắt Vu Dịch mí trên muốn dính lại với mí dưới. Hắn lờ mờ tắt máy, mò về giường mình nằm ngay cạnh Hoa Vân Tích. Hắn lúc này quên luôn sự tồn tại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cái Màng Mỏng Bị Phá Một Cách Lãng Xệ, Làm Sao Để Rút Ra?

Cũng tầm tờ mờ sáng, Hoa Vân Tích tỉnh dậy. Trạng thái của cô lúc này đang vô cùng mơ hồ, hai đầu nhức lên, choáng váng. Cả người cô vì bị thương mà đau buốt, làm đồ mồ hôi ướt nhẹp lưng áo. Mất máu không ít, cổ họng cô khát khô như lưỡi hành trên sa mạc không được một giọt nước suốt mấy ngày. Nhịn toàn thân đau nhức, Hoa Vân Tích tần mẩn tần mẩn bò xuống giường, gắng sức mới đứng lên được, bước chậm chạp từng bước. Căn nhà này hoàn toàn xa lạ, nhưng cô không để ý đến điều đó, cô chỉ muốn tìm nước. Nhìn lên phía trước, từ bên cửa sổ ánh sáng mờ nhạt chiếu vào, cô nhìn thấy nước lấp lánh trong một cái chai đặt trên bàn. Cô lững thững cố tới thật nhanh cầm lấy nó.

Hoa Vân Tích uống lên một hơi dài, vị cay cay nồng nồng xộc vào mũi, cô vẫn thấy khát, lại uống tiếp. Nhưng càng uống càng khát. Sau khi uống hơn nửa chai, cảm giác khát bị thay thế bởi cảm giác khô nóng lan khắp toàn thân. Hoa Vân Tích choáng váng, lại khó chịu. Cô cởi áo sơ mi trên người ra, vẫn thấy nóng, lại giựt phăng nốt cả áo lót, cởi quần lót ném xuống. Cũng không mát thêm chút nào, Hoa Vân Tích trần truồng mò mẫm xung quanh xem có gì làm mình mát hơn không, cuối cùng cũng sờ vào thứ gì đó...

Vu Dịch đang ngủ mê man thì cảm giác có thứ gì đè lên mình, hắn thấy một người phụ nữ đang cố giật áo trên người hắn ra. Vu Dịch dụi mắt, sao trong nhà hắn lại có phụ nữ? Người phụ nữ này còn khóa thân ngồi trên người hắn, cố cởi đồ hắn. Hắn chẳng lẽ thèm khát phụ nữ nên làm mộng xuân, không, Vu Dịch chắc chắn hắn đang tỉnh!

Làm nhìn khuôn mặt cô gái trên người, hắn chợt nhớ ra, là Hoa Vân Tích, hôm qua hắn đưa cô về!

“Em làm cái gì?” Thế này là thế nào? Bị thương không quản ngại quyền rũ hắn?

Vu Dịch thấy Hoa Vân Tích vẫn tiếp tục trên người hắn đốt lửa, hai chân dang ra ngồi trên bụng hắn, giữa hai chân còn cọ cọ giữa bụng. Nơi mềm mại đó ma sát với cơ bụng cứng rắn của hắn, làm xẹo nhỏ của hắn hưng phấn chào cờ.

Hai mắt hắn tối sầm lại, giọng nói trở nên đặc khàn.

“Hoa Vân Tích, em dám đùa với lửa!”

Nhưng không đúng, Hoa Vân Tích hai mắt mông lung, vẻ mặt mờ mịt, biểu cảm này cho thấy cô đang ở trong trạng thái vô thức. Chẳng lẽ mộng du?

Chưa kịp để Vu Dịch nghĩ nhiều, Hoa Vân Tích đã giật áo hắn ra thành công, thân hình gợi cảm của hắn hiện ra trước mắt cô. Cô áp người cọ cọ vào đó, còn phát ra tiếng kêu thỏa mãn. Vu Dịch nghĩ, thôi rồi, hắn bị xâm hại tình dục. Kiểu mộng du xâm hại tình dục này lần đầu phát sinh trên người hắn.

Hoa Vân Tích đã thế còn liếm từ ngực, lên đến cổ, rồi còn mút mát cầm Vu Dịch, tay không an phận kéo quần của hắn xuống, kéo luôn cả quần trong nửa thân dưới xê qua xê lại ma sát. Hắn nhìn không được gằm nhẹ, ngẩng lên, hùa theo ngậm lấy môi cô. Nụ hôn này tràn đầy tình dục, lưỡi hai người quấn lấy, treu đùa nhau, phát ra tiếng chặc chặc khi môi lưỡi giao nhau. Hoa Vân Tích đang trong tư thế quý gối, cô buộc phải hếch mông lên mới cúi xuống được, vừa vịn làm cửa vào của cô chạm đến đầu nam căn của hắn, chỉ thiếu chưa tiến vào.

Vu Dịch rời môi cô ra, chuyển sang hôn dọc theo xương quai xanh của cô. Hoa Vân Tích cảm thấy giữ tư thế này thực mệt, cô cảm thấy buồn ngủ, cả người mềm nhũn không còn sức. Cô ngã người lại ngồi phịch xuống. Đồng thời, khiến cho nam căn của Vu Dịch đột ngột đâm sâu vào cơ thể cô.

“Hyaa----- ..”

Hoa Vân Tích đau đớn nằm gác lên ngực Vu Dịch. Nơi đó của cô chưa hề ướt mà đã bị tiến vào đột ngột, mà Vu Dịch lại quá lớn mà đây là lần đầu, cô chỉ có cảm giác đau đớn.

“Hu hu ...đi ra!” Hoa Vân Tích khóc nức nở.

Cô lắc người qua lại hòng cho vật cứng kia đi ra, nhưng cách đó chỉ làm cô thêm đau, còn nam căn của Vu Dịch lại lớn thêm một vòng. Hoa Vân Tích sợ hãi giữ nguyên tư thế đó không động đậy. Một lúc sau, cảm giác đau bớt đi, vì thế Hoa Vân Tích thấy không động là tốt nhất. Động không những nơi riêng tư đau xót, mà toàn thân đều đau.

Vu Dịch không biết làm sao, động không được, không động cũng không xong. Dục hỏa đốt người. Nhưng trên thân hân Hoa Vân Tích lại nằm im không động đậy. Vừa định đẩy cô ra cô lại khóc rên, mà đẩy mạnh không được, cô đang bị thương nặng. đành để một lúc, nhưng một lúc sau, hân nghe thấy tiếng gáy khế.

Vu Dịch thôi mắt nhìn Hoa Vân Tích nằm ngủ ngon lành trên người hân trong khi cơn thịnh của hân vẫn chôn sâu cả gốc trong cơ thể cô. Tên đã đặt lên cung chỉ chờ bắn, thế mà đứt dây. Khó không biết dùng từ gì để nói.

“Em ngủ thật đấy à?”

Đáp lại chỉ có tiếng thở nhẹ.

Vu Dịch tỉnh dậy cô ra, vừa chạm vào, trên người chỗ nào cũng thương tích, làm cô trong mộng kêu khê càng co chặt người bám lấy hân. Không còn cách nào khác phải để yên như vậy.

Đêm nay là một đêm khó ngủ đối với hân. Nhưng thức một lúc lâu, hân cũng không chống lại được cơn buồn ngủ, mang theo sự khó chịu nhắm nghiền hai mắt lại.

Không bao lâu, Vu Dịch tỉnh lại, hân nhìn xuống trước ngực thấy Hoa Vân Tích vẫn ôm hai vai hân nằm ngủ không biết đâu là trời đất. Hân gọi mấy tiếng, lay mặt cô.

“Này, dậy!”

Hoa Vân Tích bị nhiều cũng không ngủ được nữa. Hai mắt vẫn khép lại, chống tay lên vòm ngực Vu Dịch ngồi thẳng người dậy. Cô dụi dụi mắt nhìn trần nhà, rồi lại mơ màng nhìn cảnh vật xung quanh.

Đây là đâu? Sao cô lại ở đây? Cả người còn đau đớn, đầu trống rỗng, bụng cảm giác trướng lên.

Vu Dịch thấy cô vẻ mặt ngờ nghệch hết nhìn Đông đến nhìn Tây nhưng mãi chưa nhìn xuống chỗ hân. Trông cô như đang suy nghĩ cái gì, lại hoang mang quan sát, nhưng mãi vẫn chưa nhìn vào hân. Đàn ông trong sáng sớm dễ nổi thú tính, cái này không sai.

Nhất là có một nữ nhân lồ lộ ngồi trên người mình, cả hai còn đang kết hợp thân mật, bầu ngực đang đưa trước mắt hân, tư thế ngồi như vậy khiến chúng ưỡn lên như cầu hân nắm lấy. Cái chuyện kích thích thị giác này khiến cơn thịnh của hân trong cơ thể cô lại cương mở rộng ra dãn đạo chật hẹp.

“Này. Chưa tỉnh ngủ?” Giọng nói của Vu Dịch khàn khàn dụ dụ người ta phạm tội.

Hoa Vân Tích dần dần nhìn xuống theo hướng âm thanh vừa phát ra. Một gương mặt soái ngậy người, mái tóc bạch kim còn hơi rối, làn da màu đồng mị hoặc. Cứ như một vị thần Hy Lạp tối cao lạc xuống trần gian. Nhất là cơ bụng kia... Hoa Vân Tích mãi tập trung vào cơ bụng, không nhìn mặt, cũng không thêm nghĩ đây là mặt ai. Chỉ nghĩ chẳng lẽ có mỹ nam đến thỏa mãn thị giác của cô? Cô còn đang mơ?

Hoa Vân Tích đưa tay sờ sờ cơ bụng. Lúc này đầu cô mê muội không còn nghĩ thêm gì khác.

Chết tiệt người phụ nữ này còn chưa tỉnh ngủ? Còn mộng du sờ soạng đàn ông?

Vu Dịch trên trán nổi gân xanh, nhất là hân lại bị cô làm cho kích thích hưng phấn nữa.

“Hoa Vân Tích!”

Tiếng quát này làm Hoa Vân Tích tỉnh hân. Cô ngẩng người nhìn vào Vu Dịch vài giây, rồi lấp bắp:

“Th...thầy?”

“Rốt cuộc cũng tỉnh.”

Lúc này Hoa Vân Tích mới phát hiện chỗ nào không đúng. Vu Dịch mặc chiếc áo sơ mi trắng bị đứt hết cúc ra, còn cô hoàn toàn không mặc gì ngồi trên người hân. Cô vội vã ngồi dậy. Nhưng vừa nhích một chút, giữa hai chân truyền ra cảm giác đau đớn, cô lại không dám động đậy nữa. Cúi xuống nhìn, cả người như bị xé đánh.

Nam căn vĩ đại của Vu Dịch đang gần như toàn bộ bị khe hẹp của cô nuốt vào. Cô sợ hãi định lên, nhưng cảm giác đau đớn không chịu nổi.

“Ah! Đau quá!”

“Ừ... Đừng động đây, tôi cũng sẽ bị đau.”

Hoa Vân Tích gục xuống thờ dốc trên người Vu Dịch. Tình trạng này xấu hổ chết đi được, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây?

Vu Dịch đưa tay vỗ nhẹ vào lưng Hoa Vân Tích không kích động, cô kích động làm dừng đạo chặt hẹp co rút lại mút chặt lấy hắn.

Hoa Vân Tích dừng đạo khô khốc không ướt tí nào. Đây chính là nguyên tác giả thiết kế ra. Tác giả thiết kế chỉ cho Hoa Vân Tích làm tình trong những trường hợp cực kì kích thích mới ướt được. Mục đích là để sau này khi bị đuổi khỏi Hoa gia cô đi làm điếm không ai thèm muốn, nhưng bị cưỡng bức nơi đông người đây nhục nhã lại ướt đầm. Đó cũng là một cách nhục nhã nữ phụ truyện H. Cho nên hôm qua Hoa Vân Tích cứ khô khốc như vậy bị cấm vào, hơn nữa còn thịt lại giữ nguyên đến giờ. Chính vì thế, hoa huyết và còn thịt đều khô cứng, dán chặt vào nhau suốt đêm qua, cộng thêm còn thịt bành trướng hết cỡ vì hoa huyết không ngừng co rút lại. Thành ra hôm nay muốn rút ra cũng khó, nó khiến cho cả hai người đều thấy đau.

“Đừng có mút chặt như vậy, thả lỏng.” Vu Dịch gầm nhẹ.

“Nhưng mà... nhưng mà đây là phản ứng tự nhiên, em không kiểm soát được.” Hoa Vân Tích nhăn mặt lại. Bị dị vật xâm nhập, cho nên cơ thể tự động làm phản ứng muốn hoa huyết co rút lại không cho xâm nhập nữa, nhưng như vậy càng làm cả hai khít chặt với nhau hơn.

Vu Dịch hai tay nắm lấy hai bên mông Hoa Vân Tích, thử nhẹ nhàng từ từ nhấc lên. Nhưng chính hắn cũng không nhịn đau được vì quá khô nóng.

“A! Đừng có đẩy nữa mà!” Hoa Vân Tích không nhịn được ướt nước mắt một tay dấm lên vai Vu Dịch, tay kia nắm lấy một tay hắn đang đặt sau mông cô.

“Chẳng lẽ em muốn để tôi chôn trong cơ thể em mãi?”

“Ai muốn chứ! Nhưng mà đau lắm! Còn cách khác không?” Hoa Vân Tích toàn thân đau, nơi đó cũng đau đớn, trên trán bắt đầu lấm tẩm mồ hôi. Mặc kệ quy củ gì, cô không còn sức lực nữa úp người nằm trên ngực Vu Dịch luôn. “Thầy có phải phụ nữ đâu, làm sao biết nỗi khổ của phụ nữ!”

Vu Dịch nằm im bất động. Hắn mà không khổ sao? Cậu nhỏ cương cứng chôn sâu vào nhưng không phát tiết được, ngực cô còn đè lên ngực hắn, hai quả anh đào trước ngực nhô lên ma sát với ngực hắn lúc cô thờ dốc, bên tai còn nghe tiếng rên rỉ yếu ớt của cô. Bảo hắn không khổ sao?

“Phải làm gì đó để phía dưới của em chảy ra mật dịch trơn, như vậy mới rút ra được.” Nếu cứ thế rút ra ngay, vừa bị đau khéo khi lại làm cả hai bị thương ở nơi đáng ra không nên bị thương.

“Làm thế nào để chảy ra?”

“Trước tiên lấy chút thuốc mỡ bôi vào đó để dịu đi chút đã.”

“Nhưng lấy thuốc mỡ ở đâu?”

Vấn đề này rất đáng suy ngẫm. Vu Dịch bắt đầu cảm thấy phiền, hắn cũng không thể hôm cô như vậy đi mua thuốc được. Đột nhiên hắn nghĩ ra, đứng rồi, ở phòng y tế có thuốc mỡ. Phòng y tế ngay cạnh nơi đỗ xe.

“Như vậy đi, chúng ta lên đi vào phòng y tế, ở đó có thuốc mỡ.”

Hoa Vân Tích thoáng run rẩy một chút.

“Với bộ dạng như này?”

“Tất nhiên là không phải rồi!”

Vu Dịch yêu cầu Hoa Vân Tích kẹp chặt hai chân vào hông mình, ôm cô lên, cô cũng bặm chặt vào vai hắn. Còn thịt trong cơ thể cô vì hắn bước đi mà ma sát với hoa huyết còn chạm vào điểm mẫn cảm, làm Hoa Vân Tích run rẩy kêu khê. Cảm thấy xấu hổ, cô bịt miệng mình lại.

Vu Dịch ôm Hoa Vân Tích đến tủ quần áo lấy áo sơ mi trắng và quần bò và quần lót, tiện thể đến chỗ để đồng phục hôm qua lấy luôn váy đồng phục của cô. Hắn xỏ quần lót vào rồi ngồi trên sofa, để cô ngồi trên đùi hắn, bản thân thì cố gắng xỏ ống quần bò vào. Hoa Vân Tích không biết làm gì, cái tư thế này thật sự quá áy náy, thực tế còn thịt đang cắm sâu vào ma sát với khe hẹp kia còn áy náy hơn nữa. Cô lúc này đột nhiên nhớ ra hôm nay phải đi làm, cô chưa gọi điện cho công ti xin nghỉ.

“Em quên, hôm nay ta phải xin nghỉ làm!”

“Người có đi làm sao?”

“Tất nhiên rồi! Chứ không em lấy gì bỏ vào miệng!”

“Vậy chờ đã”

Vu Dịch đứng dậy, kéo quần lên, chỉ chừa khóa không kéo lộ ra côn thịt thô chôn vào của Hoa Vân Tích. Sau đó hắn đưa áo sơ mi yêu cầu Hoa Vân Tích mặc cho hắn. Cô xấu hổ, nhưng vẫn phải phối hợp theo.

Vu Dịch im lặng để cô mặc áo và cài từng khuy cho hắn, còn hắn thì nhìn cô. Ở khoảng cách gần này, hắn thấy cô cũng không đến nỗi nào. Cô lúc này toàn thân không một mảnh vải che thân ngồi trên người hắn, thị giác dã thú của hắn làm từng tế bào trên người hắn căng thẳng lên, khi mà thấy trước mắt thì có hai đóa anh đào đưa đầy dụ dỗ hắn nhấm nháp, phía dưới thì có đóa hoa nhỏ khác đang tham lam ngậm lấy nam căn của hắn.

Hoa Vân Tích mặc xong cho Vu Dịch, đến lượt hắn. Vu Dịch cảm váy mặc vào cho cô. Cũng may váy đồng phục thiết kế theo kiểu váy chun nên hắn có thể mặc từ trên đầu cô kéo xuống hông chỉ cần cô chụm người lại. Mặc xong váy chỉnh vừa vặn che đi chỗ giao hợp của cả hai, hắn mặc áo sơ mi trắng khác của hắn cho cô. Ôm cô đứng dậy đi tới bàn lấy điện thoại cho cô gọi tới công ti.

“Em không có số nào trong danh bạ thì lấy gì gọi?”

“Em lưu số liên quan đến công ti vào ghi chú, danh bạ chỉ ghi số người thân quen.”

Và số người thân quen bằng 0.

Hoa Vân Tích ấn số gọi cho trưởng phòng xin nghỉ do bị tai nạn chấn thương, một phần là thật, cứ nghĩ đến lý do thật sự là vì còn đang cá nước thân mật với nam nhân, cô lại cảm thấy muốn đào lỗ để chui xuống.

Xong xuôi, Vu Dịch ôm Hoa Vân Tích ra ngoài đến gara lấy xe. Dù ở ngoài giờ không có ai, nhưng Hoa Vân Tích vẫn thấy xấu hổ với tình cảnh bị che dưới váy kia, cô úp mặt vào vai Vu Dịch. Hắn thấy cô như vậy cảm thấy buồn cười không nhịn được cười ra tiếng. Cô nắm lấy một cái, máng hắn mặt dày không biết xấu hổ.

Quá trình đi đến trường quả thực là tra tấn đối với cả hai. Trên đường đôi khi bị xóc nảy, làm hai người cũng nảy lên nảy xuống theo. Hoa Vân Tích vì thế mà hoa huyết bóp chặt, giữ không cho nam căn của Vu Dịch dịch chuyển. Vu Dịch cũng vì thế mà căng thẳng hơn. Nhất là khi hai người nảy xong rơi xuống, côn thịt lại đút vào sâu hơn một chút làm cả hai rên rỉ không ngừng. Hoa Vân Tích phải ôm chặt lấy hông Vu Dịch để tránh không bị nghiêng ra. Đến trường, Vu Dịch bế Hoa Vân Tích nhanh chóng đi tới phòng y tế, khóa trái cửa lại. Hắn lục được thuốc mỡ lập tức đặt cô nằm lên giường tư thế nam trên nữ dưới.

Vu Dịch mở hai chân Hoa Vân Tích ra, Hoa Vân Tích lấy tay che kín hai mặt mình lại đỡ phải xấu hổ khi giữa ban ngày ban mặt bị hắn nhìn thẳng vào nơi tư mật của mình như vậy, hắn còn là lão sư của cô nữa!

Bên này Vu Dịch cố nhịn, nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ vào cho cô, tiện thể bôi trên dương vật của hắn để, hơi nâng eo cô lên cho thuốc mỡ gặp nơi nóng thấp chảy xuống dưới. Nhưng cuối cùng cũng chẳng móc tay vào bôi được thêm nữa, vì thế sẽ làm cô đau. Hoa Vân Tích thấy hắn không bôi nữa liền bỏ tay ra. Thấy Vu Dịch nhìn vào mắt cô, cô e thẹn hỏi:

“Xong rồi sao? Rút ra được chưa?”

“Chưa được.” Vu Dịch đặt ngón cái lên điểm hồng nhạt trước ngực cô “Em biết trước khi làm tình, đàn ông thường có một bước để làm phụ nữ ẩm ướt cho dễ tiến vào, gọi là gì không?”

“Bước dạo đầu?” Hoa Vân Tích ngoan ngoãn trả lời như học sinh ngoan trả bài giáo viên.

Vu Dịch béo má cô “Đúng vậy, học trò ngoan. Vậy giờ muốn em ướt, tôi phải làm bước dạo đầu. Nhưng em có vẻ khó ướt hơn người thường. Vậy nên tôi hỏi em, em thích làm tình trong cảnh nào?”

Hoa Vân Tích nghe câu này, cắn móng tay do dự không biết có nên nói cho hắn việc cơ thể này chỉ ướt khi làm tình ở một địa điểm tuyệt đối kích thích, giả dụ như nơi có nhiều người qua lại. Nhưng ghen muốn chết, chẳng lẽ phải nói điều đó ra? Đây là một bí mật rất đáng xấu hổ.

Thấy Hoa Vân Tích rồi rầm thành một đoàn chần chừ mãi không nói ra, Vu Dịch đành phải dùng biện pháp mạnh, hắn chịu không nổi rồi.

“Em không nói tôi rút ra ngay giờ là em sẽ bị thương đấy!” Ngu ý: vì muốn tốt cho em thôi!

Nhưng mà đây là nói dối, hắn rút ra giờ không chỉ có mình cô bị thương.

“Em nói em nói!! Em chỉ bị kích thích khi làm tình ở nơi có nhiều người qua lại!”

Vu Dịch ngậy người nhìn cô, rồi gục xuống cười nghiêng ngả.

“Thì ra đó là lý do em rồi rầm không muốn nói. Sở thích đặc biệt thật.”

“Nhưng, nhưng em không muốn bị nhìn thấy...”

“Vậy chúng ta đi thư viện, thầy biết một chỗ.”

Đó là chỗ hắn hay ngồi đọc sách, ở giá sách ở tận cùng. Nơi nhiều người biết là chỗ Vu Dịch ngồi, biết hắn ghét người xa lạ lại gần khi đọc sách nên bình thường không ai bén mảng vô, trừ nam nhân tên Văn Thiên kia. Nhưng hàng sách bên cạnh lại nhiều người vào, như vậy đủ để Hoa Vân Tích cảm

thấy hưng phấn. Quan trọng là, nếu hắn đi xe vào trong nữa, sẽ có lối đi cửa sau vào ngay đó.

Vu Dịch lại tiếp tục ôm Hoa Vân Tích đứng lên. Số hắn cũng khổ, người ta làm bước dạo đầu để có thể dễ dàng tiến vào, hắn đây làm bước dạo đầu để có thể dễ dàng rút ra. Đòi hắn, quá nhiều chuyện ngược!

Vu Dịch vừa bế Hoa Vân Tích ra ngoài, định rẽ qua hành lang sang phải đến nhà gửi xe thì thấy giáo viên phòng y tế đang tới gần, hắn buộc phải chuyển hướng đi ngược lại sang trái. Nhưng bất ngờ ở ngã rẽ lại thấy một đoàn học sinh đi từ trên cầu thang xuống, hắn vội rụt người lại. Vu Dịch không còn cách nào khác, hắn vòng tay siết chặt Hoa Vân Tích vào lòng, nhìn bụi hoa cành cứng rậm rạp chiều ngang quá rộng mà nuốt nước bọt sợ nhảy không qua được, nhưng tiến thoái lưỡng nan, không nhảy không được! Vu Dịch quyết định dùng hết sức nhào lên phía trước. Có lẽ trời thương hoặc đại loại như thế, cả hai đã nhào qua được. Nhưng mà lại ngã chổng vó xuống đất, Vu Dịch đè cái uych lên Hoa Vân Tích, nơi nào đó cũng xuyên mạnh vào sâu đến không thể sâu hơn được nữa.

Hoa Vân Tích run rẩy ôm chặt Vu Dịch gắng nhìn không thét lên, trán đổ mồ hôi lạnh. Cô giờ mới biết thì ra làm chuyện ấy mà lại có thể như phim hành động rượt đuổi thế này. Sao lại có thể có người nhẹ như cô.

“Chúng ta như trẻ sinh đôi bị dị tật gắn liền cơ thể với nhau vậy.” Vu Dịch cảm thán.

“Nói nhảm! Làm gì có trẻ sinh đôi nào lại nối liền cái nơi tư mật đó với nhau chứ!?”

“Haha.”

Hai người không có thời gian chậm chạp ngồi đấy, Vu Dịch bảo Hoa Vân Tích kẹp chặt đầu gối vào hông hắn và ôm vai hắn đừng có buông lỏng, còn hắn thì ôm cô bỏ men theo bụi hoa, để bụi hoa che chắn tránh bị nấy người kia để ý. Cuối cùng cũng đến được chỗ để xe. Lập tức vào xe lái luôn không chậm một giây. Cửa sau của thư viện nằm ở đường cụt của nhà xe.

Đến tới cửa sau bệnh viện, Vu Dịch gọi điện yêu cầu quản lý thư viện không được lại chỗ hắn hay ngồi. Dục vọng của hắn đang căng đầy vì những ma sát vật nấy giờ, hắn muốn nhanh chóng để có thể cử động được trong người cô cô gái này, nhịn từ hôm qua tới giờ cũng đã sắp tới giới hạn tận cùng của hắn rồi.

Hắn cởi áo sơ mi ra đặt Hoa Vân Tích nằm lên đó, Vu Dịch cũng vội vàng cởi áo sơ mi của cô ra lấy ống tay buộc hai cổ tay cô lại. Hoa Vân Tích khó hiểu hỏi: “Sao thầy lại buộc tay em lại?”

Ngu ngốc! Không buộc tay em lại, lát nữa em đẩy tôi ra chạy đi tôi biết làm sao để tiêu trừ dục vọng?

Nhưng Vu Dịch chỉ nghĩ trong đầu chứ không đáp lại Hoa Vân Tích. Hắn cúi đầu ngậm lấy một bên núm hoa trước ngực cô, đưa một tay lên xoa nắn bên còn lại, một tay khác cũng không an phận vờn về viên châu phía dưới nhụy hoa của cô.

“Ah...” Hoa Vân Tích tê dại rên lên một tiếng. Hoa Huyết của cô còn đang bao lấy cự long của hắn, hắn đùa nghịch điểm nhỏ ấy kích thích khe hẹp trở nên mẫn cảm, làm cô cảm nhận rõ được gân xanh nổi lên chạm vào vách tường của cô.

“Này, có phải vừa có tiếng kêu gì không?” Bên kia giá sách vang lên tiếng thắc mắc.

“Hả? Tôi không để ý, nếu có tiếng kêu hay ai đó đang làm chuyện xấu gì ở đây thì?”

Nghe vậy Hoa Vân Tích hoảng sợ, nhưng cơ thể này phản ứng ngược lại, nơi đó bắt đầu ướt lên.

“Âm thanh vang lên bên phía chỗ Vu giáo sư, hôm nay ở trường không có tiết của hắn, nếu không phải hắn thì ai dám mò vào đây làm vậy? Camera ghi lại hết, Vu giáo sư biết, hắn cho đi tong.”

Ca...Camera? Hoa Vân Tích hoảng loạn co rút lại.

Vu Dịch bị vách tường hoa huyết ép chặt, hắn vội nói nhỏ vào tai nàng:

“Camera này không quay ở tivi ngoài, nó chỉ ghi lại rồi gửi tín hiệu vào máy tính tôi ở trên nóc giá sách, và chỉ mình tôi được thấy.”

Hoa Vân Tích lúc này mới thả lỏng người hơn, nên cơn thịnh bị ép lại sưng to lên, nhồi đầy không một khe hở. Cửa động phình to hết cỡ thành hình chữ O đón nhận lấy Vu Dịch. Thấy Hoa Vân Tích dần ấm lên, Vu Dịch được đà cười nham hiểm cúi xuống hôn môi cô cố ý phát ra tiếng nước bọt, tiếng môi lưỡi giao nhau làm cô càng sợ, càng tiết ra mật dịch nóng ẩm. Hắn lại cúi xuống liếm hôn đến cảm cô, cắn tai cô và hôn tiếp vòng quanh phần ngực trắng mịn.

Hoa Vân Tích nhắm chặt hai mắt, cắn môi không cho phát ra âm thanh. Nhưng cô cũng không che đi được tiếng nói chuyện xung quanh đan xen vào tiếng liếm mút của Vu Dịch, phía dưới bị hắn treu đùa cho ướt đầm, cánh hoa run run ôm lấy cơn thịnh bị mật dịch phủ lên một lớp nhờn nhớp.

Vu Dịch thấy phía dưới cô đã ẩm thấp, còn có chất dịch trong suốt chảy dọc trên nơi cứng rắn của hắn xuống dưới áo trắng thành những vệt nước. Hắn nắm hai đầu gối cô bành ra hai bên hết cỡ, chậm rãi từ từ rút cơn thịnh cứng rắn đang xuyên sâu vào cơ thể cô ra. Rút từ từ, cảm nhận huyết động nóng ẩm đã quen sự tồn tại của hắn một đêm một ngày nay luyện tiếc không muốn cho hắn rút ra, cứ co rút, mút chặt lại. Cơn thịnh to dài bị kẹt trong đó, quá trình rút ra đối với cả hai vừa khổ lại vừa vui thích.

Cuối cùng Vu Dịch cũng lui ra hoàn toàn. Hoa Vân Tích vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa cảm thấy hư không, ngay cả khi hắn rút ra trong cô vẫn lưu lại cảm giác bị lấp đầy. Nhưng chưa thở phào nhẹ nhõm được vài giây, khe hẹp tron ướt lại bị vật cứng mạnh mẽ xò xuyên vào sâu tận cùng không kiêng nể gì.

“Haa ah! Thầy làm gì??” Hoa Vân Tích nhồm người dậy đầy Vu Dịch, nhưng hắn không xi nhê chút nào. Đùng ùa! Mãi mới rút ra, giờ lại nhét vào, hắn tính làm sinh đôi dị tật với cô sao? Đùng có nói là dứt nhằm!

Vu Dịch cúi xuống, liếm môi cô cười tà mị.

“Tôi đã nhịn từ hôm qua, không cần biết, giờ tôi làm đủ mới thôi!” Hắn mở rộng hai chân Hoa Vân Tích ra tới mức đầu gối cô chạm xuống sàn “Giờ là lúc em nên nhận lấy dục vọng của một nam nhân nhịn qua đêm đến ngày.”

Nói xong, Vu Dịch thô bạo lui ra rồi đâm vào, hoa huyết xối lấm, quen ôm lấy vật cứng rắn nên hắn tiến vào liền vui vẻ giữ chặt lấy.

“n...aah” Hoa Vân Tích không nhịn được rên rỉ thành tiếng. Cô lại vội cắn răng nhẩn, xung quanh có rất nhiều người đi lại, cô nghe thấy tiếng nói, tiếng bước chân, ngay cả tiếng lật sách sột soạt.

Nơi đó ướt đầm lây lội mật dịch tron nóng ẩm, mỗi lần côn thịt nhồi vào, mật dịch từ khe hẹp dính đầy trên đó, còn theo từng cú va chạm mà bắn ra ngoài vẩy lên áo trắng, phần khác lại theo khe mông chảy xuống thành mảng rộng. Từ nơi va chạm vang lên tiếng nhẹ nhện khiến người nghe không khỏi đỏ mặt.

Vu Dịch ôm hai chân Hoa Vân Tích ra sức cày, hông ra vào nhịp nhàng, hắn nhìn nữ nhân trước mắt cả người ửng hồng mê người vì tình dục, bị hắn dẫn dắt trầm luân. Hắn cúi xuống hôn lên môi cô, lưỡi cũng bắt chước phía dưới, rút ra rồi mạnh mẽ luồn vào quần lấy lưỡi cô, liên tục lặp lại như vậy. Xong hắn thẳng lưng dậy, nhìn chăm chăm chỗ giao hợp của hai người.

Vu Dịch thấy côn thịt của hắn ra ra vào vào, lúc lộ ra, lúc lại biến mất ở giữa hai chân cô. Miệng nhỏ của cô khép vào thật hẹp khi hắn rút ra rồi mở ra căng tròn khi hắn tiến vào. Huyết động chặt hẹp ôn nhu bao lấy hắn trong dòng nước ấm. Hắn hưng phấn càng tăng thêm tốc độ ra vào.

Hoa Vân Tích muốn hét lớn lên nhưng cô không dám đường hoàng làm vậy nơi đông người thế, cô bíp miệng thờ dốc. Hai ngực này lên này xuống theo từng cú va chạm của Vu Dịch.

“A...hyaa...urm, hừm, đừng...đừng nhanh vậy!” Hoa Vân Tích lắc lắc hông, hông không cho hắn ra lực mạnh vậy.

Vu Dịch không nghe cô nói, hắn gác hai chân cô lên vai, chống tay về phía trước. Thắt lưng ra sức ấn xuống. Hắn cúi xuống liếm cổ cô, hôn lên trên cằm, dùng vũ khí to lớn vĩ đại dựng thẳng trạc vào điểm mẫn cảm trên vách tường hoa huyết. Từ sáng đến giờ, ma sát liên tục, hắn biết rõ điểm nào va chạm vào làm cô thấy sung sướng nhất, hắn không buông tha.

Hoa Vân Tích bị côn thịt đâm vào sâu đến tận tử cung, còn không an phận trạc qua điểm mẫn cảm nhất, vừa khoái cảm vừa thống khổ há miệng cắn lên vai Vu Dịch. Cô sắp không thể thừa nhận nỗi trăn trện từng trện tra tấn ngọt ngào này mà hắn lại điên cuồng dùng cự long khổng lồ của hắn ép khe hẹp của cô phải banh ra đón nhận từng trện mãnh liệt tiến công.

Đương dung, Vu Dịch ôm Hoa Vân Tích cả người mềm nhũn đứng dậy để tay cô chống lên giá sách, nâng một chân cô lên, từ phía sau vận thân chôn vào cơ thể cô.

“Hơ aaa---ng...urm”

Bị đột ngột rút ra rồi lại đột ngột bị đút vào từ phía sau, Hoa Vân Tích chịu không được khụy gối xuống, liền bị Vu Dịch giữ eo lại để cô không ngã. Cô chống khuỷu tay lên giá sách, cúi người về phía trước trụ lại trước từng đợt chiếm lấy từ phía sau. Côn thịt theo cách này có thể triệt để đâm sâu vào mà không có trở ngại gì, mật dịch từ khe hẹp chảy dài theo đùi cô chân cô, có một ít rơi thẳng lông tống xuống mặt đất. Vu Dịch liếm dọc theo xung cô, một tay tự do cũng không để yên mà với ra phía trước nắm gọn ngực cô trong lòng bàn tay rộng lớn mà xoa nắn.

Vu Dịch tiến lui một lúc, rút côn thịt ra cọ lên cọ xuống thẳng theo khe mông cô, rút tay sờ ngực cô lại vuốt mật dịch trên côn thịt cho nó khô đi tiếp tục lại cắm vào huyết động, vừa đưa đẩy thắt lưng vừa bôi mật dịch dính đầy lòng bàn tay lên mông cánh hoa. Vu Dịch cứ tiếp tục đâm côn thịt vào sâu cơ thể Hoa Vân Tích chờ cho bị thấm đầy mật dịch, lại rút ra bôi đầy trên mông cô, bôi cả lưng rồi vén hai tóc sang bên bôi lên cổ và cả bầu ngực. Cuối cùng hài lòng với điều đó. Côn thịt giương cao của hắn lại chuyên chú nằm trong hoa huyết của cô, thô bạo trạc tới lui. Còn hắn thì thích thú cúi xuống liếm sạch sẽ không chừa chỗ nào hắn vừa thoa mật dịch lên.

Hoa Vân Tích bị quay lưng lại không nhìn thấy người đàn ông phía sau, cô chỉ cảm nhận thấy được chiếc lưỡi nóng mềm của Vu Dịch dịch chuyển trên lưng và cổ cô, côn thịt thô to lấp đầy trong cơ thể cô. Tay hắn hạnh kiểm xấu một cái đùa nghịch nộ hoa trước ngực cô, cái tay kia vuốt ve đùi bị nâng lên của cô. Không nhìn thấy, nó mới càng khiến cô bị động, tràn ngập cảm giác bị chiếm lĩnh toàn bộ.

Sau nhiều lần ra sức đâm vào, cuối cùng Vu Dịch cũng bắn ra dòng nước nóng ẩm vào trong cơ thể Hoa Vân Tích. Côn thịt vẫn ở trong cơ thể cô như nó vẫn làm từ sáng tới nay, ấn ôm cô, cả hai người cùng thờ dốc bình ổn hơi thở.

Chẳng qua không bao lâu, côn thịt trong cơ thể cô lại cứng rắn lên.

“Thầy...” Hoa Vân Tích hoảng.

“Không đủ.” Hắn khàn khàn ngắt lời, như biết cô định nói gì. Chịu đựng từ hôm qua đến giờ, cô nghĩ một lần là đủ?

Vu Dịch tháo trói buộc ở cổ tay Hoa Vân Tích ra, hai tay đỡ hai chân Hoa Vân Tích đi về phía cuối, có một đoạn chỗ trống thụt hẳn vào trong, nơi đó căng màn gió. Hắn để cô tựa lưng vào ngực hắn để cô nhìn ra. Sau màn gió là một cái cửa sổ, vừa vặn là căn tin, ngay cạnh cửa sổ còn có kê bàn ghế, có hai nữ sinh đang ngồi đó nói chuyện, chỉ cần họ để ý quay sang nhìn vào cửa sổ là thấy hết. Hoa Vân Tích muốn nổi điên.

“Ồ đây nhìn được hết...” Vu Dịch ngâm vịnh tai cô, thăm thẳm “Nhưng bên ngoài chẳng nhìn thấy gì cả. Kích thích, phải không?” Hắn đoán là đương nhiên rồi, nếu không hoa huyết của cô sẽ không có rút lại càng tiết ra nhiều chất nhờn đến thế.

Nói xong, Vu Dịch áp người cô lên cửa sổ, để ngực cô đè lên biển dạng trên mặt kính. Hắn lui người lại, một phát đẩy mạnh cự long đã cương cứng vào tận đến cửa từ cung cô, chậm chậm rút ra, rồi lại đẩy mạnh vào.

“Hư...aahhh!” Ở nơi đây âm thanh cũng khó lọt ra ngoài hơn một chút, Hoa Vân Tích rên rỉ thành những tiếng khe khẽ trong cổ họng.

“Xin người, đừng ở...um...a...đừng...đây” Cô muốn nói đừng ở đây, nhưng bị Vu Dịch đấm cho mất cả cơ hội nói. Dù mọi người không thấy, nhưng vẫn xấu hổ chết đi được!

Vu Dịch cười khê, hắn tăng tăng thêm vài phần tốc độ nữa.

“Chẳng phải em thích nơi đông người qua lại? Nhìn xem, em chảy thật nhiều!” Tinh dịch của hắn còn trong cơ thể cô hòa quyện với mật nước của cô. Mỗi khi hắn thâm nhập vào u kính, lại chảy ra những bọt trắng chảy xuống lúc hắn rút côn thịt ra, lại bắn lên cửa kính lúc hắn đâm vào.

Nhưng thế này cũng quá là kích thích rồi! Hai người kia nói chuyện, còn một người nhìn về phía hai người. Cô biết nữ sinh đó đang soi vào ảnh phản chiếu trên cửa sổ để chỉnh nhan sắc. Nhưng cô vẫn cảm thấy thật hoảng hốt. Tên khốn khiếp này, nằm mãi trong cơ thể cô, nay còn không để cô yên!

Hoa Vân Tích bị ma sát hai mông đồ bưng, cả người vô lực mặc Vu Dịch bài bố. Hắn đâm vào trong tư thế này, mỗi khi cô mê man, hắn mới bắn ra. Nhưng chưa xong, hắn lại ngồi lên bệ cửa sổ, để cô ngồi lên đùi hắn, kéo mông cô ép sát vào lại một trận tra tấn tiếp theo.

Hoa Vân Tích không còn hơi sức đâu nữa, ngã hoàn toàn lên người hắn, mặc hắn chà đạp môi cô giao triện môi lưỡi với cô. Cô chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ mơ hồ trong cổ họng.

Vân Thiên đi vào thư viện chỗ Vu Dịch hay ngồi đọc sách, nhưng không thấy hắn đâu. Nhìn xa thấy màn gió đang trước lưng lay. Hắn cười nham hiểm.

Hóa ra là trốn trong đó, hắn tìm mãi không thấy đâu.

Vân Thiên lại gần nghe thấy tiếng nữ nhân rên rỉ yêu kiều, nam nhân thờ đóc sung sướng. Nghe cũng biết đang làm gì. Hơn nữa, ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào, in bóng mờ mờ trên màn gió, hai bóng người quấn lấy nhau.

Hắn thầm nghĩ. Ồ, Vu Dịch không say rượu bao giờ vẫn không qua được loại này? Hôm qua nghe có một loại rượu mang chất kích thích hoocmon tình dục rất mạnh, chỉ cần uống một ngụm để mê không chống cự lại được dục vọng. Đàn ông uống vào càng bị kích thích nger liền 10 nữ 1 đêm. Thế nên hắn đổ chai nước khoáng trên bàn Vu Dịch đi, đổ rượu đó vào vì muốn thấy cảnh chiến hữu của mình nger 10 nữ. Thì ra cũng có tác dụng sao? Thật đáng mong đợi.

“Ah, ah, huhu bao giờ...aaa” Bao giờ mới xong đây, Hoa Vân Tích cảm thấy đau cổ, cô sắp không còn sức để kêu nữa rồi!

Vân Thiên đứng chờ một lúc, bên trong vẫn chuyển ra tiếng rên rỉ, tiếng liếm mút cùng âm thanh bạch bạch nhịp nhàng vang lên do nơi tư mật va chạm.

Hắn đột nhiên cảm thấy đứng đây thật vô nghĩa, hay là vào trong phá đám?

Nhưng khi hắn vừa kéo màn gió ra, thấy cảnh tượng...

Người phụ nữ vấy kéo cao lên hông, ngồi trên đùi người đàn ông. Người đàn ông hai tay nắm lấy hai bên mông cô ấy ra sức ấn xuống, thắt lưng hắn cũng phối hợp đong đưa, đầu vúi vào trước ngực người phụ nữ trên người, ngâm đỉnh đầu ngực rồi lại thấy hắn rời miệng ra đưa lưỡi liếm vòng quanh nú hoa hồng phấn. Hai người đều chìm đắm không hề chú ý hắn đứng đây lúc nào. Cảnh tượng hết sức dâm mỹ.

Nhưng quan trọng hơn -- người phụ nữ đó là Hoa Vân Tích. Người hắn không bao giờ ngờ đến.

“Các người làm gì?” Vân Thiên xanh mét mặt, thế nào quan hệ của họ đã tới bước này?

Vu Dịch tạm ngừng ra vào, ngẩng đầu lên, Hoa Vân Tích giật mình quay đầu lại, bắt gặp Vân Thiên đứng đó, cô hoảng. Hoa huyết lại lần nữa cắn chặt lấy côn thịt Vu Dịch.

Vu Dịch thờ gấp một tiếng, vỗ về lưng cô, côn thịt đỏ đậm lại không nhịn được tiếp tục rút ra đâm vào u kính của cô, dẫn đến từng trận tiếng nước. Đây không biết là lần thứ mấy bị cô bóp nghẹt như vậy.

“A...đừng” Hoa Vân Tích tỉnh lui người lại nhưng bị Vu Dịch ép sát vào người mình. Hắn bế cô lên kéo vấy xuống che lấp nơi tư mật đang giao hợp của hai người. Vừa bước đi, côn thịt vừa đâm một cách thô bạo vào huyết động. Cúi xuống nhặt áo sơ mi lên mặc vào cho cô, tay cài khuy áo, dưới thân vẫn không quên luật động. Hoa Vân Tích không cách nào tránh đi được vòng tay mạnh mẽ của Vu Dịch.

Thấy hai người ngang nhiên như vậy, Vân Thiên nổi giận khề quát:

“Vu Dịch, ông có thôi đi không?”

“Hừ, đừng tưởng tôi không biết ông làm cái gì, đây chẳng phải kết quả ông muốn? Trước hết để chúng tôi giải quyết dục vọng, có gì nói sau” Vu Dịch sáng lấy điện thoại trên bàn, phát hiện chai nước khoáng còn nhiều hôm qua hẳn mới mở ra uống chút rồi để đấy tối vẫn còn, vậy mà hôm nay gần hết. Liên hệ hôm qua Vân Thiên đột nhiên lăn sang nhà hắn, cùng với biểu hiện lạ của Hoa Vân Tích, hẳn đoán ra phần nào.

Vu Dịch mặc kệ Vân Thiên, đặt Hoa Vân Tích ngồi dựa vào tường, nắm chân cô mở ra, dùng mảnh tiến vào. Lần này hắn đưa tốc độ nhanh đến hết cỡ.

“Người...aaa...tên đàn ông thôi tha! A...haa đừng mà...xin thầy đấy huhu...”

Hoa Vân Tích đắm lên vai Vu Dịch liên tục, nhưng lực quá yếu do cô mất sức nên chẳng qua với hắn là gãi ngứa. Nhưng trong cái nhìn đầy giận dữ của Vân Thiên, dù là chỗ cần che đều đã che, nhưng cô vẫn không mặt dày thể được! Cô khóc nức nở úp mặt vào ngực Vu Dịch.

Rốt cuộc cô mê man vì bị đâm cho cánh hoa bị tê cả lên. Cô mới nghe thấy Vu Dịch gầm nhẹ, bắn vào trong cơ thể cô. Hoa Vân Tích cũng ngất đi luôn.

“Ngất luôn.” Vân Thiên nghiêng rằng “Vu dịch, ông giỏi lắm! Tôi đi tắm, trong tình trạng này không nói chuyện được, ông xử lý cho tốt. Chờ cô ấy tỉnh dậy chúng ta nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Một Sự Lầm Lỡ Cho Một Bắt Đầu.

"Em đừng vội ngồi dậy."

Xoa đôi mắt nhấp nhem, Hoa Vân Tích mở mắt ra, vừa định cố ngồm dậy, từ đâu cánh tay tay đưa ra đỡ lấy lưng cô, kê gối cao lên cho cô dựa vào thành giường. Cô vừa nhìn sáng thấy bản mặt mà cô muốn đập, liền nghĩ gì làm lấy, túm gối đầu đập luôn! Chẳng qua lần này không hiểu sao Vu Dịch chỉ giờ hờ tay ra đỡ, coi như vẫn để cô đập. Ngay lúc đó, những tiếng hút không khí vang lên.

Giờ Hoa Vân Tích mới để ý, cô đang ở phòng y tế và ở ngoài cửa có một đám nữ sinh đang đứng ngó vào trong. Thấy cô nhìn ra, cả đám vừa lờm vừa xôn xao bàn tán. Bọn họ cảm tức Vu Dịch nằm ngủ bên giường cô suốt cả buổi, mà sợ Vu Dịch chứng trị nên không dám quá nhiều.

"Trông có bệnh gì đâu chứ? Sao lại để Vu giáo sư chăm sóc?"

"Cô ta thật không biết điều mà! Vu giáo sư đã mất công chăm sóc, thế mà cô ta còn hỗn láo như vậy!"

"Sao Vu giáo sư lại phải chăm sóc Hoa Vân Tích chứ? Chẳng qua bị đánh thôi mà?!"

Sáng nay, sau khi Hoa Vân Tích bị Vu Dịch làm cho ngất lịm đi, hắn đã lau đi dấu vết tình dục để lại trên người cô. Sau đó Vu Dịch bế cô qua cửa sau đi vào xe, tới cửa hàng gần đây mua đồ mặc cho cô ngay trong xe rồi lái xe về bê cô vào phòng y tế. Vu Dịch ngồi chờ cô dậy lâu vẫn không thấy, hẳn ngủ luôn, vì căn bản hôm qua làm việc đến khuya quá mệt và sáng nay "làm việc" còn mệt hơn nữa. Tất nhiên, không ai biết đến điều này, vậy nên mọi lỗi lầm đều đổ vào Hoa Vân Tích làm phiền Vu giáo sư đáng kính.

Hoa Vân Tích càng nghe càng ức chế nhưng không biết phản bác thế nào, chẳng lẽ lại nói cô miệt mài quá độ với Vu giáo sư nhà bọn họ?

Vu Dịch không quản mọi người nói gì, hắn đứng dậy khom người xuống bế Hoa Vân Tích lên.

"Vu Dịch anh làm cái gì? Mau thả tôi xuống!!" Động một chút hắn lại vác cô qua vác cô lại. Tức chết đi được!

"Không gọi thầy Vu nữa sao?"

"Thầy cái đầu anh! Vu cảm thú!" Hoa Vân Tích quát khề. Làm gì có lão sư nào trước mặt học sinh làm tình với một học sinh khác! Ra về đạo mạo!

Vu Dịch cười khề định ôm tư thế công chúa, nghe vậy thì thôi, vác Hoa Vân Tích qua vai đi về phía cửa. Nghĩ là vác qua vai, nhưng ôm cô lên thấy mềm mềm nhỏ nhỏ, không nở, thế là đặt cô ngồi lên khuỷu tay bám vào vai mình.

"Nhưng em rất thích tôi cảm thú với em." Đây không phải câu hỏi mà là câu trả lời.

Cái này Hoa Vân Tích quả thực cam chịu. Đúng là cô lúc đấy cũng có phần trách nhiệm, chẳng biết ăn phải cái bả đánh chuột gì mà cô vui vẻ cho hắn đè ra. Thực sự, khi ấy cô đâu óc mơ hồ, chỉ nghĩ thật trống rỗng, cô cần được lấp đầy. Đó là lí do vì sao cô không thêm suy nghĩ gì khác ngoài việc điên cuồng cùng Vu Dịch.

"Nhưng anh thả xuống để tôi tự đi!" Hoa Vân Tích bắt mắt nha, hấn nói câu nào là làm cô ghen câu đấy.

"Em còn sức để đi sao? Không cần trả lời, tôi biết là không."

Lại ghen nữa. Hoa Vân Tích đỏ mặt nghĩ

Đám đông tự động tránh ra xếp hàng hai bên theo bản năng khi hấn tới gần. Điều đó giống như là đương nhiên với Vu Dịch, hấn thông dong ôm cô đi qua như thể hấn đã rất quen với tình cảnh này. Hoa Vân Tích qua vai Vu Dịch hé mắt ngó lại phía sau, bắt gặp những hấn nhìn hình viên đạn tập trung trên người cô như muốn bắn thủng từng tế bào. Cô nổi da gà co người lại.

Lại nói, tội lỗi sao đổ hết lên người Hoa Vân Tích cô? Vì Vu Dịch đẹp trai sao? Thôi được rồi, hấn là giáo sư!

Tức mình, Hoa Vân Tích cúi xuống ngoàm một cái gặm vào đầu vai Vu Dịch. Tuy nhiên, nó cứng quá làm cô ôm miệng than vãn. Vu Dịch nhàn nhạt cười cái hành động trả đũa ngu dốt của cô, về mặt cười mỉa hoặc những người đi xung quanh, trừ Hoa Vân Tích, cô chỉ cảm thấy bị sỉ nhục mà thôi!

Bỗng dung một suy nghĩ lướt qua trong đầu Hoa Vân Tích, cô lắc lư người ý đòi xuống. Vu Dịch dùng chân lại nhấn mảy hỏi cô "Em lại sao nữa?"

"Cho tôi xuống, chẳng may Hoa Vân Nhã nhìn thấy thì sao!"

"Thì sao?"

"Anh bị ngu à không hiểu sao còn hỏi tôi?"

"Tôi làm sao hiểu được suy nghĩ của động vật bậc thấp như em?"

"Anh..." Hoa Vân Tích khốn. "Anh không thả tôi xuống, cô ấy nhìn thấy sẽ tức giận!"

"Thì liên quan gì đến tôi?"

"Anh sẽ yêu cô ấy mà không biết điều đó sao? Tôi khuyên anh, không cần thận tranh thủ từ bây giờ sau này hối hận không kịp, cô ấy sẽ có rất nhiều người theo đuổi không chỉ mình anh đâu! Phụ nữ không thích đàn ông yêu mình còn lên giường với người khác!"

"Ồ thuyết giáo rất hay. Nhưng lí do vì sao em nghĩ tôi sẽ yêu cô ấy?"

"Ồ thì..." Hoa Vân Tích dù là đọc truyện gần hết rồi nhưng cô không nhớ nhân các nam chính phát triển tình cảm với nữ chính như thế nào nữa, nó khá mờ nhạt "Chẳng phải cổ rất đẹp, cơ thể rất hấp dẫn? Anh không rời được cơ thể cổ khi mà đã nếm thử, anh cứ thử tiếp mà xem, tôi cam đoan. Đừng có ngượng, người anh em, yêu một người không cần lí do gì cả, nếu đã biết lí do thì sẽ chẳng ai còn yêu nữa."

Yêu một người không cần lí do gì cả, nếu đã biết lí do thì sẽ chẳng ai còn yêu nữa. Ôi Hoa Vân Tích tự nhận thấy câu kết của mình đáng 100 điểm, xem hấn còn dám phản bác gì không.

Vu Dịch cười nhạt "Nếu vì cơ thể, tình yêu sẽ tàn phai theo tuổi tác. Còn nếu không cần lí do, thì giống như tôi có thể yêu bất cứ ai mà tôi gặp vậy. Tôi không cần biết vì tình dục hay sự hấp dẫn và thói quen gì, chỉ cần biết tìm tôi đập vì ai thôi. Tôi hiểu bản thân mình, em không cần phải vẽ lời. Lo bản thân em đi."

Hoa Vân Tích bĩu môi, nếu nói về biết, tôi còn biết anh nhé!! Tôi có quyền năng tiên tri, znh cứ cứng đầu vậy, chờ mà xem!

Cô không biết, nếu không phải vì tình dục hấn sẽ yêu một người như nào. Trong mắt cô, hấn là người sống chỉ vì cái mong muốn của bản thân thôi, chứ chẳng yêu ai thật lòng bao giờ cả.

Vu Dịch bế Hoa Vân Tích đến nhà ăn, tìm một bàn trống đặt cô ngồi xuống rồi ngồi phía đối diện cô. Hấn gọi một suất ăn dinh dưỡng cho cô. Nhân lúc chờ, hấn nhấn cho Vân Thiên tới nhà ăn.

Vân Thiên vừa tới nơi thì hai người ăn tối cũng đến một nữa, hấn kéo ghế ngồi xuống cạnh Hoa Vân Tích, đen mặt nhìn Vu Dịch.

"Các người làm không biết tiết chế chút nào, nhất là ông, ông làm cô ấy mệt đến tận tối mới tỉnh. Dù sao cổ hôm qua còn bị thương. Rốt cuộc giữa hai người là thế nào?"

Vu Dịch hơi ngừng tay một chút, rồi ăn com tiếp.

"Thực ra thì liên quan gì đến ông?"

Vân Thiên đứng dậy đập mạnh vào bàn. "Cô ấy là bạn của tôi!!!"

"Bạn thì cũng cũng có riêng tư chứ?"

Vân Thiên thờ dài hấn có chút thích Hoa Vân Tích, chỉ là thích chưa đến mức yêu sâu đậm cái gì. Nhưng hấn tự thích cái không khi khi ở cạnh cô. Hấn

cũng tức giận khi huynh đệ tốt của mình biết điều đó mà lại động vào cô.

"Vì lí do gì ông chạm vào cô ấy?" Vân Thiên biết, Hoa Vân Tích không phải mẫu người nằm trong diện hứng thú của Vu Dịch.

"Cổ uống cái thứ chết tiệt kia của ông vào nên bò lên giường quyến rũ tôi."

Hoa Vân Tích vẫn còn có thể nhai cơm lúc đầu khi họ cãi nhau vì dù sao cô cũng không ảo tưởng họ đang tranh giành cô, nhưng nghe đến câu này cô cắn thìa ngượng ngùng thất. Nhưng mà uống cái gì cơ?

"Uống?"

"Thì là uống cái thứ ông định cho tôi uống." Thì ra cô đã bị dính vào một trò đùa dai một cách vô tình.

Vân Thiên muốn tự cắn vào lưỡi mình, hẳn đây là oai phong giờ đã tự đập chân. Hẳn chán nản suy sụp ngồi xuống ghế. Hoa Vân Tích thấy hẳn không thực hiện được kế hoạch trông đáng thương, nhẹ nhàng vỗ vai hẳn an ủi.

"Bị chiếm tiện nghi cô không đau buồn gì sao?" Vân Thiên lườm cô.

"Thì cũng là làm chuyện người lớn thôi..." Hoa Vân Tích nhìn xung quanh, nói khẽ "Cũng không phải bị lừa tình, tôi không yêu hẳn, coi như chó cắn, đơn giản!"

Lần này đến lượt Vu Dịch lườm

"Hai người đã tránh thai chưa?"

Cả hai đều trầm mặc.

Thôi xong, từ sáng đến giờ cả hai đều một quên mất vụ này. Hoa Vân Tích gục đầu áp mặt xuống bàn. Làm sao giờ? Có khả năng từ sáng đến giờ đã mang thai mất rồi.

"Vậy thì nếu mang thai thì kết hôn." Vu Dịch nhàn nhạt nói.

"Anh cái đồ ngu ngốc, ai thèm mang thai kết hôn chứ? Không có tình yêu hôn nhân ra gì!!" Hoa Vân Tích lần này cũng không nhịn được đập bàn giống Vân Thiên.

"Vậy chúng ta thử yêu."

Cô ôm trán, yêu thì làm sao thử được hà trời?

"Đó là lần đầu của em, tôi nghĩ tôi nên chịu trách nhiệm. Ít ra chúng ta cũng có thể thử yêu."

Hoa Vân Tích trầm mặc.

...

Ngày hôm sau Hoa Vân Tích dờ dẩn mò đến chỗ làm, cô nghĩ hôm nay mọi người trong văn phòng hẳn sẽ dị nghị cô làm ăn không ra đầu vào đầu, làm 1 ngày mà đã nghỉ. Nhưng ai ngờ cô không những không bị trách mắng, mà các nữ đồng nghiệp trong văn phòng còn bưng nước ân cần hỏi han quá đáng. Cô nhìn ra ánh mắt họ thật sự giả dối. Nhất là giọng điệu "Hoa Vân Tích muội muội sau này mà được lên trên, đừng quên các tỷ muội ở văn phòng này nhé!". Mới vào thực tập còn không biết được vào làm hay không mà mấy người này đã bàn đến chuyện leo lên trên, thật sự khó hiểu.

Tuy nhiên, khi Hoa Vân Tích biết chuyện gì đang xảy ra ở đây từ miệng trưởng phòng, cô đã hiểu ra. Thì ra hôm qua cô nghỉ, trưởng phòng nhận được thông báo từ cán bộ tăng trên có liên quan đến cô. Sự việc là, gần đây Cao chủ tịch đang có ý định mở rộng thị trường và chi nhánh sang A quốc. Nơi đó tài nguyên dồi dào, diện tích rộng và quan trọng là có nguồn lao động giá rẻ dồi dào lại chăm chỉ. Đó là một đất nước nhỏ nhưng đông dân và đang trong diện các nước đang phát triển, đang trải qua thời kì dân số vàng. Với một thị trường như vậy, đầu tư vào sẽ tạo ra tiềm năng đem lại lợi nhuận rất lớn cho tập đoàn. A quốc với C quốc từ lâu đã có mâu thuẫn gay gắt với nhau, nên các hoạt động giao thương về kinh tế văn hóa gần như bị cấm triệt hẳn. Gần đây đã trở nên hòa hảo.

Cao Lực Ngự muốn tiến tới khảo sát thị trường đó và giao thiệp với một số đối tác kinh doanh. Dù tập đoàn của hẳn là một tập đoàn lớn, nhưng về thể chủ động, nên hẳn vẫn cần phải tìm một người biết ngôn ngữ A quốc để tỏ sự chân thành muốn hợp tác hữu nghị của mình. Mỗi tội để tìm được người giỏi A quốc ngôn ngữ khá là khó khăn. May sao trong hội đồng cấp cao, có người được phân nhiệm vụ phỏng vấn đợt này đã nói cho hẳn rằng trong hồ sơ Hoa Vân Tích có liệt kê rất nhiều ngôn ngữ mà cô biết, trong đó có A quốc ngôn ngữ. Người đó đã thử trực tiếp phỏng vấn trình độ của cô ở một số ngôn ngữ, và hẳn tin tưởng điều đó.

Cho nên hôm qua đích thân thư ký chủ tịch gọi điện cho trưởng phòng, khi biết việc Hoa Vân Tích bị thương, còn dặn dò phải chiều cô một chút. Lần này có khả năng cô sẽ cùng xuất ngoại công tác cùng chủ tịch, vai trò của cô cũng khá là quan trọng. Nàng nói, nếu cô đến công ty, bảo cô tới ngay tầng cao nhất tìm chủ tịch. Và còn nói, nếu đợt này cô làm tốt, không những thành nhân viên chính thức, còn được thăng chức nữa.

Hoa Vân Tích nghe vậy, cảm giác tự hào khi được công nhận lại quay về với cô.

Cô nghĩ rằng nên cố gắng hết mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Nụ Cười Ác Ma

Hoa Vân Tích sắp phiền chết mất, theo như lời dặn, hết giờ làm trưa nay cô sẽ đi lên thẳng tới văn phòng chủ tịch. Thư kí còn nói, chủ tịch đích thân dẫn dò trưa có thể người đi lại xuống nhà ăn rất đông, nên cô được phép đi thang máy riêng của chủ tịch. Âm thanh này vang qua điện thoại, lọt vào tai máy cô nàng hay buồn chuyện trong văn phòng, cô đã thành tiêu điểm.

Vấn đề phiền ở đây là... Đề tài đã bị đi lệch hướng.

Không Mẫn Đồng cứ ái muội cười với cô. Nàng tình cờ nhòm trộm được QQ của Hoa Vân Tích lúc cô đang tám với bạn bè, nên giờ tán công cô bằng những tin nhắn. Nàng nói những điều như, cô thật là may mắn được đi cùng chủ tịch nếu có cơ hội nắm bắt, biết đâu cô sẽ vào được nhà giàu có?

Vào hào môn sao? Hoa Vân Tích cười lạnh, cô đọc truyện cô biết. Cao Lực Ngự vốn là một người đàn ông ái kỷ, ngoài bản thân ra không yêu ai khác, luôn lấy người giống mình làm chuẩn mực tìm người yêu. Chỉ cần giống hần đến 99% thì đàn ông hay phụ nữ hần đều yêu. Từ trước tới giờ không có chạm vào phụ nữ (đàn ông cũng không chạm vào) vì hần chưa tìm được ai để hần thích, quan trọng hơn hần dị ứng việc phụ nữ nhìn thấy hần là bày đủ mọi cách để tiếp cận. Nên sau này gặp Hoa Vân Nhã lại theo motif cũ thôi. Hoa Vân Nhã vào làm thư kí của Cao Lực Ngự nhưng thái độ với hần lúc gần lúc xa, hơn nữa lại không si mê hần. Nên bệnh ái kỷ của Cao Lực Ngự nổi dậy. Trong mắt độc giả như Hoa Vân Tích, hần như cái kiểu người gặp ai không yêu mình là tự hỏi: hần cái gì cũng thiếu chỉ không thiếu tiền, hần không soái hơn ai nhưng không ai soái hơn hần, hần cái gì cũng giống người khác chỉ có điều quá tài năng là điểm không giống. Bối thế hần mới quyết định làm cho Hoa Vân Nhã yêu mình, rồi họ lên giường, thực tùy biết vị yêu. Mọi chuyện đơn giản như thế.

Nghĩ như mấy nữ nhân kia thì cho xin, Hoa Vân Tích cô đẹp thì lại không bằng mấy thư kí của Cao Lực Ngự, cũng không phải 99% giống tên biến thái như hần, lại càng không có chuyện cô tài như Hoa Vân Nhã có thể chơi trò lạt mềm buộc chặt. Cho nên, sống để mà ăn đi đã, chuyện gì đến sẽ đến, không thuộc phận mình cầu mãi cũng không được đâu!

Hoa Vân Tích cũng nói ngụ ý điều đó cho Không Mẫn Đồng, nhưng có vẻ tư tưởng không tương đồng, nàng có vẻ không vui. Sau nói mãi nói đến phiền, Hoa Vân Tích bảo thẳng nàng đừng làm phiền cô nữa. Nàng tức giận mắng cô sắp được lên cao nên đắc ý vênh vao. Lúc trước thì bảo cô nếu nắm bắt được cơ hội có khi cô sẽ thành tình nhân của chủ tịch. Giờ thì lại nói rằng cỡ như Hoa Vân Tích đừng mơ mộng lọt vào mắt xanh của chủ tịch, tốt nhất là an phận, đừng quá kiêu ngạo!

Hoa Vân Tích cũng phát nản, không chỉ nản với Không Mẫn Đồng, nản luôn với mấy bà chị kia.

Buổi trưa, Hoa Vân Tích theo yêu cầu, cô đi vào thang máy chủ tịch đi tới thẳng tầng cao nhất. Đến tới nơi, thư ký ngồi phòng ngoài thấy cô, nhướn mày hỏi: "Cô là Hoa Vân Tích phòng kế hoạch?"

Hoa Vân Tích lễ phép xác nhận. Cô nhìn thấy đối phương có vẻ thả lỏng, trong mắt có tia yên lòng, bỗng chốc lại cao ngạo nhìn cô, giọng nói mang đầy cảm giác khinh thường hèn mọn cô: "Cô tốt nhất đừng có ý định gì không đứng gần với chủ tịch, cô nên biết an phận nhìn lại tư sắc bản thân!" Nàng trụ vững đến ngày nay ở bên cạnh chủ tịch, cũng vì biết có những thứ không nên quá phận, nàng có loại phụ nữ nào muốn tiếp cận chủ tịch mà chưa gặp qua đâu? Cuối cùng chủ tịch cũng là của nàng thôi, chủ tịch sớm muộn cũng nhìn ra điểm tốt của nàng, nàng gần chủ tịch nên sẽ có nhiều cơ hội. Nàng không tin có người phụ nữ nào có đủ khả năng làm chủ tịch khuynh đảo dưới váy hơn nàng. Nàng nhận thấy, ánh mắt chủ tịch khi nhìn mình rất ôn nhu, hần không chán ghét nàng, đó là cơ hội của nàng.

Ngày hôm qua nghe chủ tịch nói nàng không cần xuất ngoại công tác cùng hần, lần này thông báo Hoa Vân Tích đi cùng. Nàng tò mò, lại lo lắng không biết Hoa Vân Tích cô gái này là người thế nào. Nay gặp mặt trực tiếp, thấy tâm lí bình ổn phần nào.

Hoa Vân Tích muốn thờ dài, câu này nghe quá nhiều rồi, tương thư ký của chủ tịch cũng biết dùng đầu não, ai dè dùng đầu gối, mà không, dùng đầu ngón chân suy nghĩ mọi việc. Mà thực ra nghĩ vậy cũng đúng thôi, một cô gái bình thường ý vào chút tài năng bám lên giới thượng lưu thì thường dễ sinh lòng hư vinh - ai cũng nghĩ vậy thôi.

Cô gái trước mắt Hoa Vân Tích chính là Hà Nhạc trong truyền thuyết, thực ra cũng không phải truyền thuyết gì ở tập đoàn, mà là trong truyện. Sau Hoa Vân Tích, Hà Nhạc chính là nữ phụ thứ hai có số phận bi đát. Vốn dĩ nàng an vị ở vị trí này với mộng làm chủ tịch phu nhân, nhưng ngờ đâu xuất hiện thư ký mới với cái tên Hoa Vân Nhã đã đem lại bất an và sau này thì là ác mộng cho nàng.

Vấn đề này Hoa Vân Tích cũng không quan tâm lắm, chỉ cảm thấy Hà Nhạc có vẻ tội nghiệp, dành hết ảo tưởng mộng đẹp cho nam chính nhà người ta. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, cô kết luận, ngu thì chết không ma nào xui. Đắm đuối vào một nam nhân, không sống vì mình được chắc? Tiền tài mình tự làm ra, nó vẫn đáng trân trọng hơn nhặt được.

Hoa Vân Tích đi vào văn phòng chủ tịch, đứng cửa chào hần để điểm danh có mặt một câu. Hần nói "Mời vào" rồi chỉ phía sofa. Hoa Vân Tích nghiêm

chỉnh thẳng lưng ngồi xuống tư thế chụm hai gối, xếp mũi chân hình chữ V. Cô cũng hơi bị căng thẳng một chút. Đương nhiên rồi, chủ tịch đại nhân, đã thế còn là nam chính ác ôn. Cô làm ăn thương trường giao thiệp quen, gặp chủ tịch lớn cũng không phải điều gì đáng sợ. Nhưng điểm đáng sợ là người cô gặp là một tên bệnh hoạn nha! Hắn cứ làm theo ý mình rồi tự đắc tự khen đã làm việc tốt hợp ý người khác. Giống như kiểu hắn ăn thịt người rồi vui vẻ nghĩ "Người này chắc rất thích được mình ăn, mình phải ăn nhiều hơn". Nếu thấy người ta sợ hắn lại nghĩ "Chẳng lẽ mình ăn không đúng cách? Người này không thích bị ăn tay sao? Vậy mình chặt chân ra ăn". Nó tựa tựa như vậy đó, làm chuyện xấu nhưng tìm lí do cho thấy mình rất bác ái.

Cao Lực Ngự để Hoa Vân Tích ngồi xuống, nhưng vẫn ngồi trên bàn làm việc làm nốt công việc Hoa Vân Tích cũng không dám ho he. Cô ngó nghiêng quan sát phòng làm việc. Tông màu chủ đạo chủ yếu là màu hoàng thổ nhân nhạ, tạo cảm giác không quá chói mắt nhưng cũng không quá mờ nhạt. Nó giống như phong cách của chủ nhân vậy. Ở vị trí Cao Lực Ngự ngồi, hắn chỉ cần xoay lưng về phía sau là có thể thấy được toàn cảnh của thành phố này. Hắn chọn thiết kế một căn phòng đường như để giảm áp lực làm việc cho bản thân.

Một lúc sau, Cao Lực Ngự buông bút xuống, lại gần ngồi lên ghế sofa đối diện Hoa Vân Tích, đánh giá từ trên xuống dưới vài phút. Cái ánh mắt đó thực sự làm cô lạnh gáy, ai không biết nhìn mắt hắn tưởng hắn yêu mình từ cái nhìn đầu tiên, thực sự, quá dồi ôn nhu, cảm giác giống như tràn đầy tình yêu. Hoa Vân Tích cũng đỡ đến từng lỗ chân lông, đương dung không làm sao ai sinh ra cho hắn đôi mắt nói tiếng yêu với tất cả mọi người vậy?

"Hoa Vân Tích phòng kế hoạch, bị thương đã tốt rồi chứ?" Hắn mỉm cười rót trà hỏi câu vào đề rất sẵn sọc.

Hoa Vân Tích cứng nhắc gật đầu: "Thưa chủ tịch, mọi thứ đều ổn." Trừ cái dấu hôn chưa hết hẳn và người hơi đau nhức một chút thì mọi thứ đều có vẻ ổn. Hôm nay đỡ hơn rồi.

"Không cần cứng nhắc như vậy, thả lỏng một chút, giờ đang là giờ ăn trưa. Tôi chỉ nói thế này, bắt đắc dĩ tìm người thông thạo A quốc ngôn ngữ rất ít nên tôi đành phải tin tưởng cô. Cô biết mà, tôi cũng không tiếc tiền làm thủ tục và mua vé cho cô sang đây, nhưng rất tiếc công tôi phải làm cho người ở đây vĩnh viễn nếu biết có trò gian lận nào ở đây. Cho nên tôi không hi vọng cô làm tôi tiếc, tôi thấy cô cũng là một tài năng, sau này có thể được trọng dụng. Vậy thôi, tôi cho người thời gian tối nay sáng mai chuẩn bị, chiều mai chúng ta sẽ lên đường." Cao Lực Ngự càng nói, nét cười trên môi càng nùng. Chiều cho ăn một miếng tát một phát này thật sự là làm người ta trở tay không kịp. Nhất là hắn cứ nói với chất giọng ảm áp ru ngủ như thủ thi với người tình kia.

"Vâng, thưa chủ tịch." Hoa Vân Tích cố giữ bình tĩnh thẳng thắn đáp lại tỏ rõ thái độ.

"Vậy tốt." Cao Lực Ngự đứng dậy, nhẹ nhàng vô vai cô "Giờ cô đi ăn đi, nên bồi bổ một chút sức khỏe, cần gì cứ bảo tôi."

Ai dám cần gì cứ bảo hắn chứ!

Hoa Vân Tích cúi gập người một góc vuông chào Cao Lực Ngự rồi nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng. Nam thần, khí tràng quá lớn dù rất nhã nhặn lịch sự. Hơn nữa, hắn mỹ đến quá đáng, nhất là khuôn mặt của hắn khi nhìn từ dưới lên, giống như một vị thần vậy. Chẳng qua, hắn là nam nhân của Hoa Vân Nhã, nên kì này cô phải tận lực không làm gì để hắn bực mình.

...

Trở về nhà, vừa rút chìa khóa mở cửa ra. Mới định bước vào trong, cô bị một cánh tay giữ lại.

"Cô hôm kia đi đâu? Sao đêm không về, còn hôm qua tôi cũng không biết cô có về nhà hay không. Cô làm gì để bị thương?" Lâm Hạo Lăng lo lắng hỏi, hắn trông cô có vẻ tái nhợt thiếu sức sống. Mấy hôm vừa rồi bệnh viện hắn bận bù đầu lên, theo dõi điện thoại thấy có đoạn ghi âm cô xin phép nghỉ làm. Hắn rất lo, nhưng không biết tìm cô ở đâu cả.

Hoa Vân Tích thấy hắn có vẻ mệt mỏi mà vẫn lo cho cô, không đành lòng, cô kéo hắn vào trong nhà.

"Tôi bị bạn học đánh."

"Ai dám đánh cô?" Lâm Hạo Lăng tức giận hỏi, hắn phải cho kẻ đó một trận nhớ đời mới được!

"Tôi quên tên quên mặt luôn rồi. Giờ tôi cũng đỡ hơn, nhưng tôi hơi mệt, lại đói nữa."

Vậy ngoan ngoãn nằm im một chỗ để ta nấu cho người. Lâm Hạo Lăng bắt Hoa Vân Tích đi tắm rồi thay áo sạch sẽ rồi lên nằm ngủ, bản thân vào bếp nấu vài món đơn giản dinh dưỡng cho cô. Mà, để ý mới thấy, Hoa Vân Tích không hay ở nhà thì cái nhà sạch hơn hẳn.

Hoa Vân Tích trên bàn gặm dưa chờ Lâm Hạo Lăng bung đồ ăn ra, ngửi thôi cô đã thấy thơm rồi. Lâm Hạo Lăng bung đồ ăn ra ngoài, thấy Hoa Vân Tích mặc áo ngủ màu hồng đáng yêu (thực ra đây là một trong số các đồ ngủ của nguyên chủ Hoa Vân Tích), tóc còn ướt nước, hai mắt tròn tròn nhìn đồ ăn hấp mưng. Trông rất muốn vẹo má. Lâm Hạo Lăng bê xong món cuối, ngồi xuống, tiện tay kéo như muốn rách má Hoa Vân Tích ra. Cô ôm má kêu hắn ác ôn cạy lớn bắt nạt bé, hắn quăng cho miếng sườn xào chua ngọt vào miệng im ngay ngồi ăn.

Ăn nửa chừng, Hoa Vân Tích đột nhiên ngừng đùa nói với Lâm Hạo Lăng:

"Ông chú, sắp tới tôi phải ra nước ngoài một thời gian."

"Làm gì?" Lâm Hạo Lăng hơi cau mày một chút.

"Chú biết đấy, tôi đã có việc làm."

"Thì sao?" Hấn biết điều đó khi mới thấy cô lưu số của cấp trên vào ghi chú tối hôm kia.

"Tôi làm ở Cao thị tập đoàn?"

"Cài gì?" Vụ này thì Lâm Hạo Lăng giật mình thật, hấn không nghĩ cô lại vào được Cao thị tập đoàn.

"Tôi không nói phét đâu."

"Được rồi, tôi sẽ tra. Nhưng cô nói tôi nghe vì sao cô ra nước ngoài?"

Hoa Vân Tích kể lại chuyện xảy ra. Lâm Hạo Lăng nghe xong thấy thật bất khả tư nghị, hỏi cô có thật thông thạo nhiều ngôn ngữ vậy sao? Hoa Vân Tích làm về mặt đặc ý rồi tự dưng không biết nói sao nên trả lời cụt lùn: "Nhàm chán nên học."

Lâm Hạo Lăng nửa tin nửa ngờ "Cô đưa số điện thoại của cô đây, có gì tiện liên lạc." Hấn phải điều tra vụ này mới được không nữ nhân ngu ngốc này khéo lại bị lừa.

"Cô đi ngủ sớm cho tôi, bay sang nước A cô phải ngồi máy bay rất lâu, ngủ cho tốt để lấy tinh thần, dù sao cũng là lần đầu người ngồi máy bay rất dễ bị nhiều trạng huống xấu."

Nhưng Lâm Hạo Lăng không ngờ, cái điện thoại lại do Hoa Vân Tích chủ động gọi trước.

Tối muộn, trời bắt đầu trở giông, cho đến đêm thì mưa xả từng cơn ào ào, sấm chớp đùng đùng. Hoa Vân Tích vốn sợ ma, nay không ngủ được vì sấm, cô phát hiện thính giác của mình trở nên nhạy đến đáng ghét. Những cơn chuột động đập đầu đó cô nghe mồn mồn. Còn tiếng mưa nặng hạt đập vào cửa kính không bền chắc, tiếng gió rít gào qua những thân cây và cả tiếng rơi đổ của những vật dụng cuốn trong gió lớn. Cô thật dễ liên tưởng đến cái bóng đen u ám nào đó lang thang trong đêm mưa tầm tã đi tìm những ngôi nhà trú mưa. Nó sẽ gõ cửa và...

Cộc.

Má ơi, ma gõ cửa.

Thực ra chỉ là thân cây bị gãy đập vào cửa thôi, nhưng tình cảnh đó diễn ra ở ngoài cô không thấy, mà cô còn thần hồn nát thần tính. Hoa Vân Tích quơ cái điện thoại phía trên đầu, giờ ghi chú có số của Lâm Hạo Lăng ra, cô thấy an toàn hơn bao giờ hết, cho luôn số vào danh bạ với tên "Thức thức đại nhân" và quay số.

"Ai vậy gọi đêm thế này?" Phía bên kia truyền đến một giọng ngái ngủ.

"Là tôi..."

"Cô là ai?"

"Hoa Vân Tích."

"Hả? Có chuyện gì không?" Giọng tỉnh ngủ hơn chút.

"Tôi sợ, không ngủ được, trời mưa quá lớn."

Lâm Hạo Lăng nhìn qua cửa sổ, đúng là mưa lớn thật, hấn liền cúp máy đi lấy ô chạy vội sang nhà cô.

Bên này Hoa Vân Tích bị cúp máy, ôm gối ngồi co lại một góc thẳm nằng Lâm Hạo Lăng, còn xóa số hấn ra khỏi danh bạ và ghi chú luôn.

Cộc cộc cộc.

Chỉ mấy phút sau, lại tiếng đập cửa vang lên, lần này Hoa Vân Tích càng hoảng, cả người không dám động đậy, tiếng đập cửa lại dữ dội hơn.

Sau đó cô không thấy tiếng đập cửa nữa mà nghe một giọng quen thuộc.

"Hoa Vân Tích, mở cửa cho tôi!"

Lâm Hạo Lăng, Hoa Vân Tích mừng rỡ như mừng mẹ về chợ ôm gối chạy nhanh ra mở cửa. Thấy đúng là Lâm Hạo Lăng, cô long lanh mắt đáng thương nhìn hấn. Lâm Hạo Lăng gõ đầu cô "Ngu ngốc, mua cái nhà chẳng tốt chút nào. Nhà tôi cách âm tốt, đêm nay người qua đó ngủ."

Lâm Hạo Lăng không bơ cô, mai cô phải cho lại số hấn vào danh bạ mới được.

Một chiếc ô nhỏ không thể che cho hai người đi chen chúc nhau, vì thế mà Lâm Hạo Lăng quyết định cõng Hoa Vân Tích lên lưng, để cô cầm ô che. Hoa Vân Tích cũng khá lú lẫn, cô đi sang ngủ đêm ở nhà một người đàn ông xa lạ, đã thế còn rất hoành tráng để cho hấn cõng sang. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cô lại thấy mình suy nghĩ vẩn vơ. Hấn có khi sớm hết hứng thú với cô rồi, chỉ chịu ủy thác của nhà họ Hoa chăm sóc cho cô, người hấn yêu là Hoa Vân Nhã, cô cứ đứng đây nghĩ vẩn vơ làm gì. Cho nên cô tạm gác điều đó ra sau đầu. Dù sao cô nhận thấy rõ hấn đối xử với cô như trường bối

đối với hậu bối, đơn thuần là vậy thôi.

Lâm Hạo Lãng hôm nay tỉnh té và ga lăng nhất từ khi Hoa Vân Tích gặp hắn đến nay. Hắn để cô nằm trên giường hắn ngủ nhưng bản thân cũng không đi ra sofa ngoài kia nằm mà trái nệm nằm ra sàn phòng ngủ ngay cạnh giường cô. Hắn còn nói "Nếu con ma nào dám đến, tôi thay cô làm nó hồn tiêu phách tán". Hoa Vân Tích bật cười nghĩ, đến lúc gặp thật người dám chạy trước chết với ta. Nhưng cũng vì thế mà cô cảm thấy tâm an đi phần nào. Chính vì thế Hoa Vân Tích nhanh chóng đi vào giấc ngủ sâu.

Nửa đêm, Lâm Hạo Lãng đang mơ màng ngủ thì nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất làm hắn giật mình tỉnh dậy. Mở mắt ra, thấy cái đầu tóc đen lỏa xỏa ngay cạnh. Một đứa trẻ lớn lên với truyền thuyết con ma chui ra từ gầm giường như hắn, tuy không sợ ma quý gì, nhưng trong giây phút này cũng không khỏi hốt hoảng nuốt nghẹn nước bọt không nói lên lời. Hắn nhìn xuống mới thấy bộ quần áo ngủ hồng phấn, liền nhìn lên giường trống không. Hắn nhòm người dậy kéo cái người đang nằm đối mặt với gầm giường quay lưng lại phía hắn kia. Hiển nhiên thấy Hoa Vân Tích ngủ quên trời đất rơi xuống giường cũng không biết.

Hoa Vân Tích bị lật ra, khó chịu ngái ngủ lằm bằm vài tiếng. Lâm Hạo Lãng vội buông ra một cái, cô lăn thẳng vào gầm giường gặp đất lạnh nằm co ro lại. Lâm Hạo Lãng lắc đầu ngán ngẩm, khom người vuron vào gầm giường nhẹ nhàng ầm cô ra bề đặt lên giường.

Tuy nhiên chẳng được bao lâu, Lâm Hạo Lãng chộp mắt một chút lại nghe thấy tiếng động như ban nãy. Nhìn sang bên không thấy ai, nhìn lên giường cũng trống không, hắn đứng hẳn dậy thấy Hoa Vân Tích lăn xuống bên kia giường từ lúc nào.

Lâm Hạo Lãng kính nể luôn. Nhưng mà đây là hắn còn chưa thấy tư thế ngủ đầu nằm trên đất mông nằm trên giường của cô, nếu không có khi hắn phải chụp ảnh lại làm kỷ niệm.

Lâm Hạo Lãng ôm Hoa Vân Tích nằm lên giường đắp chăn lại, vòng tay khóa chặt cô không cho động đậy. Không động đậy được lại cảm thấy có hơi ầm, cô rúc vào lòng hắn cũng đưa tay ôm lấy hắn. Thế giới mới bình yên.

Sáng sớm Lâm Hạo Lãng trước tiên tỉnh. Hắn nhìn cô gái trong ngực cơ người lại nằm gọn trong lòng hắn như con mèo nhỏ tìm kiếm ôm ấp của chủ nhân. Cô còn áp má lên ngực hắn, hai tay ôm chặt lấy hắn, đáng yêu vô cùng làm hắn không nhịn được đưa tay ra sờ sờ vuốt vuốt một bên má cô. Bị trêu chọc Hoa Vân Tích ngửa cọ cọ lên áo hắn rồi vùi đầu ngủ tiếp. Lâm Hạo Lãng nhìn đồng hồ, đêm chiều nhìn trần nhà suy nghĩ gì đó rồi cúi xuống nhìn Hoa Vân Tích, quyết định ôm cô ngủ tiếp. Thôi thì chiều nay đến viện sau!

Hoa Vân Tích tỉnh dậy cảm giác có bức tường rất ấm trước mặt, cô dần dần cựa mặt vào đó, nghe thấy tim đập, cảm giác có gì đó không đúng. Ngược lên, đập vào mắt cô là ánh mắt thâm thúy của Lâm Hạo Lãng, kì quái là, hắn nhìn cô chăm chăm.

Hoa Vân Tích hoảng, cô đẩy hắn ra "Anh tên mặt người dạ thú, dám xâm phạm lúc tôi đang ngủ!!!"

Lâm Hạo Lãng cười khẩy đầy khinh bỉ.

"Cô còn không biết tướng ngủ bản thân thế nào? Cái giường rộng thế mà hai lần lăn xuống chỗ ta ôm riết lấy tôi không buông." Hắn nói một nửa sự thật. "Tôi buộc phải lên giường nằm cùng cô sợ cô bò xuống đất lạnh. Cô còn lấy oán trả ơn."

Hoa Vân Tích cắn móng tay xấu hổ gãi đầu nhìn Lâm Hạo Lãng, ra là cô ảo tưởng sắc đẹp. Nghĩ lại cũng đúng, mỹ nữ vây quanh như hắn xâm hại cô làm gì. Cô cũng biết từ người bạn hồi còn ở kí túc xá đại học, nàng nói cô có tướng ngủ xấu dã man lại hay lăn lung tung, muốn cô ngủ yên ổn thì phải lấy cái nẹp sắt kẹp người cô lại trên giường.

"À, ờ, coi như xin lỗi."

"Hừ. Ăn tham, ở bẩn, tướng ngủ xấu, ngoại hình quần chúng, lười biếng. Không biết trên người cô còn cái điểm gì tốt bù lại không." Lâm Hạo Lãng hét mình chỉ trích. Mỗi tội càng nhìn càng thấy đàn độn một cách đáng yêu, trong lòng hắn nghĩ.

Hoa Vân Tích thẹn. Cô ném gối vào đầu Lâm Hạo Lãng, bò xuống giường.

"Lâm Hạo Lãng, anh khinh người quá đáng, đừng để tôi tìm ra nhược điểm của anh."

Tức mình quay lại làm mặt quỷ với hắn, xô dép chạy đi, còn không quên lấy hết giày dép trong giá ném ra ngoài cửa cho hắn biết mặt.

Lâm Hạo Lãng buồn cười nhìn một loạt hành động của Hoa Vân Tích, trong lòng nghĩ cô lớn vậy rồi mà còn chơi đại. Hắn không phát hiện ra, ý cười trên môi hắn khi đối diện Hoa Vân Tích ngày càng trở nên sùng nịch, dung túng.

Hoa Vân Tích được trưởng phòng cho phép nghỉ dưỡng thương trước khi lên đường, đó là lệnh của cấp trên nên cô có thời gian ngủ nướng đến tận trưa. Cô chỉ chuẩn bị một số vật dụng quan trọng, còn đâu cách dưỡng thương của cô là xem hoạt hình đến khi nào tới giờ phải đi đến sân bay.

Hoa Vân Tích định đi chợ mua đồ về nấu, mở cửa ra thì thấy Vân Thiên thò 1 ngón tay đang chuẩn bị bấm chuông cửa nhà mình còn Vu Dịch thì đứng khoanh tay bên cạnh hắn. Bọn hắn thấy cô ra hơi ngạc nhiên một chút, nhưng cô còn ngạc nhiên hơn.

"Tại sao hai người biết nơi ở của tôi?"

Vân Thiên vô tội nhún nhún vai, chìa ngón cái về phía Vu Dịch, ý bảo, người đi mà hỏi hắn. Hoa Vân Tích chuyển hướng sang nhìn Vu Dịch, hắn thuận theo đáp lại, mặt không biểu cảm:

"Tôi biết từ nhà họ Hoa ." Thực ra đây là nói dối, hắn là thám tử, điều tra nơi ở của cô để không. Nhưng nói dối không chết người, dù sao cô cũng ít gặp lại người nhà họ Hoa. Hơn nữa, hắn còn biết cô đang làm ở Hoa thị tập đoàn và giờ được nghỉ phép vì sắp tới cùng chủ tịch đi công tác ở nước A. Điều này hắn cũng bắt ngờ, nhưng không nói cho Vân Thiên. Không thể trách hắn, Vân Thiên tin tưởng nhân phẩm anh em nhà mình nên toàn quyền giao trách nhiệm điều tra theo dõi Hoa Vân Tích cho hắn, tất nhiên báo lại thế nào là quyền của hắn rồi!

Cũng trùng hợp là chủ tịch Hoa thị tập đoàn được mời đến ở tại dinh thự của một gia đình quý tộc có quyền lực chính trị to lớn ở nước A với tư cách khách quý, còn Vu Dịch hắn thì lại được nhờ đến đó để điều tra một vụ án. Chẳng qua chỉ là lực lượng nội bộ gia đình giữa hai bà vợ có thế lực lớn, lần này xung đột đã xảy ra án mạng, nạn nhân là con trai út của bà vợ cả, dường như sự việc đã được chuẩn bị từ rất lâu.

Gia chủ cũng ngầm biết thực hư thế nào mà không muốn can thiệp do sợ thế lực của hai bà vợ mình ảnh hưởng đến sự nghiệp, nên mời hắn đến để tỏ ra mình công bằng không thiên vị ai. Hơn nữa, lão già gia chủ đó lợi dụng việc hắn có Bộ tư pháp và Cơ quan an ninh quốc gia của nước M chống lưng nên thế lực họ có thể nào thì cũng không thể đụng đến hắn được. Nếu không phải là chỗ người thân quen và ở thời điểm không thể lực chống lưng, trong lúc tạm trốn tên bại nào Vân Thiên kia để lập kế hoạch phản công, hắn phải trốn nhờ địa bàn của lão hồ ly đó. Thì hắn cũng không muốn vì món nợ ân tình mà tham gia vào mấy vụ điều tra đấu tranh nội bộ gia đình này.

Hoa Vân Tích làm vẻ mặt thì ra là thế, cô tin tưởng không nghi ngờ chút nào, cũng bởi vì Lâm Hạo Lăng đại diện người nhà họ Hoa xuất hiện tại đây.

"Hai người đến có việc gì không?" Hoa Vân Tích bắt mạch hỏi.

"Đừng quên thỏa thuận, tôi đến đây ăn trưa." Vân Thiên thoải mái tự nhiên nói.

Hừ, anh có vẻ không lúc nào quên. Dùng cái wifi thôi mà, đồ keo kiệt!

"Tôi muốn xem tình hình sức khỏe của em." Vu Dịch đáp có lễ.

Thầy muốn đến xem tôi bị vắt kiệt sức thế nào thì có.

Hoa Vân Tích bĩu môi thầm khinh bỉ hai tên đàn ông trước mắt. Đến đúng lúc thật nhá!

"Giờ tôi đi mua đồ ăn, hai người muốn ăn cũng phải chờ." Lướt qua bọn họ, Hoa Vân Tích đi lên phía trước. Nhìn thấy cô là nhìn thấy ăn, coi cô là cái gì chứ, mấy nấu cơm?

"Vậy bốn thiếu gia đi cùng cô." Vân Thiên tươi cười rạng rỡ tỏa ánh dương, khoác vai Hoa Vân Tích bước đi. Vu Dịch cũng sóng vai đi cạnh, trên mặt không biểu hiện gì, trong lòng ngầm cười lạnh khinh bỉ Vân Thiên chỉ giỏi đẩy mặt tươi cười vô hại, hắn không nên mở viện tâm thần, nên tự nhét mình vào đó, tên hai nhân cách.

"Hoa Vân Tích." Mở cửa ra, vừa gọi, Lâm Hạo Lăng liền phát hiện có hai nam nhân xa lạ đi theo Hoa Vân Tích. Cả hai đều là nhân trung chi long cả. Một người tươi cười sáng lạn, một người bình thân không biểu cảm. Hắn cảm giác như có tín hiệu cảnh báo về một mối nguy cơ rất đáng lo, nhưng chỉ là thoáng qua trong đầu, hắn chợt trống rỗng không nghĩ là rốt cuộc đáng lo ở điểm nào.

"Anh gọi tôi có gì không?" Hoa Vân Tích vẫn dỗi vì sáng nay hắn chê cô từ đầu tới chân một lượt, cảm xúc ngượng ngùng khi cùng nằm ngủ với hắn cũng tiêu tan luôn. Nam nhân của nữ chính, tên nào cũng khó ưa như nhau!

"Cô định đi đâu?" Biết cô còn dỗi, Lâm Hạo Lăng bắt đầu đi hỏi, cũng không để tâm sự tồn tại của hai nam nhân bên cạnh.

"Tôi đi siêu thị mua đồ nấu cơm."

"Vậy tôi đi cùng cô."

"Nhưng..." Đi siêu thị thôi có cần kéo đàn đi như thế không?

Vu Dịch thì lúc điều tra biết rõ Lâm Hạo Lăng là thúc thúc trên danh nghĩa của Hoa Vân Tích, nên cũng không thắc mắc gì, chỉ khó hiểu không biết động cơ đen tối của nam nhân này là gì khi chuyển đến đây sống. Còn Lâm Hạo Lăng chẳng qua là trưởng mắt nên không muốn quan tâm. Chỉ có Vân Thiên thanh niên tràn đầy năng lượng là ôm cánh tay Hoa Vân Tích, ngắt quãng cuộc nói chuyện của hai người bằng một câu hỏi mà hắn biết câu trả lời từ Vu Dịch rồi:

"Vân Tích, vị tiên sinh này là...?"

"A, quên chưa giới thiệu. Hắn là thúc thúc tôi Lâm Hạo Lăng, còn hai người này một người là giáo viên của tôi Vu Dịch, một người là bạn cùng học Vân Thiên."

"Hân hạnh biết hai người." Lâm Hạo Lăng đẩy mắt kính, cũng không đưa tay ra chào.

Vân Thiên dựa vào vai Hoa Vân Tích, cọt cọt bán manh "Hân hạnh biết anh, đại thúc."

Trên trán Lâm Hạo Lăng nổi gân xanh.

"Hân hạnh biết anh." Vu Dịch mặt vẫn trong trạng thái bị liệt, đáp.

"Tích Tích mong được giáo sư chiếu cố nhiều hơn trong học tập." Lâm Hạo Lăng bỏ qua Vân Thiên vì trông hấn không đáng lo ngại bằng nam nhân đằng sau, hấn đưa tay ra có ý định bắt tay lịch sự, ra vẻ trưởng bối mà nói. Từ gọi "Hoa Vân Tích đã chuyển sang gọi "Tích Tích" một cách thân mật. Cháu gái của hấn không nên yêu quá sớm, nhất là mối tình sư sinh.

"Trưởng bối của bạn học Hoa Vân Tích cũng quá khách sáo rồi, đó là bổn phận của tôi. bạn Hoa Vân Tích là một gương mặt sáng giá có thành tích học tập không tồi, bên gia đình nên chăm sóc quan tâm đến con bé để con bé có tinh thần học tập tốt nhất." Vu Dịch bắt tay lại. Hấn còn chiếu cố đến giường kia.

"Tôi cũng sẽ quan tâm con bé nhiều hơn." Lâm Hạo Lăng cười tiêu chuẩn. Hấn chăm sóc cơm ba bữa, giường ngủ chung nửa cơ mà.

Hoa Vân Tích thấy cả hai cứ bắt tay, khó hiểu dùng ánh mắt hỏi Vân Thiên. Hấn chỉ cười lắc đầu ý bảo không biết, trong bụng thầm nghĩ, còn nước còn tát hai tên đàn ông đàn độn vô vị này sao qua mặt được hấn.

Vậy là siêu thị lớn diễn ra cảnh tượng làm các cô gái sôi trào. Một cô nàng nhỏ bé tư sắc tạm gọi là thanh tú chưa đến mức xinh đẹp vũ mị gì, cầm giỏ xách mua đồ. Bên cạnh có ba người đàn ông anh tuấn mê người thỉnh thoảng chọn đồ bỏ vào giỏ. Biết bao nhiêu ánh mắt hâm mộ ghen tị đổ dồn về phía cô gái kia.

Hoa Vân Tích chỉ cảm thấy không khí thật ngột ngạt, ba người xung quanh cô toàn trai nhà người ta, cô không những không có phúc lợi gì mà còn gặp phải ba quả bom hẹn giờ sớm muộn cũng nổ. Làm sao nha? Tạo nghiệt gì mà đi chợ cũng khó đến vậy?

Hoa Vân Tích mãi chú ý xung quanh, không để ý Vân Thiên muốn trêu cô, không biết từ lúc nào nhét hộp bao cao su vào trong giỏ. Đến khi thanh toán, nhân viên cầm bao cao su xấu hổ tính tiền, nhìn cả hộp bao cao su lại nhìn ba nam nhân đứng cạnh cô, thầm nghĩ "Người phụ nữ này mua nhiều như vậy, tính ngự cả ba soái ca này sao?". Nàng âm thầm khinh bỉ Hoa Vân Tích thủ đoạn, kĩ năng bôi dương hoa.

Hoa Vân Tích xấu hổ không biết chui vào đâu, cầm bao cao su bỏ lại cũ và xin lỗi người tính tiền. Cô liếc xéo qua ba người đàn ông phía sau, bắt gặp Vân Thiên ánh mắt có thoáng qua tia đùa cợt, lập tức xông qua đánh hấn một trận. Hai người kia cũng không can, ả bảo hấn nhảm trán bày trò ghẹo gái!

Bữa cơm này cũng không yên bình, thực sự áp lực. Hoa Vân Tích không hiểu sao nữ chính có thể thản nhiên ngồi giữa dàn hậu cung của mình. À mà không, dàn hậu cung của nàng thì nàng ăn được, còn không phải hậu cung của cô, áp lực là đúng thôi!

...

Ăn cơm xong, tất cả giải tán, hay nói đúng hơn là ngằm bị Hoa Vân Tích đuổi đi. Cô đặt báo thức ngồi xem hoạt hình một lát rồi đi luôn. Lần này chuyến bay Hà Nhạc cũng đi cùng. Đáng lẽ ra nàng không được đi, nhưng sau đó Cao Lực Ngự đổi ý, hấn nghĩ có lẽ vẫn phải cần đến thư kí vì hấn nhận được lời mời đến dinh thự của một gia đình quý tộc nước A.

Hà Nhạc có vẻ cảm giác an toàn về sự tồn tại của Hoa Vân Tích nên nàng cũng không thể hiện rõ thái độ như khi có một mình với cô, hơn nữa vì muốn lấy điểm trước mặt chủ tịch nên khá là chu đáo ân cần lo lắng cho Hoa Vân Tích. Như thể sợ cô lần đầu không quen, còn nhắc nhở cô về những thói quen của chủ tịch, mặt ngoài là thiện ý giúp đỡ nhưng thực tế là để ngằm khoe ra mình hiểu biết thế nào về chủ tịch. Mà chủ tịch Cao Lực Ngự của chúng ta thì không thêm đề ý vị thư ký này ba hoa trước mặt ai, chỉ cần không ảnh hưởng đến hấn nhiều, còn hiệu suất làm việc vẫn quan trọng hơn.

Người không biết có khi nghĩ rằng Hà Nhạc là bạn gái của Cao Lực Ngự, nhất là khi hấn trông có vẻ như dung túng hành động ra oai phủ đầu của Hà Nhạc, nhưng Hoa Vân Tích thì biết tổng vai trò nữ phụ của nàng. Tất nhiên, cô vẫn giả đồ như mình rất đau lòng khi biết Hà Nhạc thân thiết với chủ tịch như vậy và còn làm mất hứng ghen tị. Thứ nhất là vì được phục vụ tận tình, thứ hai là tránh gây chú ý với người đàn ông có bệnh ái kỷ như Cao Lực Ngự. Mấy năm không còn gì bằng.

Hoa Vân Tích ăn no, co lại trên ghế đánh một giấc ngủ ngon lành. Và nhiều giờ sau, cả ba đã đặt chân tới A quốc. Đi vào xe đón vào dinh thự lớn của Andrej Stojanovic - người đã mời Cao Lực Ngự đến nghỉ chân khi biết được thông tin hấn sẽ đặt chân tới quốc gia này. Những dinh thự có kiến trúc châu Âu thế này mọc lên rất nhiều ở trung tâm thành phố và cũng là thủ đô của đất nước. Đây là một nước phát triển ở mức trung bình thế giới, nhưng thực chất 99% sự phát triển này là ở ti phú và giới chính trị chứ không phải ở nhân dân. Hoa Vân Tích nhìn qua cửa xe mà không khỏi thờ dài ngao ngán trước khung cảnh sống đối lập, khoảng cách giàu nghèo dân rộng thế này.

Cao Lực Ngự tiến vào cổng dinh thự, Hà Nhạc sóng vai bên cạnh còn Hoa Vân Tích thì theo sau nhàn nhã ngắm cảnh. Vào trong thấy một đoàn người đã đứng chờ ở đó. Người cao tuổi nhất đứng đầu hấn là gia chủ Andrej Stojanovic. Theo tư liệu nhận được từ Cao Lực Ngự, hấn có hai bà vợ và vài thiếp, bên ngoài chỉ biết có hai người phụ nữ vì yêu nguyện gả cho một người đàn ông, không biết có một đàn tình nhân phía sau. Có tất cả 5 người con, một trai hai gái của vợ cả, còn một trai một trai một gái của vợ lẽ. Dòng dõi quý tộc, nên không để tình nhân nào sinh con cả. Gia chủ nhà Stojanovic tiến lên bắt tay Cao Lực Ngự nói:

"Rất hân hạnh được mời ngài đến dinh thự này dừng chân vài ngày."

Hoa Vân Tích lúc này bắt đầu vào làm nhiệm vụ của mình, cô truyền đạt lại thuần thục lời nói của cả hai bên trong thời gian ngắn không chút sứt mẻ nào, mà phong thái còn điềm tĩnh, không xu nịnh cũng không vô lễ.

Cao Lực Ngự trong lòng âm thầm tán thưởng sự chuyên nghiệp của cô.

Cuộc nói chuyện của hai bên dù là màn dạo đầu nhưng có vẻ cũng khá tốn thời gian. Stojanovic trong lời nói cho thấy thấy ông ta đang cần đến sự trợ

giúp về tài chính cho hấn ổn định trên vũ đài chính trị, bù lại cho hấn thực quyền vững vàng ở A quốc. Cao Lực Ngự cười như gió xuân về đáp lại tron chu. Thực quyền ư, hấn có thể dễ dàng cướp được trong tay họ, nhưng trước khi làm điều đó hấn sẽ vắt sạch giá trị lợi dụng của một số lão già chính trị này.

Hoa Vân Tích nhìn hấn mà đỏ mặt hời hợt sau lưng. Ác quỷ bắt đầu cười, có lẽ hấn đã tìm thấy địa ngục của mình.

Bọn họ được an bài trong ba căn phòng, phòng của Cao Lực Ngự đúng là phòng chuyên dùng tiếp các quan chức cấp cao dùng chân, phòng của Hà Nhạc hơn Hoa Vân Tích một chút vì bên kia phòng đoán xinh đẹp kiều diễm như nàng hấn là tình nhân mang bên người, còn cô chỉ đơn thuần là phụ tá. Phụ tá với tình nhân, dù phụ tá đặc lực thì tình nhân vẫn là chỗ lấy mặt mũi của đàn ông.

Hoa Vân Tích không phản nản gì, cô lẩn lộn nhiều ở giới thượng lưu đủ hiểu quy tắc đối xử theo cấp bậc. Chỉ tiếc Hà Nhạc kia đàn bà ngu ngốc, vênh vào đắc ý nhìn Hoa Vân Tích như ngọn cỏ ven đường vì nghĩ người khác đang cho nàng là phu nhân chủ tịch, không biết người ta mắng nàng tình nhân dám theo đàn ông đến nơi bàn chuyện công sự.

Hoa Vân Tích nằm trên giường nhìn tài liệu Cao Lực Ngự thu thập được những gì cơ an nhất về tất cả các thành viên chủ chốt trong dòng tộc Stojanovic, nhưng đầu óc cô bây giờ thì thực sự đang ở trên mây.

Ban này khi cô vừa sắp xếp đồ đạc trong phòng thì nghe tiếng gõ cửa, người hầu nhà Stojanovic nói với cô bằng tiếng M quốc tiêu chuẩn. Andrej cũng thật chu đáo, ông ta xếp cả những người thông tiếng M quốc - ngôn ngữ phổ biến nhất thế giới vào vị trí người hầu. Có lẽ lần này việc đón tiếp Cao Lực Ngự rất quan trọng với hấn. Còn về nội dung người hầu kia nói với cô, thì là: Miss Hua Yun Xi. The chairman Kao Li Yu asked me to tell you that after the lunch is over, please come to his room (Hoa Vân Tích tiểu thư, chủ tịch Cao Lực Ngự yêu cầu tôi nhắn lại với cô rằng, cảm phiền cô hãy đến phòng ngài ấy sau khi kết thúc bữa trưa).

"You sure about this? Are you sure you heard it right? (Chắc chứ? Cô có chắc cô không nghe nhầm?)" Hoa Vân Tích khó hiểu nhăn mày hỏi.

"It's certainly won't (Tôi chắc chắn là không)" Người hầu chỉ thân nhiên xác nhận lại không chút lưỡng lự suy nghĩ nào.

"Why me? Why not miss Ha Yue ? (Tại sao là tôi? Sao không phải Hà Nhạc tiểu thư?)" Hết bữa trưa là thời gian nghỉ ngơi, không thể có chuyện gì cần đến cô, hơn nữa, cái giờ ăn no thì lo đâm dục này đáng lẽ ra phải gọi Hà Nhạc chứ, kể cả không bàn chuyện đâm dục thì bàn chuyện công sự cũng phải bàn với thư ký riêng Hà Nhạc của hấn chứ? Mà, cho dù là gọi cô có việc đi, hấn là hấn phải yêu cầu thư ký gọi điện cho cô, chứ sao lại nhắn cho người hầu? Chẳng lẽ cô đắc tội gì với hấn sao? Cô đã làm những gì nhỉ?

"I'm sorry. I think I don't have task to answer this question. Ask leave. (Xin lỗi, tôi không có nhiệm vụ phải trả lời câu hỏi này. Tôi xin phép.)" Nói xong cô hầu gái đó cúi chào rồi quay người đi, còn Hoa Vân Tích vẫn trong trạng thái ngơ ngơ nhìn ra ngoài cửa. Cô đang tự sám hối xem kẻ từ bấy đến nay cô có làm trò gì đồi bại trước mặt hấn không. Không nha!

Hoa nghĩ chán lại tự vỗ đầu mình. Chắc cô nghĩ linh tinh thôi. Đến lúc đó biết liền ấy mà!

Trên bàn ăn, Andrej Stojanovic ngồi ở vị trí chủ nhà, và Dobroslav Stojanovic con vợ cả, cũng là con trai trưởng quý tử của hấn ngồi bên tay phải như thường. Chỉ có điều, lần này vị trí bên tay trái của hấn là Cao Lực Ngự chứ không phải đứa con cưng nào khác của hấn. Bên cạnh Cao Lực Ngự, một mỹ nữ đáng người nóng bỏng ngồi thảnh thơi liếc mắt đưa tình với hấn. Không ai khác là công chúa cưng của dòng họ Stojanovic - Davorka Stojanovic.

"Tình nhân" Hà Nhạc lại ngồi cách hấn một nàng Davorka kiều diễm, Hoa Vân Tích không khỏi cảm thấy bị ai thay cho Hà Nhạc. Bởi vì dù gì cũng phải công nhận, Davorka có sự quyến rũ tự nhiên của một mỹ nữ châu Âu, với làn da màu mạch khỏe mạnh, đôi mắt biết nói và cặp môi đầy đặn nhìn thôi đã muốn gặm lấy. Nhất là rãnh ngực lại sâu nữa. Mỹ nữ này không thua gì cho Hoa Vân Tích về bộ ngực. Chết, cô lại quan tâm đến ngực rồi!

Cơ mà bị ai sao bằng Hoa Vân Tích cô, ngồi tận cuối bàn nơi bày ít món ngon nhất. Hơn nữa, vai trò người phiên dịch của cô bị đình chỉ trên bàn ăn thì phải.

Nhưng ngồi ở nơi không ai thèm để ý này, Hoa Vân Tích để dành chú ý mọi cử động xung quanh. Cô để ý Andrej khá hài lòng khi thấy Davorka - cô con gái vợ lẽ của mình dùng giọng nói tiếng M quốc nghe tê dại đến từng lỗ chân lông, để mà giới thiệu từng món ăn trên bàn, thảnh thơi Adrej còn chen vào vài câu. Trong khi đó, Bojana Stojanovic, cô con gái mờ nhạt thất sủng của vợ cả thì lại ngồi im lặng ăn. Cô để ý nàng thảnh thơi ngấm trộm Cao Lực Ngự một cách si mê, khi ánh nhìn chuyển qua Davorka thì hai con mắt trở nên thâm độc như muốn cắn xé lấy nàng ta. Trên mặt trận khác, Milovan Stojanovic, con thứ, con vợ lẽ lại ngoan ngoãn đáng yêu ngồi bên còn lại của anh trai cùng cha khác mẹ hấn, Dobroslav. Có điều, mỗi lần hấn nghe anh trai cùng cha khác mẹ của mình bàn về chuyện làm ăn một cách thông thạo và được cha già khen ngợi, hấn liền cúi mặt xuống giả vờ ăn để che giấu sự ghen tị căm phẫn của mình. Điều kì lạ nhất trên bàn ăn này là không có mặt cậu con trai út của gia đình.

Đây là điều Hoa Vân Tích thấy nghi ngờ nhất, bởi đây là bữa ăn quan trọng, cho dù bận gì thì cũng phải đầy đủ thành viên. Và vì mặt mũi, nếu không đủ thành viên, gia chủ ít ra cũng phải làm bộ như hấn không cần đến đứa con vô tích sự như vậy,... Nhưng Andrej không biểu hiện gì cả.

Cao Lực Ngự thì vẫn ôn hòa nói chuyện như thế, nhưng thường nhân lúc Hoa Vân Tích không để ý, hấn liếc xéo về phía cô. Thấy cô nhìn xung quanh một lượt, rồi hai mắt lóe lóe, đắm chiêu suy nghĩ. Ánh nhìn của hấn trở nên thâm thúy. Qua biểu hiện của cô lúc nghe đối thoại giữa hấn và Andrej Stojanovic ban này, hấn nhận thấy cô dường như khá thấu triệt và đã rất lành nghề rồi. Cái mũi hấn không có tác dụng gì ngoài việc đánh hơi nhân tài để trọng dụng, hấn thấy mũi có thể lợi dụng trên người cô.

Sau khi xong bữa ăn, Hoa Vân Tích trộm đồ hầu gái mặc vào người, bôi phấn rạm mặt và lột cái kính to đùng. Lén lút đi đi ở hành lang, tránh để không gặp bất cứ ai. Thuận lợi đến trước cửa phòng Cao Lực Ngự, cô gõ cửa khẽ. Vừa gõ một cái, cửa liền mở ra. Cao Lực Ngự giặt mạnh tay cô vào trong

rồi đóng sầm cửa lại.

"Trước tiên nói tôi nghe, cô đi đến đây có gặp thư ký Hà không?" Hân khoanh tay đứng chất vấn cô. Nhìn bộ dạng lúc này của cô, hân thoáng qua tia thú vị.

Hoa Vân Tích cảm thấy tự hào về cái sự đoán ý vô đối của mình. Cô biết ngay hân có kế hoạch gì đó mà không muốn Hà Nhạc tham dự, hơn nữa hân có cảnh vệ riêng mà cũng không bảo cảnh vệ của hân đến thông báo cô.

Ăn cơm xong, Hoa Vân Tích liền cô vẫn trộm đồ để giả hầu gái theo dõi hầu gái truyền tin cho cô vừa nãy, đó là hầu gái riêng kiêm tình nhân bí mật của Dobroslav Stojanovic, hân lại cử nữ nhân này sang chăm sóc riêng cho Cao Lực Ngự. Rất hay là người phụ nữ này luôn cố quang minh chính đại bỏ lên giường cậu chủ của mình, ngay cả khi gặp người hầu khác nhìn thấy, nàng còn tỏ ra đắc ý vênh vao. Chính vì thế việc thu thập được tin tức hầu gái này là người của Dobroslav lại trở nên dễ dàng đến thế. Hơn nữa cô còn hỏi thử các nữ hầu khác về việc nàng đến phòng cô, nhưng không ai biết cả. Như vậy, Cao Lực Ngự đã yêu cầu nữ hầu đó bí mật đến thông báo.

Từ điều trên, Hoa Vân Tích đã cả gan đoán rằng. Cao Lực Ngự muốn cô lên đến đây, không muốn Hà Nhạc và các người khác biết chuyện này ngoại bên Dobroslav Stojanovic. Hân đang dự tính gì đó.

"Tôi đã làm mọi việc một cách hoàn hảo như mong muốn của chủ tịch." Về mặt của Hoa Vân Tích lúc này giống như chó cầu xương, a bậy, giống như nhân viên ưu tú cầu khen thưởng. Tinh thần phấn đấu vì nghề nghiệp của cô được rèn dũa qua bao năm tháng lăn lộn làm ăn ngoại giao khắp nơi, nó luôn dùng để phát huy trong những giây phút như vậy.

"Vậy cô biết được gì?"

"Hầu gái kia là người của Dobroslav Stojanovic, và ngài đang có kế hoạch gì đó cần sự đóng góp công sức của tôi!"

"Cô có thấy điều gì ở nhà Stojanovic?"

Hoa Vân Tích nghe vậy, cô nghĩ lúc này là lúc cô nên cho hân thấy năng lực phân tích của mình. Cô nói hết những suy nghĩ của bản thân khi ngồi trên bàn ăn ra.

Cao Lực Ngự có vẻ hài lòng gật đầu khen ngợi một câu.

"Rất tốt. Nhưng...cô có biết, cô đã tự đánh đổ tất cả những nỗ lực của bản thân cô không?" Cao Lực Ngự tà khí nói.

"Hả?"

Hoa Vân Tích ngây người, chẳng lẽ cô sai chỗ nào? Rối rắm, nãy giờ cô phân tích với chủ tịch đáng kính của mình một hồi hóa ra là nói nhảm? Làm sao đây?

"Xin tha lỗi cho tôi nếu có gì sai sót!! Đó chỉ là suy nghĩ của bản thân tôi mà thôi!!!!" Hoa Vân Tích liên tục cúi đầu xin lỗi.

"Thế cô nghĩ là cô sai ở đâu?"

"Nhưng tôi không thấy chỗ nào sai hết!" Không cần nghĩ, Hoa Vân Tích bật lại luôn. Sau đó cô luống cuống che miệng lại.

Huhu làm sao giờ? Liệu hân có vớt cô ở đây vĩnh viễn không? Nhưng rõ ràng không sai ở đâu!

Cao Lực Ngự bật cười, ngồi ngả lưng trên ghế.

"Câu vừa rồi tôi không để chỉ những gì người vừa làm"

"Thế vậy...ý ngài...tôi đánh đổ hết nỗ lực của bản thân là sao?"

Hai mắt Cao Lực Ngự trở nên sâu thẳm như đáy hồ trong suốt, phẳng lặng, hút sâu người ta vào đó. Hân nói bằng giọng tà mị.

"Thì nỗ lực giả ngu và...giả vờ như si mê tôi."

Hoa Vân Tích cả người run rẩy, cô đã quên bống mất việc này. Chỉ lo thể hiện năng lực cho cấp trên thấy, với vai trò là một trợ thủ đắc lực.

"Tôi..."

"Thực ra ban đầu tôi cũng tin người si mê tôi, sau đó thì không để ý lắm. Rồi tôi nhận ra cô đang tạo vỏ bọc vì một lý do nào đó. Nhưng tôi chẳng quan tâm việc cô yêu tôi hay không đâu, nên cô không phải tiếp tục làm ra vẻ như vậy! Còn giờ thì cô về đọc kĩ bản ghi chép này cho tôi!"

"Vâng thưa chủ tịch." Hoa Vân Tích ôm tài liệu mở cửa ra về, cô cảm thấy muốn thở phào nhẹ nhõm lại cảm thấy tự ái.

Nữ chính bàn tay vàng có khác, khi nam chính biết nàng không si mê mình như bao người phụ nữ khác thì quần quýt lấy nàng, còn điều đó xảy ra với nữ phụ thì phản ứng không khác là bao.

Biết rồi biết rồi, nữ phụ là phải thế, than cái gì!

"Hoa Vân Tích."

Mới đi ra cửa, Hoa Vân Tích nghe Cao Lực Ngự gọi một tiếng. Cô ngoái đầu nhìn lại.

"Huh?"

"Cô có biết vì sao tôi không đề ý chuyện cô yêu tôi không?"

"Huh?!" Ai mà biết, chắc do hiệu ứng nữ phụ - bàn chân vàng.

"Chuyện cô si mê tôi là chuyện sớm hay muộn thôi. Cho nên tôi thấy phiền. Tốt nhất đừng yêu tôi, tôi chỉ thích mỹ nữ có đầu óc thôi." Hắn còn cười thật ôn nhu "Trông cô rất đần độn vô vị."

Hoa Vân Tích thộn mặt luôn. Đây là cái mẹ gì? Tự kỷ à?

Thì ra cô với nữ chính, đó là sự khác biệt bởi đẳng cấp. Một bên được cầm nắm dưới bàn tay vàng, một bên còn bị đá nhào dưới bàn chân vàng.

Phải ha, mỹ nữ đối nghịch với vương tử thì còn gây chú ý. Chứ cô gái ắt ơ nào ngoài đường xông vô đối nghịch, có mà bị ăn dếp!

Về phòng, đóng cửa, vừa tắm vừa hát cho khuây khỏa lòng người, Hoa Vân Tích cảm thấy thật bi ai. Cô đâu đến nỗi xấu, cũng gọi là xinh đẹp dễ thương chứ? Cẩn mông có mông, cần eo có eo, cần ngực có ngực. Tại sao? Tại sao cô năm lần bảy lượt bị nam nhân chê bai?

Không, lỗi không phải do Hoa Vân Tích cô, tất cả tại vì đó là đàn ông của Hoa Vân Nhã nên tiêu chuẩn nhìn quá cao!

Tắm xong xuôi, Hoa Vân Tích bắt đầu lăn vào chuyện công sự. Đây là số liệu do Cao Lực Ngự thu thập được từ tổ chức tình báo mạng lưới rộng khắp với cái gia không hề rẻ. Chỉ có điều, thời gian thu thập quá gấp, nên thông tin có vẻ không được đầy đủ lắm.

Trong đây có nhắc đến rất nhiều vụ bê bối. Đầu tiên phải kể đến việc Stojanovic bị tố cáo ở tòa án về việc tham nhũng trong một công trình xây dựng nhà máy điện hạt nhân do Andrej Stojanovic kí giấy cấp phép. Công trình này rất quan trọng, nếu chẳng may có sai sót nào trong quá trình xây dựng dễ dẫn đến rò rỉ hạt nhân, nó sẽ đem lại hậu quả khôn lường đối với tính mạng của những người sống ở khu vực lân cận. Bằng chứng có nhưng chưa đủ kết luận điều gì, thậm chí tòa án còn chẳng buồn xét xử giống như có sự thông đồng từ trên. Nực cười hơn, tin tức hắn bị đưa ra tòa không hề có ai biết đến.

Tiếp theo, vợ lẽ của hắn trực tiếp là một trong hai đầu sỏ trong vụ lừa đảo đại lí độc quyền, cái việc này Hoa Vân Tích cũng từng tìm hiểu, chúng gọi với một lí tưởng hay là "hỗ trợ" bằng việc lừa cho con mồi mớ đại lí mua một đồng hàng nhưng rốt cuộc không thể bán được. Ban đầu chúng nói những lời lẽ ngọt ngào như: lấy hàng giá trị trên bao nhiêu tiền sẽ được nợ một nửa số tiền hay giảm 20% - 30%. Cô biết rất nhiều người tin điều vớ vẩn này, bởi vì chúng luôn nói như thể chúng rất bao dung và tự làm thiệt bản thân với mong muốn giúp đỡ người khác. Giả sử tính theo giá trị tiền của C quốc, có ai đó đứng trước mặt và nói với bên đại lí là: nếu anh mua hàng bên chúng tôi với giá trị từ 30 vạn trở lên, bên chúng tôi chịu thiệt cho anh nợ một nửa, một nửa đến tháng sau trả, còn nếu giá trị trong khoảng từ 7 vạn đến 30 vạn thì bên phía chúng tôi sẽ trích 20% hoa hồng trả trước cho đại lí bằng cách giảm số tiền phải mua hàng đi 20%.

Như vậy bất cứ con mồi nào nghe đến cũng sẽ động dậy tâm tư, nhất là chúng lại chốt bằng một câu cuối cùng: "Ở mỗi địa phương, bên chúng tôi sẽ chỉ đặt duy nhất một đại lí để tránh cạnh tranh không lành mạnh ảnh hưởng đến công ti của chúng tôi", cộng với việc tặng kèm những dụng cụ phục vụ cho việc kinh doanh ví dụ như tủ kính trưng bày chẳng hạn. Tâm lí Đại lí độc quyền đó đó chính là điểm lớn nhất đánh vào tâm lí của những con mồi hám lợi lớn trước mắt, thích bỏ vốn ít nhưng thu lời nhiều. Những con mồi đó sẽ nghĩ: mua hàng lại được nợ một nửa, đến khi thu lời có thể trả được. Hón nữa lại chỉ mình mình được kinh doanh như vậy ở đây, không sợ cạnh tranh gay gắt.

Vâng, chúng nói điều đó với nhiều con mồi, và khi con mồi biết mình bị lừa thì không làm gì được vì chúng nói rõ trong hợp đồng những điều khoản quan trọng, nếu vi phạm sẽ bị phạt tiền. Và chúng lật mặt nhanh hơn lật giấy "Hàng bán không được để kinh doanh thua lỗ, đó là lỗi của anh, không phải trách nhiệm bên phía chúng tôi."

Những công ti lừa đảo đại lí độc quyền đó đương nhiên không có giấy giới thiệu, chứng nhận và giấy kiểm định chất lượng hàng hóa. Nhưng có vợ lẽ của Stojanovic với mối quan hệ rộng, nên chúng có thể lấy tín nhiệm bằng những bức ảnh với những người có địa vị quan trọng trong xã hội.

Lật sang tiếp theo, Hoa Vân Tích càng muốn cười chết người. Quý tộc gia thế nào mà lừa đảo có thâm niên như vậy? Chủ nhà, vợ lẽ, và giờ đến con thứ Milovan Stojanovic - con vợ cả cũng là tên lừa đảo. Có lẽ do Stojanovic muốn xây dựng hình tượng liêm chính nên không đút túi nhiều tiền lắm, vì vậy muốn có thể đề quẹt mạnh tay, buộc phải thông qua hình thức lừa đảo. Gia đình này cũng không kém cạnh nhau, cha tham nhũng, mẹ lừa đảo đại lí độc quyền và con thì lừa đảo tài chính quốc tế nhằm chiếm dụng khoản tiền của nạn nhân. Hình thức lừa đảo của Milovan cũng không phải mới mẻ trên thế giới nhưng là mới với A quốc, chúng đã có tổ chức rộng khắp thế giới với hình thức lừa đảo tinh vi. Trong thời đại email phát triển như vậy, việc lừa đảo này phát triển nhanh như mọc nấm. Đáng sợ nhất là chúng còn có văn phòng thực thụ được cấp giấy phép. Bằng lời lẽ, chúng tạo ảo giác cho con mồi rằng bản thân con mồi đang có lợi thế, thậm chí có thể lừa đảo lại chính kẻ lừa đảo đó.

Chúng gửi email đến cho con mồi với nội dung rằng có một người có địa vị cao nào đó muốn lấy về một khoản tiền lớn (chẳng hạn như tiền của vị quan to nào mới chết, một doanh nhân đang bị nhà nước kiểm toán, hoặc tiền của người nhà nước trộm quỹ hay tiền của kẻ vượt ngục,...) mà người đó không trực tiếp lấy được vì số tiền đó giờ coi như vô chủ, cần phải thông qua một hình thức nào đó lấy lại. Chúng gửi email cho nhiều người nhưng đều nói rằng chỉ gửi ngẫu nhiên cho một mình bạn, và bạn sẽ được chia phần trăm nếu tham gia lấy tiền về. Chúng còn có văn bản có dấu xác nhận của cơ quan chính

phủ, hay những thân phận giả khác nhau để củng cố thêm lòng tin cho con mồi. Gửi cho nhiều người nhưng chỉ cần một vài trong đó đáp lại là chúng đã có thể tiến hành thành công được 1 phần 3 kế hoạch. Đó là một hình thức lừa đảo rất tốn nhiều công sức nhưng thu lại không ít.

Đáng nói nhất là Davorka, Bojana và Dobroslav kín tiếng đến mức lí lịch điều tra trong sạch tới đáng ngờ. Còn việc mâu thuẫn gay gắt rõ rệt vào thời điểm gần đây giữa vợ cả và vợ lẽ, sự chia bè kết cánh giữa các tình nhân theo phe hai bà vợ với một cột mốc cuối cùng là sự mất tích đột ngột của con trai út Stojanovic gia, mà không có bất cứ tín hiệu gì cho thấy hắn liên lạc với gia đình kể từ khi mất tích; nhưng không có ai để ý đến, dù hắn cũng rất được cưng chiều thiếu mỗi không cấp quyền lợi gì trong việc tranh đoạt sản nghiệp. Stojanovic gia, không ai là không đáng ngờ cả.

Bản điều tra này tuy có nhiều điểm khó hiểu, nhưng dù sao tập đoàn đó cũng là tập đoàn làm ăn hợp pháp, chứ không phải điều tra xâm phạm quyền cá nhân. Cho nên điều tra được đến vậy trong thời gian ngắn đã là quá tài rồi.

Xem hết tài liệu về Stojanovic gia, Hoa Vân Tích đọc đến phần kế hoạch của Cao Lực Ngự dành cho cô, đọc xong câu đầu đàn cả mặt trắng tái lịu xuống gầm giường. Cái gì nha? Đùa?

Cao Lực Ngự kêu Hoa Vân Tích quỳn rũ hần. Cô không đọc nhầm. Ngồi nhìn tường một lúc, cô lại chui vô gầm giường lấy tài liệu ra nhìn tiếp đoạn sau. Mục đích của hần là muốn cô quỳn rũ hần trước mặt Hà Nhạc và làm sao để cho những người trong Stojanovic gia đều biết rõ, hần sẽ phối hợp sùng cô cho mọi người thấy. Đồng thời hấy thể hiện hết tài năng của bản thân ra trước mặt nằng, nhưng với mọi người thì thu liễm lại hơn một chút. Hần hiểu cách làm việc của Hà Nhạc, nằng cảm thấy nguy cơ khi Hoa Vân Tích dành hết vị thế của nằng trước mặt cấp trên thì sẽ cố hết sức giành lại vị thế. Hần nói, hần biết cô giỏi hơn Hà Nhạc nhiều. Nên nếu Hà Nhạc không giành lại vị thế được theo cách riêng, nằng sẽ chọn cách bắt chước lại cô vì nằng nghĩ rằng, cùng cách hành xử nhưng thực hiện trên người nằng sẽ cao quý hơn. Cái này Hoa Vân Tích công nhận.

Cao Lực Ngự yêu cầu sau khi Hoa Vân Tích tỏa sáng hết sức trước mặt mọi người, để Hà Nhạc bắt chước cô thì cô sẽ lui về vô trở thành đàn bà chanh chua, vụng về. Điều đó làm những người hay suy đoán lung tung nhìn biểu hiện của Hà Nhạc sẽ hiểu nhầm, trước giờ Hà Nhạc luôn giả như bình hoa, thực chất mới là tay chân của Cao Lực Ngự hòng thu thập đầy đủ về Stojanovic gia mới bộc lộ tài năng. Còn Hoa Vân Tích trước giờ chỉ bắt chước phong thái của Hà Nhạc, giờ thì hết cái để giả tạo nên lộ bản chất ngu ngốc. Như vậy đưa giả trị của cô xuống âm điểm, từ trợ thủ đắc lực thành người phụ nữ chỉ biết tranh giành tình cảm, khiến tất cả nghĩ rằng cô chỉ là bức bình phong đón gió độc chấn cho Hà Nhạc. Trong khi đó, Cao Lực Ngự thông qua nữ hầu kia để giả vờ như hần coi trọng cả hai như nhau để cho Dobroslav Stojanovic biết cô cũng là nhân vật đóng vai trò không nhỏ, nhưng nếu sai phạm sẽ dễ dàng bỏ đi. Dobroslav Stojanovic sẽ lợi dụng điều đó.

Dòng cuối cùng, Cao Lực Ngự chốt: Dobroslav Stojanovic rất giỏi lợi dụng phụ nữ, tôi muốn làm lại điều đó với hần. Cứ làm như vậy, chờ đến khi hần đến tìm cô múa mép nói rằng sẽ giúp đỡ cô giành lại tôi từ tay Hà Nhạc, thì hấy báo lại cho tôi, chúng ta sẽ đến bước tiếp theo của kế hoạch. Nhắc nhở cô, gia chủ ngầm bấy giờ hần là Dobroslav Stojanovic, Andrej Stojanovic chỉ còn là cái vô ^v^

Hoa Vân Tích vẽ cái mặt cười ""v^" ở câu tái bút của Cao Lực Ngự lên giấy, dán lên tường. Tường tượng đó là mặt của hần mà đập vào.

Dobroslav Stojanovic lợi dụng phụ nữ rất giỏi, nên người muốn lợi dụng như hần cho bằng bạn bằng bè sao tên khốn?!!

Hoa Vân Tích hiểu kế hoạch của hần, khổ nhất chỉ có cô thôi!

Buổi chiều nhanh chóng trôi qua nhanh trong sự im lặng đến đáng sợ. Chẳng mấy chốc là sắp đến giờ ăn tối rồi. Hoa Vân Tích nghĩ, có lẽ bàn ăn tối nay sẽ thành bàn đàm phán đầu tiên giữa Cao Lực Ngự và Stojanovic gia. Có lẽ hần nghĩ muốn kéo dài thời gian đàm phán ra. Như vậy ngay bây giờ cô phải triển khai kế hoạch này liền.

Giờ ăn cận kề, Hoa Vân Tích nhắn tin theo số điện thoại Cao Lực Ngự để lại trong bản kế hoạch, bảo hần đi đến cầu thang gần phòng phòng Hà Nhạc, cô cũng vác xác đến đó. Cao Lực Ngự thấy cô lén lút ngó ngược ngó xuôi, thú vị nhếch mép cười. Coi sao, định bày trò gì đây?

"Thế nào?" Cao Lực ngự khoanh hai tay, dựa vào tường, lười biếng hỏi.

"Xuyt!" Hoa Vân Tích đưa một tay che miệng hần, sau đó nhưn người ngó đầu ra nhìn chằm chằm cửa phòng Hà Nhạc.

Cạch.

Thấy cửa phòng bị đẩy ra, cô lập tức rút đầu lại tựa vào tường, giật Lâm Hạo Lăng úp sấp lại kề sát vào cô. Nghe bước chân ngày càng gần cho đến khi bước đến gần ngã rẽ, Hoa Vân Tích liền rên đúng tiêu chuẩn.

"Ừm, Ngự...Đừng như vậy, sẽ có người nhìn thấy"

Bước chân kia ngừng lại.

Cao Lực Ngự thấy vui vui, mặc im để cô bài bố nhưng cũng không phối hợp lại động tác của cô. Hoa Vân Tích tức, kéo gáy hần xuống hôn lên môi hần.

Hừ, ra kế hoạch định để một mình tôi tự biên tự diễn?

Cao Lực Ngự đing đẩy Hoa Vân Tích ra, nhưng chợt nghĩ hần bày kế này ra bây giờ nháo là hồng, nên nhịn xuống nổi da gà, phối hợp cuồng nhiệt hôn cô.

Bên kia, Hà Nhạc không nghe thấy tiếng động gì nữa, nghĩ mình ảo giác, Cao Lực Ngự chưa bao giờ chạm vào phụ nữ, làm sao có chuyện hần làm trò ái muội với Hoa Vân Tích được. Nào ngờ ngoặt vào cầu thang, nằng choáng váng khi nhìn thấy cảnh tượng Cao Lực Ngự áp Hoa Vân Tích vào tường

hôn cô. Khi nàng đến, bọn hán còn không màng mà tiếp tục kích hôn.

"Hoa..Hoa Vân Tích tiện nhân này!" Hà Nhạc tiến lên kéo Hoa Vân Tích ra, giương tay lên toan đánh cô, nhưng Cao Lực Ngự nắm lấy cổ tay nàng ta hất ra.

"Cổ tay rất xinh đẹp, muốn tôi chặt đi không?"

"Chủ tịch, cô ta..."

"Tôi cưỡng hôn cô ấy."

Câu nói của Cao Lực Ngự như sét đánh ngang tai Hà Nhạc. Nàng đã hi vọng là Hoa Vân Tích chủ động quyến rũ hán, nhưng rốt cuộc kết quả là ngược lại.

"Cô ta có chỗ nào tốt xứng đáng anh?" Hà Nhạc đỏ kị ghen tị nhìn lướt qua Hoa Vân Tích, quay trở lại hai mắt rung rung nhìn Cao Lực Ngự.

"Chỗ tốt?... " Cao Lực Ngự cười thần bí, bắt đầu thiết hạ bấy ngôn ngữ "Cô thử suy nghĩ xem?"

Hoa Vân Tích không khỏi bội phục Cao Lực Ngự cao tay. Nếu hán kể ra chỗ nào tốt của cô, Hà Nhạc sẽ không ngừng so đo và hạ thấp, rẻ rúng. Nhưng nếu để Hà Nhạc tự nhìn, bản thân nàng sẽ nhận ra. Con người ấy, dù cho trong lòng công nhận ai đó nhưng nếu có lòng ghen tị không phục ngay từ từ đâu, con người sẽ không ngừng tìm lí do để không nhìn vào, để bác bỏ. Còn nếu ban đầu có tò mò đồng thời ghen tị, thì thay vì muốn bác bỏ sự công nhận đó, họ sẽ cố gắng để vượt trên người mình công nhận.

Cao Lực Ngự khoác eo Hoa Vân Tích để cô tựa vào lòng hán, cả hai cùng bước xuống cầu thang. Hà Nhạc để nguyên chứng cứ đôi mắt đỏ hoe, cứ thế tỳ khuất theo sau bước xuống lầu, nhằm muốn cho mọi người đều thấy Hoa Vân Tích kẻ thứ ba chen vào giữa Cao Lực Ngự và nàng. Muốn Hoa Vân Tích bị ngập trong bể nước bọt chỉ trích.

Đáng buồn...cười là không ai chỉ trích Hoa Vân Tích cả, không phải vì họ công nhận Hoa Vân Tích mà đơn giản là vì họ cho rằng đàn ông có tiền, soái khí thì ba năm phụ nữ có là chi? Hơn nữa Hà Nhạc cũng chưa được công nhận có địa vị gì, biểu hiện rõ ràng là trưa nay vị trí bên cạnh Cao Lực Ngự đáng ra là của Hà Nhạc, Davorka Stojanovic chen vào mà hán cũng chẳng dị nghị gì. Địa vị của Hà Nhạc cũng chẳng quan trọng.

Tất cả chỉ là đàn ông có mới nói cũ, chẳng có gì phải bàn.

Nhưng Hà Nhạc không hiểu suy nghĩ của họ, nàng nghĩ rằng họ công nhận Hoa Vân Tích, máu nóng lên, ánh mắt tràn ngập căm phẫn. Nàng nhất định phải tìm xem Hoa Vân Tích có điểm gì tốt mà ai cũng đứng về phía cô!

"Chắc chắc, bạn học Cao, lâu lắm không gặp." Một giọng đàn ông mang sắc thái mỉa mai vang lên trong căn phòng khách rộng lớn. Xung quanh chỉ có vài người hầu, mọi người còn chưa tập hợp đông đủ

Người này không ai khác chính là Vu Dịch, ngồi tự nhiên gác chân lên bàn ăn và dựa lưng vào ghế, hán mới xuống sân bay chiều muộn và đi taxi đến thẳng nơi này. Thật ngạc nhiên, kẻ thù không đội trời chung với hán đang thân thiết ôm người phụ nữ mà hán đang có hứng thú. Hoa Vân Tích, cô rất giỏi, khắp nơi đào hoa!

"Anh...sao anh ở đây?"

Đột nhiên nhớ ra, hán là thám tử. Đúng rồi, theo nguyên tắc, hán có xuất ngoại đến gia đình quý tộc nào để phá án, còn dẫn theo Hoa Vân Nhã. Đó là lần đầu Hoa Vân Nhã và Cao Lực Ngự gặp nhau, không nhầm được, hai người bọn hán biết nhau trong lần gặp lại đầu tiên sau bao năm tốt nghiệp giữa hai kì phùng địch thủ hồi cấp 3 Cao Lực Ngự và Vu Dịch. Do Cao Lực Ngự muốn trả đũa Vu Dịch nên dụ dỗ lên giường với nữ nhân của Vu Dịch. Ngày hôm sau, lần sau này khi lại thấy Hoa Vân Nhã, nàng nói coi như không có chuyện gì xảy ra dù sao nàng cũng chỉ choáng váng mơ hồ do say rượu, kích thích tâm lý "Ta mà cũng bị chối bỏ???" của Cao Lực Ngự.

"Em nghĩ vì sao?" Thấy Hoa Vân Tích ánh mắt từ có chút ngạc nhiên chuyển sang hiểu rõ, Vu Dịch hí mắt lại. Không phải cô đã biết gì chứ?

"Hoa Vân Nhã đâu?" Hoa Vân Tích ngó nghiêng nhìn xung quanh, không thấy nàng đâu.

Vu Dịch vừa định hỏi sao cô thắc mắc Hoa Vân Nhã đâu thì bị Cao Lực Ngự chen mồm.

"Các người biết nhau?"

"Hán là..." Chẳng lẽ nói hán là lão sư của cô sao? Không được, thân phận của hán khá nhạy cảm, hán làm lão sư chỉ để che giấu nghề nghiệp thật sự trong thời gian điều tra phá án ở khu vực gần trường học "Hán là hàng xóm nhà tôi. Tôi thật bất ngờ khi thấy hán ở đây."

Nói dối, Cao Lực Ngự nghe phát biết ngay. Hán đã điều tra biết cô bị đuổi khỏi Hoa gia và đang sống ở khu ổ chuột gần đó còn có chợ con, cũng khá lộn xộn, ồn ào. Vu Dịch cuồng yên tĩnh này mà chịu sống ở nơi như thế sao? Nhưng mà hán vẫn làm vẻ mặt "Ra là thế".

Có ái muội. Cao Lực Ngự khẳng định. Là nam nhân, hán biết ánh mắt nóng cháy khi nhìn con mồi của bản nó thế nào.

"Vu tiên sinh, chúng ta đã không còn là bạn cùng học nữa." Cao Lực Ngự hiện rõ sự khinh bỉ trong mắt hán. Đồng học gì mà vì thua hán trận bóng rổ lên

đốt hết sách vở hần?

"Cũng phải, mày mà xứng làm đồng học với ông? Lâu không gặp gọi mày tiếng banhocj cho lịch sự. Có khi mày còn chưa tốt nghiệp được kia, tên nghèo kết xác dần dần!" Vu Dịch cười lạnh. Thua hần cờ vua mà dám thả con chó mất bao công hần mới tìm được!

"Tao bây giờ chỉ có tiền là không thiếu!"

"Làm gì ra tiền? Đánh giày?"

"Tao đã có sự nghiệp riêng, nghe đến chắc mày cũng sợ mất mặt. Nào, còn mày, mộng làm thám tử thế nào? Vẫn làm nhiệm vụ Sherlock Holmes đi tìm chó lạc?"

"Tao ư, sự nghiệp đánh giày cỡ mày không xứng biết."

"Vậy là tìm chó lạc cấp quốc tế rồi?"

Hoa Vân Tích nổi gân xanh đầy trán. Hai nam nhân này bình thường rất ít nói nhảm, không ngờ đột ngột nói nhảm lại cao thế. Quả thực như một người bạn cô từng nói, trên thế giới này ít nhất sẽ có một người bạn làm mình hiểu lộ cái mặt điên điên khùng khùng. Hai nam nhân này đúng là gặp cạ cưng rồi!

Có lẽ do có mặt Vu Dịch, tinh thần hợp tác của Cao Lực Ngự còn tốt hơn hẳn, phối hợp diễn một cách quá thái. Hần để Hoa Vân Tích ngồi lên đùi, thỉnh thoảng còn ghé vào cổ cô hít nhẹ một cái. Hoa Vân Tích ngửa ngửa, nhưng cô cũng biết đây chỉ là diễn trò nên cũng phối hợp hần.

Có điều, cô không chú ý đến vẻ mặt tối tăm của Vu Dịch.

Hần nhìn nữ nhân không bao lâu còn thờ dốc dưới thân hần, nay lại mềm mại ngồi ngả vào lòng nam nhân khác, trong lòng dấy lên cảm giác ngọt ngào khó chịu.

Hoa Vân Tích, ta vừa mới bị tính cách của người hấp dẫn, người liền đáp lại ta bằng cách nhào vào lòng nam nhân khác. Đừng tưởng ta dễ dàng bỏ qua cho người!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Truyện Bên Lề 1: Dục Vọng Chiếm Hữu (Quá Khứ Của Cao Lực Ngự)

Con mưa rào mùa hạ đã hết, sức chịu đựng cũng đã hết.

Tất cả nên chết hết đi, như vậy mới đúng, phải không?

Nhìn xuống khuôn mặt trắng bệch nhắm nghiền mắt trong lòng mình, cậu bé nhỏ mỉm cười tựa thiên sứ. Đôi tay nhỏ bé, dịu dàng xoa khuôn mặt kia.

Nếu ngày hôm nay trở lại một lần nữa, con sẽ vẫn cho ngài cơ hội lựa chọn, nữ hoàng, ngài có tiếp tục vứt bỏ con không?

Con thừa biết đáp án mà. Thời gian không thể quay trở lại, người chết cũng không thể sống lại. Và người chết cũng không thể nói những lời làm người ta chán ghét. Thật tốt.

Phải không nữ hoàng? A, giờ ngài không phải là nữ hoàng, ngài là mẫu thân của con.

...

Một đứa trẻ trưởng thành từ nhỏ, đó là vinh hạnh hay bất hạnh?

Với tôi, đó là bất hạnh.

Một đứa trẻ sinh ra ở nơi bình yên, bị chĩa súng vào đầu cũng nghĩ rằng đó là đồ chơi, trong khi ở cùng một thế giới, đứa trẻ khác lại gờ tay đầu hàng trước ống máy ảnh vì nghĩ đó là súng. Quen với đau thương, khiến con người nghĩ mọi thứ xung quanh đều nguy hiểm. Thế giới này vốn dĩ không có khái niệm công bằng, đó là lí tưởng mà thôi.

Tôi luôn ở bên cạnh cậu chủ từ khi cậu mới sinh ra. Cậu là đứa trẻ bị nguyên rủa? Ai đã tung tin đồn đó và cố gắng biến nó thành sự thật để cậu chủ trở thành kẻ bị tra tấn ở cái nhà họ Cao đầy già dối này?

Bà chủ sinh cậu chủ ra mà không thêm đề tâm đến sự sống còn của cậu chủ, nhưng mỗi lần bà chủ về, cậu luôn cười thật đẹp và giang hai tay ra. Giống như khoảnh khắc tôi nhìn thấy cậu chủ mở mắt lần đầu tiên trong đời, nhoeo miệng cười, đôi mắt trong veo tôi thấy được cả bóng mình trong đó. Bà chủ lại không bao giờ nhìn vào đó.

Cậu chủ lớn dần, nhận ra mình không bao giờ được ôm vào vòng tay của cha mẹ, mỗi lần nhìn thấy bà chủ, cậu chỉ cười tươi, cũng không giang tay ra. Và rồi cậu chủ chỉ cười mỉm đón bà chủ về.

Thế giới của cậu chỉ có người đó. Chỉ có người đàn bà hám quyền lợi, muốn trở thành nữ vương giẫm đạp lên người khác kia.

"Đi theo ta." Bà chủ luôn nói như vậy mỗi lần về căn nhà cổ mục nát này.

Cậu chủ mỉm cười ngoan ngoãn đi theo.

Ta từng hỏi hấn: "Bà chủ đối xử tàn nhẫn với cậu như vậy, tại sao cậu..."

"Nữ vương mà, chỉ cần mẹ thích là được."

Trong đầu một đứa trẻ như Cao Lực Ngự có những gì? Chỉ toàn những thứ méo mó, nhạt nhẽo.

Từ khi sinh ra, mẹ luôn nói với hấn, hấn sinh ra là vì cống hiến hết mình cho nàng. Ngẫm nhiều, cũng đúng.

Chỉ cần mẹ thích là được!

Mẹ hấn về và luôn dẫn hấn đến một nơi rất tăm tối. Hấn nghe người ta bảo: muốn đào tạo hấn thành cỗ máy giết người, phải huấn luyện khắc nghiệt hơn nữa.

Cỗ máy giết người là gì? Hấn hỏi mẹ. Nàng bảo: đó là làm một thứ rất vinh quang, để có thể cống hiến sức mình cho ta.

Nàng nói, thế giới này không cần người vô dụng. Nàng đưa Cao Lực Ngự đến bãi nấp mồ, nơi đó là của riêng nhà họ Cao. Nàng bảo đây là nơi của kẻ vô dụng, hãy thử ở đây, như vậy hấn mới biết kết cục của vô dụng là thế nào.

Cao Lực Ngự bị trời đứng ở đó. Đêm dài, lạnh. Và hấn cũng hiểu ra, thì ra nơi dành cho những kẻ vô dụng là như thế. Gào thét không ai đáp lại, có phải những kẻ vô dụng nằm dưới những ngọn đồi đắp nho nhỏ kia cũng đang gào thét không? Nhưng sao hấn không nghe thấy? Có phải như mẹ nói, vô dụng thì không ai nghe cả?

Hấn sẽ không vô dụng đâu.

Từ khi nghĩ như vậy, cánh cửa địa ngục của trần gian cũng mở ra. Cao Lực Ngự có đôi khi suýt chết với những bài huấn luyện khắc nghiệt, nhưng hấn sợ hấn sẽ ngã xuống và im lặng như những nấm mồ kia.

Quan trọng nhất là nàng nói vì muốn tốt cho hấn. Thật tốt, mẹ muốn hấn làm gì, hấn cũng sẽ nghe theo. Có phải như vậy hấn sẽ được nàng công nhận?

Ngày nắng đẹp, nhưng mẩu thân có vẻ mệt mỏi, hấn lấy khăn mùi xoa lau mồ hôi cho nàng. Nàng hát hấn ra, cầm dây điện quạt hấn. Miệng nàng liên tục phát thành tiếng "Tiện nhân! Tại sao vì con mà có cuộc sống vinh hoa, còn tao lại vì con mà trở thành con chuột hôi hám! Tất cả tại mày! Nghiệt chúng, nếu không phải ông nội mày muốn đặt tên, tao biết sớm nên đổi mày thành nghiệt chúng. Mày làm hấn biến mất!"

Nàng điên cuồng cười. Đây là lần đầu Cao Lực Ngự thấy mẹ cười với hấn, có phải nàng đang rất vui? Hấn thì ra có thể làm nơi tiết giận của nàng, tốt quá, nàng thích là được. Nhưng mà thật đau đớn, những kẻ không vô dụng thì đều phải chịu đau đớn?

Đúng rồi, cũng không phải mình hấn chịu mà.

Cao Lực Ngự không biết mình sai ở đâu, tại sao nàng hăm dọa đứa trẻ kia, muốn đổi hấn lấy nó?

Nếu thích hấn, con có thể cướp về cho mẹ, nhưng sao mẹ lại bỏ con?

Con sẽ giết nó.

Ánh hoàng hôn đỏ rực, màu của máu khắp góc nhà. Cao Lực Ngự tay cầm con dao dưới chân là xác một đứa trẻ. Hấn chờ tiếng mở cửa, chờ mẹ vào thấy hấn mang đứa trẻ này về sẽ khen hấn thật ngoan, sẽ cười với hấn. Thật hạnh phúc biết bao.

Hấn mỉm cười nhìn người hầu duy nhất trong căn nhà này cũng chết dưới tay hấn. Tại sao lại ngăn cản tôi nha, bà có quyền gì?

Cao Lực Ngự lại chăm chú nhìn cánh cửa và mỉm cười. Mẹ hấn vào, nhìn thấy như vậy thì xanh mặt lại, cầm chai thủy tinh trên bàn đập vào đầu hấn.

Máu tong tong chảy qua mí mắt xuống cằm rồi nhỏ giọt lên sàn. Lần mẹ nói hấn tạo nghiệt gây họa cho nàng, nói nàng sẽ bị gia chủ nhà họ Cao giết, tất

cả là vì hấn, hấn nên chết đi, nói hấn cút đi.

Thật đáng ghét, nàng không cười. Nàng nói đáng ra khi sinh hấn ra nên vút đi.

Nàng muốn vút bỏ hấn.

Với lấy con dao trong tay, Cao Lực Ngự đâm liên tục vào người phụ nữ kia, người mà hấn đã tôn thờ suốt gần 13 năm qua.

Con mưa rào mùa hè ập xuống tự bao giờ không hay, rồi nhanh tạnh.

Sau một thời gian, cái nắng mùa hè cuối cùng cũng tắt lịm bên kia bầu trời.

Cao Lực Ngự buông mẹ ra, hấn đi tìm giết hết những kẻ đáng ghét trong nhà họ Cao này. Rất nhiều ngày trốn chui lủi, hấn lén trở về và thấy mẹ thối rữa dần đi. Hấn cứ nghĩ chỉ cần giết nàng, nàng sẽ thuộc về riêng hấn, nhưng hấn sai rồi. Giết từng người một, bàn tay ngập máu tanh. Cuối cùng ông nội lại xuất hiện, hấn mặc kệ, chết hết đi.

Nhưng hấn quá mệt mỏi, trọng thương, bị bao vây.

Từ đó, kí ức trong hấn không còn gì khác. Chỉ có những giọng nói nghe được trong con mê mang, sau này cứ cắn nuốt lấy những giấc mơ của Cao Lực Ngự và biến mất khi hấn tỉnh dậy.

Lão gia, ngài muốn cậu ấy quên đi kí ức này, nhưng bản năng chiếm hữu điên cuồng của cậu chủ ngày nào đó sẽ thức tỉnh mà thôi.

Đành xem trời định đoạt, chỉ trách bấy lâu nay ta bất lực không thể bảo vệ được thằng bé trước sự tranh đấu gia tộc. Thật hi vọng người thằng bé chân trọng cũng sẽ chân trọng nó.

Chỉ sợ dù mất kí ức thiếu gia vẫn trở nên lãnh tính, cậu sẽ không chân trọng ai suốt cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đừng Làm Phiền Cuộc Sống Của Tôi!

Nửa đêm, ở một nơi xa lạ, chưa thích nghi được việc này khiến Hoa Vân Tích khó ngủ. Cô mở tủ kính trong phòng ra lấy ly và cà phê gói, pha lấy một ly rồi thẩn thờ đứng ra ngoài ban công vừa ngắm cảnh vừa uống. Mắt ngủ đi uống cà phê, có vẻ hơi có vấn đề, nhưng cô không có ý muốn cố gắng để ngủ.

Hoa Vân Tích đứng nhìn lên trên bầu trời đêm đầy sao, suy nghĩ vẩn vơ. Cô lại nghĩ, đến thế giới này có gì khác hơn? Ngắm lại cũng chẳng thấy khác gì, không thấy buồn cũng không tiếc nuối. Cho dù ở thế giới nào, cô độc vẫn là cô độc. Trước kia cô cũng có bạn bè, nhưng ra xã hội, cũng ít ai còn quan hệ thân thiết.

Có điều, nguyên chủ Hoa Vân Tích cũng thật đáng thương, kiêu căng là thế, ấy mà cũng chỉ là một đứa trẻ. Khuyết thiếu tình yêu thương đến mức luôn có suy nghĩ muốn cướp đoạt của người khác. Cô không biết nữa, linh hồn cô trong cơ thể này sẽ phải gánh chịu hậu quả gì, cái kết thảm thương kia chỉ là một giây phút lướt qua trên trang truyện, nhưng giờ đó là cô thì nghĩ đến lại cảm thấy ám ảnh.

Cộp.

Tiếng giầy nện mạnh trên nền nhà cắt đứt suy nghĩ của Hoa Vân Tích, cô quay người lại phía sau, bất ngờ thấy Vu Dịch đang đứng dựa vai vào cửa lối ra ban công, nửa cười nửa không nhìn cô.

Tiếng gõ gầy do Vu Dịch cố ý tạo ra nhằm đánh tiếng Hoa Vân Tích, hấn đã đứng nhìn cô một lúc mà không thấy cô động thân một li nào.

Thấy cô rút cuộc quay người về phía mình, Vu Dịch tiến lên rồi chống hai tay vào lan can, dồn Hoa Vân Tích cho đến khi cô lùi lại, ngơ ngác đứng ở khoảng trống giữa hai tay hấn. Hấn cúi xuống nhìn vào mắt cô.

"Nghĩ đến người đàn ông nào mà chăm chú như vậy?"

Hoa Vân Tích hồi thần lại.

"Thầy...sao thầy lại có thể xuất hiện ở đây được?"

"Tôi có phép xuyên tường." Phá khóa thôi mà, với hấn là chuyện đơn giản "Vội lại, không cần gọi tôi là thầy, em có thể gọi tôi là Dịch cũng được."

"Chúng ta không thân thiết đến vậy." Hoa Vân Tích lạnh giọng đáp lại.

Vu Dịch nghe vậy bèn cười lạnh, nói:

"Xem nào, chúng ta đã gắn bó khăng khít một đêm, trong em có tôi. Sau đó em còn thờ gấp dưới thân tôi cả một buổi sáng. Cần ôm đã ôm, cần hôn đã hôn, tôi cũng bắn tràn đầy vào cơ thể em, thiếu mỗi việc em mang thai nữa thôi. Như vậy chưa đủ thân thiết sao?"

Hoa Vân Tích cảm giác da mặt mình nóng lên khi nghe những lời nói dâm uế như vậy từ miệng Vu Dịch, mùi hương nam tính trên cơ thể hắn quen thuộc khiến cô cảm thấy ngượng ngùng. May sao trời tối không nhìn rõ ràng lắm. Thật sự là thực tùy biết vị, trải qua một lần nếm trái cấm cơ thể giống như nhạy cảm hơn, cô chợt nghĩ, bản năng nguyên thủy của con người là thứ đáng khinh bỉ nhất.

"Được rồi, nghe tôi nói này. Vu Dịch tiên sinh, anh cũng không gì nhưng chẳng phải trẻ tuổi nông nổi gì nữa. Đó là một sự cố. Chúng ta coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

Một cổ tức giận dâng lên trong lòng Vu Dịch, thái độ không mặn không nhạt này của Hoa Vân Tích khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu. Đây là tìm được người khác rồi thì vắng hắn đi?

Vu Dịch đưa tay nắm cầm Hoa Vân Tích, kéo gần mặt cô lên đối diện với mặt hắn.

"Sau này mỗi lần lên giường với đàn ông, em sẽ đều nói những câu như vậy sao?"

"Không, tôi..."

"Hay em cho rằng bản thân có thể trèo cao với tôi một kẻ giàu có để tiến vào giới thượng lưu? Ha, đúng rồi, trước giờ Hoa Vân Tích em vẫn luôn có khát vọng muốn được công nhận và được nâng cao đầu trong giới thượng lưu" Cao Lực Ngự, ánh mắt không tói, nhưng hắn không ngờ cô lại không biết tự lượng sức mình đến thế.

"Anh buông tay ra!"

"Cho dù giờ Cao Lực Ngự có hứng thú với em, nhưng cũng chỉ là nhất thời mà thôi, đừng có ảo tưởng làm Cao phu nhân. Em tổn nhất nên yên vị...ờ bên cạnh tôi thì hơn."

Hoa Vân Tích ngừng giây, nhếch mép cười mỉa một cái, rồi nhìn thẳng vào mắt Vu Dịch.

"Anh thì không nhất thời sao?"

Nói câu này, Vu Dịch thực sự ghen hòng. Hắn nghĩ nghĩ, đáp trả ba phải:

"Biết đâu được, dù sao tôi có tính người hơn Cao Lực Ngự, luận về thân phận tôi cũng không thua kém."

"Hừ, cho nhỏ vào, đệ nhất thám tử không ngờ còn đệ nhất vô sỉ. Anh đừng có khua môi múa mép với tôi! Tôi biết thừa, anh nghĩ làm tình với anh thì là người phụ nữ của anh, cho nên người hôm trước dưới thân anh hôm sau trên đùi người đàn ông khác, điều đó làm anh cảm thấy bản thân bị sỉ nhục mà thôi. Cái loại anh luôn cho mình là trung tâm của thế giới. Tôi nói cho anh biết, đừng có chơi trò mèo vờn chuột với tôi! Nhân đây nói luôn, những hành động kia là theo yêu cầu của Cao Lực Ngự, để làm gì thì đó là kế hoạch bí mật của tổng giám đốc tập đoàn chúng tôi. Cảm ơn anh đã quan tâm đến, nhưng không có chuyện hứng thú nhất thời hay tình yêu tình đương gì ở đây cả. Và với anh, tôi chỉ là cọng cỏ nhỏ trên đường anh đi qua, đừng làm phiền cuộc sống của tôi!" Thân phận của hắn là một thám tử số 1 thế giới, phía sau hắn còn điều động được nhiều quyền lực, có thể bóp chết cô như một con kiến. Nhưng vậy thì sao? Cứ có quyền nhìn cô bằng ánh mắt nhìn rác như vậy sao?

Không khí trầm xuống, thời gian dường như đọng lại một khoảng. Vu Dịch từ trên cao nhìn xuống đôi mắt kiên định của Hoa Vân Tích. Đôi mắt trong suốt không tạp niệm có thấp thoáng bóng dáng hắn, chỉ là bóng đen không rõ hình thù và chứa đựng một góc nào đó của bầu trời sao.

Thình thịch.

Thình thịch cái gì chứ, tự dưng tim đập mạnh như vậy. Vu Dịch, tự hỏi ngu, hắn bị bệnh tim mạch hay sao.

Nhưng ánh mắt đó đẹp quá, khiến Vu Dịch lơ mồm thốt lên:

"Có ai nói cho em, ánh mắt khi thăng thần không ngại chết của em rất đẹp hay không?"

Một câu nói không liên quan lắm Hoa Vân Tích dần mặt ra, cô lờ mờ hắn.

"Anh còn muốn đùa giỡn đến bao giờ. Tôi nói lại, tôi không quan tâm anh là ai, thân phận gì. Tôi không phải đang muốn chống đối để gọi hứng thú cho anh, chẳng qua không muốn phiền hà cho cuộc sống!"

"Em chắc chắn vậy? À..." Dường như nhớ ra một điều gì đó, ánh mắt Vu Dịch lập tức trở nên nguy hiểm "Tại sao em biết tôi là thám tử?"

Điều này không phải ai cũng điều tra ra được.

"Tôi...Anh không cần biết. Tóm lại, tôi biết rất nhiều về anh, tôi có khả năng tiên tri với một số đối tượng, thậm chí tôi còn biết anh sẽ yêu ai!"

"Vậy cơ à, em đang ngụ ý em biết tương lai tôi sẽ yêu em sao?"

Vu Dịch hứng thú nồng đậm, nhướn mày, vấn đề này còn đáng quan tâm hơn việc tại sao cô biết hắn là thám tử. Nhìn ánh mắt cô, hắn thấy rõ, cô không hề có ý bông đùa.

Hoa Vân Tích hơi chần chừ một chút. Thực ra nếu nói ra với bản tính của một kẻ cô nghĩ là hay hành sự độc lập như Vu Dịch, hắn sẽ nổi lên bản chất kiêu ngạo như vậy gây phản tác dụng, có thể dẫn đến trắc trở trong đường tình cảm của bọn họ. Không chọc gì đến cô thì phá hoại tình cảm của người khác là điều cô cô kỵ nhất. Có lẽ không nên nói thì hơn, để hắn dần nhận ra.

"Chuyện này nếu nói ra thì gây rất nhiều hệ lụy, cho nên anh cứ biết thế, tôi không hề nói dối nửa lời. Khả năng vận dụng ngữ pháp của tôi không có vấn đề, cho nên vấn đề nằm ở khả năng lý giải của anh. Mời xem lại, tôi không ngụ ý người anh yêu sẽ là tôi, mà tôi khẳng định chắc chắn không bao giờ là tôi! Còn lại, mời anh đi khỏi đây đi!"

Vu Dịch đứng im không động hồi lâu, rồi mím môi cười gật gù mái đầu như thể đang suy nghĩ về một quyết định nào đó.

"Không nói sao... Hừm, được thôi. Vậy chúng ta làm chuyện gì khác có ý nghĩa hơn."

Vu Dịch gạt lại ly cà phê của cô tu ừng ực một mạch rồi đặt nó xuống bồn hoa đằng xa trước con mắt ngạc nhiên khó hiểu của Hoa Vân Tích.

Đưa lưỡi liếm khô môi, Vu Dịch cười bí hiểm, Hoa Vân Tích chỉ vờ kịp cảm thấy có gì đó không ổn, thì trời đất bỗng chốc trở nên quay cuồng. Hay nói đúng hơn, Vu Dịch chụm hai tay cô lại, dùng một tay nắm lấy hai cổ tay cô. Hắn vòng cô lại quay mặt ra ngoài, áp vào lưng cô. Cô cảm thấy hơi nóng của hắn phả vào cổ cô, ngứa ngứa.

"Anh...bỏ ra, anh định làm gì!?"

Vu Dịch gạt tóc Hoa Vân Tích sang hai bên vai, để lộ phần da thịt phía sau gáy. Tay trống không còn lại giương lên khẽ nắm lấy cảm cô cố định đầu không cho cô dịch chuyển, hắn cúi xuống, đầu lưỡi khẽ mon trờ dọc từ gáy cô đến điểm đầu sống lưng.

"Em--thừa biết mà..."

"B..Buông ra, anh dám sàm sỡ, tôi sẽ hét lên!" Hoa Vân Tích hoảng, nói lú cả lưỡi lại, sau gáy thoáng run rẩy co lại, cả người gầy dựa nhưng không thoát được khỏi vị trí hắn kim sấn.

"Hét đi, để mọi người vào xem tôi sàm sỡ em một thể. Hay mong Cao Lực Ngự sẽ đích thân tìm đến cứu em?"

"Chết tiệt!" Hoa Vân Tích trở mình gầy mạnh hơn, nhưng không những không xê dịch được, còn đau suốt cái cảm. "Bỏ ra!!!"

Vu Dịch luồn tay vào váy ngủ của Hoa Vân Tích, kéo quần lót của cô xuống tận đầu gối, ngón tay thô ráp không lưu tình chút nào đâm thẳng vào trong cơ thể cô.

"A!"

Bị dị vật xâm nhập, Hoa Vân Tích khó chịu vặn vẹo muốn thật người xuống tránh đi, bị lòng bàn tay Vu Dịch đỡ hông không cho ngồi xuống. Không làm gì được, cô co chân đá vào chân Vu Dịch. Ần ầu, hắn tức giận rút ngón tay ra, động tác nhanh chóng nắm lấy vũ khí nam tính to lớn của hắn ra, động thân đâm sâu vào khe hẹp nóng ẩm của cô, tay phải vẫn ghì hai cổ tay cô lên thành lan can, tay trái cường ép nâng đầu gối bên trái của cô lên để cô triệt để chơi vui khó gãy. Cứ thế hắn chậm rãi thông thả từ phía sau ra ra vào vào.

"Ah..A...hư..urm..."

Côn thịt rút ra rồi đẩy nhanh tốc độ dần đâm sâu vào hoa huyết, ma sát kịch liệt. Hoa huyết mỗi khi bị nhồi vào đều co rút mút chặt lấy, khiến Hoa Vân Tích cảm nhận rõ gân xanh nổi lên. Hoa huyết bị động vừa khép lại thì ngay lập tức sau đó liền bị mở rộng ra hết cỡ, mật dịch theo đó chạy dọc xuống. Nếu ai đi qua ngẩng lên sẽ chỉ nhìn thấy một cô gái bị nắm tay chống lên lan can, một chân bị giơ lên cao, chàng trai quần áo chỉ hơi xộc xệch, cả hai đang đưa trước sau. Phần gần bó của hai người đã bị phía trước vấy rữa xuống che đi. Lật váy lên mới thấy được côn thịt thô to không lồ đang ra sức chôn toàn bộ vào cửa hoa huyết chật hẹp, mỗi lần đâm vào thì cửa động tham lam ngâm lấy. Cô gái quần lót rơi xuống tận mắt cá chân, hai má ửng đỏ, yêu kiều rên rĩ, chàng trai trầm thấp thờ dốc cúi đầu hôn lên cổ cô gái. Tuy nhiên, chỉ nhìn như vậy cũng đủ để hiểu họ đang làm gì. Hình ảnh nửa kín nửa hở đó vô cùng dâm mỹ, khiến người ta càng thêm nhiều liên tưởng.

Chịu đến tình cảnh này, Hoa Vân Tích muốn hét lên cũng không thể, đã thế xấu hổ hơn, nơi đó dần dần ẩm ướt như đón hùa theo Vu Dịch. Không nhận được cảm giác uất ức, cô gục đầu, nước mắt từng giọt chảy từ khóe mi nhỏ lên mu bàn tay hắn. Bị coi như đồ chơi tình dục, thích thì đè ra, sống đến giờ đây là lần đầu cô cảm thấy nhục nhã thế.

Vu Dịch nhận thấy có gì đó ẩm ướt trên mu bàn tay, hắn buông chân cô xuống và buông luôn cả cổ tay, kéo mặt cô xoay lại. Hai mắt cô đã đỏ hoe.

"Em khóc cái gì?"

"Kệ tôi. Khóc vì cái gì anh quan tâm quái đầu mà hỏi." Nói xong, Hoa Văn Tích dụi nước mắt cúi người về phía trước chống tay lên lan can, nhếch cao mõng rồi vén váy lên cao. Khịt khịt mũi, động tác ngoan ngoãn cam chịu. "Con mẹ nó, đến mùa động dục. Làm thì làm nhanh rồi rút. Bà đây không muốn nhìn mặt loại tráo trơ như anh."

Làn da trắng mịn, đường cong yếu điệu của cô được ánh sáng mờ nhạt trên bầu trời chiếu vào. Hai mõng căng tròn, côn thịt của hân chôn sâu mất hút ở khe rãnh giữa hai mõng. Tóc buông lác xuống hai bên vai, bộ váy ngủ trắng mỏng manh, trước mắt hân lúc này giống như một thiên thần mềm mại thanh khiết nhưng bị sa đọa xuống trần, thành yêu tinh quyến rũ người khác. Hai cảm giác mâu thuẫn đó, khiến cô trở nên yêu kiều động lòng người, làm hân nảy sinh cảm giác muốn tô màu nhục dục của mình lên sắc trắng đó. Dáng vẻ cam chịu này quả thực kích thích Vu Dịch, có điều, hân không nỡ. Vật nóng bành trướng bị bao quanh bởi vách tường ấm mềm mại như tơ lụa, quả thực khiến hân muốn điên cuồng chôn sâu vào chiếm giữ toàn bộ cơ thể cô, cơ mà nếu còn làm tiếp thì hân đúng là không phải người.

"Sao? Không làm thì mau rút!"

Vu Dịch tự dưng muốn cười, nhìn Hoa Văn Tích vừa nhếch cao mõng mặc hân bài bố, lại một bộ cứng rắn lắm lắm mắng chửi hân, chỉ biết dùng đáng yêu để hình dung.

"Thế này, tôi cho em một cơ hội, em nói ra cái tương lai mà em biết về tôi, tôi sẽ tha cho em lần này." Vu Dịch giữ nguyên tư thế cá nước thân mật đó, không hề rút ra, nhin ham muốn ma sát lại mà gắng hỏi cô.

Hoa Văn Tích nghĩ nghĩ, có lẽ đến giờ này hân cũng tiếp xúc một thời gian với Hoa Văn Nhã rồi, chi bằng nói thẳng cho cảnh tỉnh hân, tránh đêm dài lắm mộng.

"Hoa Văn Nhã."

"Hả?"

"Tôi nói anh sẽ yêu Hoa Văn Nhã. Thậm chí yêu đến mức khi biết nàng có quan hệ với người khác, tự nguyện chia sẻ nàng với những người đàn ông kia, không thèm lưỡng lự nhiều."

"Em đang kể chuyện hài đêm khuya sao?" Vu Dịch mĩa mai.

"Tôi nói thật, anh cứ chờ thì biết. Lúc đấy anh sẽ nghĩ, yêu là phải biết chia sẻ, một âm trà có thể rót cho nhiều chén. Tôi nói không sai đâu!" Chân lý này của tác giả cô thuộc lòng rồi, bởi vì sùng nên các nam chính đều tự nguyện.

"Tôi yêu nàng ta ở điểm nào? Em nói xem?"

"Thì...thì..." Hoa Văn Tích không biết nên nói thế nào.

"Em có quyền nghĩ tôi đang mĩa mai, thực sự đúng là tôi đang mĩa mai, em tiên tri giỏi thật đấy. Tôi không biết em nói thật hay giả. Nhưng nói em nghe, không một người đàn ông nào tự nguyện chia sẻ người phụ nữ mình yêu. Trừ khi anh ta thuộc một trong hai loại. Loại một, căn cơ thể không cần tâm. Loại hai, đã đến giới hạn, yêu điên cuồng nhưng không cách nào độc chiếm được."

"Vậy thì anh thuộc loại hai còn gì!" Cô bĩu môi. Hân còn cố cãi làm chi!

"Loại thứ hai cần thử thách rất lớn về thời gian. Thời gian để thử thách sự tồn tại của cảm giác yêu, thời gian để chịu đủ những đau đớn giằng xé khát vọng. Đó là cái mà tôi gọi là 'đã đến giới hạn', không cần gì nữa, chỉ cần bên cạnh người mình yêu. Nếu như em nói, vậy thì tôi trong lời nói của em đó là thuộc loại một. Loại hai rất khó tìm thấy, và tôi không bao giờ là loại thứ hai. Có điều, tương lai tôi không biết, nhưng em làm tôi thích em một chút rồi đó."

"Hừ, nói nhảm, anh định thích tất cả các cô gái lên giường với anh sao!"

Vu Dịch rút côn thịt chậm chậm ra từ khe hẹp, nghe thấy cả tiếng nước nhèm nhẹp, nơi đó đã ẩm ướt từ bao giờ. Hoa Văn Tích xấu hổ, rút cổ lại.

Vu Dịch chỉnh quần áo lại, quay bước đi, đi vài bước, nhận thấy có gì không đúng bèn xoay người lại. Thấy Hoa Văn Tích vẫn giữ nguyên tư thế ấy, bèn trên chọc:

"Em như vậy là cầu tôi tiếp tục cắm vào nơi đó của em?"

"Tôi...bị chuột rút rồi." Hoa Văn Tích nói lí nhí trong họng, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi hột. Vừa rồi chân đang giơ lên cao đột ngột bị thả xuống thành ra vị trí đặt chân kỳ quặc, cứ thế đứng một lúc lâu, lại đột ngột chuyển chân để đứng lên xoay người lại, thành ra bị chuột rút.

"Sao?"

"Tôi bị chuột rút. Cổ chân trái." Hễ dịch lại đau, xấu hổ, nhưng vẫn phải lớn tiếng hơn. Tư thế này của cô rất quái dị.

Vu Dịch suýt cười sặc, hân lắc đầu lại gần Hoa Văn Tích, kéo váy buông xuống che đi bờ mông. Sau đó hân ngồi xuống nắm lấy cổ chân cô. Hoa Văn Tích đau hét lên một tiếng, hai mắt rưng rưng ứa khuất nhìn hân.

Vu Dịch ôm cả người Hoa Vân Tích, bế lên, đặt cô lên giường. Vừa định kéo quần lót của cô lên thì thấy dưới váy cô một mảnh ướt đẫm. Vu Dịch tựa tiểu phi tiểu nhĩn cô.

"Có vẻ như em cũng dục hỏa không kém."

Hoa Vân Tích xấu hổ không biết tìm đâu lỗ chui, lấy gối đắp mặt lại.

"Biến nhanh đi, để tôi tự túc."

"Cả người em rất nóng" Trầm giọng khàn khàn nói, Vu Dịch vuốt dọc bắp chân Hoa Vân Tích, mắt vẫn nhìn vào giữa hai chân cô "Nhìn không tốt, tôi còn có thể về tắm nước lạnh, còn em thì e rằng phải chịu dục hỏa suốt đêm rồi. Hay để tôi giúp em hạ hỏa."

"Giúp?" Hoa Vân Tích giật nảy "Cút mau!!!"

"Yên tâm, thanh lý nhẹ nhàng thôi."

Và thanh lý nhẹ nhàng của hắn là ----

Vu Dịch nắm bắp đùi của cô mở rộng ra áp gối cô lên tận gần vai, để nơi tư mật nở rộ ra trước mắt hắn. Khẽ nuốt nước bọt, hắn đầu xuống giữa hai chân Hoa Vân Tích.

"Anh, tên khốn, ai bảo anh liếm chỗ đó!! Đi ra!" Hoa Vân Tích nghiêng trái nghiêng phải.

Vu Dịch không thèm để tâm cái miệng trên, tận tình chăm sóc cái miệng dưới của Hoa Vân Tích.

Lưỡi hắn nâng lên hạ xuống ở ngoài cửa mật huyết, chạm lên đến hoa hạch nhỏ liền ấn lưỡi vào đó.

"Ah!" Hoa Vân Tích cả người mất hết sức, chỉ có thể che mặt lại xấu hổ thờ gáp.

Vu Dịch không buông tha cho hoa hạch nhỏ nhô lên, hắn lượn lưỡi vòng quanh vân vè treu đùa, mang đến cho cô từng trận tê dại. Chơi đùa chán, hắn luồn chiếc lưỡi nóng ấm vào sâu trong khe hẹp, há miệng ngậm cả hoa huyết của cô vào, hấp lấy hết từng giọt mật dịch trào ra. Khóe môi của hắn ướt đẫm, một tia trắng li ti trong suốt từ bên miệng hắn chảy xuống cằm, rồi nhỏ lên váy trắng.

"Hừ...um..."

Trong phòng vang lên những âm thanh hút nước, tiếng lười ra vào lách phách nhè nhẹ. Vu Dịch mỗi lần rút lưỡi ra muốn đâm tận sâu thì đều mở miệng ngậm cả hoa huyết như muốn nuốt cả vào. Động tác giống như hôn môi. Mật dịch trong suốt đã nhấp nháy cả cằm hắn, mỗi lần trào ra đều bị hắn ngậm vào miệng. Hoa Vân Tích không chịu nổi, cô nắm lấy ga giường, thật người lại tránh đi cái khoái cảm khiến cô muốn phát điên kia nhưng môi hắn lại đuổi theo không ngừng cho đến khi cô không thể lùi thêm được.

Hoa Vân Tích đạt cao trào, phun ra đầy trong miệng Vu Dịch, cô mềm nhũn bất lực thờ gáp. Lưỡi hắn vẫn đảo quanh hút nốt phần mật dịch trào ra, kích thích vách tường co rút lại. Hút xong, hắn mới từ từ rút lưỡi ra. Lưỡi của hắn nhầy nhụa mật dịch, hắn rút lưỡi ra kéo theo sợi tơ dịch óng ánh trong suốt từ hoa huyết, đứt ra nhỏ xuống khóe môi.

Vu Dịch vào phòng tắm bên trong dội qua nước lạnh, chỉnh tề li quần áo rồi lấy một chiếc khăn giữ nước ấm mang ra ngoài toan lau cho Hoa Vân Tích. Chân cô lúc này đã có thể cử động, cô trùm chăn kín đầu vừa thò tay ra.

"Đưa tôi tự làm!"

Vu Dịch nhìn người phụ nữ trước mắt quẩn cả người lại thành con sâu róm, lộ hai mắt tròn xoe tức giận nhìn hắ, tay đưa ra đúng thế xin tiền. Hắn nhếch miệng, để khăn lên tay cô.

"Lật mặt nhanh như lật giấy vậy, đúng là làm ơn mắc oán. Thôi tôi về, gặp lại sau."

"Hừ, tốt nhất đừng lòn vồn trước mặt tôi! Đây là lần cuối cùng chúng ta còn tiếp diễn cái mối quan hệ mùa động dục này!"

"Được thôi."

Đúng như cam đoan, tần suất xuất lòn vồn quanh Hoa Vân Tích của Vu Dịch cực kỳ thấp. Thực chất cô cũng biết hắn mấy ngày liền bận phá án. Cô cũng không bận tâm nhiều lắm vì còn mải lo kế hoạch phản mình. Mấy ngày liền, tiếp tục thể hiện những ưu điểm trước mặt Hà Nhạc, và thể hiện mình được Cao Lực Ngự sủng ái thế nào với xung quanh. Theo như yêu cầu của Cao Lực Ngự thì cô phải qua đêm ở chỗ hắn như vậy mới tạo sóng gió dư luận được.

Thực chất ban đầu cũng hơi ái ngại, nhưng cho đến ngày thứ 3 nằm ở sofa cứng thì đã hết ngại, một phần vì bị áp bức đời sống, phần còn lại xác định hắn chỉ yêu nữ chính và trước khi yêu nữ chính thì tuyệt đối không động dục lung tung.

Hoa Vân Tích ngắm nghĩ, không hổ là nam chính, luôn luôn là mối họa của nữ phụ. Nếu đã cho cô ngủ ở đây thì sao không thiết kế cái đệm để nằm mà bắt cô nằm sofa kia chứ?

Theo giải thích của Cao Lực Ngự thì Hấn - chủ, cô - nô. Không được để lộ bất cứ dấu vết nào rằng hai người ngủ riêng ra, nhưng nguyên tắc chủ nô vẫn phải giữ kẽ, cho nên cô nằm sofa thì cơ bản là mọi việc đều thuận lợi.

Thuận cái đầu hấn ấy. Nụ cười thiên sứ, tâm hồn ác quỷ, Hấn tàn độc bóc lột nhân dân lao động mọi lúc mọi nơi.

Nằm sofa này, chỉ cần nằm nghiêng là nhìn thẳng được ra giường cách đó không xa, làm cô ghen tị với hấn muốn chết.

Đến tuần thứ 2 phải sang phòng Cao Lực Ngự, nằm ngủ không yên ổn, cô muốn bùng cháy. Cô vùi hấn ứng trước tiên thưởng làm thêm ngoài giờ cho cô xài mạng lên máy tính, loại mạng tốc độ cao.

"Tiền thưởng?" Trong đôi mắt Hoa Vân Tích vọng lại bóng dáng Cao Lực Ngự mặt lạnh ngồi vắt chéo chân sang chảnh ăn bít tết uống rượu. Thậm chí đáp lại còn không thèm quay sang nhìn cô. Cô nghĩ, nếu nhân viên tập đoàn hấn mà nhìn thấy cái mặt trướng thối này thì hình tượng ôn nhu điển hình đồ rậm rậm rồi.

Ngược lại với hấn, Hoa Vân Tích bụng một bát đầy rau dưa và thịt kho tàu tự mình nấu ngồi nhai nhóp nhép. Không hiểu hôm nay trời không mây nên thiếu mưa thế nào mà Cao Lực Ngự muốn ăn trong phòng. Kêu bàn công việc, mà thực chất là kéo cô ra tính sổ ngồi bó gối tìm vết hết các lỗi sai nhỏ trong tác phong của cô tuần qua. Đúng là nghiệt súc! Cũng nhờ bị phê phán thậm tệ, cô mới tìm được lí do chính đáng đòi tiền thưởng trong đó.

"Tiền thưởng, không phải tiền công, tiền công trả sau. Giờ ngài nên trích máu một chút bồi dưỡng tinh thần cho nhân viên nỗ lực phấn đấu không ngừng như tôi chứ!

"Cô chắc là cô chỉ cần tiền đóng mạng internet?"

Hoa Vân Tích nghe vậy hai mắt sáng lên:

"Ngài muốn thưởng nhiều hơn sao?"

"Tất nhiên không." Cao Lực Ngự nhàn nhạt chắc nịch đáp lại.

"Xời." Hoa Vân Tích bĩu môi. Keo kiệt bủn xỉn thế còn hỏi thêm làm gì!

"Trả lời câu hỏi này xong tôi cho."

"Gi?" Hoa Vân Tích ở đây một thời gian, thói hư tật xấu gì của mình cũng bị phơi hết rồi, cũng bị Cao Lực Ngự đả kích quá nhiều. Một chút kính ngưỡng cũng không còn, lại thường xuyên đáp lại trống không với vẻ mặt đáng ăn đòn.

"Cô có nhận thấy rằng mình rất thiếu não không?"

Sầm ma?? Thiếu não? Cô sao?

Hoa Vân Tích nguy hiểm đầy mình, hùng dũng xúc thìa com to nhất cả vào mồm, nhai lấy nhai để rồi nuốt.

"Anh có nhận ra rằng mình đang nhờ vả dựa dẫm một người mà anh cho là thiếu não không?"

Khinh người quá đáng, cô mà thiếu não? Suốt tuần qua đũa thiếu não nào hi hục lo đủ mọi việc cho anh ta? Lo từ việc hỗ trợ đàm phán, lần lượt tới diễn tình giả của tình nhân, đến lo công việc vốn do thư ký trợ lý các loại phụ trách, rồi là sắp xếp lịch trình lo liệu giờ giấc đáng lẽ ra là của quản gia, cuối cùng là chức trách dọn dẹp giặt giũ nấu nướng của osin. Lát nữa ăn xong thôi còn một đồng việc phải hoàn thành vì tên tư bản dã man nào đã dồn cả hầu hết các công việc của Hà Nhạc sang cho Hoa Vân Tích cô.

Mọi việc đều hoàn thành như một cỗ máy hoàn hảo cùng lắm chỉ sút mẻ đôi chỗ cực nhỏ vì lỗi kỹ thuật, vậy mà kêu cô thiếu não sao?

"Thực ra ban đầu tôi nghĩ rằng vốn cô cũng giống như bao cô gái khác, tôi định xem xét nếu cô không thiếu não thì sẽ cho cô nghỉ trong thời gian ngắn. Nhưng cô quá thiếu não nên tôi mới quyết định sử dụng cô tiếp cho đến hết đất."

Ý gì? Ý hấn là, các cô gái khác đều không thiếu não chỉ có mình cô thiếu não nên hấn mới thuê cô tiếp? Trắng trợn hạ thấp!

Đến bây giờ Hoa Vân Tích thực sự...không tự ái nổi nữa. Cô cảm thấy tôn nghiêm của bản thân qua nhiều lần bị hấn sỉ nhục nó đã hạ xuống tầng thấp nhất rồi.

Nhấn nhin, quân tử trả thù 10 năm vẫn chưa muộn. Đây là Cao Lực Ngự, cấp bậc đại thần, giờ không chọc được.

"Ừm thực ra thì..."

Hoa Vân Tích ngẩng đầu lên, nghe ngữ điệu của hấn làm lòng cô bập bênh khát khao được khen một câu.

"...Thực ra cô cứ tiếp tục thiếu nảo như vậy cũng tốt." Nụ cười dịu dàng tỏa sáng cả căn phòng.

Tiếng thìa lạch cạch rơi xuống đất, ai đó bị áp bức cuối cùng cũng thực sự...muốn bùng cháy. Nhưng cách cháy duy nhất chỉ có thể là uất ức chạy về phòng mình quăng bát lại đó cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trầm Luân

Vốn dĩ Cao Lực Ngự nghĩ rằng, quyết định của bản thân thân có lẽ đã đem lại rắc rối cho bản thân. Trước khi thực hiện kế hoạch này, hấn vốn có yêu cầu trợ lý ở tại nước C đi điều tra gửi cho hấn những thông tin cơ bản về Hoa Vân Tích từ trước tới nay. Một người tiếng xấu đồn xa và ham hư vinh như vậy, để ở bên cạnh chẳng khác nào một mớ ràng buộc. Điều duy nhất mà hấn quyết định để Hoa Vân Tích thực hiện kế hoạch này cũng là vì sự thay đổi đột ngột của cô trong thời gian gần đây theo như bản điều tra có ghi lại.

Tuy vậy, bản tính vô có thì rất khó thay đổi, kế hoạch này chỉ mang tính ứng phó tạm thời cho nên Cao Lực Ngự e ngại phiền toái. Trước kia không ít lần phụ nữ đi cùng hấn tham gia các buổi tiệc xã giao rồi sau đó đeo bám hấn như một con thiêu thân lao vào lửa. Chứ chưa nói đến lần này diễn yêu yêu đương đương công khai như vậy.

Có điều, sự quan sát kỹ lưỡng và nhạy bén của Hoa Vân Tích mang lại cho hấn không ít bất ngờ.

Nếu nói ân tượng về Hoa Vân Tích thế nào, thì hấn chỉ có thể nói cô thuộc giống lừa ưa nặng phải có cái gì thúc phía sau mới rề rà bước lên được. Tuy nhiên, cô đã nghiêm túc với việc gì thì lại đòi hỏi rất cao ở nó.

Bắt đầu từ việc giả làm tình nhân. Có đôi lúc Cao Lực Ngự tự hỏi bản thân có phải đang huyền hoặc chính mình? Khi mà nhìn vào trong mắt Hoa Vân Tích, dù biết cô đang trong trạng thái diễn, thì thỉnh thoảng hấn vẫn nghĩ rằng cô yêu hấn. Đôi mắt có si mê điên cuồng, giống như cả thế giới này chỉ có hấn quan trọng nhất. Đến bản thân hấn còn lằm tằm, thì ngoài kia, không biết có bao nhiêu người đang tự phản vãn về Hoa Vân Tích.

Nhưng, trong chốn mới biết chốn có dạn. Bỏ lớp mặt nạ đàn độn si mê bám lấy kia, Hoa Vân Tích lại về nguyên hình. Lần đầu tiên vào phòng Cao Lực Ngự, cô đã hỏi thẳng:

"Tôi có được phép trải chân xuống đất nằm không? Được cười to không?"

Cao Lực Ngự nhìn bộ dạng kia, không ngần ngại nói "Không!"

Nhưng Hoa Vân Tích cũng không ngần ngại đáp lại: "Không cũng thế, tôi hỏi cho có thôi."

Rồi sau đó, Hoa Vân Tích vừa làm nhiệm vụ người phiên dịch và diễn tình nhân. Tối lại nhàn nhã nằm phòng chất lượng cao hơn của Cao Lực Ngự ăn quả vật và mở ti vi xem hoạt hình. Thực ra cô vác cả hành lý sang bên hấn, ghé tòm là hành lý rất to nhưng chỉ có vài bộ quần áo đựng trong túi ni lông, còn lại là quả vật và vỏ của chúng hồ độn trong đó.

Hoa Vân Tích cười xuề xòa bảo làm thế để giữ hình tượng. Cao Lực Ngự đứng nhìn cô hồi lâu, chắc chắn vài tiếng rồi tuyên bố: nhằm giữ hình tượng, từ giờ trở đi nằm trên sofa. Không được đắp chăn, nằm ngủ dưới đất trừ nửa lương.

Sau đó thì hấn chuyển một số công việc của Hà Nhạc sang cho cô. Cũng vì thế hấn mới phát hiện, cô dường như là một trợ thủ khá đắc lực. Công việc cũng bởi vậy mà dòn nhiều thêm, biến cô gần như trở thành thư ký riêng của hấn.

Cao Lực Ngự nhận thấy chèn ép Hoa Vân Tích vô cùng thú vị. Hấn sai cô đủ thứ việc. Nhìn cô vừa cấm cúi làm vừa âm thầm rửa hấn cũng là một thú vui tao nhã. Tất nhiên hấn vẫn có chừng có mực.

Gần hết nửa tháng ở nhà Stojanovic. Tưởng chừng như mãi không đến bước tiếp theo của kế hoạch, rốt cuộc thì đã đến lúc, Hoa Vân Tích chuyển từ một vai diễn tình nhân toàn tài sang kẻ bất chước ngu ngốc sau khi bê bọn cô đã thu thập đủ nội tình nhà Stojanovic. Phản ứng của mọi người thú vị hơn Hoa Vân Tích vẫn nghĩ. Sau bữa tối, cô chạy thẳng đến phòng Cao Lực Ngự, không thêm gõ cửa mà tông cửa vào tính kẻ hấn nghe những tin tức mấy ngày nay cô thăm dò được kể từ khi chính thức chuyển vai trò.

Vừa vào thấy phòng trống không, cô không thấy bóng dáng hấn đâu. Đáo đác nhìn xung quanh, rồi cô cúi xuống gầm giường nhìn. Một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau:

"Cô làm gì?"

Cao Lực Ngự vừa tắm xong, tóc còn ướt nước, thân trần chỉ quấn chiếc khăn tắm. Hoa Vân Tích lập tức bị hấp dẫn bởi cơ bụng của hấn.

"Tìm anh."

Tim hần...dưới gầm giường?

"Có chuyện gì?" Cao Lực Ngự cầm khăn ngồi ngả người trên sofa lau tóc.

Hoa Vân Tích vẫn ngửa tay muốn thò vào sờ khối cơ bụng múi nào múi nấy rõ ràng kia, nhưng nghĩ đến đó là cơ bụng của đại thần Cao Lực Ngự, đành nuốt đắng nhin lại.

"Anh...anh mặc đồ vào đi đã, như vậy không tiện nói chuyện."

"Có gì không tiện?"

"Anh...chúng ta không cùng không khí, rất khó tìm được tiếng nói chung." Máu mũi ơi, mày đừng có chảy ra!

"Vậy cô có thể chỉ quán một cái khăn tắm bên hông như tôi, như vậy chúng ta có tiếng nói chung rồi."

Hoa Vân Tích đỏ mặt, đứng dậy chạy vào tủ Cao Lực Ngự bôi quần áo rồi ném cả lên vai hần, kéo hần lên đẩy vào nhà tắm.

"Thay đi đồ thần kinh!"

"Haha."

Hần cũng rất phối hợp, tùy cô đẩy, trừ việc cười đều.

3 phút sau ----

"Được rồi, giờ nói được chưa?"

Hoa Vân Tích uống một ngụm nước coca thật lớn, ga sộc thẳng lên tận mũi, tinh thần cũng hưng phấn hơn. Cô kể một lượt về hết những gì mà cô thăm dò bữa nay cho hần. Kể đến lời tám chuyện của những người hầu, cô bắt chước bộ dáng nói chuyện của từng người.

"Nghe đồn tôi bị anh cho thất sủng và nghe đồn tôi ngu ngốc si mê anh, nhưng anh chỉ hứng thú nhất thời thôi." Hoa Vân Tích kể hết các trọng điểm của vấn đề, cuối cùng quay lại kể chuyện bên lề "Haha, chắc ngày trước tôi tỏ ra là một cô tình nhân kiều ngạo vì chim sẽ bay lên làm phượng hoàng quá, cho nên có vẻ tôi bị công kích rất nhiều, lần đầu trực tiếp làm chuyện xấu rồi bị chửi rửa như vậy luôn. Kể ra cũng thú vị, phụ nữ mà ghen tị lên thật đáng sợ, anh nên cẩn thận đó! Sau này tôi chọn người mình yêu nhất định sẽ không bao giờ dám chọn mẫu hình lý tưởng của các cô gái."

Cao Lực Ngự vốn đang kiểm mồm lắng nghe nãy giờ, thấy Hoa Vân Tích nói vậy, đột nhiên mở miệng vàng chen lời:

"Đàn ông mà ghen tị cũng rất đáng sợ."

Về mặt nghiêm túc không hề có một ý bông cợt, ánh mắt hần sâu không thấy đáy, vọng bóng đáng cô. Hoa Vân Tích tim đập chệch nhịp, cô uống coca ổn định lại tinh thần.

"Thực ra thì chủ đề này của chúng ta không liên quan cho lắm, quay lại chủ đề cũ. Anh tính sao với Hà Nhạc?"

Từ khi cô biểu hiện lúng túng vụng về thì là lúc phong thái của Hà Nhạc được tôn lên. Mặc dù cùng là cách hành xử của mình, nhưng Hoa Vân Tích không thể không thừa nhận, thực hiện nó trên người Hà Nhạc có một loại sức quyến rũ khác. Đơn giản, năng đẹp hơn, quyến rũ và thành thực hơn. Càng nghĩ cô lại càng thấy tôn thương con tim.

Hà Nhạc dường như trở nên có địa vị và đầy nguy hiểm trong con mắt của nhà Stojanovic, và hôm nay nàng ta đã chính thức bắt tay với con trai trưởng nhà này.

"Anh có phúc nha, có mỹ nữ Hà Nhạc nguyện đắm đầu vào nguy hiểm để giành tình yêu của anh đó ~ Anh nên dịu dàng với người ta một chút ~"

Cao Lực Ngự bày bộ dáng không thèm quan tâm lời chọc ghẹo của Hoa Vân Tích, cầm một xấp tài liệu ném vào lòng cô.

"Đây mới chỉ, là bước khởi đầu, việc còn lại tôi sẽ lo liệu. Sáng sớm mai ở đây có lộn xộn, đêm nay chúng ta phải chuyển ra khỏi nhà Stojanovic, đi đến thành phố lớn khác. Tôi đã báo với chủ nhà có công sự đi vội, cô cũng nên thể hiện sự bận rộn của mình một chút. Lo gấp đồng công việc này, đây là nhiệm vụ mới."

Hoa Vân Tích ôm đồm đồng công việc, vừa làm vừa rung rung đáng thương nhìn Cao Lực Ngự, nhưng hần vẫn không để tâm đến. Hôm qua cô đã thức đêm để làm việc, hôm nay lại phải làm nữa, hần coi cô là trâu bò sao? Làm gì có người nào làm được như vậy?

Được rồi, đại thần trước mặt đây một ngày ngủ 4 tiếng, các tiếng còn lại gần như toàn trên bàn làm việc. Nhưng cô không quai vạt như hần! Cô muốn bùng cháy.

"Cao tổng." Hoa Vân Tích nằm ườn ra bàn xoa xoa cái lưng đau nhức.

"Hửm?" Cao Lực Ngự đáp lại, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào văn kiện trên bàn, tay không ngừng cầm bút viết một giấy nào.

"Anh cứng chiều thư ký của mình quá đấy, sao công việc lại đổ qua một trợ lý phiên dịch nhỏ bé như tôi, còn cô ấy thử được thông thả chơi, nghĩ cách câu rùa vàng?" Đây là lần thứ 2 cô ngụ ý cầu giảm lượng công việc. Cứ nghĩ đến việc Hà Nhạc khoe với cô công việc của nàng giảm gần hết, chứng tỏ tổng giám đốc rất sẵn lòng lắng nghe cô nghĩ lại ức hế. Ức chế ở chỗ, hấn chăm gái, mà lại dồn hết công việc cho người không thuộc phận sự như cô. Lần trước kêu than việc nhiều thế làm sao hết, hấn còn nói vào làm ở tập đoàn thì phải cống hiến hết sức mình, không thì xin nghỉ việc đi. Xin nghỉ cái đầu hấn! Hấn cho cô tiền trả bồi thường phá hợp đồng không mà nói nhẹ như vậy?

"Cô ám chỉ muốn tôi thăng chức cho cô?"

"Anh đúng là chuyên xuyên tạc ý trong lời nói người khác. Hư hư ~ Tôi nản lắm rồi, cứ như này sao sống nổi qua tháng ~ "

Hấn bơ không đáp.

"Đúng là tư bản bóc lột dân lao động. Nếu như lúc này đã hết 2 năm theo như yêu cầu của hợp đồng thì tôi đã phủ tất mà bỏ đi rồi."

"Không có nếu đâu." Cao Lực Ngự thẳng thừng. "Kể cả hết 2 năm rồi, cô cũng đừng mơ."

Hoa Vân Tích bĩu môi, chặc chặc vài tiếng.

"Hai năm sau tôi thích đi hay ở mà chẳng được! Lúc đấy anh dám chèn ép thân xác khốn khổ này của tôi, tôi sẽ bỏ tất, cao chạy xa bay. Anh làm gì được cơ chứ!"

Lúc này, Cao Lực Ngự mới ngừng bút lại, ngẩng đầu lên. Hấn mị mắt đầy nguy hiểm.

"Nếu như cô dám có ý định muốn trốn chạy khỏi tôi, tôi sẽ xích tay chân cô lại, nhốt trong lồng sắt cho đến khi cô chịu tự nguyện ở lại bên tôi. . .vĩnh viễn."

Về mặt hấn rất âm trầm, Hoa Vân Tích cảm thấy cứ như thể hấn sẽ làm thế thật vậy. Nhưng câu nói này cực kỳ có vấn đề, nhưng cô không biết vấn đề nằm ở đâu, không biết hấn học câu này của tên biến thái nào mà nghe ghê ghê răng. À mà không hấn vốn biến thái.

"H...h..a..ha, giờ tôi mới biết thì ra anh cũng biết đùa như vậy...." Cô gãi gãi đầu, cười gượng.

"Cô thấy tôi giống đang đùa lắm sao?" Nhìn vào mắt Cao Lực Ngự, không giống.

Một câu khiến cả người Hoa Vân Tích ớn lạnh. Khuôn mặt già nua của cô nhăn nhoe thoi thóp lại.

Chẳng lẽ hấn thuộc loại tư bản bắt người làm công cho mình cắt máu ăn thề nguyện trung thành đòi đòi cống hiến sao?

Trong đầu cô tưởng tượng ra hình ảnh những bộ xương khô của các nhân viên đã từng bị hấn nhốt xích lại, da gà rột rột nổi lên.

Lắc lắc đầu trầm nghĩ -- chắc hấn đùa thôi. Tên Cao Lực Ngự này lúc nào nói thật lúc nào nói đùa ai mà biết. Hoa Vân Tích ngẫm ra cũng bình tĩnh hơn, tiếp tục làm việc, dù sao thì cô vẫn lép vế dưới dâm uy của hấn.

Ngưng tay làm việc một chút, Cao Lực Ngự ngã lưng vào sau ghế, đưa mắt tìm bóng dáng Hoa Vân Tích. Chợt thấy cô tay cầm bút gục đầu say ngủ ngon lành trên bàn, phía trước còn một đồng công việc chưa hoàn thành. Khóe mắt cô có quảng thâm nhân nhật, cô đã mệt mỏi mấy ngày liền rồi.

Cao Lực Ngự nhay nhay thái dương, cảm điện thoại trên bàn gọi cho trợ lý.

"Trợ lý Hạ, chuyển đi thế nào rồi?"

"Thưa, tôi đang ở trên máy bay, khoảng 30 phút nữa tôi mới đến nơi được."

"Được rồi, tôi chờ một chút. lát nữa anh đến, lặng lẽ theo tín hiệu GPS tìm phòng tôi ở. Cứ mở cửa đi vào gọi tôi giấy, nhớ chỉ đánh thức tôi khẽ thôi."

"Vâng, tôi biết rồi." Đầu dây bên kia cảm thấy có đầu đó khó hiểu, nhưng không thắc mắc gì.

Cao Lực Ngự cúp máy, tiến tới ngồi xuống sofa đối diện Hoa Vân Tích. Hấn chống tay lên bàn lấy điểm tựa tỳ đầu im lặng nhìn dung nhan lúc ngủ của cô. Khoảng cách gần hấn nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ, bên mũi thoảng thoảng mùi hương nhân nhật của cô. Lông mi đen dài rũ xuống, môi khép hờ hờ, khuôn mặt ngoan ngoãn yên lặng này trái ngược với dáng vẻ ban ngày. Hấn nhẹ nhàng tháo dây buộc tóc của cô, luồn tay vào từng sợi tóc mềm mượt của cô.

"Hoa Vân Tích, đến phòng đàn ông mà em thoải mái tự nhiên ngủ không chút phòng bị như vậy, em nghĩ rằng tôi sẽ không làm gì em sao? Thật là...." Hấn không biết rằng cô coi thường sức hấp dẫn của bản thân hay nghĩ rằng hấn chính nhân quân tử nữa.

Cao Lực Ngự nhẹ nhàng bế Hoa Vân Tích lên, để cô dựa đầu vào ngực hắn, cô thoáng động đậy khỏe mỗi một chút rồi lập tức yên vị nằm ngủ trong lòng hắn. Bỗng dưng, một hình ảnh xẹt qua tâm trí hắn. Có một khung cửa sổ trong căn phòng này, nó ở cạnh giường hắn, đứng từ đó nhìn sang trái sẽ thấy được ban công phòng cô. Hắn không quên được dáng vẻ của cô vào đêm đó, vọng vào đáy mắt hắn qua khung cửa sổ ấy. Cô ngoan ngoãn chống tay lên lan can, mông nhếch cao lên, váy vén lên đến tận hông. Vẻ mặt ủy khuất, nhưng mặc cho Vu Dịch từ phía sau tiến vào chiếm giữ lấy cô.

Thời gian trôi qua cũng khá lâu, hình ảnh đó vẫn còn, chỉ có tâm lý đối mặt của hắn là thay đổi. Thậm chí nghĩ đến những ghi chép lại về cô và những nam nhân khác trong thời gian qua hắn cũng không biết dùng tâm lý gì để đối mặt với việc mà ngay từ đầu hắn đã biết. Đó là cảm giác khó chịu, điên cuồng mỗi khi nghĩ đến.

Vu Dịch, Vân Thiên, Lâm Hạo Lăng --- Hoa Vân Tích, em cũng có bản sự đấy.

"Em vẫn luôn dùng bộ dáng vô tội này để quyến rũ đàn ông sao?" Hắn cúi xuống, hôn một nụ hôn lên đôi môi đang dụ dỗ kia. Cô thật xấu xa, luôn ở bên cạnh làm ảnh hưởng đến sự tỉnh lặng của hắn, vậy mà lại có suy nghĩ muốn bỏ đi. "Tôi đang dần trầm luân vì em, cho nên hoặc là em cố gắng ngăn điều này lại, để tôi đừng trầm luân vì em nữa. Hoặc là --- hãy cố gắng đừng câu tam đáp tứ như vậy, nếu để tôi nổi điên, em không gánh chịu được hậu quả đâu."

Đặt Hoa Vân Tích lên giường, Cao Lực Ngự nằm xuống cạnh cô, với tay ôm cô vào lòng. Cô không một chút phản kháng, yên lặng dựa vào lòng hắn.

Sớm hơn lời hẹn, 20 phút sau trợ lý Hạ Tường đã đến tới nơi. Hắn nhìn tổng giám đốc vốn lạnh tình lại ôm một cô gái ngủ ngon lành, thực sự lấy làm ngạc nhiên. Đây là lần đầu hắn thấy ngay trong phòng của tổng giám đốc có phụ nữ, chứ chưa nói đến họ còn ôm nhau ngủ như vậy. Nếu chuyện này mà đồn ra ngoài chắc sẽ tạo sóng gió lớn của tập đoàn bát quái trên dưới Cao thị, hắn là một trong những trùm buôn chuyện ở đó - thuộc nhóm đàn ông độc thân vì hay tòm tem lăm lăm với mấy tin via hè - nói thẳng ra là bị ế nên suốt ngày nói chuyện với một đám nam nữ cũng ế như mình, hắn thực sự rất muốn tung tin này ra. Nhưng lại ngẫm đến hậu quả, đành ráng nhịn xuống.

Hạ Tường thu lại gọn ghẽ các tài liệu bữa bọn trên hai bàn lại rồi mới đi đánh thức Cao Lực Ngự. Nhưng vừa mới động tay sắp xếp thì Cao tổng vì đại của hắn đã tỉnh. Thậm chí còn ẵm cô gái kia lên tiến về phía hắn lúc nào không hay. Hắn giật nảy muốn bản tìm ra ngoài.

"Xong xuôi cả rồi?"

"Vâng."

"Vây đi thôi."

Chuyến xe lặng lẽ đi trong đêm đến biệt thự riêng của Cao Lực Ngự, mới mua cách đây vài ngày. Hắn mua một căn biệt thự ở vùng trung tâm thành phố sa hoa bậc nhất đất nước này, hắn còn ghé qua đây thường xuyên. Hắn không thích ồn ào, nên khu này vốn là khu vực ít xe cộ qua lại.

Xe dừng lại trước cổng biệt thự, Cao Lực Ngự lấy chiếc áo khoác đắp lên người Hoa Vân Tích rồi bế cô vào trong.

Mặt trời lên đỉnh đầu Hoa Vân Tích mới tỉnh dậy, lại lần thứ hai mở mắt ra thấy mình ở trong một căn phòng xa lạ. Nếu không phải vẫn nguyên bộ quần áo ngủ hôm qua cô mặc thì có khi cô lại tưởng mình xuyên qua rồi.

"Tỉnh rồi sao? Ăn sáng đi."

Hoa Vân Tích men theo cầu thang đi xuống đi sảnh tìm nước uống thì thấy Cao Lực Ngự đang ngồi trên sofa đọc báo, hắn mặc đồ vận động trông có vẻ giống một anh hàng xóm đẹp trai kế bên nhà hơn là một người đứng đầu một tập đoàn quy mô lớn. Cô đi đến bình nước lọc, rót cốc đầy tu ừng ực một hơi, đặt xuống rồi mới nói ra thắc mắc của mình:

"Đây là đâu?"

"Nhà tôi."

Hoa Vân Tích miệng thành chữ O, vừa mới chớp mắt ngủ đã bay về thẳng nước C rồi sao?

"Chưa về đến nước C đâu." Như biết đến suy nghĩ của cô, Cao Lực Ngự bổ sung thêm.

"Sao tôi lại ở đây? Tôi gọi cô không dậy, nên tôi cho cô vào bao để xe tải chở đến đây."

Mặc kệ hắn nói treu tức, mặc kệ luôn vấn đề vì sao lại tới được đây, Hoa Vân Tích hỏi tiếp:

"Còn Hà Nhạ tiểu thư?"

"Ở nhà Stojanovic. Cho cô ta ở đấy vĩnh viễn luôn." Cao Lực Ngự cười lạnh "Chắc lúc này ở đó đang rất náo loạn."

"Bỏ một mỹ nữ như hoa như ngọc vậy ở lại, anh có thể phũ hơn được nữa không?"

"Cô muốn tôi phũ luôn với cô?"

"Hehe, đương nhiên không, tôi ăn sáng đây."

Hoa Vân Tích biết điều bò lên phần đồ ăn đặt trên bàn. Một chiếc bánh kẹp cỡ lớn và một ly sữa đậu nành còn hơi nóng. Cô cầm bánh gặm một miếng lớn, vừa nhai vừa hỏi:

"Ngon vậy, mua ở đâu đây?"

"Tôi làm."

Cô tròn mắt nhìn hần như nhìn quái vật, rồi lại nhìn xuống cái bánh. Có cần làm người khác tủi thân như vậy không? Nếu sau này hần phá sản chắc cũng chẳng sợ lang bạt đầu đường.

Hoa Vân Tích ăn hết nguyên cái bánh lớn, rồi uống no nê cốc sữa, ngả lưng ra ghế không chút hình tượng nào mà ợ một tiếng.

"Ăn xong chưa?"

"Xong rồi."

"Cô muốn đi chơi ở đâu?"

Cô ngoáy ngoáy tay, hình như nghe nhầm cái gì thì phải.

"Cô không nghe nhầm, tôi hỏi cô muốn đi chơi ở đâu. Tôi định cho cô nghỉ ngơi 1 ngày, nhưng có vẻ cô không muốn, vậy thì thôi..."

"Có có có!!!" Hoa Vân Tích bật phát dậy chạy sang ngồi cạnh Cao Lực Ngự, hai mắt chớp chớp ánh sao "Cao tổng, ngài phát tiền thưởng sao?"

"Tôi hỏi cô muốn đi đâu chơi, tôi đi cùng cô, chứ không phải là phát tiền thưởng." Cao Lực Ngự thản nhiên đọc báo đồng thời

Phát ngôn một câu mang tính ném bom hội nghị.

"Ể!!???"

"Không muốn? Vậy thì không đi đâu cả, không nghỉ ngơi nữa."

"Có có có!!! Đương nhiên là muốn, nhưng mà đi đâu làm gì do tôi quyết định?"

"Ừ."

"Ye!! Cao tổng anh minh, tôi có rất nhiều nơi muốn đi, nhưng trước tiên đi đến vườn bách thú trước. Nghe nói ở đất nước này có rất nhiều giống động vật quý hiếm kỳ lạ, tôi chưa có cơ hội xem bao giờ."

Cao Lực Ngự gấp báo lại, quay sang nheo mày nhìn Hoa Vân Tích, vẻ mặt đứng đắn đưa ra phán đoán:

"Cô muốn đến gặp đồng loại để nhận nguồn gốc." Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

Nghe hần nói vậy, cô tụt mất đi một nửa trạng thái hưng phấn. Hần không châm chọc cô thì cảm thấy khó chịu sao?

Hoa Vân Tích về phòng đổi quần áo ngủ rồi lon ta lon ton chạy theo đuôi Cao Lực Ngự ra ngoài cổng, quyết tâm của cô hôm nay là nhất định phải bùng cháy, đốt tiền của hần!

Nhưng vừa ra đến cổng, cả hai đã bị chặn lại, người chặn không ai khác chính là Vu Dịch. Trông hần có vẻ mệt mỏi, nhưng trên môi vẫn giữ nụ cười tiêu chuẩn.

"Tôi đến đây muốn ở nhờ."

Hần đã điều tra ra được Cao Lực Ngự mua biệt thự ở đây, bí mật đặt camera và máy ghi âm siêu nhỏ vào đó. Đúng như dự đoán, tên khốn này muốn đưa Hoa Vân Tích vào tròng, còn rủ đi chơi.

Cao Lực Ngự im lặng vài giây, chậm rãi phun ra một câu: "Mơ tưởng."

Vu Dịch vẫn không hề nao núng, thoải mái tự tin mỉm cười, giơ lên một tập tài liệu: "Tôi nghĩ rằng lý do này đủ."

Cao Lực Ngự giờ tài liệu ra xem qua.

"Thế nào?"

Cao Lực Ngự trầm mặc.

"Vậy coi như đồng ý rồi. Mặc đẹp như vậy, đi dạo phố phải không, tôi đi cùng."

Hoa Vân Tích đứng bên cạnh nhìn hai người khó hiểu, bất chợt bị Vu Dịch ôm eo kéo bước đi. Mùi hương trên người hắn lập tức xộc vào mũi cô, làm da mặt cô hơi đỏ lên. Trải qua đêm đó, cô không biết làm cách nào để có thể đổi mặt với hắn, trong khi thái độ của hắn giống như đêm đó chỉ là ảo giác của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Dây Dưa Không Dứt

Rốt cuộc thì vốn dĩ dự tính ban đầu của Hoa Vân Tích là ngâm tiền thưởng của Cao Lực Ngự và lặn đi đâu đó, giờ lại thành chuyến đi của ba người. Thực sự đề mà nói, cô rất sợ Vu Dịch sẽ đề lộ ra mối quan hệ xấu hổ giữa hai người, và cả chuyện đêm đó nữa. Cao Lực Ngự dù gì cũng là cấp trên của cô, đề hắn biết chuyện cùng hắn đi công tác mà còn làm chuyện ám muội không đúng đắn thì cô không biết nên chui vào đâu cho đỡ xấu hổ nữa. Chẳng qua kẻ không biết điều kia thỉnh thoảng hay tự nhiên mà có những hành động rất thân thiết. Mỗi lần như thế, cô đều lén nhìn sang Cao Lực Ngự, thật may hắn không có vẻ gì, có lẽ hắn không để ý. Cũng đúng thôi, một tổng giám đốc cao cao tại thượng như hắn chắc chắn không phải kiểu cấp trên soi mói cả đời tư của nhân viên để đánh giá này nọ. Và lại, hắn không biết chuyện xấu hổ đêm đó, do cô có tật giật mình nên sợ bóng sợ gió.

Cũng vì thế mà Hoa Vân Tích chuyển từ trạng thái mất tự nhiên sang quấy hết mình, nhất là khi vừa bước đến vườn bách thú, cô liền bắt chập mà lẩn xả vào - giống y như Cao Lực Ngự nói - gặp được đồng loại. Nhìn những sinh vật có hình dáng kỳ thú kia, cô cảm điện thoại lên chụp mọi góc độ:

"Giá như có cái máy ảnh ở đây. May mà Hoa Vân Tích nguyên chủ dùng điện thoại cao cấp. Có điều, nó vẫn không bằng máy ảnh được"

Cao Lực Ngự và Vu Dịch không hứng thú với mấy vụ này lắm, cả hai chỉ im lặng theo sau nhìn chăm chăm Hoa Vân Tích nghịch ngợm đôn đáo chạy qua chạy lại. Mỗi cử chỉ của cô đều thu vào trong mắt bọn hắn. Khi với tay sờ vòi voi, đứng ngoài chuồng ánh mắt đầy nguy hiểm nhìn mấy con báo, cả khi cô nằm bò cả xuống đất để có góc chụp lạ nhất. Mỗi hành động đều không chú ý một chút hình tượng nào.

Một lúc lâu sau, đã chụp chán, Hoa Vân Tích mới phui phui quần áo lấm lem bụi cát quay về phía bọn hắn điềm nhiên hỏi:

"Hai người không còn gì khác để làm sao?"

Cao Lực Ngự khoanh hai tay, nhàm chán không đáp lại. Vu Dịch hai tay để sau lưng thì một bộ dáng như cổ nói "Đây không phải quê hương của tôi."

Hoa Vân Tích bĩu môi.

"Được rồi, tính tình hai người không thú vị gì cả. Tôi đói rồi, đi ăn"

"Cầm lấy" Vu Dịch đột nhiên từ sau lưng đưa ra một chai nước khoáng mát lạnh. Hắn ban nãy nhân lúc cô còn mãi chơi chạy đi mua.

"Cũng biết tính ý phết. Cảm ơn!" Hoa Vân Tích cười hi hi nhận lấy chai nước khoáng tu ừng ực. Thời tiết hôm nay không nắng, nhưng trời khá oi bức. Cô này giờ lại hoạt động chân tay nhiều vậy nên giờ nóng khô cả người.

Uống xong nửa chai, Hoa Vân Tích vịn lấp cẩn thận lại bỏ vào túi xách.

"Được rồi, tiền thưởng là của tôi, Cao tổng cũng cho tôi quyết định tất. Hôm nay tôi tự dung thêm ăn lẩu cay. Tôi ban nãy có tra điện thoại rồi, ở phố bên gần đây có quán ăn nước C mình. Các món rất đa dạng, dưới bình luận có vẻ được đánh giá cao, xem sreet view thấy cũng khá dân dã nhưng lại đẹp. Cho nên chúng ta đến đó!"

Cao Lực Ngự hiếm có mở lời bỗng dưng hỏi:

"Nóng thế này mà cô đi ăn lẩu cay sao?" Hắn thực ra không thích ăn cay cho lắm, càng không thích ăn lẩu, nhất là vào không khí nóng thế này.

"Nóng thêm nóng cùng với cay nó mới đã!" Sợ Cao Lực Ngự đổi chủ ý, cô nhanh nhanh kéo khuỷu tay hắn nâng nặc đòi đi "Kê, tôi bảo đi là phải đi!"

Cao Lực Ngự đầu hàng, để mặc Hoa Vân Tích túm đi. Dù sao cô cũng đang vui. Riêng Vu Dịch thì có vẻ im lặng theo sau, mắt vẫn đăm đăm nhìn vào bàn tay đang nắm cánh tay người đàn ông khác của cô.

Vào đến nhà hàng, Hoa Vân Tích lập tức gọi ngay một phần lẩu cay lớn nhất. Cao Lực Ngự chỉ ăn vài miếng rau và một ít lát thịt bò mỏng, còn lại chủ yếu là làm động tác nhúng đồ sống và rau vào nồi rồi múc sang bát Hoa Vân Tích. Vu Dịch có lẽ mấy bữa bận rộn điều tra, không ăn miếng nào vào bụng nên hắn ăn khi thế hơn một chút, nhưng cũng không kém cạnh thường xuyên gắp cho Hoa Vân Tích. Cô cũng không suy nghĩ gì nhiều, cứ thế có là

ăn là chiến, cũng không quan tâm hai người kia no đói thế nào. Tiền là của cô mà!

Ăn no nê, Hoa Vân Tích lại gọi kem ly ăn, hai tên đàn ông kia chỉ uống một chút nước. Cô vừa ăn vừa soi mói nhìn bọn hắn. Quả thực dẫn chó đi dạo còn thú vị hơn mang hai cây cột điện đi chơi. Không thú vị, không thú vị gì cả! Ăn được một chút, Cao Lực Ngự nhận được cuộc gọi, hắn nói hắn phải có cuộc họp khẩn nội bộ lúc này, không chơi tiếp được. Được nghỉ một ngày, cô không cam lòng chôn chân ở nhà suốt, bèn xòe tay ra trước mặt hắn.

"Làm sao?" Cao Lực Ngự khó hiểu.

"Số còn lại của tiền thừa, anh phải đưa tôi nốt chứ Cao tổng. Anh thì có thể về, nhưng tiền phải ở lại. Tôi muốn đi chơi tiếp!"

Cao Lực Ngự bật cười, lắc đầu ngán ngẩm, nhưng vẫn dung túng rút ví trong túi áo ra đặt lên tay cô:

"Đừng về muộn quá." Cao Lực Ngự dùng ánh mắt sắc bén liếc qua Vu Dịch, lấy áo khoác ngoài trên ghế đứng dậy mặc vào.

Hoa Vân Tích đang lấy tiền trong ví, thấy Cao Lực Ngự định bỏ đi, vội vàng túm cổ tay hắn.

"Áy áy, Cao tổng, anh quên chưa lấy lại ví tiền đã bỏ đi rồi!"

"Cô dùng bao nhiêu thì dùng xong trả lại tôi."

"Thế sao được!"

Hoa Vân Tích lấy một số tiền vừa vặn tính tổng với khoản đã tiêu ban nãy thì đủ với mức tiền thưởng cho một chuyến công tác vất vả, gấp ví lại kéo tay Cao Lực Ngự đặt vào lòng bàn tay hắn. Đàn ông đưa toàn bộ tiền trong ví của mình cho phụ nữ thì thường là một trong ba lý do: người đó là mẹ, vợ, hoặc tình nhân. Thường là vợ nhiều hơn. Cô vẫn nghĩ cô là cấp dưới của hắn, dù thời gian này cô đã phụ giúp hắn rất nhiều, bởi thế cô cảm thấy thái độ của hắn hòa nhã hơn. Cái vẻ hòa nhã đó không giống như ngày tạo thưởng ngày của hắn, mà thực sự xuất phát từ tâm, coi cô như một người cộng sự thân thiết. Năng lực làm việc của cô xứng đáng với đãi ngộ đó. Tuy nhiên, cô cũng không thể quá phận, như vậy đem lại cho hắn ấn tượng không tốt. Nếu cô cảm ví của hắn đi tiêu xài thoải mái rồi trả lại, có lẽ hắn sẽ nghĩ cô đang muốn treo cao với đến hắn, coi sở hữu của hắn là sở hữu của bản thân. Cho nên cô phải cẩn trọng, mọi việc phải song phẳng rõ ràng, để tránh những cái thất thiệt không đáng. Biết đâu hắn đang thử cô để xem có thể trở thành mối quan hệ hợp tác lâu dài hay không, hắn vốn ghét phụ nữ chắc chỉ trừ Hoa Vân Nhã, có lẽ hắn sợ cô có ý đồ không tốt gì với hắn khó hợp tác làm ăn lâu dài được mới thử cô như vậy.

"Tôi lấy thế này thôi, cảm ơn Cao tổng vì ngài đã thưởng rộng rãi như vậy. Cao thị có tổng giám đốc thưởng phạt công minh như ngài thảo nào mà các nhân viên đều nỗ lực hết mình như vậy. Tôi tuy là người mới nhưng cũng xin cam đoan nhất định sẽ cùng những nhân viên khác dốc sức vì sự phát triển của tập đoàn. Ngài rộng lượng xin đừng để ý những lời than phiền trong lúc làm việc của tôi mấy ngày qua. Từ giờ tôi sẽ tích cực hơn, mong ngài chỉ giáo cho nếu có gì sai sót." Hoa Vân Tích dùng kính ngữ vượt mong ngửa, cẩn thận hơn đứng dậy nghiêm cần cúi đầu một góc 45 độ. Còn một tuần nữa là hết tháng, tức là còn phải quần quật làm việc thêm một tuần. Cô thể hiện ý chí cống hiến hết mình cho tập đoàn của bản thân, hy vọng hết tháng công tác nước ngoài này hắn lại trích máu thưởng tiếp, vài tháng nữa là đến cuối năm rồi. Hầu bao dày một chút chắc cô ôm nó ngủ quá, ôm tiền vẫn thích nhất.

Vu Dịch nghe Hoa Vân Tích nói vậy, đang uống nước không nhìn được sắc phun ra. Cô neho mi nhìn hắn. Hắn hơi nhếch khóe môi cầm khăn ướt lau nước dính trên miệng rồi lau bàn. Hắn không khỏi bội phục cái đầu gối của cô, tên kia ngụy ý rõ ràng như vậy mà cô còn không nhìn ra, còn vạch rõ giới hạn như vậy. Quả thực là --- yêu hết biết. Vẫn như cũ, bộ dạng kiên quyết của cô thật hấp dẫn mà.

Cao Lực Ngự cúi xuống nhìn chiếc ví trong tay, sau đó không nói một câu gì âm trầm nhét vào trong túi áo bước đi mà không nói một câu gì. Coi về mặt hắn, Hoa Vân Tích tự hỏi có phải mình vừa khen thái quá làm hắn tưởng đang ngầm châm biếm không? Cô lại bắt đầu lo lắng cho khoản tiền thưởng cuối năm của mình.

"Tôi nói rất chín chu mà, có nói sai hay thất lễ câu nào đâu. Sao hắn tức giận vậy nhỉ..." Hoa Vân Tích phụng nhét thìa kem lớn vào miệng rồi tiếp tục phàn nàn "Rõ ràng lời tôi nói về tình về lý thì đều không sai chút nào! Mà chắc hắn bức bối chuyện gì ấy chứ không phải chuyện tôi đâu!"

Đề tài này xó về khá thú vị, Vu Dịch quyết định hồi thư lòng cô:

"Dù sao hắn cũng có lòng như vậy, tiền đến tay sao không nhận? Hơn nữa được đích thân tổng giám đốc mời đi chơi cùng mà em có vẻ chọn những nơi đơn giản nhì."

Hoa Vân Tích lắc đầu nguây nguẩy.

"Ngủ ngốc, phải biết lấy lùi làm tiến chứ!"

"Lấy lùi làm tiến?" Giọng nói hắn dạt dào hứng thú.

"Người làm thám tử tư, tự do thoải mái như anh, không hiểu được cái áp bức quan hệ cấp trên cấp dưới của những nhân viên văn phòng phải tiến từng chút một từ dưới lên như tôi đâu!" Cô nói một hơi, không quên ăn kem mới tiếp diễn câu chuyện "Làm cái nghề này ấy, năng lực bản thân là không đủ, còn phải biết tính trước sau nữa. Thử hỏi, hôm nay tôi cảm ví của hắn đi tiêu xài thì còn ra thể thống gì, hắn mời tôi đi chơi mà tôi mặc sức chọn những nơi sang trọng thì ra thể thống gì khi mà hắn đã cho tôi quyền quyết định. Hắn sẽ đánh giá con người tôi ra sao? Không những không được cảm ví của hắn mà còn không được phép lấy quá nhiều tiền thưởng. Mặc dù trong đầu tôi luôn có suy nghĩ nhất định phải đốt sạch tiền hắn hôm nay, nhưng à... ờ tôi là cái kiểu người chỉ dám nghĩ không dám làm. Ở nhà thì đứng nhất đứng nhì được nhưng ra xã hội thì đôi khi phải biết lựa tình thế mà cúi thấp cái đầu xuống. Tôi nghĩ hắn đang thử lòng tôi. Ừm, một lãnh đạo sau thời gian làm việc vất vả muốn chơi bởi xả láng với cấp dưới, tức là họ đã có một cái nhìn

nhất định với người đó. Tất nhiên mình phải thể hiện cái mặt chân thật của mình với người ta, không xu nịnh hay hòa theo gì cả. Lãnh đạo xây dựng cơ nghiệp lớn vững mạnh như vậy, người ta cũng sẽ có cách dùng người riêng, mình làm chiều trò siểm nịnh gì để được chú ý đến thì cũng làm sao mà qua mắt được! Những lãnh đạo như thế thường thích những cấp dưới thật thà, sòng phẳng và khiêm tốn một chút, không chỉ vì mới được đãi ngộ một tẹo đã được nước lấn tới. Tôi là người làm công ăn lương, nên phải tính cho cái bền vững sau này chứ không phải chút lợi trước mắt. Theo tôi thấy, Cao tổng mua biệt thự ở đây, chứng tỏ hắn còn lại đây nhiều. Thậm chí nếu không có gì thay đổi, hắn khả năng cao sẽ mở thêm chi nhánh tại đất nước này. Đến lúc đó lựa chọn những vị trí then chốt của chi nhánh, có lẽ hắn sẽ cân nhắc tôi qua những biểu hiện công việc và thái độ ứng xử vừa rồi. Biết đâu tôi lại tiến xa hơn và trụ lâu dài hơn thì sao. Đó gọi là lấy lùi làm tiến."

"Tư tưởng tốt đẹp trong sáng. Tốt lắm." Vu Dịch gật đầu, vui sướng khi người gặp họa nghĩ nghĩ mà cười thầm trong lòng, chẳng qua Cao Lực Ngự ý tưởng không trong sáng như cô cho nên mới tức, thật sự là thú vị.

"Hoa Vân Tích, em cũng là một nhân viên khá chuyên nghiệp đấy. Tôi khá tự hào khi là thầy của em!" Vu Dịch nửa đùa nửa thật.

Hoa Vân Tích được khen, mũi dài ra cả chục cây số, hí hửng ăn hết kem. Có điều, hắn lại nói thêm một câu làm cô khó hiểu:

"Cơ mà. Nếu em bớt chuyên nghiệp hơn một chút thì có lẽ em sẽ tiến xa hơn cả những gì em nghĩ đấy." Tiến hắn lên chúc tổng giám đốc phu nhân - Vu Dịch bổ sung trong đầu.

"Sao cơ?"

"Không nói với em, em cứ chuyên nghiệp tiếp đi."

"Hừ, không nói thì thôi, sao tôi phải nói chuyện này với anh nhì!"

Hoa Vân Tích khó chịu, lau miệng xách túi xách bỏ đi, cô bực vì Vu Dịch nhìn cô như thằng hề vậy. Ra đến quầy thanh toán, thu ngân nói với cô rằng Cao Lực Ngự đã thanh toán rồi, cô cảm ơn một tiếng và đi ra ngoài. Bước đi trên đường phố, vừa ngắm cảnh vừa suy nghĩ xem nên đi đâu tiếp theo, nhận thấy có cái đuôi bám theo sau mình, cô quay phắt người gắt lên:

"Anh còn muốn theo tôi bao lâu nữa? Anh không có việc gì khác để làm sao thầy Vu?"

"Tôi chỉ đang làm kẻ biến thái theo dõi em thôi, nhưng em có thể không cần để ý, tôi sẽ không chụp trộm ảnh em đâu."

Nói với hắn như nước đổ lá khoai vậy!

Hoa Vân Tích tiến lại gần phía hắn, nghiêm túc chất vấn:

"Những gì tôi nói chẳng lẽ anh cố tình không hiểu sao? Chúng ta hãy coi nó như một hồi mộng."

Vu Dịch đột nhiên không nói gì, cứ lẳng lặng cúi xuống nhìn vào trong mắt cô một lúc. Sau đó hắn mới trầm giọng:

"Mượn rồi."

Hắn lúc này đã không thể coi là giấc mộng được nữa. Tránh mặt cô, bình ổn lại suy nghĩ của mình, nhưng lại không tự chủ được tìm kiếm bóng dáng cô khi trở về, tìm thấy rồi lại lẳng lặng đứng từ xa nhìn. Nhìn rồi lại không tự chủ khắc ghi vào trong trí óc, không tự chủ nhớ đến. Hắn thừa nhận hắn đã khó có thể rời mắt khỏi cô.

"Mượn gì?"

"Tôi không coi như giấc mộng được, em phải chịu trách nhiệm."

"Một anh nói ra được câu đó, cứ như là trinh nữ bị cưỡng bức ấy. Tôi nói rồi..."

Chưa kịp nói hết, những tiếng hét lớn phát ra từ đám đông vừa bước xuống xe buýt ngay tại điểm đỗ xe hai người đang đứng gần, cắt đứt câu nói của Hoa Vân Tích. Một tên đội mũ lưỡi chai cầm súng lục đe bắn những người xung quanh. Đất nước này còn chia nhiều đảng phái, tôn giáo, mặc dù khá có tiềm năng phát triển nhưng an ninh vẫn chưa tốt lắm. Thịnh thoảng vẫn có biểu tình đụng độ lớn hay khủng bố xả súng hoặc bắt cóc các con tin. Thật không may mắn, bọn cô đã gặp khủng bố. Và hắn không hề che mặt, có vẻ như đây là kiểu cảm tử điên cuồng.

"Tất cả ngồi im! Không được phép động đây, đũa nào động đây tao bắn!"

Tên khủng bố bắt tất cả ngồi im chỉ để nghe hắn chửi và bắt nắn về cái đất nước này. Giọng nói hắn thể hiện một sự căm thù muốn tàn phá sâu sắc.

"Làm sao bây giờ? Trên tay hắn có tận hai khẩu, theo cách cầm thì có vẻ như hắn thuận cả hai tay." Hoa Vân Tích lo lắng, khẽ nói. Hai khẩu đó đủ giết nửa già số người ở đây, với thái độ điên cuồng của hắn, việc nổ súng chỉ là sớm muộn.

"Từ từ xem thế nào" Vu Dịch thở dài, thật tệ là hắn không mang sẵn theo súng, nó để trong va li được chuyển tới biệt thự của Cao Lực Ngự.

Tên khủng bố có vẻ như rất thính tai, hắn lập tức phát hiện ra hai người đang trao đổi, hắn chìa súng về phía Hoa Vân Tích.

"Hai đứa kia, chúng mày đang tính cái gì?"

Nói dứt lời hấn liền nã viên đạn đầu tiên về phía Hoa Văn Tích. Đoán trước động tác của hấn, cô liền tránh sang bên. Viên đạn đầu đi chệch, hấn bắn tiếp viên đạn thứ hai, lần này thì cô tránh không kịp nữa.

"Cẩn thận!" Vu Dịch tái mét mặt lại, hấn không chần chừ suy nghĩ chút nào, lao thẳng về chắn trước mặt cô. Đạn bắn thẳng vào phần gần hông phía sau lưng hấn. Tên khủng bố bắn được, hấn liền cười điên cuồng nã đạn không mục tiêu nhất định vào những người xung quanh làm nhiều người bị thương, đồng thời tiếp tục chửi rủa.

Cảnh sát đến, còi vang rền cả con phố, tên khủng bố thấy vậy rút bình xăng ở ba lô lớn đặt dưới chân hấn, tự đổ dốc từ đầu xuống chân. Xong, hấn bật lửa, tự thiêu cháy mình.

Vu Dịch mất máu nhiều, hấn dường như đã lâm vào trạng thái hôn mê. Hoa Văn Tích hoảng sợ run rẩy bấm số gọi cho cấp cứu và báo địa chỉ. Sốt ruột không chờ được, cô liền túm một người còn yên lành ở bên cạnh hỏi:

"Ở gần đây có bệnh viện nào không?"

Người đó vẫn còn hoảng sợ những cố bình ổn lại để trả lời:

"C...Có, ở...ở ngã tư cuối đường này..."

Hoa Văn Tích lập tức cảm ơn, rồi dùng hết sức công Vu Dịch lên vai lết tới bệnh viện. Khoảng thời gian này giờ đã đủ để hấn mất máu một lượng lớn rồi.

Thuận lợi đưa hấn vào phòng cấp cứu, cô mời đỡ sốt ruột hơn một chút, lời điện thoại ra nhấn cho Cao Lực Ngự: "Xin lỗi Cao tổng, hôm nay tôi sẽ về muộn"

Cao Lực Ngự đang họp trực tuyến, thấy điện thoại rung, hấn cầm lên. Nhận được tin nhắn của Hoa Văn Tích, ánh mắt hấn trở nên thâm trầm.

"Có chuyện gì vậy Cao tổng?"

Thấy sắc mặt của hấn có vẻ tối tăm, những người bên kia trong cuộc họp thắc mắc lên tiếng hỏi hấn.

"Không có gì, chúng ta tiếp tục cuộc họp."

Hình ảnh đêm đó lại vụt qua trong tâm trí Cao Lực Ngự. Hấn nhếch môi, nụ cười trở nên tà mị.

Hoa Văn Tích, giỏi thật, chỉ cần có cơ hội tách riêng là em ngay lập tức muốn mở chân ra đón nhận người đàn ông khác.

"Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch, viên đạn hơi khó lấy ra một chút nhưng cũng không bị bắn vào vị trí nguy hiểm nên không tổn thương nhiều lắm, chỉ là mất máu hơi nhiều chút vì đưa đến phòng cấp cứu hơi chậm. Không lâu nữa bệnh nhân sẽ tỉnh lại, để bệnh nhân nghỉ ngơi khoảng một tuần là khỏi."

Nghe bác sĩ nói như vậy, trải qua tâm trạng lo âu bất an suốt mấy giờ ở ngoài phòng cấp cứu tảng đá trong lòng Hoa Văn Tích mới thoáng buông xuống một chút. Vu Dịch vì cô mới bị thương, nếu chẳng có chuyện gì bất trắc xảy ra thì cô sẽ thấy rất có lỗi. Thật may là mọi chuyện vẫn ổn.

Hoa Văn Tích ngồi trong phòng bệnh chờ Vu Dịch tỉnh lại, nhưng đến hơn 11 giờ khuya hấn vẫn chưa tỉnh. Nhìn đồng hồ trên tay, cô nghĩ nên về lấy cho hấn một ít vật dụng cá nhân, liền nhờ y tá đề ý giúp cô đón taxi đi về biệt thự.

Về đến nơi, Hoa Văn Tích ấn chuông cửa. Giống như đã chờ đợi sẵn, cô vừa ấn chuông một cái thì đã có quản gia mới đến từ trong nhà ra mở cửa cho cô vào. Cô vừa mở cửa vào vào trong nhà thấy phòng tối om, nghĩ chắc Cao Lực Ngự không ở dưới nhà, bèn cất tiếng hỏi quản gia:

"Xin lỗi cho hỏi, đồ đạc của Vu Dịch tiên sinh được chuyển đến rồi phải không? Nó được đặt ở đâu vậy? Tôi muốn tìm một vài vật dụng cá nhân cho hấn."

Không thấy tiếng quản gia đáp lại, cô quay đầu nhìn về phía cửa chính, chỉ là một cánh cửa khép hờ, vị quản gia vốn dĩ đi theo sau cô ban nãy lại biến đâu mất.

Cạch. Tách.

Một cánh tay vươn ra từ phía sau cô đóng cửa lại và bật đèn lên. Cô thụt lùi lại dính cả người lên cửa, nhìn thấy Cao Lực Ngự đang đứng trước mặt, cô vỡ vỡ ngực:

"Suýt truy tìm mà chết. Cao tổng, sao anh ở dưới nhà mà không bật đèn lên? Làm tôi tưởng là ma."

Cao Lực Ngự nhìn Hoa Văn Tích đáng vẻ mặt, mái tóc còn hơi rối bời, nét tà mị trên khuôn mặt hiển rõ hơn nữa.

"Tôi tưởng em tỉnh qua hết đêm nay kia. Sao nào? Muốn tìm đồ của Vu Dịch làm gì? Định chuyển ra ở một không gian riêng?"

"Thực ra hôm nay Vu Dịch..."

"A, không cần nói tôi nghe ngay." Hân cũng không muốn nghe cô ve vãn gì với tên đàn ông khác ". Em có vẻ mệt mỏi, giống như vừa -- vận động mạnh. Lại đây uống miếng nước đã rồi nói tiếp."

Hân cố ý nhấn mạnh ba chữ "vận động mạnh".

Hoa Vân Tích chắc chắn không biết có phải mình nhạy cảm quá không, nhưng cô cảm thấy Cao Lực Ngự có vẻ gì đó là lạ. Tuy nhiên cô vẫn nghe lời ngồi xuống ghế sofa, uống nước chanh hân đưa cho.

"Cứ uống hết đi rồi nói." Cao Lực Ngự ngồi bên cạnh dịu dàng nhắc nhở, giọng nói của hân trầm thấp, như thủ thi bên tai. Ý cười bên môi càng thêm nungfm, nhưng cô vẫn không phát hiện ra.

Có vẻ cả chiều quãng quật vật lộn, Hoa Vân Tích cảm thấy khô cổ, cô uống gần hết cốc nước chanh.

"Ăn một chút bánh đi đã rồi nói gì thì nói, 'làm việc' lâu như vậy chắc hân khá là mệt lại đói nữa"

Cấp trên đã nói sao Hoa Vân Tích kháng được, hơn nữa cô cũng đói, lại tiếp tục ăn bánh quy lót dạ. Nhưng cô vẫn ngờ ngợ thế nào, thái độ của Cao Lực Ngự rất lạ, lạ ở đâu không rõ, hân có ý gì trong bụng cô cũng không bóí được. Cơ mà hân lo lắng đến cấp dưới, không như kiểu bóc lột sức lao động thường ngày, trái lại khiến cô cảm giác đang tra tấn trên mặt trận tinh thần vậy.

"Thực ra chiều nay...um..."

Lời nói của Hoa Vân Tích bị một đôi môi chặn lại, một nụ hôn dịu dàng. Người làm điều đó không ai khác chính là Cao Lực Ngự. Đáng lẽ ra lúc này cô phải ngạc nhiên, nhưng không hiểu sao cô chỉ cảm thấy buồn ngủ, cô không cách nào có thể tỉnh táo suy nghĩ tiếp được.

Nhìn Hoa Vân Tích ngả vào bờ vai mình mà ngủ thiếp đi, Cao Lực Ngự nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

"Thuốc này công hiệu nhanh thật."

Hân lại cúi xuống, vuốt nhẹ mái tóc cô, cười sùng nịch.

"Đêm nay chúng ta sẽ về nước, tôi sẽ tạo một cái lồng sắt thật xa hoa cho em."

Nhìn Hoa Vân Tích im lặng không đáp lại, Cao Lực Ngự hôn nhẹ lên trán cô. Thật chậm rãi, nụ hôn kéo dài xuống mi mắt, xuống má, đến môi và dừng lại ở cằm. Hân ôm cô vào lòng, hít nhẹ mùi hương trên người cô.

"Ừm, em lúc ngủ vẫn đẹp nhất, vẫn tốt nhất. Chỉ có lúc đó..." Hân nắm bàn tay cô đặt lên vị trí trái tim hân "...chỉ lúc đó thì em mới không làm nơi này đau vì em. Tôi không dứt khỏi em được nữa, làm sao đây..."

Máy bay tư nhân của Cao Lực Ngự vội vã bay về nước C giữa đêm.

Cho đến khi Hoa Vân Tích tỉnh lại, đã là bình minh ngày hôm sau. Lại tiếp tục mở mắt là thấy một căn phòng khác, lần này cô thực sự choáng váng không thấy trời đất đâu. Cô vỗ vỗ hai bên đầu, lần thần đứng dậy đi ra ngoài cửa, thấy Cao Lực Ngự đang ngồi trên bàn làm việc.

"Cao tổng, đây là nơi nào, sao tôi lại ở đây?"

"Tập đoàn Cao thị, phòng làm việc của tôi."

"Hả?" Sao vừa tỉnh dậy đã thấy mình nằm ở nước C rồi?

"Chúng ta đã về từ đêm qua."

Lại nói về đêm qua, Hoa Vân Tích chợt nhớ đến hình ảnh mơ hồ trước khi ngủ quên mất, một hình ảnh mà cô không dám tin vào.

"Hôm qua..."

"Hôm qua cô đang nói chuyện thì tự dưng ngủ thiếp đi."

Cao Lực Ngự vừa cúi đầu làm việc, vừa thân nhiên đáp trả, trên mặt không có biểu hiện gì lạ.

Thì ra là thế. Hoa Vân Tích bỗng dưng cảm thấy xấu hổ. Thì ra đó chỉ là mơ, cô lại có một giấc mơ không đúng đắn với hân, thật là đáng trách mà.

"Nhưng..."

Cô lại còn hỏi tiếp thì bị hấn cắt ngang:

"Hôm qua có việc đột xuất phải về nước, cô ngủ say quá không đánh thức cô được, tôi đưa cô về luôn."

Hoa Vân Tích ngần người sờ trán, chẳng lẽ hôm qua cô bị bệnh. Chắc do dạo này làm việc nhiều nên người yếu đi, mới động một chút đã mệt buồn ngủ. Tất nhiên, cô tuyệt nhiên không hề nghi ngờ hấn bỏ cái gì vào đồ ăn thức uống của cô.

"Đồ ăn sáng ở trên bàn tiếp khách, cô lấy mà ăn."

"À, còn Vu Dịch!" Hoa Vân Tích đột nhiên nhớ ra chuyện quan trọng.

Nghe cô nhắc tên Vu Dịch, tay cầm bút của Cao Lực Ngự hơi siết lại.

"Hấn còn đang bị thương ở viện mà chúng ta bỏ hấn lại!"

"Bị thương?" Rốt cuộc thì Cao Lực Ngự cũng rời sự chú ý từ tài liệu trên bàn sang Hoa Vân Tích.

Cô ngồi lên ghế kể cho hấn nghe lại toàn bộ chuyện xảy ra hôm qua. Hấn nghe xong, dựa vào sau ghế khoanh tay trầm ngâm.

"Hóa ra là vậy. Tôi cứ tưởng..."

"Hừm?"

"Không có gì, tôi sẽ cho người đến chăm sóc hấn, cô đừng lo."

Kể ra làm thế có chút không phải, Hoa Vân Tích yên tâm với chiếc bánh ở trên bàn định ăn, nhưng Cao Lực Ngự tự dưng ngăn lại.

"Khoan đã."

"Có vấn đề gì vậy?"

"Hôm qua cô chưa ăn gì đúng không?"

Cô gật đầu.

"Vậy thì chúng ta ra ngoài ăn, không cần ăn cái này, không dinh dưỡng, không tốt lắm."

"À không, không cần đâu, tôi xuống nhà ăn nhân viên ăn cũng được, Cao tổng cứ tiếp tục làm việc, tôi không phiền đến ngài."

Hoa Vân Tích không biết không tốt chỗ nào, nhưng nói chung không nên cãi lại vấn đề nhỏ này, cô đành xuống nhà ăn.

"Này."

Vừa ra đến cửa, Cao Lực Ngự lên tiếng gọi lại.

"Cô ăn xong, xuống văn phòng sắp xếp chuyển lên đây, từ giờ cô trực tiếp trở thành thư ký riêng của tôi. Yên tâm tôi sẽ có thông báo lý do rõ ràng."

Được thăng chức, quyết định này khá đột ngột nhưng không phải quá ngạc nhiên gì. Có điều mới vào làm mà một mạch qua sông thế này có lẽ sẽ dính nhiều rắc rối thị phi lắm đây!

"Vâng, thưa tổng giám đốc."

Trầm mặc nhìn cánh cửa khép lại vài giây, Cao Lực Ngự đi đến phần bánh để trên bàn, cầm nó đổ vào thùng rác.

Không phải vấn đề ở dinh dưỡng, mà vấn đề ở cái bánh. Nó đã được bỏ thuốc mê, liều mạnh.

Hấn vốn định cho thuốc mê vào thức ăn, cho cô ngủ quá hôm nay, chờ chiếc lồng sắt kia đưa đến. Nhưng nghe cô kể lại chuyện hôm qua, quyết định tạm thời thôi.

Cao Lực Ngự lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

"Lồng sắt đó, chọn người thiết kế cho nó đẹp một chút và rộng hơn nữa. Hãy thiết kế thế nào để có thể để vừa chính giữa trong phòng ngủ ở trên phòng làm việc của tôi. Khi nào cần dựng thì tôi sẽ gọi cho."

Lần này tôi tạm tha cho em, để em còn tự do. Đừng làm tôi phải sử dụng đến nó để nhốt em lại bên tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Kịch Tình Ở Bệnh Viện (Phần Đầu)

Nhà ăn chỉ có tám trên dưới chục người, đang sôi động bàn tán cái gì đó, thấy Hoa Vân Tích vừa bước vào thì lặng ngắt như tờ. Cô cảm giác hơi kỳ quái một chút, nhưng vẫn nhún vai, bước tiếp tới quầy bán đồ ăn. Đến đó, cô gọi một suất ăn sáng thì thấy bà cô đầu bếp nhà ăn vẫn đứng như chờ chồng, không động đậy một tí gì mà cứ đăm đăm nhìn vào cô. Cô ngáy ngốc sờ mặt rồi nhìn xuống quần áo xem có gì bất thường không. Quần áo vẫn là quần áo đi chơi ngày hôm qua chưa thay, không có gì lạ ngoại trừ việc hơi nhàu chút.

"S...sao vậy ạ?"

"Cô là Hoa Vân Tích?"

Không hiểu lắm, nhưng Hoa Vân Tích vẫn gật đầu đáp lại:

"Vâng, chính là cháu. Nhưng có vấn đề gì ạ?"

Bà cô đầu bếp vừa gấp thức ăn vô khay vừa ngắm soi cô từ đầu tới chân, rồi lại từ chân lên đầu như thể đang kiểm định chất lượng hàng hóa.

"Mặt hàng có thể này thôi á? Không xứng." Nói liền bà cô ấy đặt mạnh khay đồ ăn lên bàn "Đây, cầm lấy!"

Hoa Vân Tích ghen. Làm sao mà có người gờn mặt ngày sáng sớm này? Cô đâu đắc tội gì bà cô này đâu?

"Cháu đắc tội gì cô sao?"

"Hừ, không đắc ý được lâu đâu, con gái tôi hơn cô nhiều!"

Hoa Vân Tích kết luận: bà cô này bị ám đầu.

Không quan tâm nữa, cô cầm phần ăn của mình tìm bàn ngồi xuống. Những tiếng bàn tán lại bắt đầu rộ lên như con sóng thủy triều.

"Cô ta là Hoa Vân Tích đấy sao?"

"Vậy cơ à. Trông cũng tầm thường thôi."

"Không biết cô ta dùng thủ đoạn gì."

Hoa Vân Tích càng nghe càng thấy khó hiểu, chỉ sau gần 1 tháng đi công tác, cô đã trở thành nhân vật nổi tiếng ở tập đoàn này rồi? Không những thế còn là nhân vật phản diện nổi tiếng. Thậm chí ngay cả tiếng xấu của cô ở trường cũng được moi móc ra bàn.

"Nghe nói cô ta đang học ở St Maria đấy!"

"Cô ta nhà giàu lắm sao?"

"Nghe đầu xuất thân từ nhà họ Hoa, nhưng bị đuổi ra khỏi đó rồi. Em cô ta tiếng lành bao nhiêu, thì cô ta tiếng xấu bấy nhiêu. Gần đây bị đuổi khỏi nhà họ Hoa rồi."

"Thì bởi, cô ta suốt ngày có ý tưởng quấy rầy đàn ông. Mới đây có chút thân thiết với siêu sao Vân Thiên. Chứ trước kia nam sinh trong trường nhìn cô ta tránh như tránh dịch bệnh. Nghe đầu còn dám coi đồ quấy rầy chủ nhiệm của mình, thế nên bị hấn cho kiểm điểm xin lỗi trước toàn trường."

"Haha, đáng đời cô ta!"

Hoa Vân Tích không phân bác, tiếp tục ăn cơm. Dù sao cũng là sự thật không chối được, sự thật này cũng không do chính cô làm, không có gì phải bàn cãi cả.

"Đừng nói thế, giờ người ta chim sẽ bay lên đầu phượng hoàng rồi."

"Câu dẫn được cả tổng giám đốc, cũng không vừa đâu!"

Chim sẽ bay lên đầu phượng hoàng? Chẳng lẽ bọn họ nghĩ cô quấy rầy Cao Lực Ngự nên được đi công tác cùng hấn sao?

Cho cười phát.

Cao Lực Ngự là ai chứ? Không phải cô tự khinh bỉ bản thân, mà là cô tự biết mình đang đứng ở đâu. Tầm cỡ hấn mà bị cô quấy rầy được, cô đăm đầu

xuống đất. Không bao giờ có chuyện hấn thích cô được! Máy người này bị mắc bệnh gì sao mà tưởng tượng phong phú như vậy? Chờ Hoa Vân Nhã xuất hiện, các người mới biết được thế nào là quyền rũ trong truyện thuyết!

Nghĩ đến chuyện này, Hoa Vân Tích lại cảm thấy bản thân mình vĩ đại hơn họ hàng trăm cây số, cô thậm chí còn biết cả những nội tình mà bọn họ không bao giờ biết! Bởi cô là nữ phụ phản diện trong truyền thuyết, nữ phụ phản diện luôn là người biết những mặt xấu của nữ chính nhưng không bao giờ làm gì để vạch ra được, mà nếu như còn dám vạch ra nhất định sẽ bị nam chính xẻ thịt róc xương nuốt gan uống máu. Không những là nữ phụ phản diện mà cô còn là độc giả xuyên vào nữ phụ phản diện, cho nên không chỉ biết những mặt xấu của nữ chính mà còn biết cả những mặt xấu của các nam chính, nhưng cô sẽ không vạch ra mà đứng ngoài uống trà xem kịch. Thân thông quảng đại như vậy, cô nghĩ rằng mình nên tự xây một cái tượng đài khổng lồ của bản thân đặt ở công viên lớn nhất thành phố này!

Thôi không ảo tưởng sức mạnh nữa, Hoa Vân Tích tiếp tục cúi đầu ăn nốt chỗ còn lại rồi thu dọn trở về văn phòng.

Những đồng nghiệp nữ trong văn phòng dường như đã xếp hàng đợi sẵn Hoa Vân Tích, cô vừa bước vào, liền bị tấn công bởi một bãi nước bọt phun tung tóe từ những lời châm chọc bốc mùi của họ. Không Mẫn Đồng là người duy nhất không thẳng thừng châm chọc cô, nhưng nàng cũng hoàn toàn bỏ, không đứng ra bảo vệ cô chút nào (Lời tác giả: Nhắc lại cho ai đã quên, Không Mẫn Đồng là người ngồi kế bên bàn làm việc của Hoa Vân Tích đã làm quen với cô khi cô mới vào làm).

Hoa Vân Tích thu gọn đồ đạc xong xuôi, vịn tay lên bàn nhằm chán tuyên bố:

"Dù sao cũng đã ghét nhau ra mặt rồi nên đây chỉ thông báo cho các tiền bối cho có lệ. Từ giờ tôi sẽ chuyển lên làm thư ký riêng của Cao tổng, cảm ơn sự hỗ trợ giúp đỡ của mọi người trong thời gian qua."

Một câu nói đắc tội cả phòng. Vừa định có người mở mồm xia xói, cô lập tức nói chen vào:

"Ây ây, đừng vội xúc động chào đón tiễn đưa như vậy, để tôi đây nói trước lời cuối. Hoi kiêu ngạo chút, nhưng điều này cũng không có gì đáng xấu hổ cả nên tôi nói thẳng ra: tôi được chọn đi công tác cùng Cao tổng là vì khả năng đàm thoại giao tiếp tiếng nước A của tôi, giờ được làm thư ký cũng là do tôi vất vả bỏ sức mình hoàn thành công tác chưa kịp chuyển giao cho trợ lý và cả những công tác mà thư ký Hà Lười không làm."

Mọi người cứng miệng không ai phản bác được câu gì. Thực chất miệng trợ lý Hạ Tường như cái loa phóng thanh, tình hình sau khi đi công tác đã được hần tám khắp cả tập đoàn. Trước tiên là việc Hà Nhạc muốn trở thành Cao phu nhân nên bắt tay với con trai trưởng nhà Stojanovic, kết quả tình hình ở đó đang vô cùng loạn, còn nàng ta thì bị vớt lại ở nước A. Tiếp đến là hiệu suất làm việc của Hoa Vân Tích, nói đến đây hần khen lấy khen để. Đương nhiên là vì công việc của hần được giảm đi phân nửa, mà cách làm việc của cô rất logic rõ ràng. Chính vì thế hần khen không dứt cô là một nhân tài không hiểu sao lại nằm ở vị trí trợ lý bé nhỏ như thế. Trợ lý Hạ vốn đối xử với ai cũng công bằng, chưa từng thiên vị ai, nay khen ngợi cô như vậy, cho dù mọi người có tức lắm cũng phải chấp nhận.

"Cuối cùng là, quan hệ giữa tôi và Cao chủ tịch là quan hệ vô cùng trong sáng, hợp tác hỗ trợ công việc. Chẳng có quyền rũ gì ở đây cả, tôi hoàn toàn không có ý định gì xấu xa với Cao tổng! Vậy thôi, tạm biệt." Hoa Vân Tích nói đồng dục, rồi thẳng thừng ôm đồ bỏ đi, không thèm nghe ai nói thêm.

Cô không nghe nên không biết được, mọi việc nghiêm trọng hơn cô tưởng rất nhiều.

Vốn dĩ việc cô mới vào tập đoàn đã được đi công tác cùng tổng giám đốc cũng chỉ gây được chút gọn sóng nhỏ, một thời gian sau phẳng lặng trở lại. Nhưng con sóng dữ dội thực sự bắt nguồn từ sáng sớm hôm nay.

Sáng sớm, nghe thông báo từ trợ lý Hạ Cao Lực Ngự từ nước A trở về, mọi người đều đến sớm để đón, nhất là các nữ nhân viên. Nhưng chờ đợi họ là một hình ảnh kinh thiên động địa. Xe tổng giám đốc dừng trước cửa chính, mọi người vừa định đồng loạt cúi đầu mới chỉ kịp nói đến chữ "Chào" thì hần suýt một tiếng. Cả đoàn người ngẩng đầu lên, tổng giám đốc của họ đang bế một cô gái say ngủ trong lòng, đó không ai khác là Hoa Vân Tích.

Hoa Vân Tích bị tiếng chào đồng thanh của họ quấy nhiễu, hơi trở mình một chút. Lập tức mọi người liền trở mắt nhìn tổng giám đốc của họ ôn nhu vỗ nhẹ lên vai cô dỗ cô ngủ tiếp. Cấp dưới cùng đi công tác với lãnh đạo, ngủ dậy muộn để tổng giám đốc bế về đã quá quất lắm rồi. Đàng này lãnh đạo còn yêu cầu mọi người đừng phát ra tiếng ồn rồi dỗ cấp dưới ngủ tiếp, người mất mủ cũng nhìn ra quan hệ giữa họ đi đến đâu rồi. Chỉ có cô nhắm mắt nên chưa nhìn ra mà thôi.

Hoa Vân Tích đứng giờ liền đi về trường, căn bản công việc cô xử lý khá nhanh, mà cũng nhiều lắm. Ngoài ra, cũng vì hiện tại cô chưa thể thụ nổi cái không khí chào đón người mới theo phong cách của các thư ký tại chức ở đó. Họ nhìn cô giống như muốn băm vằm cô ra vậy, dù không nói lời nào nhưng cũng đủ tạo áp lực lên tinh thần cô.

Đi đến gần khu vực trường học, thấy một cô gái đang nôn thốc nôn tháo ở bên cây cột điện, xong là người dựa vào đó. Hoa Vân Tích rút khăn mùi xoa và chai nước lọc trong túi xách ra đưa cho cô nàng.

"Cậu cảm lấy dùng đi, bệnh nặng vậy sao còn đi học?"

Cô gái để tóc ngắn, cắt mái ngắn, cùng đôi kính cận to tới mức gần như che khuất cả nửa gương mặt. Trên mặt đầy những tàn nhang, thân mình nhỏ bé gầy guộc trông đáng thương. Nàng từ dưới ngược lên nhìn khăn và nước, rồi nhìn cô, bỗng dưng òa khóc thành tiếng. Cô hoảng, vội vã ngồi xuống hỏi nàng có sao không hay cần đưa đi bệnh viện không, nàng liền ôm cô khóc cứ như ôm một người bạn lâu năm vậy. Cô cũng ngồi im cho nàng ôm, thỉnh thoảng còn vỗ vai nàng.

Có lẽ cô nàng đang đau, nhưng là đau lòng, không có ai ở bên cho nàng ấy tựa vào.

Đề cô nàng khóc chán, Hoa Văn Tích bèn kéo nàng ra ghế đá ở vườn trường ngồi một chút để bình ổn tâm trạng.

"Cậu có gì buồn tủi trong lòng thì nói ra xem, tớ sẽ ngồi đây nghe, nói ra sẽ nhẹ lòng hơn. Biết đâu tớ lại giúp được!"

Nàng hơi lưỡng lự một chút, nhưng cuối cùng vẫn kể ra. Mọi chuyện bắt đầu từ khi nhật ký của nàng bị tỷ tỷ cùng cha khác mẹ tung lên mạng. Trên nhật ký đó có ảnh của Vân Thiên cùng những lưu bút. Fan cuồng mình tinh nào đó, cũng chẳng phải chuyện to tát gì nếu như không phải trong nhật ký nàng gọi Vân Thiên là chồng. Mỗi lần muốn viết nhật ký đều mở đầu bằng câu "Gửi Vân Thiên lão công" và câu từ giống như là viết thư tâm sự với Vân Thiên vậy. Hơn nữa người đăng ảnh nhật ký nàng lên là người cực kỳ có tiếng nói trong lớp, và có một đám chó hùa cắn theo bầy. Cũng từ đó mà nàng bị mọi người trêu đùa bắt nạt hội đồng. Thực ra thành tích của nàng không tốt, lúc nào cũng đứng cuối bảng xếp hạng trường. Mà không đứng, hiện tại đứng thứ hai từ dưới lên, người đứng cuối là Hoa Văn Tích nguyên chủ, chưa qua kỳ thi toàn trường nào nên chưa có xếp hạng lại. Quay lại vấn đề chính, thành tích của nàng không tốt nên bị tẩy chay dù đội hơn, bộ dạng cũng không đẹp nên không ai thương tiếc. Trong nhà luôn bị khinh thường không quan tâm đến, từ khi mẹ mất, không ai bảo hộ nàng. Hôm qua bị đội nước nhốt suốt đêm ở nhà vệ sinh, hôm nay sốt vẫn phải vác xác đi học.

"Tớ hiểu rồi, nhưng cậu không thể sống mãi thế này được. Hồ không phát uy thì người ta lại tưởng Hello Kitty"

"Nhưng tớ kém cỏi, không làm gì được."

"Không phải cậu kém cỏi không làm gì được, chẳng qua cậu chưa từng nghĩ cố gắng làm gì thôi, trên đời làm gì có ai thực sự kém cỏi! Đến tới tình trạng này, thì cũng do bản thân thôi. Không thể trách họ bắt nạt cậu được, họ chỉ là những loài động vật bậc thấp thể hiện tập quán bầy đàn mà thôi!"

Nghe Hoa Văn Tích nói vậy, cô nàng phụt cười một tiếng.

"Thế nào, đỡ hơn chưa?"

"Uh."

"Cậu tên gì, lớp nào?"

"Tớ tên Giang Dung, lớp G3."

"Còn tớ Hoa Văn Tích, lớp F3, chúng ta cùng tuổi."

Giang Dung ngạc nhiên, trong mắt nhìn Hoa Văn Tích:

"Cậu chính là Hoa Văn Tích?"

"Ồi tiếng xấu đồn xa như vậy sao?"

"Không, ý tớ là...cậu hơi khác so với lời đồn."

"Chúng ta làm bạn đi, kệ lời đồn, tớ sẽ bảo vệ cậu."

Tớ sẽ bảo vệ cậu.

Câu nói này làm Giang Dung bỗng dừng lại muốn khóc, đã lâu lắm rồi mới có người ngồi bên cạnh lắng nghe, còn muốn làm bạn với nàng.

Cả hai người trao đổi số điện thoại, Giang Dung bỗng nhớ ra chuyện nàng xem trên diễn đàn, bèn hưng phấn hỏi:

"Nghe nói cậu rất thân với Vân Thiên?"

"Ừm, cũng bình thường."

"Tớ..."

"Cậu muốn gặp Vân Thiên Phải không?"

"Cậu định giúp tớ sao?"

"Tớ sẽ thử xem sao."

Nàng sung sướng hú lên, ôm cô nhảy vòng quanh.

"Này này, còn chưa chắc đâu.""Biết thế đã, cảm ơn cậu nhiều!"

"Không cần khách khí, mà sắp vào tiết tiếp rồi, cậu vào lớp đi! Có gì chúng ta liên lạc sau."

"Vậy tớ đi."

Hoa Vân Tích nhìn bóng dáng Giang Dung chậm chạp đi xa dần, nghĩ đến Vân Thiên, cũng là bạn bè một hồi, cô nghĩ rằng nên báo cho hắn một tiếng cô đã về nước. Cô bèn mở điện thoại nhắn cho hắn: . Chỉ thấy hắn nhắn lại câu cụt lùn: <ừ> Thấy hắn có vẻ lạnh nhạt, cô cũng không dám nói gì thêm, có vẻ hắn chán không muốn liên hệ gì với cô nữa. Chắc phải đi xin lỗi Giang Dung vì không giúp được cô ấy rồi.

Hoa Vân Tích bỏ điện thoại lại vào túi, tiếp tục bước đi.

Bên kia, Vân Thiên ngồi sẩy mái tóc ướt nhẹp do mới tắm xong, mắt nhìn chăm chăm điện thoại trên bàn. Hắn từ sáng đã nghe tin cô về, canh điện thoại bao lâu không thấy cô gọi điện báo cho hắn, hắn bực lây sang cái di động luôn. Chờ đến tận muộn mới nhắn lại một tin không đầu không đuôi, hắn giận dỗi ngạo kiều đáp lại.

Nhắn xong chờ điện thoại ngồi chờ nó phát sáng lần nữa, chờ một lúc vẫn không thấy Hoa Vân Tích hồi âm gì. Hắn ngứa tay nhắn thêm một tin: . Chờ một lúc, điện thoại đóng lên một hồi chuông, chưa để nó rung hết hắn đã vồ vập mở ra.

Hoa Vân Tích:

Vân Thiên:

Hoa Vân Tích:

Vân Thiên:

Hoa Vân Tích:

Vân Thiên:

Hoa Vân Tích:

Vân Thiên:

Hoa Vân Tích:

Vân Thiên: <ở nhà,="" nhớ="" tôi="" à?="">

Hoa Vân Tích:

Vân Thiên:

Hoa Vân Tích:

Vân Thiên:

Sau khi vừa đọc xong tin nhắn thì máy Hoa Vân Tích vang lên tiếng chuông có cuộc gọi đến.

"Alo, tôi nghe."

Một thời gian không nghe thấy giọng nói này, Vân Thiên cảm thấy có chút nhớ nhung.

"Được rồi, giờ cô nói tiếp đi, tiền điện thoại cô vẫn phải trả cho tôi bằng cách nấu cho tôi ăn."

Hoa Vân Tích cười đáp lại:

"Được thôi."

Sau đó cô đứng dựa vào một thân cây um tùm, kể hắn nghe chuyện vừa xảy ra.

"Tức là cô muốn tôi đi gặp bạn cô? Được tôi nhưng mỗi ngày cô phải viết cho bốn thiếu gia một tin nhắn kể chuyện thường ngày xảy ra xung quanh cô, phải mở đầu bằng 'Vân Thiên lão công', như vậy bốn thiếu gia mới giúp cô."

"Vân Thiên lão công ơi, anh đang đùa giỡn gái nhà lành đấy!"

"Tôi không nói đùa đâu, cô mà không làm tôi sẽ tấn công hộp thư máy cô mỗi ngày!"

"Anh có giúp tôi không?"

"Được rồi, nói địa chỉ đi!"

"Biết điều đấy! Anh khi nào có thể rảnh rồi?"

"Lúc nào cũng được."

"Ok. Đợi chút để tôi báo cho người bạn đã, sau đó sẽ nhắn địa chỉ cho anh."

Hoa Vân Tích nhắn tin cho Giang Dung, nàng mừng rỡ nhắn lại địa chỉ cho cô, cô gửi nó qua cho Vân Thiên.

Hoa Vân Tích dường như thấy đời mình có số gặp nạn khi nhận công việc mới. Vừa mới làm trợ lý văn phòng thì vỡ đầu chảy máu lưng, vừa mới nhận làm thư ký riêng của chủ tịch thì tai nạn xe cộ gãy tay gãy chân. Đúng vậy, cô đã bị xe cán chấn thương nặng bên bàn chân trái và nguyên cánh tay trái. Cô bị xe của một tên say rượu lái cán vào khi về gần đến nhà chỉ cách có vài chục bước chân. Đáng ra bước sớm vài phút thì đã không bị cán, tên say rượu đó còn bỏ chạy mất tiêu.

"Em cần phải ở lại bệnh viện vài tháng, tay và chân em bị chấn thương rất nặng." Lâm Hạo Lăng là người đã đưa Hoa Vân Tích đi cấp cứu và cũng là người trực tiếp bó bột cho cô. Cô nhìn hắn, khóc không ra nước mắt. Vừa mở mắt ra sáng sớm, hắn này giờ trách mắng cô biết bao nhiêu câu rồi, mãi mới nói được một câu giống câu bác sĩ nên nói.

"Em đừng có xì cái mặt ra như vậy, cũng là do em mua nhà ở nơi không an toàn chút nào." Đấy đấy, lại tiếp tục trách móc.

Hộ sĩ y tá đứng cạnh dùng ánh mắt như viên đạn nhìn Hoa Vân Tích, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy chủ tịch Lâm chăm sóc một bệnh nhân đến như vậy, nhất là bệnh nhân đó là Hoa Vân Tích - kẻ đã bị liệt vào sổ đen sau bao lần giả bệnh.

"Biết rồi biết rồi, anh nói lắm quá!! Người ta đang đau chết mất anh cứ lái nhai như anh là mẹ tôi vậy!"

Lâm Hạo Lăng gỡ cốc cái vào đầu Hoa Vân Tích, cô dùng cánh tay còn lành lạnh giương lên xoa mái đầu. Hắn quay sang nhắc mọi người xung quanh:

"Mọi người có thể đi làm việc khác được rồi, cảm ơn y tá Chu đã mua cháo giúp tôi. Phần còn lại để tôi chăm sóc cô ấy."

Mọi người đi ra ngoài, Lâm Hạo Lăng mở nắp lồng cháo ra, múc một muống thổi thổi rồi đưa đến bên miệng Hoa Vân Tích.

"Há miệng"

"Để tôi tự ăn." Cô lắc đầu từ chối.

"Không nói nhiều."

Hắn kiên quyết vậy, Hoa Vân Tích không quen lắm nhưng vẫn phải mở mồm ăn từng ngụm. Trong lúc ăn cô đột nhiên nhớ ra gì đó.

"Chết rồi, điện thoại của tôi đâu?"

"Để ở nhà, chưa kịp mang đến. Làm gì?"

"Tôi phải gọi cho cấp trên về việc tai nạn xin phép nghỉ. Vừa mới thăng chức, báo muộn quá người ta đánh giá không tốt lắm."

"Lát nữa tôi sẽ về nhà gọi giúp em, ăn nốt rồi nghỉ ngơi đi."

"Thế cảm ơn thúc thúc, trong danh sách có ghi chữ 'Cao tổng', anh gọi vào số đấy giúp tôi."

"Tôi biết rồi." Hắn đã điều tra qua nơi cô làm, thậm chí đã điều tra hoạt động sau khi sang nước ngoài của Hoa Vân Tích. Nhưng không được, Cao Lực Ngự đã phong tỏa tin tức, hơn nữa còn gỡ theo dõi hắn cài trong điện thoại của cô ra. Kẻ này khó lường.

Lâm Hạo Lăng về nhà, theo lời của Hoa Vân Tích gọi điện cho số máy có ghi Cao tổng, gọi được mấy giây đã thấy đầu bên kia nhận máy ngay, một giọng nói chất vắn vang lên:

"Tại sao cô không đi làm?"

"Xin lỗi, tôi là thúc thúc của Vân Tích, cô ấy hôm qua bị tai nạn xe cộ chấn thương nặng, giờ cô ấy đang ở bệnh viện. Tôi muốn xin phép nghỉ cho cô ấy vài tháng. Lát nữa..."

Cao Lực Ngự nghe vậy, lập tức ngắt lời Lâm Hạo Lăng, giọng nói tràn đầy vẻ lo lắng:

"Hoa Vân Tích bị thương? Giờ cô ấy đang ở đâu? Tôi muốn đến đó!"

Lâm Hạo Lăng hơi nhường 1 bên mày. Hắn thấy có vấn đề ở đây, tổng giám đốc bận trăm công nghìn việc như vậy có nhất thiết phải sốt sắng với một thư ký mới lên chức vậy không? Từ lúc mọi tin tức về Hoa Vân Tích ở nước ngoài bị phong bế lại, hắn đã bắt đầu nghi ngờ rồi.

"Không nhọc Cao tổng lo lắng. Lát nữa tôi sẽ gửi giấy khám đến cho anh cùng với đơn xin phép."

Cao Lực Ngự ngả lưng vào ghế, tay hơi kéo lỏng cà vạt ra, ánh mắt trở nên sâu thẳm. Thúc thúc --- Lâm Hạo Lăng đúng không? Hắn là kẻ thuê người theo dõi thông tin của Hoa Vân Tích khi ở nước ngoài, cũng là kẻ đã gài theo dõi vào điện thoại của cô. Thúc thúc không cùng huyết thống, cũng khá tận trách nhiệm.

"Tôi muốn trực tiếp đến xem cô ấy có thực sự bị thương nặng hay không"

Nghe đã biết là bịa đại ra một lí do.

"Tôi là bác sĩ riêng của Tích nhi, anh không tin vào y đức của tôi sao?"

"Chủ tịch Lâm, tôi tin vào y đức của bác sĩ nổi tiếng như anh. Có điều, anh không chỉ là bác sĩ mà còn là người nhà của Hoa Vân Tích. Người nhà thì thường có chút dung túng nhau."

"Được rồi. Vậy phiền Cao tổng quá. Địa chỉ ở...."

Ngắt điện thoại, hai người mang hai tâm trạng khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Kịch Tình Ở Bệnh Viện (Phần Sau)

Cao Lực Ngự bàn giao công tác lại cho trợ lý và thư ký rồi gấp gấp phóng xe đến bệnh viện, trên đường hắn chọn một ít trái cây tươi theo cùng. Tới nơi thì thấy Hoa Vân Tích đang ngủ mê man trên giường, cánh tay trái bị bó bột chằng một dây vòng qua cổ, nguyên bản chân trái bị bó kín đến tận cổ chân như một đôi giày bao lấy chân. Hắn lại gần đưa chạm hờ lên nơi bó bột, xoa qua xoa lại như thể làm cách đó có thể giảm đi vết thương trên người cô vậy.

Lâm Hạo Lăng sau khi cúp điện thoại cũng đi thẳng tới đây, thay trang phục bác sĩ, đi vào phòng thì thấy hành động của Cao Lực Ngự. Hắn đưa nắm tay lên miệng ho nhẹ đánh tiếng.

"Bác sĩ Lâm, phiền anh chăm sóc cho cô ấy cẩn thận một chút." Cao Lực Ngự dùng giọng điệu giống như hắn là người nhà cô để nói chuyện.

"Sao anh nói vậy, đây là nghĩa vụ của tôi mà! Giờ thì anh cũng thấy đấy, cô ấy bị thương nặng. Anh có cần nhận báo cáo xét nghiệm không tôi gửi luôn cho?"

"Cảm ơn, tôi thấy rồi."

Hai người không biết nói gì thêm, tiếng chuông điện thoại của Cao Lực Ngự vang lên phá vỡ không khí không thích hợp này. Hắn vội vàng chạy ra ngoài phòng mới ấn nghe.

"Trợ lý Hạ, có việc gì?"

"Thưa tổng giám đốc, trong thời gian vừa qua ngài đến nước A khảo sát tình hình, đối tác của chi nhánh bên nước M, tập đoàn NES đã lợi dụng sơ hở để rút lại hợp đồng. Họ quyết định kiện tập đoàn chúng ta lên tòa án, và bên chúng ta chưa có ý định lựa chọn giải pháp bồi thường trong im lặng thì bên họ đã nói rằng kiên quyết không nhận bồi thường trong im lặng sự việc này., Ngài hãy trở lại tập đoàn để xem một chút các báo cáo, có lẽ bọn chúng âm mưu bôi nhọ nhằm muốn biến cổ phiếu của tập đoàn chúng ta thành cổ phiếu rác. Có rất nhiều điểm gian lận ở đây."

Cao Lực Ngự thờ dài một tiếng:

"Hãy đặt vé máy bay và VISA sang nước M nội trong hôm nay, có lẽ chúng ta phải trực tiếp sang chi nhánh bên nước M một thời gian. Ngoài ra, hãy liên lạc với luật sư Smith, nếu có thể, hãy liên lạc với cả thám tử Vu bảo anh ta hỗ trợ điều tra vụ này. Thông báo với bộ phận nhân sự, những thư ký vừa trúng tuyển, lựa chọn người nào có năng lực tốt nhất cho tôi. Anh làm thêm VISA cho người đó. Chúng ta đã để chúng kiêu ngạo quá lâu rồi. À, cử người đi theo dõi Hoa Vân Tích trong thời gian này, cô ấy đang ở bệnh viện B. Nhớ báo cáo lại thông tin theo dõi cho tôi, mà không..." Hắn nhảy nhót thái dương. Với tình hình xung quanh Hoa Vân Tích nhiều ong bướm như vậy, báo cáo lại mọi thông tin về cô thời điểm này rất dễ làm hắn mất kiểm soát, ảnh hưởng đến sự nghiệp. Trước mắt đang là thử thách rất lớn đối với tập đoàn, không thể sơ sẩy một chút nào được. Nếu cô làm gì khiến hắn tức điên, hắn sẽ tính sổ với cô một thể sau khi về nước. Hy vọng là cô đừng có làm gì quá phận "...anh bảo người theo dõi hãy ghi và giữ thông tin lại cẩn thận, sau khi tôi về nước đưa lại cho tôi."

"Tuân lệnh."

Nói xong, Cao Lực Ngự ngắt máy, hần hần một tin nhắn đến cho Hoa Vân Tích, rồi bỏ đi luôn.

Chẳng mấy mà thời gian trôi qua nhanh, chân của Hoa Vân Tích đã có thể đi lại nhẹ nhàng, chẳng qua tay bị nặng hơn gấp mấy lần nên vẫn phải vát vèo ở đây chưa được tháo bột. Cao Lực Ngự thỉnh thoảng nhắn tin đến hỏi cô tình hình sức khỏe thế nào làm cô thụ sủng nhược kinh. Vân Thiên và Giang Dung rất hay đến. Vân Thiên thì qua kính nghiệm lần đầu đến thăm không che không đẩy mặt vào bị fan bùa vây đến suốt mấy tiếng mới mò đến nơi trên quảng trường vài trăm mét, hần sau này mỗi lần đến đều cải trang nhìn trông như một tên biến thái rình trộm. Giang Dung không được gặp thần tượng vào chủ nhật, có chút thất vọng, nhưng bù lại hay được gặp ở bệnh viện. Địa vị của Vân Thiên trong lòng nàng từ chồng đã trở thành anh trai. Mỗi lần hai người gần nhau là nàng cứ riu ra riu rít. Lâm Hạo Lãng không vừa mắt Vân Thiên, thường xuyên kiểm soát chặn đuôi không cho vào từ ngoài cửa.

Mọi việc cá nhân trong thời gian này của Hoa Vân Tích đều do một tay Lâm Hạo Lãng lo, thiếu mỗi việc đi vệ sinh. Ngay cả lau cơ thể cũng hần phụ trách. Ban đầu cô ngại, rề rề là không cho hần động tay động chân. Sau đó bị cưỡng bức và rồi riết thành quen.

Hoa Vân Tích từng trêu hần: "Thức thức, anh có cần làm mình như quán gia vậy không?". Thực ra quán gia này không tồi, hần nấu cơm chiều hư vị giác của cô luôn. Hần chăm cô như chăm heo chờ thịt, phi, chăm bà hoàng mới đúng. Thành ra cô bị ỷ lại hần rất nhiều.

Lâm Hạo Lãng nghe cô trêu, rất nghiêm túc nói một câu: "Chắc do em sinh ra để làm nữ vương. Còn tôi sinh ra để làm nô bộc của em!". Làm cô cười haha bảo hần mới học lời kịch này ở phim nào nghe kinh vậy.

Thậm chí cô còn không biết khắp bệnh viện người ta đồn ầm thế nào vì căn bản hần tự mình làm mọi việc không để bất cứ y tá nào nhúng tay. Thậm chí có 1 người phụ nữ đã tự làm mình bị thương nặng để nhập viện, bảo người nhà yêu cầu hần chăm sóc. Người nhà thấy phiền mang cả búp bê tình dục nam đến cho nàng ta ôm giải buồn. Sau này khỏi rồi vẫn nằm lì ở viện, dù sao nàng ta thừa tiền bệnh viện không ngại cho nàng đốt. Phòng bệnh của người phụ nữ đó lúc nào cũng có người đến mở tiệc ăn uống như quán bar, hôm nay mới bị đuổi đi thôi, cô ta cam đoan không đưa bạn đến nữa mới cho ở lại. Có điều, Lâm Hạo Lãng chưa từng đặt chân đến, hần còn nói, hần không điều trị bệnh thần kinh não tàn. Có điều sau này hần tự mình đến cảm ơn người phụ nữ kia, lý do là chuyện xảy ra vào hôm nay.

Người phụ nữ kia hôm nay rình mò nhân lúc Hoa Vân Tích ngủ thì vác cô lên vai đưa về phòng mình. Lúc đó nàng ta đang say rượu, cô bị ném xuống đất thì búng tỉnh, thấy người phụ nữ kia khóa trong cánh cửa rồi lờ lờ đi đến trước mặt cô cười bí hiểm, nói:

"Cô dám độc chiếm Lãng của tôi, hôm nay đến lượt tôi. Cô phải ở lại đây nhìn tôi làm tình với Lãng! Cho cô tức điên lên!"

Nói xong, nàng lão đạo đến cạnh bàn rót rượu vào ly, tu ừng ực. Trước con mắt ngạc nhiên của Hoa Vân Tích, nàng coi đồ ngồi lên thân củ búp bê tình dục, nhét vật nam tính thô dài của búp bê vào trong khe hẹp. Cô ngồi co gối ở mép tường há miệng và không thể ngậm lại được nhìn người phụ nữ kia vừa xoa ngực vừa đóng đưa nửa dưới cơ thể.

"Nhìn đây! Lãng đang ở trong cơ thể tôi!"

"Người phụ nữ này yêu lắm ảo tưởng, ảo tưởng lắm sinh bệnh rồi sao? Tội nghiệp..."

Người phụ nữ đang sung sướng rên rỉ trên giường kia, nghe cô nói, lập tức gào lên:

"Tội nghiệp? Tôi mà tội nghiệp á? Để tôi cho cô biết thế nào là tội nghiệp!!

Nàng cầm cả chai rượu, cạy miệng Hoa Vân Tích từ trên cao dốc xuống miệng cô.

"Ư..ọc, ọc..."

Rượu đổ bắn lên mặt Hoa Vân Tích, chảy từ cằm xuống ướt đầm quần áo. Dốc hết chai, nàng ta ném choang vào góc tường, cô thì bắt đầu choáng váng đầu óc. Lâm Hạo Lãng đến phòng bệnh của cô không thấy bóng dáng cô đâu, nhìn chần lất lốt nằm dưới nền đất, hần hồn hoảng chạy ra ngoài gõ xung quanh. Nghe thấy tiếng chai vỡ từ phòng bên, hần hoảng sợ chạy đến nhưng không sao mở cửa được, đập cửa không thấy mở. Mặt hần tái xanh lại, hoảng hốt chạy đi lấy chìa khóa dự phòng để mở cửa.

Cùng các bác sĩ y tá về đến nơi, mở cửa phòng ra, Lâm Hạo Lãng mới thả lỏng tinh thần. Trên giường người phụ nữ kia đang hưng phấn ngồi trên người búp bê tình dục, miệng không ngừng hô tên hần làm hần nổi da gà ớn lạnh. Nhưng Hoa Vân Tích phía dưới làm hần không khỏi bật cười. Cô giật cái màn che cửa sổ ra từ bao giờ, buộc nó quanh cổ như cái áo choàng, hần tự hỏi không biết cô làm thế nào dùng một tay buộc nó lại được. Không những thế còn cười cái chói chạy vòng quanh phòng, cô có vẻ bị choáng say, chạy chuech choang chao đảo. Ngay cả khi ngã úp xuống vẫn to mồm "Ta không phải kẻ cụt tay, ta có hai tay, ta đang bay trên bầu trời cao!"

Thấy hần, cô bật dậy hô lên:

"Thế lực phản diện đã đến!! Cảnh báo các chiến binh SPD mau tập hợp lại." Hoa Vân Tích tạo tư thế siêu nhân chuẩn bị biến hình "SPD! It's Morphin' time!*" Anh em đâu, xông lên!"

*It's Morphin' time!: Câu nói của siêu nhân đặc nhiệm SPD trước khi biến hình.

Cô xông lên dùng tay chân loạn choạng của mình đánh đập Lâm Hạo Lăng, đau đớn là đánh cái nào cũng hụt dù hấn đứng im không động đậy. Cũng không ai dám can cô.

"Lo liệu người phụ nữ kia giúp tôi, tôi không muốn nàng có mặt ở bệnh viện này nữa."

Nói xong hấn bế Hoa Vân Tích lên, quay lại định đi về phòng, đám đông tự động tránh ra. Cô khó chịu ngo ngoáy, đập lên vai hấn.

"Nóng chết đi được! Thả tôi ra! Tôi biến hình bắn chết anh!"

Hấn đỡ như đỡ trẻ nhỏ:

"Được rồi nữ vương của tôi, đừng uốn éo nữa bị thương bây giờ. Về phòng rồi thích bắn giết gì cũng được!"

"Thả nữ vương xuống, nô bộc thì phải nghe lời! Tôi muốn chơi! Như vậy kia!" Hoa Vân Tích chỉ tay về phía người phụ nữ đang làm tình với búp bê trên giường kia.

Tất cả đồng loạt đỏ mặt cúi đầu xuống.

Ai ngờ Lâm Hạo Lăng mặt dày nói một câu đốt lửa thêm cho không khí:

"Tuân mệnh nữ vương, về phòng rồi chúng ta sẽ cùng chơi!"

Cô hí hửng xoa đầu hấn, còn vron người hôn lên má hấn:

"Ngoan, thương."

Lâm Hạo Lăng nhìn vào trong ánh mắt lơ đãng vì say rượu của Hoa Vân Tích, hấn cảm giác hình như say cũng có thể lấy, hấn say rồi thì phải. Và thế là tiếp tục bế cô đi thẳng về phòng, mặc kệ cô cọ cọ trong ngực đốt lửa.

Đóng cửa lại, đặt Hoa Vân Tích lên giường, Lâm Hạo Lăng cố nhin nơi nào đó đang cương cứng lên. Kéo chăn đắp cho Hoa Vân Tích. Nhưng người nào đó không ngoan, nhảy tót xuống giường ra lệnh:

"Nô bộc nghe lời, nằm im lên đó không được động đậy!"

Hấn trầm mặc cúi đầu, trong tiếng thúc giục của cô, ngẩng đầu lên. Dục vọng cắn nuốt đáy mắt hấn.

"Được rồi, em đừng có hối hận đấy"

Hấn leo lên giường, nằm im như cá nằm trên thớt.

Hoa Vân Tích cởi hết quần ra, thân dưới trống trơn, cứ thế trèo lên ngồi trên người Lâm Hạo Lăng. Cô dùng 1 tay và miệng cắn giết mạnh vặn bung cúc áo hấn ra, cả vật thì vẫn đề nguyên như vậy, hấn hỗ trợ kéo nốt thắt lưng và khóa quần. Cô cúi xuống liếm dọc từ cổ hấn xuống đến bụng, sau đó ngồi lên bụng hấn hôn chằm chằm trần mặt và môi. Nơi mềm mại nữ tính của cô cọ cọ trên bụng hấn làm hấn xúc động khó có thể nằm yên.

Lâm Hạo Lăng đặt hai tay lên hông Hoa Vân Tích, vron lưỡi chủ động đưa vào miệng cô. Cô lập tức vỗ mạnh lên bả vai hấn, quát:

"Nô bộc hỗn láo! Quyền chủ động về nữ vương, khi nào nữ vương cho phép mới được động."

Nghịch ngợm một hồi tra tấn Lâm Hạo Lăng, cô mới kéo quần trong của hấn xuống, còn thịt thô to dựng đứng lên. Cầm trong tay vật nam tính đó, đưa cửa miệng hoa huyết nóng ả ỉ để gần sát vào rồi ngồi thẳng xuống. Hai âm thanh rên rỉ của nam nữ đồng thời phát ra.

Hoa Vân Tích thở hắt ra một tiếng, đập mạnh vào bả vai Lâm Hạo Lăng.

"Nô bộc ngu ngốc! Sao nó lại dài như vậy? Không ngắn đi một chút được sao."

Hấn cười khò một tiếng, cởi cúc áo cô đến còn duy nhất một chiếc cuối cùng chưa cởi thì dừng lại, vén áo ngực cô lên, tay nắm lấy đôi gò bồng trắng mịn. TRầm giọng, dụ dỗ:

"Nô bộc làm sao mà biết được, nếu nữ vương nhắc hông lên một chút rồi lại ngồi mạnh xuống. Cứ làm liên tục như vậy, có lẽ nó sẽ ngắn lại."

"Thật sao?"

"Xin thề"

"Được rồi, tin anh."

Hoa Vân Tích chống tay lên ngực Lâm Hạo Lăng, bắt đầu đóng đưa thất lung.

"Ah..."

"Thích không?"

"Thích."

Nhưng hẳn chẳng thích chút nào, thế này còn hơn cả tra tấn, đến bao giờ hẳn mới có thể tự mình động? Thậm chí hẳn không còn tâm trí để chất vấn cô đã làm tình qua với ai rồi nữa.

Có điều, không bao lâu, Hoa Vân Tích đã mệt. Cô ngồi sụp xuống một lúc rồi sau đó nhồm người dậy ngồi sang bên cạnh.

"Động không tốt chút nào, vẫn là được nô bộc phục vụ tốt hơn. Nô bộc ngoan, đứng xuống giường."

Lâm Hạo Lăng thở dài đi xuống giường, chờ xem cô lại bày trò oái oăm gì.

Hoa Vân Tích cười hi hi, quay người về phía hẳn, liếm môi. Trước mắt hẳn, cô mở hai chân ra thành hình chữ M, dùng hai ngón tay tách cửa động mở ra một chút.

"Tôi cho phép anh được động, nô bộc của tôi. Anh phải phục vụ tôi."

Cô mặc áo màu xanh nhạt của bệnh viện, mái tóc xõa xuống. Vai áo bên trái còn trên vai, bên trái tuột xuống tận khuỷu tay. Nụ hoa trước ngực nhô lên nở rộ trước mặt hẳn.

Lâm Hạo Lăng quả thực hóa cảm thú.

"Nếu đây là một cách ngược đãi, tôi nghĩ rằng tôi có máu thích bị em ngược đãi."

Hắn nắm lấy hai bên hông cô kéo mạnh về phía mình, côn thịt thẳng tắp đâm mạnh vào dững đạo chật hẹp.

Hoa Vân Tích run rẩy nắm vai áo Lâm Hạo Lăng, hai chân đan chéo phía sau lưng hẳn, ngón chân cong lên.

"A, thật trưởng..."

Côn thịt đâm từ phía trên ma sát qua hoa hạc mới đâm sâu vào trong khe hẹp ẩm ướt, mỗi lần va chạm đều gần như chạm đến cổ tử cung. Lâm Hạo Lăng không ma sát nhanh, hẳn chậm rãi rút ra rồi lại đẩy mạnh vào đề trong đó một lúc, cảm giác ẩm áp bao quanh. Hắn cúi đầu hôn lên môi cô, lưỡi hẳn cạy hàm răng cô ra, len lỏi vào quần lấy lưỡi cô. Mỗi khi lưỡi cô rút lại, hẳn lại lùi ra rồi nhanh chóng tiến sâu vào, cả miệng cũng há ra ngậm cả môi cô vào, tận tình đuổi theo chiếc lưỡi thơm tho của cô.

Hoa Vân Tích ngộp thở, đập lên vai Lâm Hạo Lăng, hẳn mới chịu rời môi. Hắn hôn xuống cằm cô, xuống cổ rồi đặt đầu hôn trên khắp nơi ở bả vai lộ ra ngoài của cô. Sau đó hẳn mới cúi xuống hôn lên nụ hoa trước ngực cô.

"Nhanh lên một chút..."

"Được thôi." Lâm Hạo Lăng đặt Hoa Vân Tích ngã lưng trên giường, tạm dừng lại động tác "Có điều, em nói tôi nghe, ai đã tiến vào nơi này?"

"Thực khó chịu..." Vách tường bắt đầu ngura ngúra, cả người cô trở nên hư không. Cô vịn vẹo mong muốn vật cứng kia ma sát.

"Là ai?" Nghĩ đến cô cũng từng yêu kiều rên rỉ như vậy dưới thân người đàn ông khác, hẳn ghen tị đến phát điên.

"Nô bộc dám cái lời, nếu không động, tôi sẽ bảo Vu Dịch làm!"

"Vu Dịch? Là hẳn?"

Hai má Hoa Vân Tích ửng đỏ, cô ngây ngô cười:

"Vu Dịch, luôn làm tôi ướt thật nhiều, hẳn rất mạnh." Lúc nào cũng cường ép cô.

"Hắn luôn làm tôi thật khó chống đỡ, hẳn..."

Lâm Hạo Lăng che miệng Hoa Vân Tích lại bằng một nụ hôn điên cuồng, hẳn gằm nhẹ trong cổ họng, bắt đầu tấn công như vũ bão. Hắn không thích từ miệng cô xuất hiện tên đàn ông khác.

"Quên hẳn đi... Kể từ giờ...đừng bao giờ lại gần hẳn. Lăng, gọi tôi là Lăng, Tích nhi."

"Lăng...A...h...a...sâu quá..."

Lâm Hạo Lăng nắm hai chân cô đặt lên vai, cầm cổ chân bên phải của cô giơ lên cao, khom người vươn lưỡi lướt nhẹ trên da cô, từ mắt cá chân xuống đến đùi trong. Vật nam tính nóng rực không ngừng thúc mạnh vào dinding đạo chật hẹp của cô, mật dịch trong suốt chảy xuống ga giường bệnh trắng tinh. Từng trận đánh sâu vào hoa tâm khiến Hoa Vân Tích không nhịn được hét lên, cảm giác bị lấp đầy vừa đau đớn lại nhiều hơn đó là tê dại. Tốc độ ra vào của hắn ngày một nhanh, giống như hắn muốn cô không thể nói thêm câu nào, chỉ có thể nhìn người mềm mại từng trận từng trận rên rỉ thành tiếng.

Chốt cửa vặn sang một bên, cánh cửa hơi hé ra. Vu Dịch đứng bên ngoài sắc mặt âm trầm nhìn cảnh tượng đang diễn ra bên trong, tay hắn cầm túi hoa quả tươi. Bên cạnh còn đứng một nữ hộ sĩ, mặt nàng đỏ đến mang tai vì tiếng rên rỉ ái muội phát ra bên trong. Bác sĩ Lâm lâu như vậy không ra, tất cả đều phần nào đoán được bên trong xảy ra chuyện gì. Không ngờ vị tiên sinh này lại đến thăm bệnh đúng vào thời điểm này. Mấy tháng trước có một vị Cao tiên sinh tìm đến trông có vẻ rất lo lắng, giờ lại đến vị Vu tiên sinh lúc này nhìn sắc mặt khá tối tăm, họ đều là nhân trung chi long cả. Lại nhìn hai người đang "chơi trò người lớn" trong phòng kia, nữ hộ sĩ không khỏi đoán già đoán non quan hệ giữa ba người.

"A...thật thích...nhanh quá, Lăng..."

"Mang cái này để vào trong phòng?"

"Hả?" Nữ hộ sĩ cứng đờ. Mang vào...lúc này?

"Giúp tôi mang vào, tiện chuyển lời với hắn: quà tạ ơn của Vu Dịch tôi, tôi rất vui khi người phụ nữ của tôi có một người nhà chăm sóc cô ấy đến tận giường. Đi vào ngay bây giờ."

Nói xong, Vu Dịch đặt túi hoa quả vào tay nữ hộ sĩ, mở cửa đẩy mạnh nàng vào. Hắn quay mặt hằm hằm bước đi. Hắn tỉnh dậy trong bệnh viện, y tá nói Hoa Vân Tích đi lấy đồ dùng cá nhân cho hắn, nhưng chờ mãi không thấy cô về. Hắn đã thất vọng biết bao nhiêu. Sau đó liên lạc với Cao Lực Ngự, xử lý giúp hắn một số sự việc trong vụ kiện cáo, xong xuôi Cao Lực Ngự nói về việc cô bị tai nạn nằm viện. Hắn lập tức sốt vó đi chuyển bay trong đêm về nước, chạy tìm ngay xem tình trạng cô thế nào mới yên lòng được. Không ngờ Hoa Vân Tích cho hắn một kinh hách lớn. Hắn hiện tại đầu óc trống rỗng, chỉ muốn tìm một chỗ suy nghĩ lại vấn đề. Đứng ở đây khiến hắn đau đớn không tài nào chịu được, hắn cảm giác ngột thở, muốn đập phá.

Nữ hộ sĩ kia bị đẩy vào phòng, trong phòng hai người mãi làm việc không để ý đến nàng. Nàng ngượng ngùng đóng cửa lại, cầm hoa quả đi đến bên bàn đặt xuống. Lúc này, Lâm Hạo Lăng mới chú ý đến sự tồn tại của nàng. Hắn lập tức kéo Hoa Vân Tích ngồi dậy tựa đầu vào ngực hắn, lấy chăn che đi cơ thể cô từ phía sau. Mặt hắn lạnh tanh hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

"Vị...có vị tiên sinh họ Vu nhờ tôi chuyển lời đến, đây là quà tạ lễ của hắn, hắn...hắn nói..."

"Hắn nói gì?"

"Làm gì mà dừng lại, khó chịu." Hoa Vân Tích kéo mặt Lâm Hạo Lăng nhìn về phía mình "Tôi mới là nữ vương của anh, anh chỉ có thể nhìn về phía tôi."

Hắn ngây người, tim đập bất chấp nhịp điệu, thực sự muốn đè cô xuống tử hình tại chỗ. Nhất là khi người cô đang liên tục đẩy sát về phía hắn, hoa huyết mềm mại cắn nuốt, ma sát lấy hắn.

"Ngoan...tôi chỉ nhìn về phía em thôi..." Lâm Hạo Lăng hôn lên môi Hoa Vân Tích, thất lưng khẽ đóng đưa như đồ cô không tiếp tục vận vẹo nua "Có gì nói mau."

Nữ hộ sĩ đã xấu hổ đến mức muốn bịt cả mắt lẫn tai lại, nàng thuật lại nguyên văn lời nói của Vu Dịch, sau đó vội vã bỏ đi, còn cẩn thận khép chặt cửa lại. Không ngờ nàng được xem đồng cung sống của một người mà nàng không dám tưởng đến!

"Người phụ nữ của hắn sao..." Lâm Hạo Lăng lẩm bẩm trong miệng.

"Ừm...Sao vậy?..."

"Nợ đào hoa của em chứ sao, chúng ta tiếp tục!"

Lâm Hạo Lăng lại đặt Hoa Vân Tích nằm xuống, nắm eo cô thẳng tắp đâm sâu vào hoa tâm. Côn thịt thấm ướt mật dịch trong suốt bị hoa huyết tham lam mở ra ngâm lấy. Hắn cúi xuống nhìn nơi giao nhau của hai người, đã tính trong mắt càng đậm.

"Xem xem, em là của tôi. Tôi không muốn bất cứ ai đứng trước mặt tôi tuyên bố em là người phụ nữ của hắn."

"AAA---ah...hư....a"

Đáp lại hắn là tiếng rên rỉ.

Hắn tăng đến tốc độ nhanh nhất, ma sát đến khi cánh hoa sưng lên mới chịu buông tha. Dòng nước ấm từ hắn bắn vào sâu trong cơ thể cô, hòa với mật dịch chảy ra, in vết trên ga giường. Trong phòng quanh quẩn tiếng thở dốc thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Truyện Bên Lề 2: Thiên Thần Và Ác Quỷ (Quá Khứ Của Vân Thiên)

Chúa ơi, nếu trên đời này thiên thần và ác quỷ cùng hợp lại với nhau?

Chúa trả lời: đó là Vân Thiên.

Từ rất lâu rồi, Vân Thiên Không gọi là Vân Thiên, hẳn gọi là Hoàng Thiên.

Cha hẳn là nguyên soái quyền lực quân sự tối cao, hẳn sinh ra như một sự tồn tại để người khác ngược nhìn lên, trong một dòng tộc danh giá có truyền thống chính trị lâu đời. Trước khi chiến tranh giữa nước C và nước B diễn ra, mọi người đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hẳn.

"Con sinh ra, được hưởng vinh hoa phú quý của gia tộc này, con phải có trách nhiệm tôi luyện bản thân để có thể trở thành người gánh vác lấy nó. Con chính là niềm tự hào của gia tộc chúng ta. Hãy tiếp tục cố gắng để xứng đáng với niềm hi vọng chúng ta đặt vào con."

Vân Thiên từ nhỏ đã như ánh mặt trời, hẳn thân thiện hòa đồng với bất cứ ai, được nhiều người yêu thích vì ngoan ngoãn lễ phép. Nhưng không ai biết có một Vân Thiên khác tồn tại trong con người hẳn, trái ngược hoàn toàn với tính cách kia. Khi nào Vân Thiên đó xuất hiện, bản thân hẳn cũng không kiểm soát được. Vân Thiên đó luôn cố gắng bác bỏ mọi cố gắng, mọi sự chân trọng của chính mình. Vân Thiên nghĩ, bản thân hẳn từ trước đến giờ không biết rốt cuộc giá trị tồn tại của mình đối với chính bản thân là gì, nên mới có thể tồn tại một góc khuất mà hẳn luôn cố muốn giấu đi đó.

"Gần mười giờ rồi, em không về sao? Không nên học quá muộn."

Vân Thiên đóng nắp bút mực lại, mỉm cười nhắc nhở cô bé đang ngồi cạnh bàn cậu. Đó là Viên Dư Linh, con gái cưng của gia tộc họ Viên, mẹ hẳn bảo hẳn dạy thêm cho nàng học mỗi tối. Nàng kém hẳn một tuổi, hẳn biết là cha yêu cầu mẹ làm vậy, có lẽ cha đã tính sẵn cho hẳn một cuộc hôn nhân chính trị từ nhỏ.

"Thiên, em... em rất thích anh. Mong anh hãy nhận nó!" Viên Dư Linh xấu hổ cúi đầu xuống thò tay vào cặp sách, giờ lên cao một hộp quà nhỏ. Hộp hình trái tim màu hồng, có buộc nơ xinh đẹp.

Vân Thiên đưa tay lên cầm chiếc hộp xinh đẹp đó, đứng rồi nỉ, hôm nay là ngày lễ tình nhân.

"Cảm ơn em."

"Vây...anh...em..."

"Anh mới lớp 6 mà em cũng mới lớp 5, vẫn nên tập trung học tập thi hơn, nghĩ chuyện khác quá sớm không tốt." Hẳn từ chối khéo "Thôi muộn rồi. Anh nghĩ em nên về nhà ngủ sớm."

"Vây chào anh."

Cô gái nhỏ sắp sách vào cặp, còn chút lưỡng lự, nhưng vẫn đi mở cửa phòng ra về.

Vân Thiên mở hộp quà ra, đó là sô cô la tự làm, trông cũng không đẹp lắm nhưng có vẻ cũng khá mất công. Tay nhắc sô cô la lên, vừa đưa đến gần miệng, đột nhiên sắc mặt hẳn vốn hiền hòa lại trở nên lạnh lùng. Hẳn để sô cô la lại trong hộp, mở thùng rác ra ném nó vào.

"Sao có thể ăn thứ rác rưởi này được cơ chứ."

Ngày nào cũng vậy, những lời ca ngợi sáo rỗng.

Cái gì đến cũng đến, chiến tranh nổ ra giữa nước C và nước B, chính thức đưa hai bên vào thế đối lập, hai bên bôi nhọ lẫn nhau một thời gian dài. Và người ta cũng nhìn hẳn bằng ánh mắt rẻ bêu. Bởi vì mẹ hẳn là công chúa nước B. Người trong họ nói rằng, không thể để một đứa trẻ mang dòng máu người nước B đứng đầu làm con trưởng của một dòng họ có lịch sử lâu đời như nhà họ Hoàng. Không những thế, nó còn phải biến mất như mẹ nó, thế mới yên lòng người.

"Đánh con gần chết như vậy không phải điều ta muốn, nhưng như vậy người ta mới tin con đã chết. Ta có lỗi với con, nhưng ta không thể hủy cơ ngơi gia tộc trên tay con được. Con có thể sống tiếp hay không thì tùy số, đừng hận ta, đó không phải lỗi của ta."

Cái tên Hoàng Thiên bị vĩnh viễn xóa đi khỏi lịch sử.

Tại sao không được phép của tôi mà sinh ra tôi trên cuộc đời? - Ngày xưa Vân Thiên từng hỏi điều này một lần. Nhưng sau khi bị xóa tên khỏi lịch sử, câu mà hắn hỏi nhiều nhất luôn là: Tại sao tôi vẫn còn sống.

Hắn vẫn thường xuyên kiểm tra trong đồng rác có đồ gì ăn hay không, ở khu vực có nội chiến tranh chấp. Hắn không biết vì sao mình nhiều động lực sống như vậy, vẫn vui vẻ ăn đồ ăn thừa ngồi chơi tất cả những gì có thể bằng những viên sỏi với một đám trẻ cũng cô đơn trên đời như hắn. Cả bọn hay ở dưới tầng hầm tránh bom, lánh những cơn mưa bom rền vang trên mái đầu. Bọn hắn hay bắt đom đóm thả xuống tầng hầm, đom đóm chết rất nhanh, còn hắn thì sao mãi không chết. Rốt cuộc thì nội chiến cũng được dẹp loạn, những đứa trẻ khác được đưa vào các cô nhi viện, còn hắn thì lần tránh đi.

"Ta là Vân Trung."

Một lão già tóc bạc trắng rồi, nhưng vẫn khỏe mạnh đầy sức sống đưa tay ra cho hắn nắm lấy. Đó là người đã đưa hắn ra khi hắn đang một mình đánh lại cả đám lính tuần thêm khát máu đứa bé trai xinh đẹp. Tự mình đánh lại? Buồn cười, hắn bị đánh hội đồng thì đúng hơn.

Người đó hình như là kẻ có máu mặt sống còn qua chiến trường khu này.

Người đó sau này đã nói với hắn: từ giờ con không phải là Hoàng Thiên nữa, con là Vân Thiên. Con đã bị xóa khỏi lịch sử, thì giờ là lúc để con tái sinh thành con người mới. Vân Thiên ác quỷ hay Vân Thiên thiên thần thì cũng thế, con xứng đáng sống một cuộc sống mà con mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ra Miệng Sói Vào Miệng Cọp

Nước M

Đêm muộn, Cao Lực Ngự bận rộn làm việc, trước mắt hắn công việc còn chồng chất. Vụ kiện này kéo dài dai dẳng mãi, đối với tập đoàn hắn, nó đã đem lại thiệt hại rất lớn, còn khiến cô phiếu giảm giá mạnh. Ít nhất cũng phải mất hơn nửa năm mới có thể khiến tình hình ổn định lại được.

Cốc cốc

Tiếng gõ cửa vang lên trong căn phòng vắng lặng. Cao Lực Ngự ngẩng đầu lên, thở dài đứng dậy đi mở cửa. Ở khách sạn làm việc cũng thật phiền, mỗi lần cấp dưới tìm đến đều phải tự mình ra mở cửa.

Mở ra, hắn nhìn Hoa Vân Nhã đang đứng trước mặt, nàng mặc một bộ váy ngủ ren mỏng màu đen, tôn lên khuôn ngực trong trịa cùng đường cong quyến rũ. Hai tay nàng vắt ra phía sau lưng. Nhìn thấy hắn mở cửa, nàng mỉm cười:

"Tôi có thể vào trong không? Tôi vừa rồi định đi ngủ nhưng quên mất là có một số chuyện quan trọng phải bàn nên vội qua đây."

"Mời vào."

Cao Lực Ngự tránh ra một bên cho Hoa Vân Nhã vào trong, rồi hắn đóng cửa lại đi về phía bàn làm việc ngồi xuống.

"Có chuyện gì?"

Hoa Vân Nhã e thẹn cúi đầu xuống lật văn kiện ra, nói cho Cao Lực Ngự nghe một số vấn đề quan trọng theo như lời nói. Thực chất, những vấn đề này nàng cố ý để lại để tìm cơ hội gặp riêng hắn sau. Từ lần đầu gặp hắn, nàng đã đem lòng yêu hắn, nàng biết chỉ có hắn mới xứng với nàng. Nàng thời gian qua đã phô trương hết tài năng của bản thân cho hắn trong việc phân tích vấn đề, đôi khi còn đề bạt một số ý tưởng cho hắn. Nàng mặt ngoài còn động viên hắn trong công việc, nhưng tỏ thái độ lúc xa lúc gần với hắn. Nàng nghĩ, dần ông thành công trong sự nghiệp thường thích một người phụ nữ như vậy. Nhưng có vẻ như hắn điềm nhiên coi như không nhìn thấy biểu hiện hoàn mỹ của nàng. Không còn cách nào khác, nàng buộc phải chủ động, có lẽ hắn thuộc tuýp người không nhạy bén trong chuyện tình cảm.

"Thế là được rồi. Cảm ơn cô đã nhọc công như vậy vào giờ này. Giờ cũng muộn rồi, cô có thể về phòng nghỉ ngơi."

"Tôi..."

"Hoa thư ký, đáng lẽ ra cô nên nói với tôi mấy vấn đề này trước, khi mà buổi chiều chúng ta đều có thời gian nhiều vậy. Tôi hi vọng lần sau hiệu suất làm việc của cô sẽ cao hơn"

Hắn không lưu tình nói thẳng.

"Xin lỗi, tôi về phòng đây..." Hoa Vân Nhã ngượng ngịu cúi đầu xuống, hơi thoáng lưỡng lự nhưng vẫn nói "Cao tổng, anh nên nghỉ ngơi một chút."

Không nên quá sức."

Gọi ý rõ ràng như vậy, Cao Lực Ngự sao không hiểu, nhưng hấn vờ như không hiểu.

"Cám ơn cô đã quan tâm, nhưng tôi là tổng giám đốc và tình hình hiện tại thì rất cấp bách."

"Tôi hiểu rồi, vậy tôi xin phép về phòng..." Hoa Vân Nhã thất vọng xoay người bước đi.

Vừa mở cửa, nghe thấy Cao Lực Ngự nói:

"Hoa tiểu thư."

Hoa Vân Nhã tim đập gia tốc, hồi hộp quay người lại chờ đợi hấn nói câu tiếp theo.

"Tôi nghĩ cô cũng là một người tài giỏi, tôi cho rằng tôi nên khuyên cô một điều. Phụ nữ dựa vào thân thể để giữ tâm đàn ông là điều không thể, chỉ khiến cô biến mình thành món đồ chơi mà thôi. Chơi nghiệm thì giữ lâu dài cho đến lúc hòng thì vứt đi. Bản thân cô, cô nhận được niềm tin yêu của cha mẹ cô đến thế, có lẽ cô nên nghĩ đến việc chuẩn bị tinh thần để gánh vác cơ ngơi của nhà họ Hoa. Chúc cô tiến xa hơn nữa. Hi vọng chúng ta còn có thể hợp tác lâu dài"

Hoa Vân Nhã không nói câu gì, chỉ lẳng lặng khép cửa lại bước đi về. Sau khi cánh cửa khép lại, Cao Lực Ngự lấy lọ xê sùi cam trong ngăn bàn ra, lấy một ly nước đầy bỏ vào. Nhìn bọt sùi lênh láng trên mặt ly, hất nhớ đến một khuôn mặt. Hoa Vân Tích. Một đoạn ký ức lúc hấn và cô còn ở dinh thự nhà Stojanovic, cùng làm việc trên hai chiếc bàn khác nhau. Khi ấy, Hoa Vân Tích cứ liên tục nhìn về phía hấn, như thể cố ý muốn nói cho hấn cô đang nhìn. Hấn không phản ứng gì, cuối cùng cô cũng phải đầu hàng mở miệng hỏi:

"Cao tổng, sắc mặt của anh không tốt lắm. Trông tái nhợt."

"Ừ, tôi hơi mệt mỏi chút." Mặt Cao Lực Ngự vẫn không rời văn kiện.

Hoa Vân Tích nghe vậy bèn chạy lại chỗ va li, lấy ra một hộp sùi cam để xuống trước mặt hấn.

"Đây, anh uống cái này đi, cho đỡ phần nào."

Nói xong cô quay trở về chỗ làm việc tiếp.

"Pha cho tôi."

"Sao cơ?"

"Tôi nói pha cho tôi" Cao Lực Ngự vừa hí hục viết vừa ra lệnh.

"Gì vậy, bình nước chỉ cách anh mấy bước chân ~"

"Đó là việc của cái bình nước."

"Bỏ tay sắp tổng."

Hoa Vân Tích đành đi lấy cốc nước bỏ viên sùi vào, cầm đến giờ thẳng mặt hấn.

"Đây."

"Cô cứ để đấy."

"Không được. Để đấy đợi tết Congo anh mới thò tay lên cầm được."

Cao Lực Ngự bấy giờ mới ngược lên nhìn cô lấy một cái, rốt cuộc cũng đưa tay ra với cái ly. Đột nhiên, hấn choáng váng đầu.

"Sao vậy?... Á, trán anh nóng quá, cho trứng lên ộp chắc chín được luôn! Anh mau lại đây!"

Hoa Vân Tích kéo hấn ra bắt nằm xuống sofa, lấy thuốc hạ sốt trong vali vốn toàn rác ra cho hấn uống. Hấn uống xong cười yếu ớt hỏi:

"Cô mà cũng biết lo chu toàn cho bản thân vậy sao?"

"Đương nhiên rồi! Không có ai ở bên lo cho, tôi không tự lo ai lo! Còn anh nữa đấy, nghỉ một vài tiếng có làm tập đoàn của anh phá sản được đâu! Cứ tiến độ làm việc liều mình kiểu này, có ngày chảy máu dạ dày chứ chẳng chơi! Thôi được rồi, anh cứ nghỉ ngơi đi, tôi lo liệu phần nào cho!"

Lúc ấy, Cao Lực Ngự cũng không nghĩ gì cả, chỉ yên lặng nằm đó. Nhưng giờ nghĩ đến, cái bóng dáng cô bận rộn làm việc trên bàn của hấn khi ấy, trong đôi mắt ngập nhem buồn ngủ giờ lại khắc sâu vào nỗi nhớ. Hấn thật mong có thể vượt qua giai đoạn khó khăn này thật nhanh.

Hoa Vân Tích tỉnh lại, trời đã tối mịt mùng, căn phòng khép kín không ánh đèn, bên hông cô còn có cánh tay đang đè nặng. Cô ngồi dậy xoa xoa phần eo đau nhức. Một vài hình ảnh dâm mỹ lướt qua trong đầu cô, hoa vân tích hoảng hốt sờ thân trần rồi lại với lấy công tắc cạnh giường bật đèn lên. Ánh đèn trắng chói lóa rọi vào mắt cô khiến cô tỉnh ngủ hẳn. Đồng thời, cũng đánh thức người nằm bên cạnh.

"Sao vậy?"

"Anh...chúng ta..."

Lâm Hạo Lăng ngồi nghiêng người dậy chống tay lên giường, chân rơi xuống bên hông lộ ra phần cơ thể màu mạch sần chắc. Hắn vuốt vuốt mái tóc rối bời, thẳng ruột ngựa nói:

"Chúng ta đã làm tình, em cưỡng bức tôi."

Hoa Vân Tích đỏ mặt lấp bắp nói:

"Tôi...chúng ta. Tôi xin lỗi... Tôi..."

"Em muốn rũ bỏ trách nhiệm sao?"

"Trách nhiệm? Trách nhiệm gì ở đây chứ? Nếu trách nhiệm thì anh phải là người chịu nữa, thế nào thì tôi vẫn thiệt hơn."

"Vậy tôi sẽ chịu trách nhiệm"

"Không...ý tôi là... Chúng ta, tôi vô tình, anh vô tâm bị mê hoặc nhất thời..."

Lâm Hạo Lăng ngắt lời:

"Tôi không vô tâm bị mê hoặc nhất thời. Còn em..." Lâm Hạo Lăng đưa tay nắm vai Hoa Vân Tích, ép cô đối diện với hắn "Em vô tình thật sao? Nhìn vào mắt tôi đây, em thực sự có tình cảm với tôi. Phải không?"

Hoa Vân Tích ngây người, tim đập thình thịch. Nhưng nghĩ nghĩ, lại cúi đầu xuống. Có tình cảm với hắn, cô thừa nhận. Nhưng thế thì sao? Hắn đối với cô thế nào, cô cũng không nắm chắc. Là tâm lý quấy phá hay thương cảm khiến hắn này sinh suy nghĩ gần gũi cô, cô cũng không rõ ràng. Cảm xúc đó tồn tại được bao lâu, cô không thể xác định. Cô sợ, nếu mình chìm đắm vào vũng lầy tình yêu của hắn, cô vĩnh viễn không thoát ra được. Nếu một ngày hắn vì say đắm Hoa Vân Nhã mà giẫm đạp lên tình cảm của cô, cô không biết mình phải sống sao. Cô rất sợ kết cục đó. Hơn nữa, cô không chỉ có tình cảm với mình hắn. Mặc dù cô chưa bao giờ dám đối diện với sự thật rằng cô là một con người như vậy.

Cách, cách.

Tiếng mở cửa rồi đóng nhẹ cửa vang lên phá vỡ không khí nặng trĩu giữa hai người. Vân Thiên từ ngoài đi vào, khoanh tay dựa lưng vào tường nhìn đôi nam nữ đang trần truồng trên giường.

"Hai người đang coi đây là khách sạn?"

Hoa Vân Tích đang cúi xuống đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Vân Thiên, cất tiếng gọi:

"Vân Thiên, anh lại đây."

"Cô nói gì?"

Hoa Vân Tích đẩy Lâm Hạo Lăng ra trước ánh mắt ngạc nhiên khó hiểu của hắn.

"Anh cứ lại đây!"

Vân Thiên nghe theo, bước lại gần, cổ tay của hắn bị cô nắm lấy. Ánh mắt của cô đầy quyết tâm nhìn về phía Lâm Hạo Lăng.

"Thực ra tôi không chỉ lên giường với Vu Dịch, mà còn cả Vân Thiên."

"Em nói sao?"

"Tôi lên giường với đàn ông, không cần biết có cảm tình hay không. Từ trước đến giờ anh vẫn biết tôi luôn thích quyến rũ đàn ông mà! Vân Thiên đã ở đây rồi, tôi chưa thấy thỏa mãn. Nếu anh cũng muốn, ba chúng ta cùng làm tại đây."

Lâm Hạo Lăng nghiêm mặt lại:

"Em có biết mình đang nói gì không?"

Hoa Vân Tích kéo Vân Thiên xuống hôn lên môi hắn, còn bạo tay cởi từng cúc áo của hắn ra. Không hiểu sao lúc này Vân Thiên đột nhiên chủ động phối hợp không khó hiểu chút nào, cả hai môi lưỡi giao triền phát ra tiếng hút chặc chặc.

"Đủ rồi..."

Hai người vẫn tiếp tục hôn nhau, Hoa Vân Tích với tay xuống kéo thắt lưng của Vân Thiên ra.

"Đủ!"

Lúc này hai người mới rời môi ra. Lâm Hạo Lăng xuống giường mặc quần áo vào, xong xuôi, hắn lạnh lùng nhìn nói:

"Thì ra em vẫn luôn dâm dăng như vậy. Em thực tiện!"

Hoa Vân Tích nhìn hắn bỏ đi, còn đóng sầm cửa thật mạnh, có gì đó như ghen ứ lại trong cổ họng cô.

"Thì ra là thế..." Vân Thiên bỗng dưng cất tiếng nói, giọng điệu không mặn không nhạt khác với thường ngày "Thì ra quyến rũ đàn ông đúng là sở thích của cô thật."

Hoa Vân Tích ngoái lại nhìn Vân Thiên, hắn lúc này ngồi tựa lưng vào thành giường, cả người tản mát ra một cỗ lười biếng.

"Và mục tiêu tiếp theo của cô là tôi phải không?"

"Tôi đang rất mệt mỏi, không muốn đùa với anh đâu Vân Thiên."

Vân Thiên cười khẩy một tiếng, lôi điện thoại trong túi ra, bấm bấm gì đó trên màn hình cảm ứng, rồi mới giờ điện thoại lên cho cô xem. Bất ngờ, là slideshow chạy một loạt những ảnh chụp cô đang làm chuyện đó với Vu Dịch trên ban công, và sau đó là ảnh cô làm chuyện đó với Lâm Hạo Lăng trong bệnh viện.

"Anh...sao lại có cái này?"

"Cô nghĩ xem, nếu tôi đăng những ảnh này lên mạng xã hội nói rằng có người đưa bằng chứng và nói rằng cô lừa tình cảm của tôi. Kết cục sẽ ra sao?"

Cho dù là nhân cách nào của hắn, thì nó cũng có một ham muốn theo dõi biến thái đối với cô. Ngay cả khi cô ở nước ngoài, Cao Lực Ngự ngăn chặn tin tức, vẫn không ngăn được hắn đột nhập vòng vây, Hắn và Vu Dịch chưa bao giờ thất bại trong việc điều tra thông tin. Bản thân hắn không biết từ bao giờ, cả căn phòng tràn ngập toàn những ảnh chụp của cô

Hoa Vân Tích choáng váng nhìn một Vân Thiên xa lạ trước mắt. Trong đầu cô hiện lên khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của hắn, cả lúc hắn đội mũ trùm đầu đeo râu giả đẩy xe lăn đưa cô đi dạo quanh vườn bệnh viện. Rồi lúc hắn dỗ dành, đỡ lấy đứa trẻ nhỏ chập chững bước đi trên quá trình chữa đôi chân bị tê liệt của nó. Một Vân Thiên đem lại ấm áp cho cô như vậy, chẳng lẽ tất cả đều là giả dối?

"Anh muốn gì?"

"Làm bạn gái tôi, bao gồm việc phải thỏa mãn dục vọng của bạn trai." Hắn cười ngả ngón "Ba ngày sau cô tháo bột đúng không? Chúng ta sẽ giữ mối quan hệ trong sáng cho đến lúc đó. Thống nhất như vậy, mai tôi sẽ quay lại."

Nói đoạn, hắn liền bỏ đi.

Hoa Vân Tích ngây ngốc nằm trên giường bệnh nhìn trần nhà trắng xóa, cảm thấy mọi thứ như đang chế giễu cái tự tôn nhỏ bé của cô vậy.

Vân Thiên bước ra khỏi bệnh viện đến chỗ lấy xe, mới trở lại bộ dạng bình thường. Hắn thở dài thườn thượt cúi đầu xuống.

"Ta lại vừa làm điều gì xấu xa rồi? Cô ấy sẽ rất căm ghét ta." Đang nét mặt ủ rũ, hắn đột ngột chuyển sang vẻ lạnh nhạt bất cần đời "Ta không quan tâm cô ấy ghét ta hay không. Đây là lần đầu tiên ta biết bản thân muốn gì, từ giờ trở đi, ta sẽ thức tỉnh thường xuyên hơn. Trước giờ ta đã say ngủ quá nhiều!"

Ba ngày trôi qua lặng lẽ trên giường bệnh, Hoa Vân Tích được tháo bột và làm nốt đợt kiểm tra cuối. Người thực hiện là bác sĩ khác, Lâm Hạo Lăng không hề xuất hiện. Có lẽ...hắn thực sự đã hoàn toàn chán ghét cô. Vân Thiên hôm nay cũng đến, cô vẫn không thể hiểu con người hắn rốt cuộc thế nào. Kiểm tra xong, hắn liền ôm eo cô kéo đi trước ánh nhìn ngạc nhiên của các y tá bác sĩ. Cả hai đi một đoạn xa, Lâm Hạo Lăng mới từ phòng bệnh kế bên bước ra ngăn người nhìn theo. Khuôn mặt hắn nhìn không có biểu cảm gì, nhưng những ngón tay đâm vào lòng bàn tay siết chặt nắm đấm của hắn đã bán đứng tâm trạng hắn.

"A...đừng nhanh như vậy..."

Hoa Vân Tích cắn môi hòng ngăn không cho chính mình rên rỉ. Đã một thời gian trôi qua kể từ khi chấp nhận làm bạn gái của Vân Thiên. Qua một thời gian tiếp xúc, cô nhận thấy dường như hắn có hai nhân cách cùng tồn tại, một Vân Thiên ác quỷ, một Vân Thiên thiên thần. Thực ra thì Vân Thiên thiên thần hay ác quỷ thì bụng vẫn đầy ý xấu như nhau. Khi cô hỏi hắn, khi nào mới chán cô, hắn liền lờ cô đi nơi nào không có người, tiến vào cơ thể cô, giống như đó là câu trả lời, Qua mấy lần, nhận ra điều đó, cô không dám hỏi tiếp nữa.

Mặt ngoài, Vân Thiên vẫn rạng rỡ chói lóa như vậy nhưng chỉ có cô biết con người khác của hân. Nếu như là Vân Thiên thiên thần, cả hai sẽ hẹn hò như người yêu thực sự. Nếu có làm thì hân cũng sẽ rất ôn nhu đối đãi cô. Nhưng Vân thiên ác quỷ thì lúc nào cũng bắt cô làm những gì hân thích, hoặc là nhiệt tình tra tấn cô thừa sống thiếu chết, tới mức hoa huyết đến hôm sau còn tê dại vì bị hân đâm. Nhất là hân còn có ham thích bắt cô mặc các kiểu đồ khác nhau khi làm tình với hân, và hân cũng vậy. Như hôm nay, cả hai đứng trên sân thượng, hân mặc đồ của nam sinh trung học còn cô mặc đồ nữ sinh.

Hoa Vân Tích quay lưng lại về phía Vân Thiên, tay cô chống lên rào chắn bằng thép trên sân thượng. Áo cô mở sang hai bên, còi chỉ chừa lại hai cúc cuối, áo ngực bị vén cao lên lộ ra đôi gò bồng căng tròn lác lư lên xuống mỗi lần hân va chạm. Váy hân đưa cô đã ngăn lại bị kéo cao thêm, quần lót bị kéo xuống tận đùi. Hân cũng chống tay lên rào thép, từ phía sau ra vào cơ thể cô. Tư thế này khiến hân có thể tiến vào tận sâu.

Vân Thiên nâng cầm Hoa Vân Tích lên cho cô ngược nhìn phía trước, hân đặt môi hôn lên mái tóc cô, nụ hôn dịu dàng hiếm thấy dưới lớp ác ma này.

"Bầu trời hôm nay thật đẹp, thời tiết cũng tốt, lát nữa chúng ta đi chơi đâu đó."

Nếu không phải vẫn là giọng điệu bằng phẳng không gọn sóng đó, cô đã lại tưởng nhân tính của hân quay về.

"A...ah...khoan...để tôi nói. Sao hôm nay nghĩ đến chuyện đi chơi đâu đó? Anh bị ma nhập đúng không?" Bình thường không bắt cô làm những gì hân thích thì ôm cô ngủ, hoặc làm tình. Nói chung coi cô như đồ chơi, gối ôm và kiêm búp bê tình dục.

Vân Thiên hơi dừng lại một chút, sau đó liền nắm eo cô dừng mãnh tiến công. Vật nam tính nóng rực nhồi vào sâu trong cơ thể cô, dùng tốc độ nhanh đột ngột đâm sâu vào trong hoa tâm dẫn đến từng đợt từng đợt khoái cảm đánh úp lấy cô. Hoa huyết ẩm ướt gượng gượng mở rộng ngâm lấy côn thịt thô to, dầm dịch thành bọt nhỏ bắn ra vẩy lên đùi trong của cô. Trong không gian vang lên tiếng da thịt va chạm phách phách, tiếng côn thịt rút ra đút vào trong hoa huyết cùng tiếng mật nước ộp ộp trào ra mỗi lần hân đâm thẳng vào. Hòa với tiếng phụ nữ rên rỉ ngân nga và tiếng đàn ông thở dốc trần thấp trong hòng, như một bản hòa thanh khiến người ta mặt đỏ tim đập.

"AAA...hur...ah...ah...sâ...sâu quá...tôi chịu...hết nổi rồi..."

Vân Thiên cúi xuống nhìn côn thịt ra vào giữa khe của hai cánh mông đỏ bồng vì va chạm, khoái cảm càng tăng thêm, hân càng ra sức chôn côn thịt trạc mạnh vào điểm nhạy cảm của Hoa Vân Tích. Cả người cô run rẩy đón nhận cơn mưa tình dục như vũ bão của hân, hân mặc sức tiến công không quan tâm đến việc cô có chống đỡ nổi không. Thói quen thật là đáng sợ, quen với việc ném thù tình dục, cô lại càng thấy xấu hổ bởi những phản ứng nguyên thủy của bản thân.

"Đạo này em vẫn qua lại với Vu Dịch?" Vân Thiên hỏi.

Nhắc đến Vu Dịch, Hoa Vân Tích cảm thấy thực có lỗi với hân. Từ khi cô ra viện, hân đối xử rất lạnh nhạt với cô. Rồi một hôm hân đột nhiên tìm đến hỏi cô tại sao cô đồng ý chuyển lớp A, cô không nói gì, hân cứ thế bỏ đi. Từ sau đó, thái độ của hân với cô khác hẳn. Hân quan tâm đến cô nhiệt tình hơn, thậm chí một chút thương nhỏ cũng khiến hân phát hiện ra. Cô luôn tận tình né tránh hân, bởi cô càng gần hân, càng sợ bản thân sẽ sa vào đó. Ở hân có một sự thu hút đến đáng sợ.

"Không cho nghĩ đến người đàn ông khác!"

Vân Thiên đột ngột nhắc một chân cô giơ lên cao, từ bên cạnh cắm vào cô, gần như đến cả gốc, Tư thế này giống như khớp cả những khoảng trống giữa cả hai, khiến cô và hân khăng khít hơn bao giờ hết. Côn thịt cũng bì thế mà bành trướng thêm khiến vách tường càng thêm khó nhọc để bao lấy.

Ring ring.

Tiếng chuông điện thoại từ túi váy của Hoa Vân Tích.

"A...ừ...để tôi nghe điện...ah...dừng lại đã..."

Vân Thiên lùi lại tốc độ ra vào thông thả, rút ra hết cỡ rồi từ từ cắm chút một vào. Hoa Vân Tích mở điện thoại ra, không cần xem tên ai liền ấn nghe luôn.

"A lô." Cô cố nhịn tức trướng ở bụng dưới, khiến cho giọng đỡ kỳ lạ hơn. "Thầy Vu..."

Vừa nghe đến hai chữ "thầy Vu", Vân Thiên đột ngột đâm mạnh vào rồi đổi tốc độ tăng lên dần cho đến hết cỡ.

"H...ah..." Hoa Vân Tích không nhịn được rên rỉ lên thành tiếng.

Đầu bên kia, Vu Dịch nghe tiếng kêu của cô, đáy mắt tối tăm lại, kể cả không có tiếng kêu đó thì âm thanh va chạm vẫn quá rõ ràng. Hân nghiêng răng cắn ra từng tiếng "Ngay lập tức xuống phòng giáo viên, tôi có chuyện quan trọng muốn nói."

"h...ừm...Để sau...có được không?"

"Ngay bây giờ. Vô cùng quan trọng."

"Tôi biết rồi..."

Hoa Vân Tích ngắt điện thoại đi, lập tức rít lên mắng:

"Anh khôn nạn! Aaaa...h...u...ahh..."

Vân Thiên chỉ cười khẽ không nói, hấn đè ép cô lên rào thép, nắm hai bên hông cô điên cuồng đâm mạnh vào. Mùi tên nhon cương cứng đâm thẳng vào điểm mẫn cảm nhất của cô, cứ thế ma sát tập trung vào đó. Hoa Vân Tích rõ cuộc chịu đựng không nổi run rẩy khụy gối xuống. Hấn xoay người cô lại, mở hai chân ra áp lên tường bao phía dưới. Hấn nghĩ đến lần đầu của cô với Vu Dịch, Vu Dịch cũng mở hai chân cô ra hết cỡ như vậy mà cấm vào. Nghĩ liền, hấn siết côn thịt từ trên xuống ma sát qua viên hạch nhỏ đâm vào cửa động chật hẹp. Tiểu huyết không chịu nổi công kích, run rẩy mở ra bị động chờ xâm nhập.

Hoa Vân Tích nắm lấy vai áo hấn, rên rĩ khàn cả cổ họng. Cuối cùng qua bao lâu hấn mới bắn vào cơ thể cô. Bắn đầy tràn ngập, côn thịt vẫn lưu luyến lại trong đó, không để cho mật dịch lot ra. Cứ thế cả hai ôm lấy nhau thờ dốt. Hồi phục lại tinh thần, cô tức giận đẩy hấn ra, lấy khăn trong túi xách lau qua loa, mặc quần trong vào rồi bỏ đi không nói câu nào.

Vân Thiên ngồi đó nhìn cô bước đi, trong mắt tràn đầy những suy nghĩ, giống như tích tụ lại của bao thời gian qua.

Hoa Vân Tích đi xuống phòng giáo viên thì thấy Vu Dịch đang ngả lưng trên sofa chợp mắt. Hấn trong bộ dạng này hấp dẫn nhất, im lặng, tựa như pho tượng điêu khắc tinh xảo. Hấn mở mắt ra nhìn cô đi lại gần. Cô mặc đồng phục nữ sinh cấp 3, gương mặt ửng hồng.

"Thầy Vu, có việc gì quan trọng ạ?"

Vu Dịch ngồi dậy nhìn cô một lúc, rồi đột ngột kéo cô ấn xuống sofa. Trời đất chao đảo, môi cô bị hấn nuốt lấy. Đúng, là nuốt, hấn ngậm cả môi cô vào, cắn nuốt như muốn hút cả cô nuốt vào. Lưỡi hấn bá đạo chen vào quần lấy chiếc lưỡi thom tho của cô. Hấn hôn nghiêng đầu sang trái rồi sang phải, chưa lúc nào là rời khỏi môi cô.

Hoa Vân Tích thiếu dưỡng khí, tay đập liên tục vào ngực hấn, điều đó càng làm cô mất sức dần đi. Mãi hấn mới buông cô ra, nắm hai tay cô ghì xuống ghế. Hấn cúi xuống hôn lên cổ cô.

"Vu Dịch, anh làm gì, buông tôi ra!" Hoa Vân Tích vận vẹo gậy dựa cả người.

Vu Dịch ngẩng đầu lên, nhìn cô, lạnh lùng hỏi:

"Tại sao là tôi thì không được?"

Ánh mắt hấn quá mức thẳng, có chua xót, căm hận, đau đớn. Những cảm xúc mà cô cho rằng mình tự huyền hoặc ra. Thấy cô không nói, hấn cời cúc áo cô ra, vén cao áo ngực ngậm lấy một bên hồng phấn trước ngực cô. Hấn đảo lưỡi xung quanh, rồi mút lấy đùa nghịch.

"Vu Dịch. Tha cho tôi đi..."

Vu Dịch ngưng động tác, lại ngẩng lên nhìn cô. Bất đắc dĩ cười khổ:

"Là ai không buông tha ai cơ chứ...."

Hoa Vân Tích bỗng nghĩ đến Lâm Hạo Lặng, đột nhiên không hiểu nội rốt cuộc là thế nào nữa. Nhập vào thân xác này vốn là điều quá mức vi diệu, nên cô càng sợ cô đang ảo tưởng về thứ vốn không phải của bản thân. Có lẽ, cô nên nói rõ ràng với hấn.

"Vu Dịch, chúng ta không nên là thế này."

"Thế thì nên là thế nào?" Hấn hỏi, câu hỏi đầy cay đắng

"Chúng ta..." Hoa Vân Tích không biết nên nói thế nào. Chung quy cô vẫn sợ hãi. Con người vẫn luôn sợ hãi, cho nên mới là con người. Cô lựa chọn vứt bỏ để không bị sợ hãi vì tổn thương. Cứ nghĩ đến cái kết cục đó, cô không thể nào chịu đựng nổi.

"Thực ra tôi rất dâm dăng. Vừa bị Lăng bỏ rơi, tôi rất buồn. Tôi tìm đến Thiên, tôi nghĩ rằng anh ấy không đủ thỏa mãn tôi. Hay chúng ta làm tình nhân đi."

Vu Dịch nghe vậy tối sầm mặt lại, hấn ngồi dậy kéo vai cô lên, nắm chặt hai bả vai lắc mạnh, tức giận gất lên:

"Em dám nói lại xem!"

Hoa Vân Tích im lặng vài giây, rồi nói lại cho hấn nghe lời ban nãy, còn hỏi thêm "Thế nào? Anh muốn tôi không?". Ghét thì ghét đi, mối quan hệ này chẳng đến đâu. Nếu giờ cô buông sớm thì sau này mới không hối hận vì hấn đổi thay.

"Haha..." Vu Dịch cười nhạt thếch như người mất hồn, hấn buông cô ra ngồi quay lưng lại rũ mi mắt xuống. Hấn hít sâu, cố bình ổn lại tâm trạng. Hấn thực sự muốn moi tìm Hoa Vân Tích ra xem trong đó chứa gì, mà lại làm hấn đau đến thế, như linh hồn bị hút đi mất.

Một lúc sau, hấn mới ngẩng lên, vẻ mặt tràn đầy trào phúng lãnh khốc:

"Hoa đại tiểu thư, cô có bị bệnh không? Cô luôn nghĩ đưa đàn ông lên giường bất cứ lúc nào, tôi thật vinh hạnh vì được xếp hàng làm đối tượng nhắm tới của cô. Cô cho cô là ai vậy? Cô nghĩ gì mà cho rằng Vu Dịch tôi muốn một người phụ nữ đảm đang đê tiện như cô làm tình nhân? Cô hãy tự về soi gương lại xem mình có mấy phân cân lượng! Tôi nói cho cô biết, cô bớt ảo tưởng về giá trị của bản thân đi! Nếu cô muốn một người đàn ông giúp cô lấp chỗ trống sau khi bị thất tình, còn giúp cô lấp cả chỗ trống cơ thể thỏa mãn dục vọng của c. Thì tôi xin lỗi tôi không có cái phước đó với loại người như cô. Cô đi khỏi đây, biến khuất mặt tôi. Tôi không muốn nhìn thấy cô thêm mộtgiây phút nào nữa!"

"Vậy tôi đi đây, vĩnh biệt."

Hoa Vân Tích đau nhói lòng, mọi thứ muốn nói đều nghẹn lại trong họng không thành lời. Cô mím môi sửa sang lại quần áo xộc xệch, cầm túi sách dưới sàn đứng dậy bước đi. Mới nắm vào tay cầm, liền nghe thấy Vu Dịch trầm giọng ngăn cản.

"Khoan đã."

Cô dừng lại, chờ hắn nói nốt.

Vu Dịch thở dài, gắng hỏi:

"Em...không cầu xin tôi thêm chút nào sao?" Nói đi, thế là đi liền.

Hoa Vân Tích không nói gì, cô vịn tay cầm mở cửa ra. Lập tức cửa bị một bàn tay đẩy mạnh đóng sầm lại, cô lại bị kéo dề xuống sofa. Áo của cô bị vịn bung cúc ra, quần lót cũng bị kéo xuống vớt ra.

Vu Dịch một tay nắm hai cổ tay cô để lên đỉnh đầu, tay kia đưa ngón tay đâm vào tiểu huyệt cô. Ngón tay hắn xoay tròn trong đó, kéo ra một ít chất lỏng trắng. Hắn lạnh lùng giễu cợt:

"Trong cơ thể vẫn còn tinh dịch của đàn ông đã vội leo lên giường của người đàn ông khác. Em đã cơ khát như vậy tôi sẽ thỏa mãn em."

Nói là làm, Vu Dịch kéo khóa quần rút côn thịnh sùng to ra đẩy mạnh người đâm thẳng vào hoa huyệt của cô. Hắn không lưu tình chút nào đâm thẳng vào cổ tử cung. Mỗi lần hắn dứt vào đều có một ít chất lỏng trắng chảy ra, hắn như muốn đào hết chất dịch của tên đàn ông khác ra khỏi cơ thể cô.

"H...ah, aaahh"

Hoa Vân Tích khó chịu vặn vẹo cơ thể nhưng cô thật sự yếu ớt trước sự kìm ép của hắn. Cô không hiểu, vì sao lại ra thế này. Cô không biết nữa, rốt cuộc cô phải làm thế nào, làm gì cũng đều thành sai hết,

Một giọt nước mắt lăn xuống từ khóe mi.

Vu Dịch ngừng lại động tác, đưa tay vuốt nước mắt cô.

"Em khóc cái gì? Chẳng phải tôi đồng ý làm tình nhân của em rồi sao?"

Hắn tự giễu, hắn cũng thật tiện. Rõ ràng miệng trước nói sẽ không muốn cô, khi cô vừa dứt khoát nói vĩnh biệt ra đi lại sợ hãi, dùng thân thể để níu kéo lại.

Hoa Vân Tích không nói gì, chỉ nhắm nghiền mắt nức nở trong họng.

"Tích. Chúng ta kết hôn được không?"

Cô ngạc nhiên mở đôi mắt nhòa đi vì nước nhìn hắn.

"Chúng ta kết hôn, em muốn gì tôi cũng cho, Chỉ cần cam đoan rời xa tất cả các tên đàn ông khác, ở bên tôi vĩnh viễn."

Tim Hoa Vân Tích đập gia tốc, nhưng lại nghĩ đến sự bền vững của hai từ vĩnh viễn kia, cô lại không có dũng khí thử. Cô cũng không xứng đáng để có đúng khí đó.

"Nếu anh không làm..." Hoa Vân Tích quay mặt đi né tránh ánh mắt chân thành kia "...Tôi sẽ tìm người đàn ông khác."

Hắn sẽ chân trọng thư tình cảm này được bao lâu?

"Đây là đáp án em dành cho tôi sao...haha" Hắn cười đầy chua xót, rồi điên cuồng tiến vào cơ thể cô.

Lần này Hoa Vân Tích cảm thấy hắn đích thực muốn tra tấn cô, hánh đâm mạnh vào không chút thương tiếc, như muốn xé nát cơ thể cô. Đau đớn, dục vọng làm cô mềm nhũn, không thể nói thành lời, chỉ có thể hóa thành tiếng rên rỉ mỏng manh.

"A...đau..."

Trước mắt cô mọi thứ ngày càng nhòe dần đi, mơ hồ, cô không thể dùng trí lực để suy xét bất cứ điều gì nữa.

Chỉ nghe thoang thoảng bên tai, giọng nói trầm thấp của hắn, như một con thú hoang bị tổn thương.

"Em cũng biết đau sao? Kẽ vô tâm vô phể vô tình vô nghĩa như em làm gì biết đau, nếu biết đau đã không làm tổn thương người khác đến vậy...."

Thời gian cứ thế trôi tiếp, Hoa Vân Tích tiếp tục như một con rối gỗ loanh quanh giữa trò chơi tình ái. Cứ như vậy, cô rên rĩ dưới thân người đàn ông này, sau đó lại mang mùi hương cùng dấu vết hằn để lại rồi mở chân ra với người đàn ông khác. Ánh mắt bọn hắn nhìn cô ngày càng tối tăm, còn cô thì cứ để ngược chờ ngày bọn hắn chán ngán cái trò đùa nhạt nhẽo này.

Cho đến một buổi tối cô trở về nhà, trên quanh thân đầy mùi vị hoan ái. Cô thấy Lâm Hạo Lăng đứng trước cửa nhà mình. Hắn trông gầy đi rất nhiều, cả người cũng nhếch nhác, râu dường như rất lâu chưa cạo đi. Mái tóc hắn hơi rối, người còn hơi rệu. Hắn hỏi cô:

"Hai người bọn họ có đủ để em thỏa mãn."

"Anh say rồi."

Cô lướt qua hắn mở cửa, hắn cũng không giữ lại. Cứ đứng đấy nhìn lên bầu trời không sao.

"Nếu say được đã tốt biết mấy."

Hoa Vân Tích vào phòng tắm xả nước từ đầu đến chân, nhìn chính mình trong gương, cô cảm thấy thật xa lạ.

Hoa Vân Tích ơi là Hoa Vân Tích, sao người lại trở thành một thứ ngay cả bản thân còn thấy chán ghét?

Cô bước ra khỏi phòng tắm, vừa vặn điện thoại rung báo tin nhắn. Thấy đề tên "Cao tổng" cô mở ra xem. Một đoạn tin khó hiểu.

Quà? Cô còn không biết hắn về nước, lấy đâu ra tặng quà chào mừng?

Cô nhắn lại:

Tin nhắn gửi đi, nhưng mãi không hề có hồi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Dứt Bỏ Hoàn Toàn.

Hoa Vân Tích nghĩ rằng bản thân mình không những có số tai nạn sau khi nhận việc mới mà còn thường xuyên tỉnh dậy vào hôm sau liền thấy mình ở một nơi khác hoàn toàn xa lạ. Hôm qua chờ tin nhắn lại của Cao Lực Ngự, không thấy hồi âm, rốt cuộc thì đi ngủ. Và rồi thức dậy ở một nơi khác, một căn phòng trang hoàng với sắc nâu đen ám áp. Nhưng thứ xa lạ...chính là song sắt bóng loáng phía trên đỉnh đầu. Đúng vậy, cô đang nằm trên một chiếc giường công chúa trắng tinh, trong một chiếc lồng lớn dựng giữa sàn. Và căn phòng này là phòng ngủ trên tầng cao nhất tập đoàn Cao thị, bức tường ngăn giữa phòng ngủ và phòng làm việc bị phá đi, vẫn còn nguyên vết sơn mới sau khi phá, giờ nơi này được ngăn bằng một chiếc màn gió lớn cuộn gọn sang hai bên. Còn dựng thêm hẳn một bộ đầy đủ dụng cụ nấu bếp. Cô lại nhớ đến khoảng hơn một tuần trước có một đoàn thợ xây dựng đến nói rằng tổng giám đốc yêu cầu họ sửa sang lại phòng làm việc, thực sự rất bí ẩn, không cho ai lại gần. Vị trí chiếc lồng sắt đang trùm lấy cô nằm ở giữa phòng ngủ, trong khi các đồ vốn dĩ trong phòng ngủ bị dọn ra xa, chỉ còn chiếc giường đặt cạnh lồng ngay sát vị trí giường cô nằm.

Chiếc lồng kích cỡ như một căn phòng nhỏ, trong lồng có một tủ sách bé bé, bàn ghế, kệ để ti vi lớn và một bồn tắm lớn nữa. Bên dưới lồng có lót một chiếc thảm to đúng chính giữa lồng.

Có lẽ đây thực sự là mơ chăng? Tại sao Hoa Vân Tích cô lại bị nhốt trong một chiếc lồng sắt ngay tại nơi làm việc của Cao Lực Ngự?

Cách.

Cửa mở, Cao Lực Ngự từ ngoài đi vào trong, hắn cầm theo vài túi đồ lớn. Gương mặt hắn có chút mệt mỏi sau thời gian dài liên miên công tác vất vả, nhưng điều đó vẫn không ngăn nổi sức quyến rũ phát ra trên người hắn. Hắn bước vào, nhìn sang phía Hoa Vân Tích đang ngây ngốc dụi mắt, liền mỉm cười nói "Chào buổi sáng" giống như cái lồng sắt này thực tế không tồn tại, và hôm nay thì vẫn như mọi hôm khác vậy.

Hoa Vân Tích bò dậy, ngồi trên giường hai tay nắm hai song sắt, mắt đưa ra xa nhìn Cao Lực Ngự tới gần bếp đặt những túi đồ lớn trên bàn, đeo tạp dề

vào, bụng nổi bật bếp ga để lên. Xong xuôi, hấn lại cầm túi đồ, lấy từng thứ từng thứ bỏ vào tủ lạnh gần đó.

"Cao tổng. Tại sao tôi lại ở đây? Anh làm vậy là có ý gì?" Lúc này thì cô cũng không ngu ngốc nghĩ rằng việc này không liên quan đến hấn.

"Vừa rồi tôi có đi siêu thị gần đây mua một ít rau quả, đồ đóng hộp và một vài loại nước uống. Nếu em còn thích gì thì ghi lại để chiều nay tôi đi mua." Hấn xếp đồ, vẫn không hề quay sang nhìn cô.

"Tôi không nói chuyện đó. Tại sao anh không trả lời? Tôi đã làm gì sai mà anh nhốt tôi ở đây?"

Cao Lực Ngự không đáp, hấn buông đồ đang xếp vội sang nồi gì đó đang bốc khói trên bếp. Hấn cầm muôi khuấy qua rồi bê đi xa ngoài thái ít hành hoa bỏ vào, đặt chảo lên, bỏ ít quẩy vô chao dầu.

Ôm đầu thở dài, Hoa Vân Tích dựa lưng vào song sắt:

"Tại sao anh không nói gì?"

Hấn không đáp lại, khiến cô cảm thấy sợ hơn.

Cao Lực Ngự không phải không muốn nói, hấn đang cố khắc chế bản thân mình coi như chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Hấn đã không nhận được yêu cầu cấp dưới gửi cho kết quả theo dõi khi còn đang ở nước M, khoảng hơn 1 tuần nữa là xong công việc rồi, cũng không còn gì nhiều. Nhưng kết quả làm hấn tức giận không còn tinh thần làm việc tiếp nữa, giao hết lại cho trợ lý Hạ và thư ký Hoa, nhốt mình một chỗ suy nghĩ.

Hơn nửa năm trời, thứ mà cô cho hấn là sự ghen tị phát điên --- với ba người đàn ông khác.

Điều duy nhất hấn muốn làm là trói cô lại, tra tấn. Nhưng hấn không làm được, lại không thể không làm gì. Thế là thành thế này.

Quẩy chao dầu xong, Cao Lực Ngự bỏ chúng vào đĩa, múc cháo hoa trong nồi ra một bát con bỏ vào một chiếc đĩa đựng nước để hạ độ nóng của cháo xuống một chút cho vừa miệng, lấy khay trong trạn bát trên đầu sắp xếp mọi thứ vào. Hấn bê một chiếc bàn tròn nho nhỏ để cạnh giường ngay trước mặt Hoa Vân Tích, nhưng là để ngoài lồng, rồi đặt đồ ăn lên đó.

"Thời tiết lạnh như thế này, ăn ít cháo quẩy hoa buổi sáng cho ấm bụng. Trưa nay em muốn ăn gì bảo tôi tôi nấu cho."

Hoa Vân Tích vẫn siết chặt song sắt, không thèm đụng vào. Cao Lực Ngự lấy muỗng múc cháo đưa lên miệng thổi, rồi qua khoảng trống giữa những thanh sắt để bên miệng cô. Cô không há miệng ăn, trừng mắt nhìn hấn, tiếp tục hỏi:

"Anh đang làm gì? Nuôi sùng vật sao?"

"Ăn đi, nguội bây giờ."

Cô tức giận hất tay, chiếc muỗng lăn long lóc dưới sàn.

"Em không thích ăn cháo hoa sao? Vậy muốn ăn gì nói đi tôi đi nấu cho."

Cô khó chịu gất gông:

"Không ăn! Thả tôi ra!!"

Cao Lực Ngự thở hắt một hơi, lắc đầu ngán ngẩm, còn mang theo một ít dung túng:

"Ngaoan. Em không nên như vậy."

Giọng điệu đó, cứ như thể cô là một đứa trẻ đến tuổi phản nghịch suốt ngày xác láo đòi hỏi, còn hấn thì luôn nhẫn nhịn với cô vậy. Rốt cuộc thì tại sao hấn lại nhốt cô ở đây kia chứ?

"Thả tôi ra. Anh quá đáng, tại sao anh lại nhốt tôi ở đây cơ chứ?"

Cao Lực Ngự nhìn thẳng vào mắt Hoa Vân Tích, cô thấy đôi mắt hấn tối tăm, sâu thẳm như muốn hút cô vào đó.

"Em không biết mình đã làm gì sao?"

"Không biết." Cô không làm gì ảnh hưởng đến lợi ích của tập đoàn, cũng không bán đứng hấn. Cô không biết mình sai ở đâu cả, có sai thì là trong lúc công tác với hấn cũng có tình cảm, có rung động vì hấn, nhưng cô sau đó đã triệt ý tưởng đó đi, không dám làm gì quá phận. Rốt cuộc hấn đang diễn cái trò gì chính cô cũng không thể hiểu được nữa.

Cao Lực Ngự cười nhạt, hấn xếp đồ ăn vào khay bỏ lại bệ bếp, tiến đến bàn làm việc mở ngăn kéo lấy một túi gì đó ra. Hoa Vân Tích khó hiểu nhìn hấn cầm túi đó đặt lên bàn trước mặt, sau đó thì rốt cuộc cũng biết trong đó là gì. Hấn cầm ba chiếc ảnh khác nhau đặt lên bàn, đó là ảnh chụp cô làm tình với Lâm Hạo Lăng trong bệnh viện, với Vân Thiên trên sân thượng và với Vu Dịch trong phòng làm việc của hấn. Và còn một xấp những hình ảnh xấu hổ khác nhau trong thời gian qua bị hấn quăng mạnh lên bàn. Cô cúi đầu nhìn chúng, da mặt bắt đầu nóng lên. ĐIên cuồng như vậy, cô lúc đó không biết gì

khác ngoài việc đếm từng ngày trôi qua. Giờ bị người khác vạch điều đó ra trước ánh sáng, cô thấy xấu hổ. Cô hít một hơi sâu, ngẩng lên trừng mắt nhìn hấn:

"Thế thì sao chứ? Đây là chuyện riêng của tôi! Anh nghĩ vì đâu mà anh nhốt tôi"

Cao Lực Ngự thu ảnh để vào, đột nhiên cười lạnh nói một câu rồi quay người bước đi.

"Một người đàn ông nhốt em lại sau khi xem những chứng cứ đó, em nghĩ xem là vì sao?"

Hoa Vân Tích trầm mặc vài giây, hỏi điều cô không dám mừng tượng đến:

"Anh...yêu tôi sao?"

Tay cầm túi đựng ảnh của Cao Lực Ngự hơi ngưng lại một chút, rồi tiếp tục cắt vào ngăn bàn. Không trả lời, mà hấn hỏi lại:

"Em thì sao?"

Cô chán nản, hấn còn không nói hấn thích cô. Vậy thì vì cái gì hấn nhốt cô lại cơ chứ? Cô đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, mặt cô tái nhợt lại. Chẳng lẽ hấn sợ cô quyến rũ người Hoa Vân Nhã yêu sẽ làm nàng ta tổn thương nên nhốt cô lại sao? Cô có nghe các thư ký đồn về một thư ký họ Hoa mới tới rất xinh đẹp và tài giỏi đã được cử đi công tác cùng tổng giám đốc, sau đó mang so sánh với cô. Có lẽ...hấn yêu Hoa Vân Nhã rồi? Nên mới tốn công sức đến vậy?

"Tôi...tôi làm sao có thể yêu anh được chứ? Tôi chắc chắn, tôi sẽ không bao giờ yêu anh." Hoa Vân Tích bối rối vội vã cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào mắt hấn.

Lời nói của Hoa Vân Tích giống như gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu Cao Lực Ngự, hai mắt hấn đục ngầu, âm thanh run rẩy:

"Vậy...em yêu ai trong số bọn họ? Hay tất cả đều yêu trừ tôi?"

Đầu cô càng cúi thấp hơn nữa. Đúng thật rồi, hấn đã truy vấn cô, cô rất sợ hấn biết trong lòng cô nghĩ gì. Cô cúi thật thấp đầu xuống, lúc này không nghĩ đến gì khác ngoài việc lắc đầu phủ nhận.

"Không, tôi không yêu ai cả! Một người cũng không!"

Tâm trạng của Cao Lực Ngự thoáng ổn định một chút, hấn hít sâu một hơi, nhàn nhạt nói:

"Vậy thì tốt. Khi nào đói bảo tôi, tôi nấu cho em ăn."

Nấu cho cô? Hấn bỏ độc vào đó cho cô chết dần không kịp oán hận sao?Hấn đang thử cô? Hấn không tin cô sao? Hoa Vân Tích thực sự hoảng, trong đầu lí trí ngày thường bỗng chốc tưởng đến một đống những suy nghĩ hoang đường. Cô ngồi chồm dậy, quỳ hai gối xuống tay bạm lên thanh sắt, người vươn về phía trước, lắp bắp khẳng định:

"Cao tổng, xin anh hãy tin tôi...tôi...tôi không yêu bọn họ, không bao giờ yêu, cũng tuyệt đối vĩnh viễn không bao giờ có yêu anh!"

Cao Lực Ngự quát lớn:

"Em im miệng đi!"

Hốc mắt đỏ lên, Hoa Vân Tích tựa đầu lên lồng sắt. Hấn không tin cô thật rồi...

"Anh...anh thả tôi ra đi, tôi sẽ không lại gần bọn hấn đâu! Anh không tin tôi sao?"

Hấn nhếch môi, nhạt nhẽo trào phúng:

"Tin được mới lạ. Đương nhiên không rồi!"

Đúng là thế thật, hấn không tin cô chút nào. Cô thực ảo não, phải làm gì để hấn tin?

"Tôi nói thật mà. Anh thả tôi ra đi, làm ơn, tôi cam đoan sẽ rời khỏi thành phố này. À không, tôi sẽ rời khỏi đất nước này, đi đến một nơi nào đó mà các người không bao giờ đặt chân đến. Nếu có tình cờ đến thì gặp các người tôi sẽ trốn đi thật xa, tôi sẽ không bao giờ làm gì gây hại cho các người. Tôi...tôi sẽ vĩnh viễn đi thật xa."

Tôi sẽ vĩnh viễn đi thật xa.

Câu nói ấy cứ vang lên trong đầu Cao Lực Ngự như một lời nguyên rủa. Đồng tử mắt hấn co rụt lại, thì ra cô có ý tưởng đó sao? Hấn lãnh khốc nghiêng răng bật ra một tiếng:

"Mơ tưởng."

Cuộc đối thoại mà mỗi người một suy nghĩ kết thúc. Hoa Vân Tích co người thất thần nằm trên giường, Cao Lực Ngự thì tiếp tục làm công việc của mình, cả hai ai cũng không nói một câu gì. Thời gian lặng lẽ đi qua ngoài kia.

Mãi bao lâu sau, Hoa Vân Tích bắt đầu đói, cô tối qua chán ăn không nhét gì vào bụng. Cô nghĩ, nếu hôm nay không ăn gì thì cô không chịu được, thật phiền, người ta đau buồn là không ăn sao cô thì không cơ chứ? Rốt cuộc cô không chịu nổi, yếu ớt nói:

"Cao tổng."

"Em có thể gọi tôi là Ngự." Cao Lực Ngự vẫn làm việc.

Cô lạnh cả gáy.

"Cao tổng, tôi đói."

Hắn buông bút xuống, cười nhợt nhạt.

"Tôi tưởng em tỉnh tuyệt thực cơ. Vậy tốt, em muốn ăn gì?"

Hoa Vân Tích đột nhiên nghĩ, nếu cô nhiều hân, hân có khi nào sẽ cảm thấy cô thật phiền toái mà ném cho người khác trông? Đến lúc đấy cô còn có cơ hội trốn, thoát khỏi tay người khác vẫn dễ hơn từ tay hân. Nghĩ là làm, cô liệt kê một đồng món ăn mà nấu cũng phải mất mấy tiếng. Vậy mà hân thực sự đi nấu, bung ra để trước mặt cô, còn ôn nhu mỉm cười đe dọa:

"Ăn không hết sẽ bị phạt."

Hoa Vân Tích nuốt ực nước bọt vào cổ, nhìn đồng hồ ăn bày biện đẹp mắt trên bàn xoay trước mặt, không ngờ hân thực sự có thể nấu được. Nhưng liệu hân có bỏ gì trong đây không?

"Cái này... ăn được không vậy?"

"Yên tâm, đáng lẽ ra tôi đã được làm đầu bếp năm sao như mong muốn nếu không phải tập đoàn của gia tộc tôi sắp bên bờ vực phá sản, trong nhà không còn mấy ai, ông tôi yếu bệnh dần, và tôi phải gánh."

Tức là ý hân nói, tài nấu của hân cỡ đầu bếp năm sao.

"Sao anh lại nấu cho tôi ăn?" Cô hỏi thử.

"Tôi muốn có người ăn những món tôi bỏ công sức nấu. Nếu em muốn, tôi sẽ nấu ra các loại món cho em ăn, bao gồm cả những món độc nhất vô nhị do tôi sáng tạo ra." Ánh mắt hân lúc này rất ôn nhu, nhìn xuống đồ ăn bày trên bàn như nhìn người yêu.

Thì ra hân cũng có lúc có vẻ mặt như thế này, nói gọn lại cô là chuột bạch thí nghiệm.

Hoa Vân Tích nhắm mắt nhắm mũi ăn vậy, nếu hân muốn giết cô, thì cô cũng không làm cách nào thoát được. Nhưng mà thực sự rất ngon nha! Nếu như chết vì ăn ngon thôi thì cũng chấp nhận vậy.

Đang ăn, cô đột nhiên nhớ ra.

"Anh không thả tôi ra, tôi đi vệ sinh kiểu gì?"

Cao Lực Ngự cũng đang ăn, hân cau mày trách móc:

"Trên bàn com mà em nói chuyện đi vệ sinh." Hân thực sự không nghĩ tới.

"Vậy anh có thể cho tôi uống thuốc làm cả người tôi mềm nhũn lại, như vậy tôi không chạy đi đâu được." Cô này ra ý tưởng, nếu như giả vờ uống vào để ra ngoài rồi nhân lúc hân không chú ý chạy đi?

"Ừ, nhưng em uống xong, tôi sẽ kiểm tra miệng em xem đã nuốt vào chưa."

Ý tưởng bị chọc thủng. Hoa Vân Tích chán nản ăn tiếp. Sau này mỗi lần ra ngoài hân đều cho cô uống thứ thuốc gì đó làm người cô mềm oặt mấy tiếng đến đi cũng khó khăn. Hân đều trực tiếp vác cô để cô ngồi lên bồn cầu. Ban đầu cô nghĩ để hân ngửi mùi hôi thấy khó chịu, nhưng hân không biểu hiện gì mà bế cô vào rồi bế ra. Da mặt cô cũng mồng, rốt cuộc sau đó mỗi lần hân gõ cửa, chờ cô xong, cô đều đóng nắp bồn cầu vào rồi mời bảo hân vào bế ra.

Và những ngày tiếp theo vẫn tiếp diễn cảnh dở khóc dở cười. Cảnh Hoa Vân Tích làm khó dễ Cao Lực Ngự.

Cô nói: "Tôi muốn đọc truyện tranh abc, xem phim xyz, đọc tiểu thuyết egf. Anh tự đi mua!", và sau đó tủ sách và kệ ngập đầy các loại sách truyện phim khác nhau. Cô nói: "Tôi muốn mua thú bông của các loại hoạt hình trẻ em khác nhau!", và sau đó giường cô chật kín gấu bông. Sau này, cô ngày càng đòi hỏi quá đáng. Cô nói: "Tôi muốn mặc những mẫu quần áo mới nhất của tất cả các nhãn hàng thời trang nổi tiếng!", và trong lòng sắt thêm một tù đưng

đu loại quần áo. Cô nói: "Tôi muốn khắp nơi ở đây đều có đá quý trải ra, màu trắng, còn phải treo lên trần nữa", và rồi rút cuộc hấn vẫn làm theo. Hấn để sẵn cho cô cái bồn tắm ở đó, nước nóng lạnh đầy đủ, cô muốn không còi đồ tắm không được. Thật không biết nói sao khi ngồi tắm trước mặt một người đàn ông đang làm việc, nhưng sau đó cô nghĩ, hấn không có cảm giác gì với cô, người ta không ngại mình cũng không cần ngại.

Hoa Vân Tích tắm, vừa tắm vừa hát to gây ồn không cho Cao Lực Ngự yên tĩnh làm việc, dù sao cũng cách âm, chỉ mình cô và hấn nghe thấy cô cũng không ngại để hấn nghe. Nhưng hấn vẫn không nói gì, để mặc cô điên.

Hoa Vân Tích đầu hàng. Định lực của cô không đủ, trong khi kiên nhẫn của hấn thì quá cao. Rõ ràng cô cứ lẩn nước như vậy, mà hấn lại càng ngày càng có vẻ vui, cô cảm thấy như mình bị ngằm cười nhạo.

Trong những ngày bị nhốt ở đây, Hoa Vân Tích không biết bên ngoài đang náo loạn thế nào.

Lâm Hạo Lăng vốn dĩ việc thường ngày vẫn là lèo đèo âm thầm theo sau Hoa Vân Tích, nhìn cô khanh khanh ta ta với người đàn ông khác, cứ rối rắm đắn đo giữa việc không đi theo nữa hay chạy vào kéo cô ra. Rồi đột nhiên cô mất tích, việc mà hấn hay làm nhiều nhất lại là điên cuồng tìm cô, hoặc là tự trách mình đã lường lự quá lâu.

Vân Thiên cũng không tốt hơn chút nào, từ sau khi ở cạnh Hoa Vân Tích, hấn đã không hề cho ám vệ của mình theo dõi cô nữa. Nên giờ hấn bị cắt đứt mọi liên hệ với cô, hấn lục tung khắp nơi không thấy cô đâu cả, hấn nghĩ mãi không ra cô ở đâu, mà những tên đàn ông khác hấn để ý, họ vẫn không có biểu hiện nào đáng nghi ngờ. Hấn quá tự phụ, nghĩ rằng chỉ cần giữ cô ở bên mình lâu, cô chắc chắn sẽ yêu hấn, chuyên chúc cho hấn. Nhưng mỗi lần cô hỏi hấn bao giờ mới chán cô, và cả mỗi lần biết cô tìm đến Vu Dịch rồi mang thân đầy mùi vị tình dục về, làm hấn muốn phát điên. Hấn đốt hết số ảnh hấn dùng đe dọa cô đi, xóa cả trong máy. Hấn vốn dĩ chỉ muốn dọa cô, nếu cô thực sự quyết liệt không quan tâm danh tiếng bản thân, hấn cũng không làm gì được. Có lẽ nào hành động của hấn làm cô muốn trốn đi không?

Vu Dịch vẫn không hề biết Hoa Vân Tích mất tích. Cô không đến tìm hấn nên hấn vẫn nhốt mình trong phòng mấy ngày nay, vì nghĩ rằng cô không cần hấn nữa, nhưng lại không có mặt mũi đi tìm cô. Cô vẫn luôn như vậy, đến chỗ hấn mỗi tối, tắt đèn đi, còi đồ ra. Cô chỉ rên rĩ, không nói gì, hấn cũng không nói sợ nói lời gì làm cô chán ghét bỏ đi. Cứ thế xong xuôi rồi, cô lại mặc đồ vào bỏ đi không thèm nói với hấn một câu. Hấn tìm mọi cách để cô thỏa mãn, nhưng càng làm càng thấy bản thân không thỏa mãn, cứ luôn trống rỗng, cả linh hồn mệt mỏi kiệt quệ. Cười khổ nghĩ rút cuộc thì cô cũng chán ghét hấn và đi tìm người đàn ông khác. Hấn nghĩ, nếu hấn tìm đến cô, cô sẽ dùng vẻ mặt gì đối đãi hấn? Càng nghĩ, hấn lại càng cảm thấy lồng ngực như bị đè nặng lại. Hấn sợ nhất một ngày này, tại sao nó lại đến nhanh vậy chứ?

Đêm rồi đêm, ngày qua ngày, mọi thứ vẫn lặp lại như một mớ bòng bong rối ren. Tất cả đều mệt mỏi.

Hôm nay, Cao Lực Ngự đi họp, hấn đã sớm nấu ăn để lên bàn cho Hoa Vân Tích, nhưng cô cứ đọc truyện tranh mà không ăn. Sau khi hấn đi, cửa đột nhiên mở ra. Cô nghĩ hấn quay lại lấy gì đó, cũng không ngẩng lên, rút cuộc thấy bóng người bước đến trước mặt cô, cô mới nhận ra có gì không đúng, bởi cái bóng đó có một mái tóc dài.

"Sao cô lại ở đây?" Hoa Vân Tích ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Hoa Vân Nhã đứng trước mặt mình. Nàng giống như một con khổng tước xinh đẹp kiêu ngạo từ trên cao xuống khinh thường nhìn cô.

"Câu này tôi phải hỏi mới đúng."

Mấy ngày nay Hoa Vân Nhã nghe Vân Thiên và Lâm Hạo Lăng cứ tìm Hoa Vân Tích mãi, thậm chí Vân Thiên còn đăng lên fanpage mình nhờ fan nếu thấy cô ở đâu báo lại cho hấn. Cao Lực Ngự mấy ngày nay rất lạ, hấn trở nên vui vẻ hòa nhã lạ thường, nàng cũng nhận ra tâm trạng hấn đang vui. Hơn nữa căn phòng này hấn cấm tất cả mọi người không được bước vào. Cho đến hôm nay họp, cô lấy lý do đau bụng đi vệ sinh để lên vào đây, thì ra là Hoa Vân Tích ở đây. Nhìn chiếc lồng trước mặt, cô nghĩ, là cô ta bày trò sao? Nếu báo nhốt thì không giống. Nàng nhìn lướt xung quanh, thấy nhiều thú nhồi bông nằm trên giường, còn vài bộ quần áo đắt tiền mà nàng mới thấy trên tạp chí bị vứt lay lắt dưới sàn, trên sàn lại rải đầy đá quys. Trong mắt nàng nồng đậm ghen ghét.

"Rút cuộc thì như nào cô mới chịu tha cho Ngự?"

Hoa Vân Tích cắn môi dưới, đây là đến tính sổ sao?

"Thực sự thế này... Hoa Vân Nhã, tôi thề với cô tôi sẽ không bám họ đâu, tôi sẽ ra nước ngoài. Cô mở khóa giúp tôi."

"Cô đang ra oai với tôi sao?" Như thế này mà bảo là nhốt, còn câu Hoa Vân Nhã nàng thả ra.

"Không, tôi nói thật, chìa khóa hấn cất ở trong ngăn kéo, cô mở khóa giúp tôi, tôi sẽ chạy đi ngay lập tức!"

Hoa Vân Nhã nửa tin nửa ngờ lại phía ngăn kéo mở ra, quả là có chùm chìa khóa ở đó. Nàng quyết định mở ra, xem người phụ nữ này tính giờ trò gì.

Hoa Vân Tích được thả ra, mừng rút nước mắt, cô không ngần ngại chạy lên ôm lấy Hoa Vân Nhã.

"Tôi đội ơn cô rất nhiều, tôi sẽ tìm cách rời khỏi đây, sẽ không làm phiền các người yêu nhau!"

Hoa Vân Nhã đẩy cô ra, giọng điệu tỏ vẻ ngờ vực:

"Cô nói thật?" Dễ dàng thế sao?

Hoa Vân Tích gạt đầu như bỏ củi, sau đó liền vội vã buộc tóc lại, lực ngăn kéo của Cao Lực Ngự lấy giấy tờ tùy thân rồi lao thẳng mở cửa chạy ra ngoài mà không hề quay đầu lại. Hoa Vân Nhã còn không hiểu chuyện gì, tính chạy theo hỏi cô lại nhưng không kịp nên đành thôi, lúc bấy giờ nàng cũng không hiểu tính nghiêm trọng của sự việc. Trên hành lang có nhiều người qua lại, Hoa Vân Tích đi đến đâu đều có người bàn tán chỉ trỏ. Bởi lẽ, cô đã nghỉ làm mấy hôm nay, giờ đột nhiên xuất hiện thất tha thất thểu chạy ra ngoài.

Chạy ra đường lớn, Hoa Vân Tích bắt đầu nghĩ nên đi đâu. Cô nghĩ mình có lẽ nên trốn vào trong rừng một thời gian, nơi đó khó tìm. Chạy đến gần khu rừng lớn, cô nhớ ra mình chưa mua đồ ăn, định vòng trở lại mua nhưng lại nghĩ Cao Lực Ngự có thể đi hỏi những người ở xung quanh, người ta biết cô mua đồ ở đó, có lẽ hẳn sẽ đoán ra cô ở khu vực này. Tạm thời cô cứ ở trong rừng nhịn đói, qua một hai hôm nữa cô theo đoàn chó gỗ ra ngoài. Mà cũng có khi, đến lúc đó hẳn chán không tìm nữa, không thấy cô hẳn có lẽ cũng đã tin cô đi xa rồi. Hẳn cho dù có tốn công nhốt cô, có lẽ cũng không tốn công đến mức đó.

Tuy nhiên, Hoa Vân Tích đen đủi, rừng này rõ ràng hay có người đến lấy gỗ vào đầu tháng nhưng đầu tháng này lại không đến. Trong rừng này nhiều cây quả độc, cô không phân biệt được. Qua một ngày rười rượi ngủ trong rừng, vừa sợ vừa đói vừa rét, rốt cuộc cô cũng ngất đi. Lúc cô tỉnh dậy, thấy có ánh lửa lập lòe. Có một lão già râu tóc bạc phơ ngồi cạnh cô, nếu không phải ông ta vừa uống rượu còn xấu tính cầm cây củi chọc vào mũi cô thì cô chắc chắn sẽ sợ hãi. Ông ta nhìn cô, có lẽ cô đã tưởng ông ta là tiên.

"Tỉnh rồi à?"

Hoa Vân Tích gạt đầu ngồi dậy lơ lơ hỏi:

"Ông là người dân ở khu vực này sao?"

"May quá cô tỉnh, chậm chút nữa thôi là tôi phải về rồi." Ông lão bắm gì đó trong miệng, rồi đột nhiên Hoa Vân Tích thấy ông ngồi cạnh cô hỏi "Làm đồ đệ tôi không?"

Hoa Vân Tích giật mình bật người ra.

"Ông... ông ngồi đây từ lúc nào?"

Ông ta nói liền thoảng:

"Ta đến từ thành trên không, linh thú của ta trốn xuống rừng này, ta đến tìm không ngờ thấy cô ngất ở đây. Ta thấy cô rất lạ, không phải là người của thế giới này, ta đoán linh hồn cô đến từ không gian khác. Những người như vậy ta cũng nghe nói trong lịch sử, có thể học thuật đó. Muốn theo ta làm đồ đệ từ không?"

"Ông... sao ông biết?"

"Nói sau? Theo ta làm đồ đệ từ không? Ta phải về gấp bây giờ."

Hoa Vân Tích bị hỏi dồn dập, não loạn lên.

"Ông... ông có thể cho tôi thời gian suy nghĩ chứ?"

"Áy dà!" Ông lão đứng lên chống tay vào hông "Giới trẻ bây giờ không quả quyết chút nào!"

Nói rồi, ông lão bắm câu gì đó trong mồm. Cổ tay Hoa Vân Tích phát sáng một vòng, biến ra một chuỗi vòng ngọc đeo vừa khít, sau đó trong huyệt cô hơi nóng lên.

"Ta cho cô thời gian, nếu như cô có ý định làm đồ đệ của ta, ta sẽ đưa cô lên thành trên không. Ta đã niệm thần chú để cô không nói ra bí mật này được, còn vòng ngọc trên tay cô, chỉ có cô chạm vào được, nhìn thấy được. Khi nào quyết định rồi thì tháo nó ra, ta sẽ xuất hiện. Còn giờ ta phải đi đây, đừng chần chừ quá, đến lúc ta hết hứng thì cô không có cơ hội đâu!"

Nói xong, ông lão cùng sủng vật của mình cười trên một tấm thảm xanh bay về phía chân trời xa, xuyên qua một hố đen và biến mất. Hoa Vân Tích cúi đầu nhìn vòng ngọc trên cổ tay mình. Cô quên chưa hỏi, làm đồ đệ từ không thì học cái gì? Điều này rốt cuộc là thật hay mộng?

Ọc ọc.

Bụng Hoa Vân Tích bắt đầu biểu tình. Cô nghĩ, có lẽ Cao Lực Ngự cũng không tìm cô nữa, cô ra là được rồi. Vậy là cô quyết định đi ra khỏi rừng, ra đến ngoài, trời cũng đã tờ mờ sáng, chân cô tê rồi vì phải đi quãng đường mấy tiếng đồng hồ. Cô đứng ven đường thở dốc nghỉ ngơi một chút, vừa định bước đi tiếp, thì có một bàn tay từ phía sau giữ lấy cô, đưa một chiếc khăn lên bịt miệng cô. Tâm trí cô lạc vào bóng đêm, chiếc khăn đó có chứa thuốc mê. Trước khi ngất đi cô đã nghĩ: "Đúng là há miệng mắc quai, con người chết vì ăn!"

Cao Lực Ngự trong văn phòng nhận được điện thoại, hẳn vội vàng cầm lên nghe, đầu kia báo "Cao tổng, đã tìm được người, vẫn hoàn chỉnh không bị thương". Cao Lực Ngự đứng dậy, hẳn đi đến trước mặt Hoa Vân Nhã, gạt tóc nàng xuống, lạnh lùng cười:

"May cho cô, cô ấy không có mệnh hệ gì, nếu không tôi tuyệt đối không tha cho cô!"

Hắn gần như đã lục tung khắp nơi trong thành phố này, mở rộng sang cả toàn quốc. Không ngờ chuyển sang tìm xung quanh khu dân chúng hẻo lánh lại thấy Hoa Vân Tích.

Chẳng bao lâu sau, Hoa Vân Tích tỉnh dậy, lại là trần nhà quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc. Cô cảm thấy dưới bụng căng trướng, có vật thô cứng đang vọt vào cơ thể cô. Thấy cô tỉnh, Cao Lực Ngự ôn nhu hỏi:

"Tỉnh rồi sao? Còn dám học bỏ chạy, thực không ngoan."

Hoa Vân Tích cả người mềm nhũn không có sức lực, cô bị đặt nằm ngửa trên bàn làm việc của Cao Lực Ngự, hai chân bị hắn tách rộng ra, côn thịt không lưu tình chút nào đâm vào trong hoa huyệt.

"Ah..."

Hoa Vân Tích không hiểu, sao mọi chuyện lại thành thế này?

Cao Lực Ngự nhìn người phụ nữ yếu ớt nằm dưới thân mặc hắn công phá nơi tư mật, hắn ôm cô điên cuồng ra vào. Chỉ có như vậy, hai người kháng khí, hắn mới bớt đi nỗi bất an trong lòng suốt mấy ngày nay.

"Không ngờ em lại bỏ đi, còn trốn vào rừng. Tôi sẽ làm em không còn thời gian, hơi sức để nghĩ về chuyện này nữa!"

Cao Lực Ngự vòng tay ôm cả người Hoa Vân Tích vào lòng, vật nam tính đánh sâu vào u huyệt nóng ẩm của cô, mặt dịch từ nơi giao hòa của hai người chảy xuống bàn làm việc. Cô thờ dốc, đầu óc mơ hồ không còn có đủ sức nghĩ về bất cứ điều gì, chỉ biết nức nở chịu đựng từng trận từng trận tấn công mãnh liệt của hắn. Cô cũng không thể suy nghĩ, rốt cuộc hắn là ai, tại sao hắn lại làm như vậy. Tình cảnh này thật xa lạ, cũng thật quen thuộc. Quen thuộc ở hành động, chỉ xa lạ là cảm giác này được mang đến --- lại là từ một người đàn ông khác.

Bị lấp đầy, đó là cảm giác của cô trong suốt nửa năm qua.

Những ngày sau cũng vậy, Cao Lực Ngự cứ đặt Hoa Vân Tích lên giường không tiết chế đâm vào trong cơ thể cô, khiến cô mệt mỏi ngủ thiếp đi, trong lúc mê man hắn lại mớm cho cô ăn, tắm cho cô. Đúng như lời hắn nói, không cho cô thời gian suy nghĩ nhiều, cũng không cho cô hơi sức để nói.

"Tôi phải đi họp hội đồng cổ đông. Lần này tôi mang theo chìa khóa, em không có cơ hội chạy khỏi tôi đâu! Tốt nhất nên ngoan ngoan."

Cao Lực Ngự bắn vào trong cơ thể Hoa Vân Tích, hắn ngồi dậy lau người cho cô, mặc quần áo vào cẩn thận rồi chỉnh lại trang phục bản thân. Cô lúc này chưa bị hắn làm cho hết hơi sức, vẫn còn thanh tỉnh, nhưng cô không đáp lại, chỉ nằm yên đó nhắm nghiền mắt lại. Thấy cô như vậy, trong mắt hắn thoáng qua một tia không đành lòng. Hắn cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô.

"Ngủ ngoan."

Một loạt những tiếng bước chân, tiếng khóa lồng sắt, rồi là tiếng khóa cửa phòng. Thế giới quan Hoa Vân Tích trở nên thanh tĩnh. Cô mở mắt ra, đầu óc cô lúc này không nghĩ được gì khác, ngoài rời khỏi đây. Nghĩ liền, cô ngồi dậy tháo vòng ngọc trên tay ra, vài chục giây sau, một hố đen sâu vùn vút mở ra trước mắt cô. Lão già hôm bữa từ đấy bay ra, cô hoảng né sang bên, hắn lập tức bay đâm thẳng vào thanh sắt.

Đau đấy. Hoa Vân Tích gãi cổ.

Ông lão ngồi trên giường ôm đầu tự kỷ một lát, rồi nghiêm trang phui quần áo đứng dậy ra vẻ nguy hiểm mở quạt phe phẩy hỏi:

"Nơi ở kỳ dị thật... Thế nào? Suy nghĩ kỹ rồi hả?"

Hoa Vân Tích gật đầu:

"Ta cầu ông đưa ta đến thành trên không."

"Tuy cô chưa làm lễ bái sư, có vẻ không vừa ý ta, nhưng trông cô một thể này ta tha cho để sau. Chúng ta đi ngay bây giờ. Có điều, thành trên không cũng có liên thông với nơi này, cô vẫn cần phải có chứng từ tùy thân trên người. Còn nữa, thân không mang bệnh tật truyền nhiễm, không mang trọng tội đang đào tẩu hoặc trốn tù, không mang nợ nần."

Hai cái đầu không sao, nghe đến cái sau, Hoa Vân Tích ngượng ngịu gãi đầu.

"Tôi mới làm ở đây được không lâu, nếu giờ đi, sẽ phá vỡ hợp đồng, mang nợ không nhỏ."

"Thế cô giải quyết sao giờ?"

Hoa Vân Tích quỳ gối, tay chấp lại, hai mắt long lanh:

"Sư phụ, ngài đại ân đại đức cho con vay tiền, ngài muốn con làm nô dịch thế nào cũng được, con muốn đi lên đó."

"Thời thế này..." Lão già nghĩ ra một chủ ý hay "Cô đến làm hầu gái cho cháu trai ta để trả nợ, ta sẽ cho cô vay. Thế nào?"

"Thế thì còn gì bằng! Cảm ơn sư phụ!"

Hoa Vân Tích vay số tiền của ông ta theo mức tiền đền bù trong hợp đồng. Sau đó cô, lấy giấy bút trong học bàn ra ghi lá đơn xin thôi việc. Gấp gọn nó lại, cô nghĩ đến một việc.

"Sư phụ, ngài có phép thuật, có cách nào xóa trí nhớ của con người?"

"Ý con là lấy đi ký ức của con người sao? Việc này rất đơn giản đối với ta."

"Vậy ngài có thể xóa đi ký ức của con trở lại quãng thời gian trước khi đến thế giới này chứ?"

"Có thể, có điều, con phải đọc được ngày giờ chính xác con đã ở thế giới này bao lâu ta mới lấy đi được. Nhưng không sao, cháu trai ta có khả năng đọc được ký ức của con người, lát nữa ta đưa con đến gặp cháu trai ta, nhờ nó đọc ký ức con. Tuy nhiên, con thực sự muốn lấy đi ký ức đi?"

"Con..." Hoa Vân Tích lưỡng lự.

"Con nên nhớ, cho dù có lấy đi, thì cũng chỉ là thuật phong ấn một khoảng ký ức lại, nó không hoàn toàn mất đi. Nếu gặp lại gương mặt con quen trong khoảng ký ức đó, nó vẫn có thể trở về. Và... ký ức của con thì phong ấn được, nhưng dấu vết trên người con, trên đời con thì không. Có rất nhiều người sau khi bị lấy đi ký ức trở nên lạc lõng, trống rỗng."

Cô ngẩng đầu lên, kiên quyết nói:

"Con muốn lấy nó đi."

Nếu quyết định dứt đi, cô muốn sống vui vẻ. Cô cũng tin bản thân cho dù có mất đi ký ức, vẫn sẽ lạc quan tiến về phía trước. Cô không muốn mang đoạn ký ức không mong muốn này mà đi tiếp, tiếp tục một mình nhớ nhung, đau khổ, cô đơn.

Hoa Vân Tích cúi xuống ghi một dòng chữ phía dưới cùng của lá đơn xin thôi việc.

Một ngày đẹp trời, Hoa Vân Tích, trong một căn phòng khóa chặt, bỗng dung bốc hơi một cách kỳ lạ. Chỉ để lại một khoản tiền và một tờ giấy trên bàn.

(Toàn văn hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Những Cái Giá Đắt.

P.s: từ giờ, thỉnh thoảng một số chương ta sẽ đan xen một số tình tiết về CLN, VT, LHL và VD. Và ta cũng nói luôn, đây là thế giới tồn tại song song, những anh nam chính sau này xuất hiện ở đây đương nhiên không phải trong hậu cung của Hoa Vân Nhã. Máy ông này biến thái hay không thì không biết, nhưng đầu óc hơi có vấn đề thì chắc là có

Cao Lực Ngự tìm Hoa Vân Tích đến phát điên rồi, hấn cứ bỏ bê việc ở tập đoàn mấy ngày liền để tìm, nhưng rốt cuộc không tìm thấy dấu vết của cô ở bất cứ nơi nào. Thời điểm mà hấn trở về, cửa vẫn khóa, cổng sắt cũng vẫn khóa. Thậm chí camera ngoài cửa hấn đặt không có thấy bóng dáng ai tiến lại, căn phòng đó không thể có ai từ ngoài vào trong mang cô đi được, vậy mà cô vẫn biến mất không một vết tích. Hấn tìm, không hấn là tìm cô, chỉ là tìm ra một chút hy vọng về nơi nào có dấu vết cô để lại, dù trong thâm tâm vẫn biết tất cả chỉ là vô vọng. Hấn không ngủ được, cứ uống nhiều rượu hút nhiều thuốc lá, muốn tự ma túy mình mà mãi không chìm vào mộng được, kết quả lại lên bệnh viện vì dạ dày xuất huyết.

Vu Dịch nhốt mình ở nhà, tẻ nhạt qua ngày như một kẻ lạc mất phương hướng. Chỉ có hấn biết, từng giây từng phút trôi qua bên đời hấn chỉ để chờ Hoa Vân Tích đến tìm hấn, nói muốn hấn giúp nàng thư giải dục vọng cũng được, nói cần hấn như một kẻ tạm bợ cũng được. Nhưng hấn thì vẫn ở đây thôi, không để lúc nào rời khỏi khiến cô tìm đến không thấy, chẳng quá cô không muốn đến mà thôi. Hấn nghĩ vậy. Cho đến khi hấn nghĩ rằng có lẽ nên buông sự tự ái của bản thân xuống để đi tìm cô thì Cao Lực Ngự thân mặc đồ bệnh nhân, cả người hốc hác mệt mỏi đến cửa tìm hấn.

"Có phải cậu giấu Tích ở đâu không?" Ngoài Vu Dịch ra, không ai có thể che chắn được sự tìm kiếm của hấn. Hấn điên rồi mới nghĩ thế, nhưng nếu là thế thì có lẽ tốt hơn, phải không?

"Cậu nói sao?" Vu Dịch khó hiểu.

"Hoa Vân Tích đột nhiên biến mất khỏi lồng giam, trong khi nó vẫn khóa, nơi chứa lồng giam cũng khóa. Không phải cậu thì ai có thể đưa cô ấy đi?" Hai mắt Cao Lực Ngự đỏ sẫm lại, hấn điên cuồng xông lên túm lấy cổ áo Vu Dịch, gất gồng thật lớn tiếng.

"Cậu...cậu nhốt cô ấy?" Vu Dịch sửng sốt, đây là điều hấn không ngờ đến, nhưng nghĩ đến bản tính của kẻ này, điều này xảy ra là có cơ sở.

Cao Lực Ngự cũng biết bản thân hơi xúc động quá đáng, hấn sụp cả người xuống, hai tay ôm mái đầu lẩm bẩm nói về chuyện xảy ra thời gian qua. Vu Dịch nghe xong, hấn tức giận nhấc cổ áo Cao Lực Ngự lên dằm một cú thật mạnh vào mặt. Rồi liên tục giáng tiếp những cú dằm khác như phát tiết hết bao nhiêu những đau đớn, ức chế, và cả bất an cứ quấy nhiễu giấc ngủ của hấn thời gian qua. Cao Lực Ngự mặc cho hấn đánh, không rên lấy một câu, cũng không phản kháng.

"Thằng khốn! Không ngờ mày lại làm trò chó chết đó! Tao bấy lâu nay luôn coi mày là bạn, mà mày dám nhốt cô ấy lại! Mày biết tao yêu cô ấy phải không? Mày cũng biết tao yêu cô ấy mà, cũng biết cô ấy là con người thế nào kia mà!!! Mày lại vì thỏa mãn cái ích kỷ ghê tởm của bản thân...."

Đánh chán, Vu Dịch đẩy mạnh Cao Lực Ngự ra, hấn tựa lưng vào tường, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

"Cậu không tìm ra cô ấy sao?" Vu Dịch hỏi, chính hấn cũng thừa biết, không tìm được Hoa Vân Tích, Cao Lực Ngự mới đến đây tìm hấn.

Cao Lực Ngự ngả người trên cửa, không nói năng gì, chỉ đưa tay vuốt vết máu bên miệng, thờ phì phò nhẹ nhàng. Vu Dịch rút điện thoại trong túi ra, bấm bấm rồi đưa lên tai. Sau bao lâu, giọng nói nhàn nhạt còn khàn khàn vì rượu củ Vân Thiên vang lên qua ống nghe:

"Chuyện gì?"

"Cao Lực Ngự đến chỗ tôi, hấn nói..."

Chưa kịp để Vu Dịch nói hết, Vân Thiên đã mĩa mai ngắt lời:

"Hừ, đến tìm ông để khoe khoang tình chàng ý thiếp sao? Nếu thế nói cho hấn, tôi sớm không quan tâm người phụ nữ kia thế nào rồi!"

Vân Thiên đang ngồi uống rượu trong một quán bar ồn ã, ngồi bên cạnh hấn là Lâm Hạo Lãng đang không ngừng nốc rượu không hề để tâm xung quanh, thậm chí có mỹ nữ nóng bỏng đến sờ soạng người cũng không có động tĩnh gì. Vân Thiên ban đầu nghĩ rằng Hoa Vân Tích gặp chuyện gì bất chắc nên đã lúng lúng không ngừng, thực ra hấn chỉ hy vọng vậy, thay vì nghĩ cô bỏ hấn đi. Nhưng cuối cùng không còn cách nào khác nhấn cho cô đe dọa nếu cô không trở lại, số ảnh nóng kia hấn sẽ tung lên mạng và cả báo chí. Thế nhưng không ngờ hấn nhận được tin nhắn với nội dung:

Cao Lực Ngự>

Một câu không nói dối nửa lời, nhưng lại có 2 ý, Vân Thiên hiểu theo ý nào thì Cao Lực Ngự thừa biết. Và đương nhiên hấn hiểu theo đúng ý Cao Lực Ngự mong muốn. Hấn nghĩ rằng, Hoa Vân Tích muốn ở bên Cao Lực Ngự, quyết liệt không màng đến thanh danh của bản thân. Cho dù ép cô, nhưng hấn vẫn cho cô thấy bản thân chân trọng cô thế nào. Hấn nghĩ, hấn chưa nói cho cô biết thế lực phía sau lưng mình, nên phải chăng cô cho rằng Cao Lực Ngự có quyền lực và tiền bạc hơn một mình tình không ai biết xuất thân từ đâu như hấn nên theo Cao Lực Ngự? Hấn muốn buông tay, kể cả hấn mặt dày nín giữ cô khi biết cô còn lên giường với Vu Dịch, nhưng hấn là một người đàn ông, cũng không thể lụy tình đến mức vứt bỏ tự tôn đến bất về một người phụ nữ như vậy. Có lẽ yêu khiến hấn trở nên ngu ngốc, quên mất việc trước kia Hoa Vân Tích hám hư vinh thế nào, vậy mà không hiểu vì sao sau đó lại đem lòng yêu cô. Yêu là yêu, cho dù người đó tốt hay xấu nhưng một khi yêu rồi thì hấn cũng không để tâm đến nữa. Thật tức cười, hấn không biết Cao Lực Ngự đã cho cô cái gì để cô như con thiêu thân lao vào lửa vậy.

Tuy quyết định buông tay, nhưng hấn đã không thể trở lại giường sống như vốn có nữa.

Và cũng vì việc này, Lâm Hạo Lãng, người vốn là tình địch của Vân Thiên lại trở thành bạn rượu. Hấn cũng biết Lâm Hạo Lãng đã âm thầm theo dõi hấn và Hoa Vân Tích từ lâu, nhưng hấn mặc kệ, thậm chí tỏ ra yêu chiều Hoa Vân Tích hơn để Lâm Hạo Lãng thấy cô vui vẻ thế nào khi bên cạnh hấn. Nhưng đến giờ thì khoe không nổi nữa. Hấn thất tình, Lâm Hạo Lãng cũng thất tình. Cả hai thành bạn rượu vì hai điểm chung, bị phụ nữ bỏ rơi và phụ nữ bỏ rơi bọn hấn cùng là một người. Hấn thờ dài, còn Vu Dịch nữa, cũng đã nhốt mình rất lâu rồi. Hoa Vân Tích lúc này chắc hấn đang vui vẻ lắm, vì đùa bỡn ba người đàn ông trong lòng bàn tay. Nếu như bọn hấn không để cô ở vị trí quá quan trọng, thì có lẽ cũng không máu chảy đầm đìa thế này.

Qua một hồi trầm mặc, Vu Dịch mới cất tiếng nói đánh gãy dòng suy nghĩ của Vân Thiên:

"Không phải. Hoa Vân Tích mất tích rồi. Không tìm thấy dấu vết nào."

"Ông nói gì?"

Choang.

Tiếng cốc nên mạnh trên nền đất.

...

Bốn người đàn ông tập hợp lại trong nhà Vu Dịch, ai cũng trầm mặc không nói gì. Vân Thiên cảm hận nhìn Cao Lực Ngự, bao nhiêu cảm xúc của hắn thời gian qua, tất cả hóa ra do tên này mang lại. Giờ thì tốt rồi, cô mất tích, thể lực của cả bốn bọn hắn hợp lại cũng không tìm thấy được. Thực sự giống như bốc hơi, thực sự giống như sự tồn tại của cô chỉ là một hồi ảo mộng của bọn hắn.

"Nếu không phải tại Cao Lực Ngự anh, Tích cũng sẽ không bỏ đi."

Cao Lực Ngự hít một hơi thuốc lá, rồi phả ra, đáp lại:

"Nên nhớ, nếu vì mình tôi thì cô ấy sẽ đi tìm người khác trong số các anh. Nhưng tất cả chúng ta đều là lí do khiến cô ấy khủng hoảng tinh thần, khiến cô ấy muốn bỏ đi vĩnh viễn."

Câu này Vân Thiên không thể cãi.

Lâm Hạo Lăng là người ít nói nhất kể từ khi cả bốn người cùng tụ lại một chỗ, hắn chỉ ngồi một góc uống rượu mà không hé mồm vào bất cứ cuộc tranh cãi nào. Hắn không chỉ là người thân của Hoa Vân Tích, mà còn chưa từng cưỡng ép cô, vậy mà cô còn không đến tìm hắn lấy một lần, thật mỉa mai. Có lẽ, lời nói ngày ấy của hắn làm cô tổn thương. Hắn chưa từng cho cô cảm giác an toàn. Ngẫm nghĩ, hắn rút cuộc cũng mở miệng chất vấn:

"Tìm Tích, cứ giả sử như tìm được đi, các người tình thế nào? Tiếp tục giạt qua giạt lại cô ấy, khiến cô ấy hồng mắt, lại bỏ chạy đi thật xa?"

Câu nói này đâm thẳng vào lòng mỗi người, đây cũng là điều không ai dám nghĩ đến.

Cao Lực Ngự chán nản, rót rượu vào ly, tu ực một hơi rồi chắc nịch nói:

"Sống phải thấy người chết phải thấy xác. Tôi nhất định phải tìm cô ấy về. Sau đó thế nào... lúc ấy cùng quyết định sau...dựa trên suy nghĩ mong muốn của cô ấy. Các người muốn sao tùy, nhưng cho dù Tích quyết định thế nào, tôi vẫn sẽ im lặng ở bên bảo hộ cô ấy, tuyệt đối không để cho cô ấy tổn thương."

Im lặng bảo hộ cô ấy.

"Rút cuộc thì cũng nói một câu giống người." Vân Thiên cười khẩy một tiếng, cướp chai rượu trước mặt Cao Lực Ngự lấy ly rót rượu uống.

"Nếu vậy..." Lâm Hạo Lăng đột nhiên nói "Tôi nghĩ rằng, chúng ta nên thử tìm một người. Lão Thất."

"Lão Thất?" Ba người đàn ông đồng thanh.

"Việc Hoa Vân Tích này mất tích rất kỳ lạ. Tôi không tin vào những hiện tượng kỳ lạ lắm. Nhưng có lẽ đến nước này chúng ta nên thử tin vào nó. Lão Thất là người quen của sư phụ tôi - người dạy tôi y thuật quen được khi lang bạt tứ phương. Hắn biết rất nhiều về những sự kỳ lạ trên đời này, những luôn có cái giá đắt cho người muốn tìm hắn nhờ giúp. Sở dĩ được gọi là Lão Thất, vì cái giá đó phải trả trong bảy năm."

"Chắc chắn chứ?" Vu Dịch hỏi.

"Ông ta cũng rất nổi tiếng, nhưng trước kia tôi cũng không để tâm. Tuy nhiên, có thể kết huynh đệ cùng sư phụ tôi, chắc hẳn không phải người tầm thường."

Bốn người cùng tìm đến người gọi là Lão Thất, lão ta luôn cố định ở một nhà lợp rom ven hồ, chỉ mặc quần áo đơn giản. Lúc họ đến, lão đang câu cá ven hồ, bên cạnh còn có một con mèo đuôi to lác mòng lớn vồn đi lại phía sau lão. Thấy bọn hắn đến tìm, lão cũng không lấy làm ngạc nhiên.

"Vừa mới linh cảm có người sắp đến tìm ta, không ngờ chớp mắt đã thấy các cậu đến. Lâm Hạo Lăng, lâu rồi không gặp, vẻ mặt vẫn khó ưa như vậy."

"Chào sư bá, lâu rồi không gặp. Sư phụ tôi gần đây có đến tìm ngài chứ?"

"Haha, ông ta chắc giờ đang ngồi sờ chân mấy em xinh tươi ở nơi nào đó rồi."

Tính cuồng ngược nhỏ và đuôi nhỏ của sư phụ mình khiến Lâm Hạo Lăng không đỡ được.

"Thôi được rồi, có gì nói đi, không cần giới thiệu bản thân."

Lâm Hạo Lăng kể lại mọi chuyện với Lão Thất. Lão nghe xong trầm ngâm một lát, rồi nói:

"Mất tích kỳ lạ như vậy, thì chỉ có thể có hai trường hợp. Có kẻ nào quyền lực lớn hơn các cậu âm thầm đưa cô gái kia đi mà không để cậu biết, không cho các cậu tìm thấy được." Lão nhìn qua 4 người đàn ông, ngay lập tức kết luận "Chắc điều này là không thể. Vậy chỉ có trường hợp thứ hai..."

"Trường hợp thứ hai là gì?"

"Cô gái đó đã bị đưa đến thành trên không."

Thành trên không từ miệng lão chính là một lục địa lớn trên không trung, nó tồn tại ở một chiều không gian khác. Từ rất lâu rồi, do chính con người ở nước M đã tình cờ tìm ra lỗ hổng không gian vào thời điểm mặt trời, mặt trăng và trái đất đều đứng trên một đường thẳng. Ở đó có những bí tịch có thể

luyện những phép biến hóa, có nhiều vùng đất linh thiêng, vốn có số ít con người sống ở đây nhưng họ chỉ dẻo dai hơn người thường chứ không hề biết phép thuật. Bằng vào sự thông thái của mình, những người nước M kia đã nhanh chóng làm bá chủ của lục địa đó, xây dựng cho mình một đế chế riêng. Sau đó, họ đã tìm ra cách liên kết không gian để có thể thường xuyên qua lại với thế giới này, thậm chí có thể đưa người ở thế giới này qua dấu ẩn. Dấu ẩn đó bao gồm máu mũi thân thích, hôn nhân và nhận đệ tử. Nơi đó dùng đồng tiền của nước M và ảnh hưởng của lối sống, văn hóa và xã hội y như ở đây.

"Vậy làm sao chúng tôi có thể tới đó?" Vân Thiên sốt sắng hỏi.

"Hôn nhân thì chắc các cậu không muốn, thân thích thì hơi khó khăn, mà nhận đệ tử thì còn tùy vào cơ duyên xảo hợp. Nhưng không phải không có cách. Những người có dị năng có thể tự mình mở không gian chứa bí tịch luyện phép thuật, luyện đến mức độ nhất định mới tự mình mở thông đạo đến thành trên không. Những người từ khi sinh ra đã vốn có dị năng thì không nói, nhưng các cậu hoàn toàn bình thường. Vậy thì các cậu phải đánh đổi một cái giá để mang lại dị năng cho mình, dị năng này chỉ có trong 7 năm. Hết 7 năm cậu không thể luyện phép đủ để đi đến thành trên không, thứ mà cậu đánh đổi sẽ biến mất hoàn toàn. Những cậu khác ta cần thời gian tìm hiểu, nhưng cậu..." Lão Thất nhìn qua Vân Thiên "...cậu là kẻ hai nhân cách, ta chắc vậy, cậu có hai linh hồn thiện ác đối ngược. Số người như vậy rất ít, có thể đổi lấy dị năng điều khiển người khác. Nhưng cái giá phải trả là mất bên phải của cậu, đôi mắt của linh hồn thiện. Nếu như dùng nó để đánh đổi, trong vòng 7 năm trời, mắt đó sẽ không thể nhìn thấy nhưng nó có thể điều khiển người khác khi họ nhìn vào con mắt đó."

"Vậy tôi..."

"Chàng trai trẻ, khoan hãy quyết định, ta phải nói trước. Nếu như qua 7 năm mà cậu không thể đến được thành trên không, Đôi mắt đó của cậu sẽ mất hoàn toàn. Nhưng trong vòng 7 năm, mỗi khi mặt trời lặn, sẽ có ba tiếng đồng hồ con mắt đó khiến cậu đau đớn tới mức muốn móc nó ra. Tất nhiên, móc nó ra thì mọi thứ công cốc. Bên cạnh đó, cậu trước mặt tôi bây giờ là linh hồn thiện, nên tôi nói luôn. Cậu sẽ bị linh hồn ác của mình đè ép tâm trí gần như quanh năm. Con người ấy, 7 năm, cho dù sau này linh hồn thiện có quay trở lại cũng sẽ bị đồng hóa bởi linh hồn ác đã chịu đau đớn thời. Trừ khi cậu tự tin rằng linh hồn thiện của mình vẫn mãi lương thiện như vậy dù cho chịu bao suy nghĩ tiêu cực trong thời gian dài. Cậu còn muốn đánh đổi?"

Vân Thiên trầm mặc cúi xuống, rồi nhanh chóng ngẩng mặt lên:

"Con mắt của một linh hồn luôn vui vẻ như vậy ấy, nó không để nhìn cô ấy mỗi ngày, vậy nó chẳng nên tồn tại làm gì. Tôi muốn đánh đổi, cho mình một cơ hội được gặp cô ấy. Tôi có thể không tin vào năng lực của mình, nhưng tôi tin vào sự kiên trì của mình. Tôi nhất định sẽ đến được đó."

"Tốt thôi, tôi sẽ sớm báo lại, các cậu cứ chuẩn bị tinh thần. Còn nữa. Muốn lên đó, thân không mang trọng tội trốn tù, không mang bệnh tật lây nhiễm, không mang nợ nần chồng chất. Hãy ráng mà sống tốt đừng để bản thân trở nên tiêu cực."

Hoa Vân Tích sau khi được đưa đến thành trên không, cô đã vô cùng ngạc nhiên khi bị Bình Bình - cái tên ông già quái gở kia tự xưng với cô - ông ta dẫn cô đi khắp nơi giới thiệu về thế giới này cho cô. Cô cứ nghĩ rằng phải là một nơi tiên khí lắm, kiểu như có thần tiên dùng cân đầu vân bay qua bay lại trên trời, hay là một không gian đầy khói trắng mờ màng. Không ngờ là một thế giới hiện đại tân tiến, ngoại trừ việc trung tâm của nó có những lâu đài khổng lồ tọa lạc.

"Sur phụ, sao lâu thế chưa đến."

"Haha, ta quên, nhà ta ở phía Bắc, mãi vui quên sàu bay sang phía Nam luôn rồi. Chúng ta quay lại."

Hoa Vân Tích đen mặt.

"Mà này sur phụ, ngài sẽ dạy ta cái gì?" Cô tò mò.

"Con phải tự học, cái này ta không biết, không dạy được."

Cô tròn mắt rất cảm ngạc nhiên:

"Má, thế trách nhiệm của sur phụ là gì?" Sur phụ không dạy được đệ tử thì còn đi nhận đệ tử làm cái khi gì?!

Bình Bình vỗ vào vai cô một phát, lớn tiếng nói:

"Tất nhiên là hưởng vinh quang từ đệ tử rồi! Trước giờ ta vẫn bị mọi người khinh thường vì không đào tạo được đệ tử nào ra hồn. Nay ta còn tìm được đệ tử như con, phép điều khiển vạn vật trong thiên nhiên rất ít người có thể học lên cao, phép này thậm chí còn điều khiển ngay cả cấu tạo bên trong nó. Ta không ngờ có một ngày ta có thể tìm một đệ tử đủ căn cơ để học được lên cao. Từ giờ ta sẽ không bị khinh thường nữa. Hớ hớ hớ hớ!! Thăng cháu ta cũng không dùng ánh mắt khinh bỉ với ta nữa. Hớ hớ hớ hớ!!!"

Nhìn bộ dạng kiêu ngạo vui sướng của ông ta, Hoa Vân Tích vuốt khuôn mặt già nua của mình tự hỏi bản thân đã đắm đầu vào cái hố đen vũ trụ nào rồi??

Linh thú của ông ta cũng không nhận được ọc một tiếng, chui vào trong lòng cô gỏi ăn quả.

Cả hai người lộn một quãng đường dài về đến biệt thự của Bình Bình, hoàng hôn đã ngã bóng. Biệt thự của ông trang hoàng đồ sộ, theo phong cách phương Tây cổ kính, cây cỏ được tỉa tót đẹp để dọc trên con đường từ cổng chính vào mà cả hai đi. Xung quanh có nhiều hầu nữ đi qua lại, có vài

người hầu còn hôn gió chào mừng Bình Bình trở lại. Hai người vào trong nhà thấy chàng trai trẻ đang ngồi trên bàn lớn ăn bít tết. Thấy họ, hắn ngẩng đầu lên, nhưng tư thế vẫn quy củ cầm dao nĩa. Hắn có mái tóc tím tự nhiên, đôi mắt cũng mang màu như vậy, trong suốt giống như ngọc, hắn mặc chiếc áo sơ mi trắng. Trên mặt không có biểu hiện gì nhiều, nếu không phải vẫn đang ăn thì cô còn nghĩ hắn là tượng. Có điều, khi hai người lại gần thì hắn dừng lại, chống tay lên bàn, cầm tỉ nhẹ lên mu bàn tay, nói một câu làm cả hai suýt trượt chân:

"Lão già, bỏ nhí hả?"

"Thằng mặt liệt, ông mày mới về mà mày đã phi báng ông thế hả?" Đây là Doãn Từ Khiêm, cháu đích tôn thối khảm của Doãn Bình ông đây chứ ai! Bình thường ông có ghẹo gái một chút, đã bao giờ chơi bởi gì thật đâu từ khi bà nó mất? Thế mà chỉ mong cháu trai sớm có bạn gái, lần nào thấy cô nào trẻ trẻ mang màu sắc mới đều dẫn về đây diện kiến. Mà hắn dẫn về hôm trước, hôm sau đã quên ngay mặt với tên người ta!

Bình Bình lập tức biến ra trên tay một trái bóng bầu dục dùng hết sức lực ném về phía người Doãn Từ Khiêm, hắn nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh, về mặt vẫn ngẩn ngơ không đổi sắc thái. Vẫn như vậy, đôi mắt khép hờ, bàn mặt căng căng muốn tắt.

Bùm. Bùm.

Quả bóng bầu dục bay với tốc độ ánh sáng đâm thủng qua tường còn nghe thấy loảng choảng loảng choảng phía sau. Có vẻ như nó đã xuyên qua mấy căn phòng phía sau. Hoa Vân Tích áp tay vào má, tưởng tượng nó vào đầu mình mà hai má muốn hóp lại. Hai ông cháu này thật không phải người thường, mà không, thế giới này có ai là người thường đâu? Trời ơi, một người bình thường như cô sau này phải làm sao??

Doãn Từ Khiêm nghe hắn nói thì thất vọng tràn trề. Có lẽ trên đời này có mình cháu như hắn mong ông nội mình có bỏ nhí.

Hắn đưa ngón tay trái lên đi đi trên lòng bàn tay phải, miệng lầm bầm gì đó, lập tức có tiếng rộp rộp phía sau bức tường. Hắn đưa tay ra sau gáy, một quả bóng bầu dục bay thẳng vào lòng bàn tay hắn từ phía sau, vết thủng trên tường lại trở lại vẹn nguyên, như thể trước đó chẳng có gì xảy ra. Hoa Vân Tích tròn mắt không nhận được thốt lên:

"Alice in The Wonderland..." Cô cảm thấy mọi thứ đều thật xa lạ.

Doãn Từ Khiêm ném bóng xuống, thản nhiên ngồi ăn nốt một miếng cuối rồi uống hớp rượu lau miệng đi. Xong, hắn ngẩng lên nhìn Hoa Vân Tích:

"Báo danh. Tên, tuổi, giới tính, xuất thân, trình độ... Mà thôi khỏi nói, tôi cũng không nhớ được."

Nói đoạn, hắn xoay người vừa bước đi vỗ tay ra lệnh:

"Làm thêm một phần ăn nữa."

"Áy khoan khoan..." Doãn Bình gọi lại.

Doãn Từ Khiêm ngừng bước chờ ông ta nói.

"Mày ông chờ ông mày nói gì mà đã đi rồi sao?"

"Ông mới tìm về cô hầu mới chứ gì?"

"Sao mày biết?" Ai đó giả ngu.

"Cháu không biết ai biết?"

Không biết mới lạ! Hai năm trở về đây, một năm 365 ngày thì có ít nhất 360 ngày mỗi ngày ông đều dẫn về cho hắn một hai cô hầu. Thực tế là dẫn về cho hắn một hai cô hầu, thực tế là muốn cho hắn một hai cô người yêu. Nhưng hắn ăn không tiêu, cũng không muốn ăn. Doãn Từ Khiêm hắn đã có đôi tượng hắn yêu thương sâu đậm bằng cả trái tim, đó chính là công nghệ sinh học. Hắn chỉ yêu phòng nghiên cứu mà thôi!

Doãn Từ Khiêm không nói gì đi về phòng nghiên cứu.

Doãn Bình ngai ngừng gãi đầu cười cười bảo Hoa Vân Tích ngồi xuống.

"Nó là Doãn Từ Khiêm, cháu nội ta. Thằng cháu ta tính nó lập dị, thỉnh thoảng hay chui vào phòng nghiên cứu tự kỷ..." Nói đến đây Doãn Bình ánh mắt thấy rõ niềm tự hào "Nps nghiên cứu công nghệ sinh học, cũng nhờ thế mới có gia tài đồ sộ như giờ. Ta chẳng qua muốn hắn có cô bạn gái ở bên chăm sóc lúc mệt mỏi cho nó đỡ tê nhạt như vậy, mà nào giờ nó cứ một bộ cấm ai lại gần như vậy, chơi với một đám đực rựa hôi hám làm ta nghi ngờ xu hướng giới tính của nó. Ta dẫn một đám về, nó cũng chiều ý ta để hết ở lại đây, mà không đụng đến cô nào. Áy!~ Ta thật khổ tâm~"

Hoa Vân Tích nhếch môi khinh bỉ:

"Con là nạn nhân thứ bao nhiêu rồi?" Ra lão sư phụ già này muốn đưa cô vào hậu cung của cháu ông ta sao?

"Hớ hớ..." Doãn Bình vô tội cười lơ đãng "Nhưng mà con có chút khác biệt bởi con còn là đệ tử của ta nữa....Ấy quên chưa bảo Khiêm giúp con xóa trí nhớ..."

"Thôi để mai cũng được." Hoa Vân Tích cười nín "Dù sao con nghĩ mình cần có một đêm lưu giữ lại nó, quyết tâm buông ra, để sau này mất trí nhớ rồi không có cảm giác luyến tiếc."

"Con chắc sao?"

"Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thế Giới Tôi Đang Sống Thật Điên Khùng. (Phần Đầu)

Ngày đầu tiên của thời gian đổi đời mắt lấy dị năng, máu đã chảy từ hốc mắt Vân Thiên xuống, nó đau như thể có thứ gì đó xuyên thủng qua. Hắn đi từ ngoài vào biệt thự của mình, thật may nơi đây vốn tập trung nhiều ngôi sao nổi danh, an ninh cực kỳ được đảm bảo nên không có chó săn nào chụp được hình hắn. Hắn lấy tay bịt mắt vào, máu loang lổ dọc từ lòng bàn tay xuống cổ tay thấm đẫm lên tay áo hắn.

"Hộc...hộc.."

Vân Thiên bước chệnh choạng vào nhà, bóng chiều tà đã dần đổ xuống in vệt dài bóng hắn nghiêng nghiêng trên thảm. Sắp rồi, điều hắn chuẩn bị tinh thần chờ đợi rốt cuộc đã đến. Hắn mở cửa vào nhà liền nằm vật ra giường, cơn đau ngày một rõ rệt. Hắn nhận thấy có lửa nóng quanh mắt như thiêu như đốt. Sau đó, bên mắt phải ngừng chảy máu, cơn đau đột nhiên ngừng lại chỉ còn âm ỉ nhức nhối. Hắn đứng dậy lững thững vào phòng tắm lấy khăn mặt lau mắt, bước đến trước gương. Hắn đột nhiên không có dũng khí bỏ khăn mặt ra, đôi mắt ấy sẽ biến đổi thế nào?

Châm chậm buông khăn trên mặt xuống, đôi mắt bên phải của hắn vốn dĩ màu xanh ngọc, nay đã thành màu vàng cam, đồng tử co lại như mắt mèo vậy.

"A!"

Vân Thiên đột nhiên khựng cả người xuống, ôm lấy mắt phải đau đớn co người lại. Từng tế bào cơ thể căng thẳng hết mức, mắt phải của hắn dường như đảo lộn qua lại. Ép hẳn. Lấy cơn mắt nó ra, lấy ra. Tựa ngàn mũi kim châm như vậy, máu không chảy nhưng hắn ảo giác nó đang chảy thật nhiều. Trán hắn ướt mồ hôi, cả lưng cũng vậy. Bộ dạng chật vật này không hề giống như thường ngày. Đau đớn tột cùng đưa hắn vào cơn mê man. Hắn nằm ngửa trên sàn, đưa mắt lơ đãng nhìn trần nhà, thần kinh của hắn cường ép không cho hắn chìm vào giấc ngủ, không cho hắn ngắt đi.

"Vân Thiên. Anh đau lắm sao. Để em xoa lên mắt anh, sẽ hết đau thôi."

Vân Thiên nhìn thấy Hoa Vân Tích đang ngồi cạnh mình, tóc cô xõa xuống trên vai mềm. Cô cười, dịu dàng nhìn hắn.

"Tích..." Thầm gọi trong họng, âm thanh khô khốc, giọng nói lạc đi.

"Vân Thiên, đừng khóc."

"Tích..." Hắn vói tay lên, bóng hình đó biến mất.

Hắn hựt hẫng, nghĩ, nếu con người có thể chạm được vào ảo ảnh thì tốt biết mấy.

Hoa Vân Tích cũng từng như vậy ngồi cạnh hắn, khi hắn trong cơn ác mộng của những trận tra tấn trong quá khứ. Cứ gào thét ngay cả trong giấc mơ. Cô dù không hiểu gì, vẫn để hắn gối lên đùi cô. Cô còn nghịch ngợm vuốt tóc hắn, dỗ dành:

"Thiên Thiên của mami, đừng khóc, ngoan nào, nhắm mắt lại ngủ." Cô còn lấy tay khác che mắt hắn lại.

Hất vờ bực vờ buồn cười kéo tay cô xuống, nhìn vào đôi mắt nùng ý cười của cô:

"Em không biết rằng người vừa mơ ác mộng rất sợ bóng tối sao? Sao còn che mắt tôi?"

Cô thè lưỡi, cố tình tiếp tục che mắt hắn.

"Đừng bỏ rơi bóng tối, nó sẽ thấy cô đơn. Bóng tối luôn chỉ thấy màu đen của chính mình mà thôi."

Đừng bỏ rơi bóng tối, nó sẽ thấy cô đơn. Không hiểu sao hắn nhớ mãi câu nói ấy.

Đầu óc Vân Thiên trở nên mơ hồ, các giác quan tê liệt vì đau nhói, tâm trí hẫng là những khoảng trống bất tận. Hắn lại nhớ về lúc trước kia hai người còn hay ra ngoài dạo chơi, lúc ấy Hoa Vân Tích còn chưa ngã cả vào lòng Vu Dịch, hắn cũng chưa tức giận đến mức ép buộc cô quá đáng mỗi ngày.

Hắn nhớ một buổi xế chiều, cả hai ngồi trên buồng của chiếc đu quay, cứ xoay vòng vòng chậm chậm đưa lên cao rồi xuống thấp. Khi ấy Hoa Vân Tích chơi trò tung đồng xu người thắng sẽ được kể chuyện kinh dị dọa người thua. Hắn không hào hứng, nhưng vẫn bị ép theo cái tính không thể nhàm chán ngồi một chỗ của cô. Sau đó thì hắn thua, bị cô bắt quay mặt vào tấm kính, trên kính phản chiếu khuôn mặt hai người.

Hoa Vân Tích kể chuyện ma, câu chuyện về con ma nữ bị xẻ thịt nuốt ăn trong đu quay đấy và còn thấy cửa kính phản chiếu hình ảnh mình bị ăn thịt. Cô nói rằng nếu soi gương vào cửa kính con ma ấy sẽ nhập vào cơ thể bất cứ ai rồi làm bộ phận trên cơ thể họ rời ra nhầy nhụa thành một đồng thịt thối cho dòi bọ lổm nhổm. Rốt cuộc thì cuối cùng lại tự kỷ ám thị tự mình nhìn vào gương thấy mặt mình hơi là lạ và bị dọa. Cô khẩn cấp đòi xuống khỏi đu quay, trong khi buồng của cả hai bị đưa lên đỉnh cao. Lúc đấy hắn không nhận được khinh bỉ:

"Hoa Vân Tích, nào em có thể hoạt động bình thường chút được không? Không phải em cứ muốn dừng là dừng được. Còn lâu nữa mới dừng được."

Sau đó Vân Thiên đã đề nghị làm chuyện gì đó người lớn một chút, con ma thấy xấu hổ sẽ bỏ đi. Thực sự họ đã làm chuyện người lớn ngay tại trong đó.

Hoa Vân Tích trong khi hắn vẫn đang ra vào cơ thể cô, đột nhiên nói:

"Nếu con ma đó có biến tôi thành xác thối, liệu tôi có quay về thế giới đó không?"

Hắn lúc ấy cũng chỉ hỏi cho có:

"Em muốn tới thế giới nào cơ?"

"Thế giới không có anh."

Vân Thiên đếm ngược thời gian trôi qua. Một ngày chỉ cần chịu đựng ba tiếng, một năm chỉ có 365 ngày thôi mà.

Hoa Vân Tích. Em đang rất vui về phải không, vì đã được sống ở một thế giới không có anh.

-----0o0-----

Một đêm dài suy nghĩ về những gì đã xảy ra, Hoa Vân Tích quyết định tìm đến Doãn Bình, nhờ ông ta đưa cô đi xóa trí nhớ. Bản thân Hoa Vân Nhã còn chưa chắc đã gìn giữ được thứ tình cảm đó, huống chi là kẻ ngoài xen vào như cô. Giống như Vu Dịch nói, thích một người rất dễ dàng, nhưng muốn yêu đủ sâu đậm thì cần phải có thời gian, còn có cả thử thách. Cô không đủ dũng cảm để theo đuổi cái dòng thời gian đó. Cô cần sự lâu bền, nó đến tự nhiên chứ không phải nín kéo bằng những ràng buộc ngớ ngẩn, giả dụ như cơ thể chính là một trong những ràng buộc ngớ ngẩn đó. Cô cũng không nghĩ rằng sau này mình có thể tìm được một người thật lòng yêu mình. Cô chỉ mong có thể nuôi sống bản thân bằng chính sức mình, có bạn bè, có điều đủ để mình quan tâm và bảo vệ, đơn giản vậy mà thôi.

Cả hai người đến tìm Doãn Từ Khiêm, cũng lại là trên bàn ăn, lúc đó hắn đang ăn sáng. Hôm nay hắn mặc trang phục thể thao rất đơn giản, nhưng nhìn qua chất liệu có vẻ khá đắt. Hoa Vân Tích hôm qua đã được lôi vào hội chống đối những kẻ có ý đồ chiếm Doãn Từ Khiêm, cô không muốn vô, nhưng một người như cô tựa như con kiến dễ dàng bị bóp chết bất cứ lúc nào mà hội đó đông vậy cô không cách nào phản kháng được. Thế nên bị ép học thuộc từng cái thói quen, sở thích của Doãn Từ Khiêm. Và cô cũng biết thêm, ở thế giới này nếu hai người không biết tiếng mẹ đẻ của nhau mà trò chuyện với nhau, người này nói nó sẽ tự động chuyển hóa sang ngôn ngữ mẹ đẻ của người nghe khi đến tai trừ khi người nghe dùng thần chú ngăn chuyển đổi ngôn ngữ lại. Khả năng ngoại ngữ của cô chẳng chỗ nào dùng được, trình độ công tác của cô khá tốt nhưng người như cô thì đầy rẫy mà họ còn phép thuật cao siêu. Điều đó đồng nghĩa với việc, cô hiện tại là kẻ vô dụng thuộc tầng đáy của nơi đây.

Hoa Vân Tích nhờ Doãn Bình nói giúp, cuối cùng ông ta lại để cô tự túc. Nghe Hoa Vân Tích nhờ vả, Doãn Từ Khiêm cũng biết cô lớn hơn hắn một tuổi và ngoài ra còn là đệ tử của Doãn Bình, cho nên đồng ý giúp cô. Cô có chút lưỡng lự khi hắn yêu cầu cô nhìn vào mắt hắn, hắn muốn xem ký ức của cô, thực sự thì đoạn ký ức đó không phải sáng sủa gì cho lắm. Nhưng hắn nói:

"Tôi xem xong cũng chẳng nhớ được đâu. Hơn nữa tôi chỉ xem qua, giống như tua một cuộn băng vậy, chị không cần suy nghĩ nhiều."

Sau khi xem xong, vẻ mặt của Doãn Từ Khiêm vẫn không đổi sắc làm Hoa Vân Tích cảm thấy nhẹ nhõm. Cô sợ hắn sẽ có điều dị nghị. Có điều cô không biết rằng hắn không phải không nghĩ ngợi gì. Mãn ký ức thoáng qua đó khiến hắn có cái nhìn khác về cô. Một người dám nắm dám buông, luôn cố tìm cách để có thể tự mình tiến về phía trước. Ít ra thì hắn nghĩ rằng lão già kia thu về một đệ tử không tồi, không phiền như mấy cô cậu đệ tử khác và một vài người phụ nữ lằng nhằng gì đó ông mang về.

"Cô chắc rằng mình muốn phong ấn ký ức đó?"

"Vâng."

"Thôi được, tôi sẽ phong ấn một đoạn ký ức, sau đó thì sắp xếp lại một chút ký ức của cô."

...

Phần ký ức duy nhất mà hắn để cho Hoa Vân Tích là đoạn gặp hắn lần đầu kia, khi vừa vào hắn đã hỏi cồ nhí của Doãn Bình à. Nếu cô mà lấy lại được trí nhớ kia chắc sẽ âm thầm chửi mắng hắn vì tội lừa dối. Nhưng giờ cô lại chỉ quan tâm đến những điều khác.

Khoảnh khắc Hoa Vân Tích mở mắt ra, cô đã ngạc nhiên với mọi thứ xung quanh. Không biết thêm thông tin nào khác để liên kết lại, cũng chỉ nhớ mang máng, nên cô thậm chí còn không biết mình xuyên vào thân xác nữ phụ một bộ ngôn tình. Cô cứ nghĩ rằng bản thân đã xuyên qua Harry Potter.

Hoa Vân Tích ngay buổi chiều đã được sắp xếp vào một lớp tại trường học phép thuật danh tiếng bậc nhất có tên là St Maria, cô không biết rằng bản thân rất có duyên với cái trường có tên như vậy. Ngôi trường ấy giống như một lâu đài cổ tráng lệ, mọi thứ ở đó đều như có linh hồn tồn tại vậy. Cô được xếp vào một lớp tên là FA, cái lớp này làm cô đồ mồ hôi hột. Nghe bảo FA này chính là viết tắt của Forever Alone, hội những người bạn độc thân vĩnh cửu. Người ở trong lớp đó mỗi người hổng một chỗ, người hổng tay chân thân mình người thì hổng não, cho nên không mấy ai thêm kết thân, yêu đương gì cũng không. Nó nằm vào một trong ba điều kỳ lạ nhưng không kỳ bí ở trường này. Trình độ cô như vậy bị xếp vào lớp này cũng không lạ.

Lại nói về điều kỳ lạ nhưng không kỳ bí kia. Hai điều còn lại chính là -----

Một, ngày tỏ tình - từ chối. Tại sao lại gọi là ngày tỏ tình từ chối? Vì đơn giản là ngày này người ta sẽ công khai tỏ tình với người mà chắc chắn sẽ từ chối mình, và người được tỏ tình vào ngày này sẽ thường từ chối. Cho nên nó mới mang cái tên đó. Đáng lẽ ra ngày như vậy sẽ ít ai tham gia, nhưng ngược lại số lượng đông vô cùng. Bởi lợi lộc có được là được người từ chối mình tặng cho chiếc nơ buộc ruy băng. Dùng nó để đổi lấy lọ thuốc pha chế bằng phép thuật giúp tăng sức hấp dẫn của bản thân, tất nhiên, chỉ tăng một chút mà thôi. Tuy nhiên, một chút cũng đủ mừng rồi. thậm chí còn lập lại lịch sử bị từ chối. Có hẳn bảng xếp hạng người sở hữu số nơ, nghe nói có vị quán quân nào đó đẹp lên. . .nhờ bị từ chối nhiều.

Hai, chính là chức hội trưởng. Người ta (theo thể giới của Hoa Vân Tích) nói hội trưởng là người được yêu mến và được mọi người bầu lên đứng đầu. Nhưng ở đây mọi người lại bỏ phiếu cho người được ghét nhất trong danh sách để làm hội trưởng, trong khi các vị trí khác của hội học sinh vẫn đều được yêu mến mới bầu. Hội trưởng này chịu trách nhiệm hầu hết mọi việc trong trường này, từ việc nhỏ như cùng những kẻ bị hắt hủi giống mình lo việc thu dọn, hay lo chuyện nhà trường, và phải có mặt ở hầu hết các câu lạc bộ vào những thời điểm quan trọng. Thực ra đó là cách gọi khác của osin công cộng. Kẻ được lựa chọn là kẻ vô tác dụng, lép vế lại xuất thân thấp hèn, không có bất cứ quyền phản kháng nào cho đến khi không thể chịu đựng được và bị tống ra khỏi trường.

Những "kiến thức cơ bản" trên đều là đệ tử cung Suất Ca của Doãn Bình phổ cập lại cho Hoa Vân Tích, nghe mà cô nổi hết cả da gà. Ngay cả cái tên hắc cũng đã làm cô nổi da gà so với cái bản mặt hắc, nghe hắc nói tên này là tự xưng.

Đến khi cô vào lớp, mới biết được thế nào là nổi da gà. Cả lớp học đó chỉ trên chục người, bao phủ một màu sắc u ám, ai ai cũng không nói gì im lặng như những pho tượng đúc đá ngồi nhìn chăm chăm cô, nghe giáo viên giới thiệu. Cho đến khi giới thiệu xong, bắt đầu mới nổi lên những tiếng xôn xao.

"Cô ta không biết phép thuật?"

"Nghe bảo mới tới từ thế giới người thường."

"Thảo nào, ngoại hình cũng tầm thường thôi."

Bàn một lúc, cả đám đột nhiên ào ào đứng dậy hơn hờ ôm vai bá cổ nhau đứng hẳn lên bàn xoay vòng xung quanh. Người không có vai thì bị bám cổ, người không có cổ thì bị bám cả hai, người không có hắc cả hai thì bị tóm tóc. Nói chung là chỗ nào bám được là bị bám. Họ đồng thanh hát:

"Năm nay chúng ta lại chào đón một kẻ vô dụng mới ~ sha la la~ Kẻ vô dụng này chắc cũng sẽ sớm rụng ~"

"Áy da, năm nay tôi còn nghĩ đến mình sẽ vô danh sách năm người bị bầu làm hội trưởng hội học sinh. Giờ thêm thành phần vô dụng mới rồi, ye, cô ta sẽ được thần kỳ bay vô top năm đó! Biết đâu được sẽ vinh dự làm hội trưởng thì sao?"

Vậy là cả đoàn tiếp tục ôm vai bá cổ nhau xếp thành hàng ngang trước mắt Hoa Vân Tích, nhún nhảy sang trái rồi sang phải.

"Chào người bạn mới ~ Lalala ~ Tiễn thể chúc ra đi bình an ~ Lálala ~"

Hoa Vân Tích vỗ trán, tự dưng ước gì đây là mơ. Cô chỉ đọc một cuốn tiểu thuyết rồi ngủ quên, sao mọi chuyện thành thế này? Tác giả đâu ~ Tôi muốn quay lại ~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Thế Giới Tôi Đang Sống Thật Điên Khùng (Phần Sau)

St Maria dường như mà một trường phép thuật dành cho mọi độ tuổi, thậm chí Hoa Vân Tích còn thấy cả người già đi học. Lý do mà nhiều người muốn đâm đầu vào đây nhất là vì trường này thành lập trên một mảnh đất cực kỳ linh thiêng, những người dạy lại tài giỏi. Cô vừa mới biết một số điều được từ Đấng Miên Miên - một cô gái có thể nói là thuộc dạng giống người thường nhất trong lớp học này, ngay khi cô vừa được xếp chỗ ngay cạnh nàng.

Nàng nói, học phép thuật càng lên cao càng giúp con người ta tăng tuổi thọ sống, lên một mức nhất định thì còn có thể giữ mãi hình dáng lúc thăng cấp ấy. Tuy nhiên, chỉ gia tăng một mức nhất định thôi, còn chưa ai sống vĩnh cửu nhờ điều đó cả. Con người ở nơi đây vẫn sinh hoạt như bản năng vốn có của họ thôi. Ở trường học này có một số điều mà mỗi người đều phải nhớ, trừ những người quyền lực không ai chạm tay vào được thì mới có thể không quan tâm, còn đâu nếu đã học ở trường này thì đều phải hiểu rõ những nguyên tắc xã hội học đường.

"Câu nói xem. Nguyên tắc xã hội học đường là thế nào?" Hoa Vân Tích bóc gói bánh mỳ ra ăn. Cô cùng Đấng Miên Miên ngồi ở nhà ăn, hai người bắt tay làm bạn, giờ là lúc cô nghe Miên Miên tiếp nối câu chuyện bỏ dở ban nãy khi vào đầu tiết học.

Đấng Miên Miên, cái tên với cái người nghe không giống nhau chút nào, nàng bằng tuổi cô. Nàng để tóc ngắn tới tận gáy, chỉ có mái để dài ngang cằm có gậy lại một sợi màu hồng đậm và kéo dài xuống nhuộm hồng cả đuôi của mái. Nàng mặc trang phục theo phong cách gothic, lúc nào cũng đeo một chiếc headphone, đeo sau lưng cây đàn guitar acoustic. Nàng cuồng Rock n' roll. Không hiểu cha mẹ nàng sao lại đặt cho nàng ta cái tên nghe dễ thương như vậy. Mà nghe Miên Miên nói nàng khả năng học phép thuật rất kém lại quậy phá không nữ tính nên bị vứt bỏ, gia đình nàng cũng là một danh gia tiếng tăm cũng khá nổi trong giới thượng lưu.

Lúc này Đấng Miên Miên đã bỏ headphone xuống vòng nó qua cổ, hai chân gác lên bàn nghiêng người gác khuỷu tay ra sau ghế tư thế như một nữ hoàng máu S chính hiệu.

"Đề tôi khinh bỉ chút cô nương ạ, rồi chúng ta nói tiếp. Thực sự không muốn bàn vấn đề hồ lớn này thêm chút nào nhưng lo lắng cho bà tôi vẫn phải nói, đề sau này đừng trách tôi không căn dặn trước. Điều đầu tiên, không được cố ý thân thiết với Doãn Từ Khiêm. Hắn không phải xuất thân danh gia vọng tộc gì nhưng lại trở thành tì phú từ rất trẻ nhờ nghiên cứu công nghệ sinh học ngay khi còn đang học tiểu học. Hắn là một thiên tài, học tập về kiến thức đời thường hay phép thuật đều tốt, ngay cả thể thao cũng tốt luôn, là đội trưởng đội bóng rổ kia mà. Hơn nữa ngoại hình lại cực kỳ hút mắt. Cho nên đây, tôi nghĩ bà chắc cũng hiểu vì sao hắn có một đội quân cuồng đại bao quanh bảo vệ như tường thành. Tôi khinh đám người này nhất, không ăn được cảm người khác ăn đây mà. Nghe tuyên ngôn có vẻ đoàn kết đấy, nhưng nếu Doãn Từ Khiêm mà chọn một trong số các cô gái đó, xem có mừng rỡ bỏ đồng đội luôn không?"

"Thôi được rồi, bình tĩnh nào. Giờ bà nói tiếp điều khác đi!" Điều này Hoa Vân Tích biết rồi, cô còn bị ép gia nhập cái hội đó kia mà!

"Điều thứ hai lại liên quan đến soái ca nữa, vẫn là vấn đề không được tiếp cận. Đó là Kaneyama Hiroki và Kobayashi Yuu, hai người này được mệnh danh là kim đồng ngọc nữ, đều là hội phó của hội học sinh. Kobayashi Yuu là mỹ nữ thiên tài dương cảm nổi tiếng, xuất thân từ dòng tộc có quyền lực. Kaneyama Hiroki là hoàng tử nước N, hắn hiện đang là chủ tịch của ICPO*. Về hắn quý tộc đến trong khung, phong thái vô cùng tự tin, tôi cũng không xác định hắn bao nhiêu tuổi nữa. Có điều, nếu cô sau này không may thành hội trưởng thì đừng có mơ mộng tiếp cận hắn, nếu không sẽ bị Kobayashi Yuu dìm chết! Họ xứng đôi vừa lứa, ta cũng công nhận điều đó, dù ta không rõ quan hệ của họ là thế nào. Chẳng qua, bất cứ cô gái nào tiếp cận Kaneyama Hiroki, thì đều sớm muộn gì cũng bị thiết kế tiếng xấu, còn làm suy sụp cơ ngơi gia đình mình."

*ICPO (International Criminal Police Organization): Tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế.

"Thật kinh khủng!" Hoa Vân Tích nuốt ực miếng bánh vào, được rồi, cô sẽ ráng ghi nhớ.

"Điều kinh khủng nhất còn chưa có tới đâu! 100 người thành tích thấp nhất sẽ bị đưa đi huấn luyện khắc nghiệt, nơi đó giống như địa ngục vậy. Thật may thành tích của tôi cũng luôn ở vị trí 101. Haha"

Hoa Vân Tích nghĩ mà muốn khóc, Doãn Bình giao cho cô một cuốn sách, bảo hôm nay đi học về tự luyện. Buổi học hôm nay chỉ toàn về kiến thức xã hội, nếu nội trong hôm nay cô không tự học được chút nào nữa thì mai chắc chắn sẽ không bắt nhip được vào buổi học phép thuật! Nghĩ đến một người không có chút phép thuật nào như cô bị đưa đi huấn luyện khắc nghiệt, cô nhìn không được rùng mình. Người ta xuyên không xuyên vào nữ chính tiểu thư hay công chúa, còn cô sao lại xuyên vào vai quần chúng khốn khổ lay lắt động giẫm phất là nát vậy? Lúc cô mới nhận ra mình đã xuyên không, chỉ biết bản thân không cha không mẹ, túi không tiền không bạc, thân không sắc không tài, có mỗi cái giấy chứng thực tên tuổi nằm cong queo trong túi. Ngoài ra cô còn biết bản thân phải làm hầu gái cho người ta.

Thấy Hoa Vân Tích tội tội, Đấng Miên Miên đứng dậy xoa đầu cô, nói:

"Dù rất chia buồn nhưng có tin này cũng khủng khiếp không kém. Ba ngày sau sẽ là đại hội bầu các thành viên của hội học sinh, tức là bao gồm hội trưởng. Chúc may mắn."

Đời cô còn có tồn tại hai chữ may mắn không đây?

Hoa Vân Tích áp mặt vào ngực Đấng Miên Miên, cọ cọ, ngực to thật, ít ra có cảm giác như có bến bờ che chở.

Miên Miên đỏ mặt, sau đó đẩy cô ra túm cổ lắc lư:

"Cung đám quấy rồi tình dục chị đây à!!!"

"Thôi nào, tôi đang cần được an ủi..."

"Đập mặt vào mông chị này, chị cho quả bom an ủi!!!"

Buổi chiều không lên lớp, Hoa Vân Tích mở sách Doãn Bình đưa ra cho cô để học, đứng ở phía sân sau do ông ta chỉ định. Cô không hề biết, chỗ cô

đứng từ phòng Doãn Từ Khiêm có thể nhìn thấy ngay. Ông ta cho cô đứng đó để mục đích khoe đệ tử với cháu mình. Cô lại phải học một ngôn ngữ mới, đồ với cô không phải vấn đề, mà là một người không có căn bản như cô, cũng không có dị năng, muốn ngay lập tức tập trung thần lực rất khó. Cô mới chỉ học cái căn bản là dịch chuyển vị trí của đồ vật mà nó không lên, mà lên được thì bay loạn lên. Các giác quan trên cơ thể cô hoạt động hết công suất để tạo một lực vô hình, chưa quen với điều này, khiến cho trán cô đỏ đầy mồ hôi.

Bốp.

Miếng vụn gỗ bay đập thẳng giữa trán Hoa Vân Tích, thực ra cô muốn tập chung lực để nhấc nó lên mà thôi, ai ngờ nó một phát lên thiên bay thẳng vào mặt. Dưới lực mạnh như vậy, cú va này khá đau làm trán cô sứt một mảng, cô ngồi xuống bùm mặt. Một lúc sau, ngẩng đầu lên trời hét lớn:

"Ông trời ơi, sao lại cho con xuyên qua???!!!!"

Cô tức giận nhìn cục đá lớn bằng nắm tay, đọc thần chú, sau đó giơ tay lên phía trước và nói tiếp một câu không liên quan:

"Kamehameha!!! Tao không tin không điều khiển được chúng bây!!!"

Choang! Bốp!

"Oái?!"

Hàng loạt âm thanh đồ vỡ vang lên gần đó, tiếp theo là giọng kêu trầm thấp. Thực ra là viên gạch đã bay thẳng qua cửa kính đằng xa. Hoa Vân Tích cứng ngạc quay người sang như rô bốt, run rẩy tay chân bước về phía cánh cửa đó. Giọng này...không phải giống như cô nghĩ đây chứ? ----

Quả thật, Doãn Từ Khiêm đứng trước cửa phòng, mặt lạnh như tiền nhìn cô. Hắn mặc bộ quần áo ngủ, tóc có vẻ hơi rối, tay hắn ôm trán, máu từ đó chảy dọc xuống cằm. Hắn đang ngủ thì bị một tiếng gào la đánh thức, đi ra cửa sổ xem lập tức bị một viên gạch to đập thẳng vào đầu. Hắn đang mơ màng không kịp phòng bị nên ăn nguyên cục ngon lành.

Hoa Vân Tích Thấy cảnh này vội vã cúi đầu xuống:

"Xin lỗi chủ nhân! Tôi không phải cố ý!!!"

Vân Thiên trầm giọng nhắc nhở:

"Còn không mau vào lấy thuốc băng bó cho tôi!?"

"Vâng, tôi đi ngay!"

Trời ơi, còn chưa nhận công việc mà đã đắc tội với chủ. Sao Doãn Bình lại cho cô luyện thứ nguy hiểm ở khu vực nguy hiểm thế này chứ???

Vài phút sau ----

Hoa Vân Tích bôi thuốc cẩn thận rồi quấn băng quanh đầu Doãn Từ Khiêm đẹp đẽ. Mỹ nam đứng là mỹ nam, bị thương nhìn càng khiến người ta muốn phạm tội.

"Xong rồi. Tôi lần này vô cùng xin lỗi, mong chủ nhân rộng lượng bỏ qua. Tôi không biết nơi này gần phòng cậu."

"Dù sao cũng không phải lỗi của chị." Hắn đoán ra ngay vụ này cũng nhờ on lão ngoan đồng kia. "Nhưng mà chị cũng không thể không chịu trách nhiệm. Mai tôi có trận đấu bóng rổ rồi."

"Vậy..."

"Chị phải đi theo lo cho tôi từ A-Z"

"Hơ, không được..."

"Đây là lệnh."

Doãn Từ Khiêm đáng lẽ dự định đi vào phòng nghiên cứu, nhưng giờ hơi choáng váng lại phải nghỉ. Hắn quyết định, kiểu gì cũng phải làm cho đệ tử của lão ngoan đồng kia trở thành hội trưởng hội học sinh, xem lão quyết định đưa đệ tử mình ra để đỡ mạng tiếng có đệ tử bị đuổi, hay là tiếp tục cho đệ tử của mình ở lại chịu khổ. Coi như là trả cái giá, cho hành động quấy nhiễu cháu trai mình mấy hôm nay.

Hoa Vân Tích khổ thì không nói thành lời, sắp đến kỳ bầu hội trưởng rồi, mà lại xảy ra chuyện lớn thế này. Con đường tương lai của cô chấm dứt từ đây sao?

Chương 22: Sự Kiên Trì Của Hội Trưởng

"Tàng hình? Vậy cái giá là gì?"

"Linh hồn."

"Linh hồn?"

"Bạn sẽ phải dùng linh hồn mình để đánh đổi. Mỗi khi chìm vào giấc ngủ, linh hồn cậu sẽ bị giam giữ, đày đọa ở Ngục Vĩnh Cửu. Ở đó tồn tại những gì tôi không rõ."

"Vậy, tức là...nếu như trong 7 năm tôi không thể đến được thành trên không, linh hồn đó sẽ bị biến mất...vĩnh viễn?"

"Không sai, cậu vĩnh viễn không thể siêu thoát."

"Cái giá này...phải chăng quá đắt rồi?"

"Mệnh mỗi người mỗi khác. Thần linh đã định đoạt thôi."

"Cho tôi thời gian suy nghĩ"

Rồi đến một ngày tuyết rơi dày đặc trên những mái nhà san sát, Lâm Hạo Lặng lại vừa buông tay khỏi một hơi thở cuối cùng của người xa lạ. Một đứa trẻ, vì một chứng bệnh ngỡ như sốt mà chủ quan không đưa đến viện, vừa vào phòng cấp cứu thì nó đã chết. Lúc đó đứa bé nhìn hắn, trông nó thật đau, tay nó cứ run rẩy muốn vói lên nhưng bất lực, mồm mấp mé nghẹn ngào chống đỡ. Người nhà đã kéo vai áo hắn gào khóc rất nhiều. Họ nói, chỉ tại họ chủ quan. Đó cũng giống như bao cái chết thôi, nhưng tim hắn vang lên từng nhịp đập mãnh liệt. Hắn đã lái xe vội vã đến tìm Lão Thất, đểinquảng đường gồ ghề phải xuống chạy bộ, cái rét cửa lên buốt từng tấc da thịt. Nhưng hắn không nghĩ gì nhiều, ngoài việc lo sợ chậm một giây phút sẽ lỡ điều gì quan trọng.

Khi Lão Thất vừa mở cửa, Lâm Hạo Lặng liền bỏ mũ trùm đầu, ánh lửa đỏ đêm đông trong căn phòng ánh lên khuôn mặt kiên định của hắn.

"Tôi sẽ kí kết hiệp ước trao đổi đó, ngay bây giờ."

--- ----- "Cậu hãy đọc thần chú này, sẽ có bản hiệp ước hiện lên trước mắt. Suy nghĩ kỹ, rồi dùng máu mình ấn dấu vào, hiệp ước có hiệu lực sau 30p"

Cuộc đời này giống như một canh bạc, tương lai nằm trong tay người có thể quyết định hiện tại. Hắn không tin vào kiếp sau, vậy nên, ít nhất, hắn muốn đánh đổi linh hồn vì một kiếp này. Hắn từ xưa chưa bao giờ thực sự mong muốn bất cứ điều gì. Thực ra, Hoa Vân Tích, tôi chỉ là nguyện đánh đổi linh hồn này để tìm về em thôi, em ở thế giới đó --- thì đến kiếp nào chúng ta mới gặp được nhau?

Hiệp ước ký kết, Lâm Hạo Lặng về nhà trèo lên lan can ban công ngồi. Tự hỏi, bóng tối nơi Hoa Vân Tích tồn tại có buồn chán và dài đằng đẵng như nơi này không? Ngồi lặng người thật lâu, hắn lấy điện thoại ra xem từng ảnh hắn chụp lại cô. Ảnh khi ngủ, khi ăn đầy mồm, khi đọc sách,... Hắn phát hiện còn một đoạn video ngắn đã bỏ quên lâu, hắn vốn định xóa nó, nhưng vẫn luôn nghĩ để ngày mai, cuối cùng ngày mai của hắn kéo dài đến tận giờ. Nghĩ đến cái này, hắn lại cảm thấy buồn cười.

Thời điểm ấy đã vào viện được bao lâu rồi, một ngày nhàm chán Hoa Vân Tích kéo áo blouse trắng của hắn, hai mắt long lanh:

"Viện trưởng đại nhân, bệnh nhân VIP được hưởng quyền lợi cũng VIP luôn phải không?"

Lâm Hạo Lặng giật áo ra, nhưng dùng dằng mái không bỏ được:

"Nữ vương đại nhân, em lại nghĩ ra ý tưởng gì đây?"

"Hay chúng ta tổ chức tiệc mừng nhập viện đi?"

Hắn nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh:

"Em cần chuyển sang khoa thần kinh không?"

Cô nghe vậy liền vỗ mạnh vào lưng hắn, khẽ lễ nghe có vẻ như lí do chính đáng:

"Toàn nhập viện khi vừa nhận việc mới, giờ được vinh dự nằm viện mấy tháng. Phải làm tiệc mừng an ủi linh hồn nhỏ bé này chứ?!"

Lúc đó Lâm Hạo Lăng vừa cúi xuống cầm khăn lau mặt cho cô vừa trêu đùa:

"Nếu em chống đẩy bằng một tay 50 lần, tôi sẽ suy nghĩ."

Rốt cuộc thì khi hắn đi rửa chậu và khăn, vào thấy cô đang vất vả hì hục chống đẩy. Hắn đầu hàng.

Hoa Vân Tích đòi Lâm Hạo Lăng mua một chiếc bánh kem, và một dãy đồ ăn vặt. Mua về nhòm cô ăn như dân tị nạn sắp chết đói, bèn gõ cốc vào trán cô, quở trách:

"Thực ra tiệc mừng là phụ, em chỉ muốn biểu tình chán ăn cơm viện đòi ăn quà chứ gì?"

Cô cười ngu đần nhét cái bánh vào miệng hắn.

Sau đó Hoa Vân Tích bảo Lâm Hạo Lăng quay lại để ghi kỷ lục tốc độ cắn phô mai que, hắn cười khổ bảo cô rảnh quá hóa điên, rồi thì hắn điên cùng cô cứ thế cầm điện thoại quay suốt. Quay cả đến đoạn cô hát, hắn chê may mà Vân Thiên ca sĩ nổi tiếng người ta không có ở đây chứ nếu không ủa máu vì ghê tởm. Cô cũng từng nói với hắn cô cái gì cũng giỏi, chỉ không giỏi mỗi về âm nhạc. Hắn đệm thêm, chê cô không có khiếu nghệ thuật, đúng ra phải nói là dốt chứ không phải không giỏi. Cô còn tức giận kêu hắn ngồi im để cô vẽ chân dung cho coi, cô cũng có khiếu nghệ thuật. Kết cục về hắn môi gọn mắt long lanh như hình tượng hoàng tử truyện tranh thiếu nữ, đã thế còn không cân đối. Đây là cái mà cô chống chế gọi là nghệ thuật vẽ truyện tranh của những năm 1970 - 1980, cô bảo hắn phải xem thử Hoa hồng Véc-xây hoặc Mặt nạ thủy tinh.

Lâm Hạo Lăng lấy bức tranh cô vẽ với những đường nét run tay ra, chạm nhẹ lên nó. Sau đó, hắn nhìn đồng hồ đã quá 30p, có lẽ hắn nên đổi mặt rồi.

Hắn trèo lên giường nằm ngủ, tiến tới con ác mộng đầu tiên. Hắn không biết thế giới đó thế nào. Chỉ nghe Lão Thất nói, hễ cứ nhắm mắt ngủ sẽ thấy, ngày nào cũng thấy. Những ác mộng kinh hoàng khiến người ta bị ám ảnh, để lại nỗi đau trên thân xác trong mơ và in hằn dấu vết ở thân xác thực.

7 năm trời ấy, hắn sẽ không bao giờ có được một lần mơ thấy cô.

-----0o0-----

Lần đầu luyện phép thuật đã có thể tấn công thì thế nào?

Điều này quá tuyệt vời!

Lần đầu tiên luyện phép thuật đã có thể tấn công người biết phép thuật thì thế nào?

Điều này trên cả tuyệt vời!

Tất nhiên là vậy nếu như người mà Hoa Vân Tích tấn công là đối thủ chứ không phải người đáng đến đồng tiền bát gạo cơm ăn áo mặc của mình. Sự thực là cô đã tấn công người đó - Doãn Từ Khiêm - đây là sự thực kinh thiên động địa cô không dám tưởng tượng. Cái mặt của Hoa Vân Tích chủ nhân thân thể này giống y đúc mặt cô ở hồi còn là Dương Thu Linh, nếu không phải cảm giác quá thật, thì chắc cô nghĩ mình còn đang quanh quẩn trong mơ.

Doãn Từ Khiêm rất lạ, hắn lôi Hoa Vân Tích vào phòng thí nghiệm yêu cầu cô có nhiệm vụ nhanh chóng dọn dẹp tàn dư mỗi khi hắn thất bại. Cũng nhờ thế cô được chứng kiến quá trình thí nghiệm củ hắn. Người ta nói, người đàn ông chuyên tâm vào bất cứ việc gì thì đều trở nên quyến rũ, quả thật là như vậy. Cô nhìn ánh mắt hắn chăm chú vào thí nghiệm, động tác kéo dịch cổ áo xuống khi nóng, đều rất mê người. Nhưng độ điên cuồng vì công việc và kiên nhẫn lặp đi lặp lại những bước gần giống nhau của hắn làm cô thật khó đỡ. Albert Einstein nói quả không sai, thiên tài với kẻ điên chỉ cách nhau một sợi dây. Đa phần những thiên tài đều là kẻ điên cuồng dám thử làm bất cứ điều gì mà mình nghĩ, hơn nữa, mỗi lần làm thử đều thất bại đến mấy trăm lần mới nhích được một chút trên bậc thành công. Chẳng qua, dọn đồng thất bại của hắn làm cô mệt mỏi, thậm chí trách sao hắn không dùng phép thuật mà xử lý đồng này!

Khi Hoa Vân Tích ra khỏi phòng thí nghiệm nhìn được ánh mặt trời ngày hôm sau thì đó cũng là lúc tin đồn đã lan khắp trong các hầu gái ở đây. Cô cũng dự tính được điều đó nên tính cách chuẩn trước để ra ngoài, nhưng nào ngờ sự việc này còn lan đến trường. Khi cô vừa bước vào cổng trường, thì hàng loạt những lời bàn tán xôn xao đã rộ lên theo từng bước chân.

"Cô ta là Hoa Vân Tích đúng không? Cũng đâu có điểm gì đặc biệt?"

"Thế nhưng cô ta được phục vụ riêng cho Doãn thiếu đó, nghe nói là người đầu tiên bước vào phòng thí nghiệm của hắn."

"Xuất thân của cô ta là từ thế giới người thường nhưng lại qua hình thức nhận sự phụ. Cô ta chẳng có tí phép thuật nào!"

"Chắc là có chút tình cờ gì thôi, đợt này phải cho cô ta biết mặt, hiểu rõ vị thế của mình ở đâu, kéo sau này vênh vào!"

Hôm nay bắt đầu tiết học phép thuật đầu tiên, Hoa Vân Tích được học về dịch chuyển vị trí cự li gần. Học cái này cũng khá thú vị, ngoại trừ việc cô bị một số bạn cùng lớp cố ý dịch chuyển va mạnh làm cô bầm tím. Nhưng những kẻ kia khá quen với bài học này, họ dịch chuyển vị trí quá nhanh xáo loạn lên làm cô không biết rốt cuộc ai vừa va vào mình. Về nhà bôi ít cao rẻ tiền vào, cô tự nhủ một ngày nào đó phải mạnh lên, không để bị bắt nạt nữa. Cô vẫn rõ, những người cùng học kia chỉ là những chân sai lật vạt nghe theo lời của những kẻ quyền quý đứng chỉ đạo sau lưng họ. Cho dù không có sự việc lần này, thì để thỏa mãn tôn nghiêm rác rưởi của vài kẻ tự cho mình là mạnh, thì một người tay trắng như cô bị giẫm đạp lên là chuyện sớm muộn. Vì thế, cô phải tìm cách sống sót.

Buổi chiều, Hoa Vân Tích mặc đồ thể thao dài tay để che đi vết thương, đến nhà thi đấu thể thao theo yêu cầu của Doãn Từ Khiêm. Cô ở ngoài bị yêu cầu phải nhận cấm chú ngăn chặn dùng phép thuật lại mới được phép vào trong. Vào đến nơi, nhà thi đấu đã đông kín người, ồn ã những tiếng hò hét và tràn ngập băng zôn đề tên. Nghe nói hôm nay là trận đấu thứ hai của trường trong vòng loại bảng, vậy mà có vẻ như đã rất đông người hâm mộ đến.

"Hoa Vân Tích."

Trong lúc đang ngẩn ngơ ôm túi đồ nhìn xung quanh, Hoa Vân Tích nghe thấy tiếng gọi từ xa. Doãn Từ Khiêm đang ngồi trên ghế ngoài sân thảo luận gì đó với trợ lý huấn luyện viên, thấy cô, hần lên tiếng. Cô không nói gì xách túi đồ lại gần hắn, bên trong có đựng đồ thể thao cùng giày của hắn, ngoài ra còn có khăn và nước. Hắn rất khiet phích, không thích đựng mấy đồ câu lạc bộ cấp cho.

Những tiếng hò hét này giờ lại bị thay thế bởi tiếng ồn ào bàn tán nhức nhối tai, Hoa Vân Tích e ngại nhìn xung quanh, rồi quay sang hỏi Doãn Từ Khiêm

"Tôi về được chưa?"

Hắn lấy chai nước trong túi uống một ngụm, rồi thẳng thừng nói:

"Không được."

Hoa Vân Tích đau khổ ngẫm nghĩ, thực sự ra ngoài đấu thì các chỗ khác đều bình thường mà, tại sao lại phải kéo cô kè kè ở cạnh? Hắn muốn âm thầm giết hại cô sao? Hơn nữa, cô còn nhận thấy cái nhìn đầy hằn học của nữ quản lý đội bóng đẳng xa. Ông trời ơi, con muốn về hành tinh của mình ~

Rốt cuộc thì Hoa Vân Tích vẫn phải ngồi thui thui trên ghế dự bị, ngồi bên cạnh là Doãn Từ Khiêm và một vài cầu thủ mạnh, hắn là huấn luyện viên và là đội trưởng. Chiến lược và sức mạnh cũng như kỹ thuật của hắn khiến mọi người tôn trọng, các cầu thủ khác thấy hắn bị thương đều bảo hắn giữ gìn sức khỏe, bởi nếu đội mất đi hắn làm chủ lực thì chẳng khác nào chìm mất cánh. Cô đột nhiên phát hiện, hắn cũng có một sự nhiệt huyết đối với bộ môn này. Bây giờ hắn ngồi ngoài sân, tuy ngoài mặt vẫn im im lạnh lạnh khiến người ta không biết hắn đang nghĩ gì, nhưng hắn vẫn quan sát sân, còn vạch vạch gì đó lên giấy. Ít ra thì điểm chung này hứn giống một người thường như cô, cô cũng rất thích và am hiểu bộ môn này. Cô quan sát trên sân có nhiều điều khá thú vị, nhưng tránh tị hiềm, cô không nói ra.

"Chỉ có thể nói ra những gì mình quan sát này giờ cho tôi được chứ?" Doãn Từ Khiêm ngừng bút lại bỏ sổ và bút vào ngăn ngoài túi đựng, sau đó quay về phía cô. Hắn này giờ đề ý cô còn quan sát rất nhiều điểm, đôi khi còn trùng hợp với những gì hắn đang nhìn, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua nhiều tia nghiền ngẫm.

"Đâu, tôi biết gì đâu.." Hoa Vân Tích giả ngu.

Cô nhìn sang xung quanh, thấy các cầu thủ chủ chốt của đội ngồi trên ghế dự bị. Một người vắt tay lên trán nằm ngủ, một người trùm đội khăn lên trùm kín mái đầu đeo tai nghe gục người xuống, một người đang cầm PSP chơi game, một người thì đọc sách, giống như thể họ chẳng quan tâm gì đến trận đấu. Thế nhưng nghe Doãn Từ Khiêm nói, liền rủ nhau ngồi dậy nghiêng người qua hông.

"Chị là muốn tôi đưa mic cho chị nói?"

"Đừng đó baby, đội trưởng của bọn anh lên tiếng mời là muốn thực sự nghe em, không nên ngại."

"Nhưng mà cô gái xinh đẹp thế này chú mày cũng không nên làm khó em nó quá Khiêm ạ."

Những người khác ngử thấy trò vui, quen mui nói phụ họa.

"Thực... thực ra cậu là đội trưởng kiêm huấn luyện viên. Cậu không nhất thiết phải nghe tôi nói."

"Không sao, con người tôi, miễn là ý kiến không tồi thì tôi không ngại tiếp thu. Đứng trên đỉnh cao, dùng sự kiêu ngạo để làm khó chính mình vẫn tốt hơn là làm khó người khác. Nên chị có thể yên tâm."

Nói đến vậy, nếu Hoa Vân Tích cô mà còn từ chối, thì quả thực cô mới chính là kẻ kiêu ngạo làm khó người khác. Cô đánh lóng phải nói ra quan sát của mình.

"Trước tiên, những cầu thủ ở ngoài sân kia. Theo phản xạ bình thường của con người khi nhìn đối thủ cầm bóng tư thế chuẩn bị chuyển đi, sẽ nhìn vào quả bóng, nhưng họ đều tập trung nhìn vào người khác - hay nói đúng hơn là người tiếp theo sẽ được nhận bóng. Sự quan sát bao quát và chính xác này cho thấy họ đã được đào tạo bài bản một thời gian dài. Tuy nhiên, có vẻ như họ được đào tạo nhưng chưa thực chiến, chưa biết cách ẩn thực lực bản thân gây hoang mang cho đối thủ, ngoài ra tinh thần thể hiện rõ sự cầu tiến và học hỏi đó cho thấy họ đang mong muốn được ra sân. Đội này cũng như chúng ta, chỉ cứ dự bị ra, nhưng có một người duy nhất thuộc dạng thực lực. Họ cho anh ta ra với mục đích thăm dò thực lực đối phương, nhưng tôi đoán họ còn chưa biết thực lực bên mình rốt cuộc thế nào..."

Hoa Vân Tích nói hết những suy nghĩ của mình, và cả một số đánh giá sơ lược về vài người bên đối phương.

"Sao đội trưởng đại nhân, còn không mau cảm ơn đàn chị!" Một tê trong đám dùng khuỷu tay huych Doãn Từ Khiêm, trêu ghẹo.

Tên khác nghe xong không nhin được đùa theo:

"Wow. Nghe được đấy, Khiêm, chú mày nên từ chức đội trưởng đi để em gái này vào làm. Chú mày còn không biết xách mông đi mua kem cho đồng đội, không có đôi bàn tay nhỏ bé để nhẹ nhàng lau mồ hôi trên người các anh, không có thân hình nóng bỏng của hoa khôi trường mình để các anh mần nhân sau mỗi trận đấu. Đã thế cả đội tuyển mỗi quản lý nữ lại còn tuyển một bà chị như bạch cốt tinh...g...um!"

Tên lấm mòm kia lập tức bị Doãn Từ Khiêm nhét cái khăn trùm trên đầu hấn vào miệng. Hấn bị người cầm PSP đập cái máy vào đầu đánh anh hồi.

"Mày ngu, ai bảo chú mày nói xấu đội trưởng trước mặt phụ nhân hần ~"

"Máy người bót nói nhảm tôi nhò." Doãn Từ Khiêm đứng dậy bỏ áo khoác ngoài ném cho Hoa Vân Tích cầm, hấn ra hiệu lệnh thay người "Tuy không phải toàn vẹn lắm, nhưng khá là khóp ý tôi một số chỗ và thêm được nhiều điểm mới. Tôi đã vạch xong chiến thuật chơi khi gặp lại đội này, tôi sẽ bổ sung thêm, dù sao cũng cảm ơn chị. Giờ tôi phải làm nóng người một chút, trông giúp tôi mấy tên vượn người này, đừng để họ chạy loạn."

Hấn ra hiệu lệnh tự thay chính mình vào sân.

"Anh em, nó khinh bỉ mình kia!"

"Ồ thôi xong."

"Haha, thằng cha này sút đầu sút luôn não rồi, nó tính dồn ép cho mấy thằng ngồi ghế dự bị kia phải ra sân sớm đây mà."

"Em gái..." Một tên ngồi sát rạt, khoác vai Hoa Vân Tích, chỉ chỉ trên khán đài "Em rất tốt nhưng anh đây rất tiếc. Em nên chuẩn bị tinh thần."

Cô cứng nhắc nhìn lên khán đài, những ánh mắt căm thù tập trung dồn lên cô, báo hiệu cho một cơn giông bão sắp ập tới cuộc sống của cô.

Quả đúng như vậy, buổi sáng ngày hôm sau, tin tức Hoa Vân Tích một mình nói chuyện với Doãn Từ Khiêm và các thành viên đội bóng đã được câu lạc bộ Báo Chí Truyền Truyền loan tin đi khắp trường, cô vào lớp giờ học bàn thấy một phong thư để trong học bàn, đề Đan Thiên Mạn - thư ký hội học sinh. Trong thư nói, danh sách đề cử hội trưởng đã được đưa đi các lớp, theo hình thức bầu qua mạng trên diễn đàn trường, cái tên Hoa Vân Tích của cô đã được bầu với số phiếu tuyệt đối. Điều đó đồng nghĩa với việc, cô đã "vinh dự" bị thành hội trưởng trước, mặc dù chưa đến kỳ đại hội bầu hội học sinh.

Hết buổi học, có người của hội học sinh đến yêu cầu Hoa Vân Tích dọn dẹp chuyển lên phòng dành cho hội trưởng. Căn phòng đó vô cùng sang trọng và rộng lớn, nhưng họ chỉ cho phép cô được động vào khu vực bàn và giá sách, còn đâu không được thò tay vào bất cứ món đồ nào khác bởi chúng đều bị niêm cấm chú lên. Đó là những vật sở hữu của một vị cựu hội trưởng, là một người có sức mạnh và có đủ các yếu tố của người lãnh đạo, từ khi hấn rời khỏi trường, các hội trưởng khác thay thế đều gây thất vọng. Dần dần nó là một chức vị đáng si nhục dành cho những kẻ đáng bỏ đi, do một nhóm học sinh đề ra ý tưởng đó, sau này trở thành luật bất thành văn. Bao nhiêu đời hội trưởng ngồi trên ghế này, nhưng trên bàn vẫn luôn để cái bảng tên ba chữ "Liên Vũ Phong", giống như một sự tồn tại được tôn thờ. Họ đều nói, chỉ khi nào hấn quay lại trường thì đây mới là một chức vụ xứng đáng. Hấn là người thành lập ra trường này, cùng hội phó Kaneyama Hiroki đưa trường lên đến như giờ. Sau này hấn đi, Kaneyama Hiroki quyết không lên chức hội trưởng, nên chức đấy để làm bù nhìn, cộng với lại thêm một chức hội phó, giữ nguyên đến tình trạng như giờ.

Ngay khi vừa tiếp, Hoa Vân Tích phải xử lý chất lỏng công việc lỏng gà vò tãi trong trường, ở ngoài cô bị làm khó. Suốt gần một tuần, cô vào nhà vệ sinh thì bị dội nước, học bàn bị nhét đầy rác, mở tủ lấy giày thì thấy có đinh cắm ngổn ngang ở trong, mặt của cô còn bị ghép vào ảnh nude dán khắp toàn trường. Cô không có bất cứ cơ hội phản kháng nào, cũng không có mặt mũi nhờ vả Doãn Bình, thực sự thì cô vẫn chưa làm được gì cho ông ấy. Việc học phép thuật của cô tiến bộ từng chút, nhưng tự học vẫn không thể giúp cô đi xa hơn được. Vì những thứ này với cô hoàn toàn xa lạ, mà cơ thể cô ngày càng yếu đi vì những áp lực gánh nặng. Chỉ có điều, có một số giáo viên bị mua chuộc để làm khó dễ cô. Giống như hôm nay.

"Em hãy điều khiển cây chổi này bay lên đến gần tầng hai."

Quả thực, đây là yêu cầu quá khó khăn đối với người mới tiếp xúc với mọi thứ như Hoa Vân Tích, nhưng là lời của giáo viên, cũng không thể không nghe theo. Cô cố gắng điều khiển nó, mà không hay biết nó được êm chủ chịu sự điều khiển của cả giáo viên kia. Khi cô vừa gắng hết sức đưa lên cao được một chút, cây chổi bay loạn vòng vèo rồi đột nhiên hất cô từ vị trí quá 1m7 xuống, vai cô bị va lên nền đất hơi nhức nhối. Cô ôm vai thờ đốc, trán bắt đầu đổ mồ hôi.

"Có điều khiển cây chổi lên cao cũng không làm được, lát nữa hết tiết học phải chạy 15 vòng quanh khu vực này, tôi sẽ ếm cấm chú để em không gian lận được."

Hoa Vân Tích vật vã chạy trên khoảng sân khá là lớn, tự hỏi, liệu cô có thể vượt qua được khoảng thời gian này? Chẳng lẽ cô sẽ gục ngã tại nơi đây?

Cô cứ chạy, không chú ý đến những ánh mắt khác đang nhìn mình.

"Sao vậy Kaneyama?"

Hai người một nam một nữ tình cờ đi qua, đó không ai khác là Kaneyama Hiroki và Kobayashi Yuu. Kaneyama Hiroki nghiêng ngẫm nhìn bóng hình đằng xa. Hấn không ngờ lại có người chịu đựng được lâu vậy, thậm chí hôm qua hấn còn thấy cô thức đêm làm việc trong văn phòng hội trưởng.

Kobayashi Yuu theo ánh nhìn của hấn thấy Hoa Vân Tích, trong mắt nổi lên tia ghét bỏ. Cô ta là ai mà dám cướp đi sự chú ý của Hiroki?

"Không có gì." Hấn đi về phía trước, trong lòng cũng có quyết định riêng, lần này có lẽ hấn nên can thiệp vào.

Ở một nơi khác gần đó, Doãn Từ Khiêm đang đứng bên cửa sổ phòng học nhìn ra khoảng sân lớn trước mặt, mây kiếm hơi chau lại. Hắn biến ra một tờ giấy, miết miết tay trên đó, một tia sáng phát ra, trên giấy in lên dòng chữ. Sau đó, mảnh giấy gấp lại biến mất trong lòng bàn tay hắn, nó được gửi qua không gian cho Doãn Bình.

<ông nội,="" ông="" thực="" sự="" bỏ="" mặc="" cô="" ấy="" sống="" chết="" ờ="" đó="" không="" quan="" tâm="" sao?="">

Mấy ngày nay, hắn vẫn chưa thấy ông nội hắn có động tĩnh gì.

...

Hoa Vân Tích chạy gần xong, đã là vào tiết học sau, có một lớp nào đó vừa ra sân học thể thao. Cô chạy nốt vòng cuối cùng thì thấy nơi đó xảy ra tranh chấp. Cô vừa thờ dõc nhọc nhằn, vừa cô lết bước về phía đó.

Rốt cuộc lại chuyện gì nữa đây trời? Máy việc như này toàn để hội trưởng phải gánh, mà nó xảy ra thường xuyên từ khi cô lên chức.

Ở đó lúc này đang có một đám vây quanh lại, hô hào vui sướng nhìn một người con trai liên tục đá vào lưng bụng của một cô gái vóc người nhỏ bé, không ai có ý can. Hoa Vân Tích tức giận chạy lại quát:

"Mấy người đang làm gì?"

"Aha--" Người con trai kia dừng lại, chống hông khịch đều cô "Ồ hội trưởng mới đây ~ Mới lên chức mà có vẻ hăng giọng quá nhỉ, nên biết mình là ai một chút!"

"Tại sao anh lại đánh cô ấy?" Hoa Vân Tích đỡ cô gái kia dậy, xoa xoa bụng cho cô ta, cú đá kia rất mạnh khiến tay cô ấy bầm tím, cô ấy đã ngất lịm đi.

"Nếu không phải học vận động nên bị cấm phép thuật thì tao đã cho con này một cú cào rách mặt vĩnh viễn không hồi phục rồi, thứ rác rưởi dám va vào tao!"

Haha, va vào? Đó là lí do kẻ này tự cấp quyền cho mình đánh người khác?

Hoa Vân Tích giận thực sự, những con tức nhện trong mấy bữa nay đều dồn lại khiến cô bùng phát. Cô đứng dậy gất lên:

"Vậy tao cho mày quyền cào rách mặt tao này thẳng khôn!!"

Cô bật lên vòng người đá một cú chuẩn xác vào mặt hắn, tên con trai kia trở tay không kịp bị đá lăn ra đất. Hắn vừa định ngổm dậy thì bị cô giẫm cả bàn chân lên mặt ấn mạnh xuống.

"Thứ như mày chỉ ăn rác của bố bẹ mày bằng lỗ trên sau đó thải xuống bằng lỗ dưới. Nếu có phép thuật rồi đến tìm tao, mặt tao không đẹp nên tao cũng không ngại nó bị cào đâu."

Nói xong, Hoa Vân Tích liền bế cô gái kia đi về phòng y tế trước sự ngỡ ngàng của mọi người xung quanh. Cô biết, mọi chuyện không chủ dừng lại ở đây. Nhưng không phản kháng cũng chết mà phản kháng cũng chết, thôi đành liều chết vậy!

Cô đưa đến phòng y tế, không thấy có ai ở trong, bèn đi lấy ít thuốc bôi vết thương cho cô gái kia. Thấy cô gái vẫn nằm im bất động, cô lấy khăn và ít nước lau mồ hôi cho nàng. Kẻ yếu là vậy, cứ phải chịu tổn thương mãi. Lúc này cô đột nhiên nhận ra, kẻ yếu không chỉ có mình cô.

Hoa Vân Tích lo liệu xong tất cả lại trở lại văn phòng làm việc, đầu cô lúc này choáng váng vì kiệt sức. Nhưng công việc thì còn rất nhiều, nếu cô bỏ bê đây thực sự không tốt cho tinh thể của cô lúc này. Hơn nữa, cô cũng không thò đầu về được, đám người hầu trong nhà kia cũng phiền toái không kém.

Tối muộn, kết thúc cuộc gặp mặt với thám tử tư điều tra vụ đồ sát cả một khu phố tại nước khu vực Trung Đông ở thế giới thường, Kaneyama Hiroki trở thu dọn đồ trở về. Đi qua phòng hội trường, hắn nghe thấy tiếng ho khan phát ra qua cửa sổ còn sáng đèn. Hắn ngó vào trong thấy Hoa Vân Tích đang ngồi trên phòng làm việc, cô vừa khịt khịt mũi, vừa hoàn thành đóng tài liệu chồng chất trên đó. Gần một tuần rồi, ngày nào hắn đi qua nơi đây cũng thấy cảnh này. Thiệt tình hắn không hiểu, cô ấy hình như là đệ tử của Doãn Bình, hắn nghĩ ông ta không phải kiểu người sẽ bỏ lại học đệ tử của mình, sao cô không nhờ đến? Thật sự là, cứ một mình chịu đựng như vậy không sợ sớm hỏng sao? Hắn lại nghĩ đến chiều nay lúc hắn quay lại thấy cô đang oai phong lẫm liệt mắng tên con trai kia, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhột nhạt.

"Này...nhỏ nhỏ tiếng một chút.."

"Mày định làm gì?"

"Tao muốn đốt hết tài liệu của con nhỏ đó. Hội phó Kobayashi nói phải cho nó biết mặt! Chúng ta giả tiếng lộn xộn lừa nó ra rồi vào đốt."

Vừa định mở cửa đi vào phòng hội trưởng, Kaneyama Hiroki liền nghe thấy âm thanh trò chuyện trên hành lang. Hấp mị mắt lại, dùng phép dịch chuyển vào căn phòng kế bên đó.

Hoa Vân Tích ngồi trong phòng nghe thấy âm thanh cãi nhau đánh nhau, cô xoa thái dương, đứng dậy bước ra ngoài. Ở nơi của hội học sinh, sao lại có xích mích gây gỗ?

Cô bước ra ngoài hành lang trống không thấy một ai, nhưng vẫn có âm thanh phát ra. Cô đặt một tay chống tay lên tường lưng chừng bước theo hướng âm thanh rẽ sang một hành lang khác. Tiếng động đột nhiên ngừng hẳn. Cô lắc đầu, chẳng lẽ ở đây có chuyện gì ma quái? Nghĩ đến đó, không khỏi rung mình lùi trở lại. Nhưng lúc này cô thấy chóng mặt, sờ trán nóng bừng, cô thở dài. Có lẽ phải tạm ngừng rồi.

Hoa Vân Tích choáng váng dựa lưng men theo tường tìm lối ra ngoài. Bỗng dưng có một bóng người xuất hiện trước mắt cô, cô hoảng sợ khụy gối xuống, đầu va vào tường. Một chút hơi sức duy nhất còn lại cũng mất luôn, cô thất thật mệt mỏi. Đôi mắt lơ lơ hé nhìn lên, ấn tượng cuối cùng của cô là một mái tóc màu tím.

"Cứ tưởng ông nội bỏ chị lại, không ngờ chị không hề rằng nói với ông tôi nửa lời, kết quả này làm tôi thật bất ngờ. Tuy thế giới này toàn người xa lạ, chị không biết dựa vào ai, nhưng cũng không nên tự mình gánh vác như thế chứ."

"..."

"Haizz... Tôi xin lỗi."

Phía bên kia, khi Hoa Vân Tích vừa bỏ đi, có hai nữ sinh xuất hiện. Một người trong đó hóa ra một ngọn lửa, vừa định vào chỗ thì một bàn tay đàn ông từ phía sau bao trọn lấy ngọn lửa lấy nó đi. Nàng ta giật mình nhìn về phía sau, không biết từ lúc nào đã đứng một người. Hẳn đáng người thon dài, cử chỉ tao nhã. Hẳn đứng thẳng, một tay nắm lấy ngọn lửa lại để nó tắt đi, tay kia miết miết trên chiếc dây chuyền bạc có gắn hình chữ thập.

"Hộ... hội phó Kaneyama!!" Hai người hoảng thần lùi lại, hẳn đưa tay lên dây chuyền trên cổ, đó là thói quen mỗi khi hẳn đang muốn nổi giận.

"Các bạn học, nên dừng lại ở đây là được rồi. Mọi thứ đều có giới hạn của nó. Chúa sẽ dõi theo từng hành động của bạn."

"Em... em..."

"Không sao, Chúa sẽ bao dung tha thứ cho hai bạn. Nhưng hãy nhận lấy sự trừng phạt từ hậu duệ của Chúa trước đã."

"A!"

"Tôi rất ghét kẻ nào phách lối không biết điều làm cản trước mắt tôi."

Kaneyama Hiroki luôn nói mình là hậu duệ của Chúa. Nhưng ai cũng bảo: nếu Chúa có tồn tại, thì hẳn chính là Lucifer.

"Tỉnh rồi, uống chút cháo loãng này đi, chị đói là đi rồi."

Hoa Vân Tích mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên giường. Doãn Từ Khiêm dựng cô dậy cầm cháo múc một muỗng để bên miệng cô.

"Đây là đâu..gr..um"

Cô vừa mở miệng hỏi thì thìa cháo đã đưa vào miệng. Cô đành phải nhai nhai nuốt nuốt.

"Phòng tôi, tôi đến tìm chị, chị ngất trên hành lang."

"À... vậy sao?"

"Xin lỗi." Doãn Từ Khiêm lại múc cháo thổi thổi đưa tiếp đến miệng Hoa Vân Tích.

"Cám ơn. Để tôi tự ăn." Cô giật cái muỗng "Nhưng sao cậu xin lỗi tôi?"

"Chị bị như này, tất cả là do tôi. Tôi thực sự chỉ muốn ông nội biết nhìn nhận lại cách dạy dỗ từ của mình thôi." Hẳn đứng dậy cúi đầu gập người một góc 90 độ "Tôi vô cùng xin lỗi."

Một đứa trẻ ngoan.

"Nhưng cậu không cần xin lỗi tôi, trách nhiệm là một phần do tôi."

"Hả?"

"Do tôi còn quá yếu, nên mới bị chèn ép như vậy. Không phải tôi thần thánh bao dung nên nói thế đâu. Đây là sự thực, kể cả không có cậu tôi vẫn phải hứng chịu những điều này. Chẳng qua cậu giúp nó đến sớm hơn thôi."

Doãn Từ Khiêm ngồi xuống ghế, đưa tay lên xoa đầu cô.

"Coi như đền bù lỗi lầm này, tôi sẽ bảo hộ chị."

Lời nói này rất cảm động, nhưng cái mặt lạnh vô biểu cảm của Doãn Từ Khiêm làm cô bật cười.

"Chị cười cái gì?"

"À không có gì... Thực ra ấy, cậu không cần làm thế. Muốn mạnh lên phải học làm kẻ yếu thôi!"

"Vậy... hay tôi dạy phép thuật cho chị?"

"Thế có được không?"

"Có tài đến đâu cũng không thể tự học những cái hoàn toàn mới mẽ được. Nếu tôi bảo hộ chị thì có vẻ khá đụng chạm tự tôn chị, vậy tôi sẽ giúp chị rèn luyện mọi thứ, để chị trở thành kẻ mạnh không ai chèn ép được."

Hoa Vân Tích cười, vút cái thìa lên bàn bê cả bát tô cháo húp luôn một mạch. Doãn Từ Khiêm cứ thế lặng im nhìn, mặt vẫn liệt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cái Gọi Là Chính Thức

Trong một căn phòng thiết kế sang trọng với tông màu tối, có hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, cách nhau một cái bàn chống chất tài liệu. Một người có mái tóc màu vàng nhạt tỉa tốt gọn gàng, đôi mắt sâu xanh ngọc trong suốt, đeo một chiếc kính gọng đen, gương cương trực mặt góc cạnh kết hợp giữa nét đẹp của người phương Đông và phương Tây. Hắn mặc áo sơ mi màu trắng bên trong, bên ngoài khoác áo thượng tá quân đội nước M màu lục sậm, để buông hai ống tay áo mà không xò vào, quanh người hắn tỏa ra một khí chất vương giả. Hắn khoanh tay dựa lưng vào ghế xoay, trở mình quay lưng lại với người đàn ông đang ngồi đối diện, xò 5 bàn tay ra không mặn không nhạt nói:

"5 phút, không hơn không kém." Giọng nói trầm ổn, khí thế nghiêm nghị bức người.

Đối diện hắn là một người đàn ông cầm ly cà phê đậm hương khê thối. Hắn tóc đỏ dài quá gáy, đôi mắt hoa đào mị hoặc, khuôn mặt quyền rũ yêu nghiệt đáng đánh đòn. Trên người mặc một bộ trang phục nhãn hiệu "Trực", bộ quần áo khá mỏng, làm lộ rõ cơ thể tỉ lệ cân xứng. Trên người hắn kết hợp hoàn hảo giữa nhu và cương, dịu dàng và nồng nhiệt, mềm nhẹ và cứng cỏi. Một nét đẹp mà người ta vẫn thường gọi là unisex, dù nói hắn là giới nào thì đều mê đảo, gây nộ hoa đào, nam nữ thông ăn.

"Thượng tá đại nhân, cậu không nhất thiết phải quy củ như vậy với cả bạn bè mình chứ?" Người đàn ông yêu nghiệt kia hớp một ngụm cà phê, câu giờ hết 1 phút mới mở miệng chê trách, giọng nói tỏ mỉa đến tận xương. "Cậu làm tôi cảm thấy bị xa lánh. Tôi.."

"Vào vấn đề." Lập tức bị ngắt lời.

"Chắc, nghe nói trường ta mới có một cô gái. Cô gái này khá xinh đẹp, tôi xem ảnh chụp rồi. Ừm... điểm đẹp nhất của cô gái này là đùi, có thể chụp quảng cáo quần tất được."

"Nói trọng điểm." Giọng lạnh lạnh vang ban nãy lên cắt rứt hứng khởi của hắn.

"Không động lòng chút nào sao. Haizz, thôi được rồi, nói trọng điểm. Cô gái ấy mới vào trường ta hơn 1 tuần, và..."

"Nói trọng điểm."

"Ồ thế vẫn chưa trọng điểm hả? Thôi đây, nói một câu quyết định: cô gái ấy trở thành hội trưởng trường ta, và có vẻ tương lai tôi đoán cô ấy sẽ soán ngôi của cậu."

"Soán ngôi?"

"Hiroki đã can thiệp vào những chuyện xung quanh cô ta, chuyện gì thì tự tìm hiểu. À, còn phong phanh nghe đâu đây, đại tài tử Doãn Từ Khiêm ra tay hỗ trợ cô nàng. Cô gái này là người từ thế giới thường qua đây, trong người không có chút dị năng hay phép thuật nào. Aw, tôi bắt đầu tò mò muốn gặp cô gái này một lần ~"

Lúc này, người đàn ông nghiêm nghị kia mới quay người lại, đẩy gọng kính. Biểu tình vẫn lạnh nhạt, nhưng trong giọng nói thể hiện sự quan tâm tới vấn đề này.

"Vậy sao? Có lẽ tôi nên về đó một chuyến. Cũng khá lâu rồi... Mà hình như sắp đến kỷ niệm thành lập trường."

-----o0o-----

Kể từ khi Doãn Từ Khiêm ra đề nghị dạy Hoa Vân Tích phép thuật, cô bắt đầu lao vào guồng quay cuộc sống mới với ba việc lặp lại nhiều nhất chính là:

luyện tập với Doãn Từ Khiêm, đến làm quản lý thứ 2 hỗ trợ cho câu lạc bộ bóng rổ và đến phòng hội học sinh làm công tác của hội trưởng. Nhưng hôm nay có một điều lạ là văn phòng hội trưởng của cô xuất hiện một nhân vật nổi tiếng trong trường - Kaneyama Hiroki. Không biết bằng cách nào và vì lý do gì hắn có mặt ở đây, nhưng trong lúc cô cúi đầu xuống cặm cụi làm việc thì hắn áp mặt lên bàn ngược lên nhìn cô không nói lấy một lời. Ban đầu cô còn thần kinh thép ngồi làm việc tiếp coi như hắn không tồn tại, hắn không mở miệng cô cũng không bắt chuyện, học sinh trường này thường chia làm hai loại không kiêu ngạo thì thà khinh. Nhưng bao lâu sau, vẫn thấy hắn nằm bò ra bàn mất chẳng hề chớp như vậy làm cô thấy sợ.

"K...Kaneyama hội phó. Có việc gì sao?" Hay là Hoa Vân Tích cô đã đắc tội gì với người có biệt danh Lucifer này?

"28 phút 35 giây." Kaneyama Hiroki giữ nguyên tư thế, hắn hé miệng lẩm bầm.

"Hử?"

"Sau từng ấy thời gian cô mới hết kiên nhẫn, không tồi."

"Aha...ha..." Hoa Vân Tích cười ngu ngốc gãi đầu không hiểu người trước mặt đang làm cái gì.

Kaneyama Hiroki chống khuỷu tay lên bàn nghiên đầu tựa vào cánh tay, ý cười nồng đậm trên khóe môi:

"Nghe đồn đang có người muốn tập hợp quân số lại biểu tình đòi kéo cô xuống chức hội trưởng."

Hoa Vân Tích hơi ngẩn người một chút, rồi cầm bút cúi đầu xuống làm việc tiếp:

"Vậy sao." Thảo nào mấy ngày nay không khí yên ắng, thì ra là thế. Im lặng trước thêm bão tố. "Như thế cũng tốt, tôi đỡ mệt mỏi."

Thực ra có chút tiếc nuối thôi, cảm thấy giúp đỡ một vài bạn học khả năng học tập các môn về văn hóa tự nhiên không tốt, và hỗ trợ một vài việc khác nữa không tồi. Cô nhìn họ cười vui vẻ, hạnh phúc hơn, bản thân cũng có cảm giác tồn tại hơn. Thực ra dù Doãn Từ Khiêm không nói, nhưng cô cũng đoán là hắn đã âm thầm cho người bảo vệ an nguy của cô, bọn người kia không làm gì được mới dùng cách này. Cô cũng âm thầm cảm tạ hắn từ sâu đáy lòng, dù kể cả lý do hắn làm thế là vì muốn chuộc lỗi.

"Rời khỏi chức này, đồng nghĩa với việc, họ muốn đuổi cô khỏi đây. Thậm chí còn có ý định liên kết với nhiều nơi khác muốn cô không tồn tại được ở bất cứ nơi từ tế nào."

Hoa Vân Tích hơi ngừng tay viết một chút, hít một hơi thật khê, rồi làm việc tiếp. Cô cũng biết mà, nhưng cái gì đến sẽ đến thôi, ít nhất trong thời điểm này cô nghĩ rằng mình nên chuyên tâm một chút để khi ra đi tự biết đáy lòng mình không phải do bản thân không xứng đáng.

Kaneyama Hiroki đưa tay lên cầm một lọn đuôi tóc cô miết miết trong tay.

"Chúa gửi thông điệp đến cho hậu duệ của mình, nói rằng, nếu để cô cứ thế đi thì mọi chuyện chẳng còn gì thú vị hết." Hắn muốn có trò vui để kỷ niệm cho lễ thành lập trường quy củ nhằm chán này. Và nếu Liêm Vũ Phong trở về nhìn cảnh đó sẽ thấy ra sao? Hắn thực chờ mong cảnh một nước có hai vua đối địch nhau. Hắn thừa nhận hắn ác thú vị.

"A? Ý anh là sao?" Hắn ta toàn nói tiếng trên trời gì ai mà hiểu.

"Những con chiến mã Chúa tạo ra, chúng đang ngày càng tự huỷ hoại mình là Chúa, không vui chút nào mấy thứ rác rưởi này. Tôi không thích bản tay xử lý chúng chút nào..." Ánh mắt Kaneyama Hiroki đột nhiên trầm xuống khiến Hoa Vân Tích cảm thấy bản thân như đắm mình vào hầm băng. Hắn sờ tay lên dây chuyền chữ thập trên cổ, vài giây sau buông nó ra, rồi lại trở lại vẻ tươi cười đậm mực như trước "... vậy thì việc bản tay này dành cho cô nhé. Thông nhất thế."

Nói xong, không để Hoa Vân Tích đáp lại liền chống người dậy bước ra ngoài. Cô chỉ biết ngây người nhìn theo bóng dáng của hắn. Hắn vừa nói cái gì ấy nhỉ? Sao cô không hiểu hắn nói gì hết? Nếu để cô đi thì có cái gì mà chẳng thú vị cơ? Hội trưởng Kaneyama ~ Anh làm ơn nói có đầu có đuôi một chút được không? Đừng có cứ vai mình mình diễn như vậy chứ!!!

....

"A! Đau quá!" Hoa Vân Tích rên lên.

"Cố nhịn thêm chút nữa. Sắp được rồi." Giọng nói này là của Doãn Từ Khiêm, hắn thở nặng nề một hơi, tiếp tục ra sức.

"Không được, a, huhu đau chết đi mất..."

Crắc crack.

"Phù ~"

Hoa Vân Tích nằm úp sấp trên mặt đất sau trận tra tấn liên hồi, cả người xương cốt như muốn đảo ra.

"Chết tiệt, cậu bé người tôi như thế thì còn gì là xương, thành đồng tro luôn rồi ~"

Doãn Từ Khiêm ngồi bệt trên đất, vuốt mồ hôi lấm tấm trên trán, luyện cho Hoa Vân Tích còn mệt hơn hẳn tự luyện.

Việc này diễn ra thường xuyên mỗi ngày vào tầm trước 8 giờ sáng. Doãn Từ Khiêm sẽ uốn các cơ trên cơ thể Hoa Vân Tích, nắn các khung xương và thi triển phép thuật để tăng độ linh hoạt dẻo dai ở các khớp. Việc này vừa tốn năng lượng của hắn, lại vừa tốn sức giữ cô không vùng vẫy. Cô là người hoàn toàn bình thường đột nhiên học phép thuật mà lại không trải qua quá trình thay đổi cấu tạo cơ thể để sinh ra dị năng nào. Cho nên muốn tiến bộ phải bỏ công sức gấp mấy lần người thường.

Doãn Từ Khiêm quay sang nhìn cô gái đang nằm úp sấp không động đậy bên cạnh. Cả người cô lúc này ướt đầm mồ hôi, có vài sợi tóc rối dính trên má, gương mặt đỏ ửng vì ánh nắng và cái nhiệt từ bàn tay hắn truyền vào người cô. Cả người mặc trang phục vận động mỏng màu trắng đơn giản. Cô lúc này khoanh hai tay để trước mặt, nghiêng đầu ngả vào đó, hai mắt nhắm nghiền lại, chỉ nghe thấy tiếng thở nhàn nhạt. Hắn lại nhớ đến một vài cảnh xuất hiện khi hắn thoáng xem qua kí ức cô, nó cho hắn thấy cô gái này cứng đầu, giống như con trâu đã húc chỗ nào thì gầy sừng mới chịu quay lại. Hơn nữa, phải nói sao, cô giống hệt một nhân vật mà hắn biết hồi nhỏ - Peter Pan từ xứ sở Neverland - một kẻ không bao giờ lớn và cũng không muốn lớn lên, cho dù đối mặt với bất cứ điều gì thì thế giới này của cô ấy vẫn chỉ có hai màu trắng và đen, kiên quyết không muốn cuộc sống của mình mang những màu pha phức tạp. Nhưng con người như thế thường rất kiên trì, dù đôi khi sự kiên trì đó khiến người khác vừa xót vừa giận. Hắn qua thời gian vẫn luôn thấy cô cố gắng từng ngày, làm có đôi khi hắn ảo giác, có phải người này có đôi cánh nhưng đang bị giam giữ trong cái lồng sắt hay không. Chỉ cần chiếc lồng ấy mở ra, đôi cánh kia sẽ không ngần ngại sải thật cao.

"Hoa Vân Tích."

"Gi?" Cô đáp lại bằng giọng mũi.

"Sau này chị bay được thì đừng quên công tôi."

"Nói nhảm, tôi có phải chim đâu mà bay."

"Tôi nhận ra giọng điệu chị rất giết phong cảnh."

"Còn tôi nhận ra vẻ mặt cậu rất giết giọng điệu."

"Vây, có hơi sức đối đáp lại rồi thì chúng ta luyện tập tiếp. Hôm nay chúng ta sẽ luyện tiếp chuyển hóa cấu tạo những vật đột ngột bay về phía chị." Doãn Từ Khiêm đứng dậy, phui phui quần áo.

"Hơ, tôi đang đau hết mình đây ~"

"Tôi còn không rõ chắc, quá trình đau nhức diễn ra trong mấy phút mà thôi."

"Aizz"

Hoa Vân Tích chán nản bỏ dậy đối mặt với cuộc chiến tiếp theo. Lần này Doãn Từ Khiêm chơi căng, hắn mang những quả bóng tennis ra ném đột ngột với tốc độ khủng. Hoa Vân Tích không thi triển kịp, cứ tránh qua tránh lại. Ném tầm chục quả, hắn ngán ngẩm một tay chống hông tay cầm bóng thấp giọng nói:

"Thế này đến mùa nào mới xong được."

"Nhưng mà tốc độ ném của cậu khủng bố vậy ~" Ném mà vào đầu cô chắc nằm bệt vài ngày quá.

"Trên chiến trường làm gì có ai nương tay cho chị. Chắc, hay là thế này, tôi có ý này rất hay..."

"Humm?"

Vút.

Một quả bóng tennis bay thẳng về phía Hoa Vân Tích, cách hay của Doãn Từ Khiêm là làm cô lo là ý thức rồi ném bóng làm cô tránh không kịp thì có! Cô khóc không ra nước mắt nhắm mắt thi triển phép thuật, nếu như nó biến thành nước thì nhẹ biết bao.

Không ngờ Hoa Vân Tích không cảm thấy bóng va vào người, mà thay vào đó là nước ướt sũng người cô. Cô mở căng hai mắt nhìn hắn, hắn cũng vô biểu cảm nhìn cô.

"Này, quả bóng vừa nảy đâu rồi?"

"Nó chuyển hóa thành nước và sắp bốc hơi rồi."

Hai người lại nhìn nhau vài giây, thế giới như ngừng quay.

"Yahooooooo"

Hoa Vân Tích vui sướng chạy lên ôm lấy Doãn Từ Khiêm, hắn không kịp chống đỡ ngã về phía sau. Cô vẫn ôm lấy cổ hắn hô hào làm được rồi, làm được rồi!

Doãn Từ Khiêm kéo cái tay đang ôm siết lấy cổ mình ra.

"Chị làm tôi nghẹn, bình tĩnh nào."

"Bình tĩnh sao được! Tôi đang vui chết đi được!" Hoa Vân Tích nhích người ra đưa hai tay nắm lấy vai hấn lắc lắc liên tục.

"Vâng vâng chị mới biến ra được thứ có cấu tạo đơn giản thôi. Đừng mừng vội."

Hoa Vân Tích trừng Doãn Từ khiêm, bấu môi.

Đột nhiên Doãn Từ Khiêm đỏ mặt. Theo ánh mắt hấn Hoa Vân Tích cúi xuống thấy áo mình ướt nước dính sát theo từng đường nét cơ thể, tư thế hai người lúc này ái muội không kém. Hấn ngồi bệt trên đất, hai gối chống lên. Cô thì quỳ gối, ngời ngọn ở khoảng trống giữa hai chân hấn. Cô vội vã đẩy hấn ra chạy đi.

"Tôi về thay đồ!!!"

Trời đất, biết thế cô đã không biến nó thành nước rồi!

Sau đó Hoa Vân Tích đến trường muộn hơn so với bình thường vì tiếp tục luyện tập, tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng cô vẫn không khỏi choáng ngợp trước cảnh đông nghịt học sinh tập trung trước cổng trường chờ cô. Những băng don khẩu hiệu căng lên "Hoa Vân Tích không xứng làm hội trưởng", "Đuổi Hoa Vân Tích đi", "Hoa Vân Tích phải biến mất khỏi St Maria",...

"Eo, căng nhi." Hoa Vân Tích cắn móng tay bước vào.

Một đồng gạch từ đám học sinh ném về phía Hoa Vân Tích như thể hiện rõ sự phẫn nộ. Có lẽ do biết có người âm thầm đứng sau cô cho nên họ chỉ dám ném mấy loại gạch cỡ vừa và nhỏ, cho nên cô có thể điều khiển toàn bộ chúng dừng lại giữa không chung, sau đó bắn lại về phía họ. Điều này chẳng là lạ gì đối với học sinh trường này, nhưng đáng ngạc nhiên hơn là khi về phía họ thì nó biến thành nước khiến không ai có thể điều khiển phản lại được.

"Chuyện gì vậy?"

"Cô ta có thể thay đổi cấu tạo vật chất?"

"Chuyện này sao có thể?"

Đối với người học phép thuật, thay đổi cấu tạo của vật chất là một điều khủng bố, nó có thể biến ngay cả không khí thành thứ có thể tấn công. Nhưng người có thể học được chỉ đếm trên đầu ngón tay, trong thời gian ngắn học được lại càng ít. Vì thế, khi Hoa Vân Tích tiến lên, đám người kia bắt đầu lùi xuống. Cô cảm thấy có chút hài hước, mình giống như...giết gà dọa khỉ vậy. Đột nhiên muốn cười bản thân mới biết chút đã đi vênh, cơ mà đối với mấy loại người này, chưa cần biết đích thực ra sao, cứ ra về bá đi đã. Phải khi thế một chút, bùng cháy một chút.

"Sao, các bạn học thân yêu, có gì cần góp ý hội trưởng đây sẵn sàng lắng nghe."

Những tiếng xì xào bắt đầu vang lên tựa như những chú rệp râm ran trong trưa hè xối vào tai cô nhưc cả óc. Cô khó chịu ngoáy ngoáy lỗ tai.

"Thảo luận xong chưa?"

Có kẻ giấu mặt trong đám không cam lòng lớn tiếng nói:

"Hội trưởng kiểu gì mà mới đánh người trong trường xong giờ lại tạt nước mọi người."

"Đúng thế, phải đuổi kẻ tráo trơ này ra khỏi trường."

Những tiếng phản đối cứ nối đuôi nhau rầm rộ cổng trường. Đây là trắng trợn đổi trắng thay đen. Rốt cuộc qua một lúc, một giọng nói trầm thấp mê hoặc vang lên:

"Có vẻ đông vui ghê."

Kaneyama Hiroki đứng dựa lưng vào một bên cổng, tay sờ lên dây chuyền chữ thập trước cổ. Hấn nhếch môi cười, bộ dạng biếng nhác.

"Hội phó Kaneyama."

Hấn thông dong bước lên đứng cạnh Hoa Vân Tích, quay sang nhìn cô:

"Có chuyện gì vậy...hội trưởng?"

Hai chữ "hội trưởng" rất rõ ràng, từ trước đến nay duy chỉ Liêm Vũ Phong là hấn gọi như vậy. Giờ nghe hấn gọi như thế, ai cũng lấy làm ngạc nhiên. Có điều, Hoa Vân Tích không hề biết điều này, cô chỉ tự nhiên nhún vai:

"Ai biết, họ muốn tổng cô tôi đi?"

"Àu?" Kaneyama Hiroki ra vẻ ngạc nhiên nhìn xung quanh "Vậy là các bạn muốn thay hội trưởng mới? Có người bạn dễ mến nào nói tôi nghe chuyện gì đang xảy ra được không?"

Hắn nói như vậy, tức là có hắn đảm bảo, chỉ cần đúng ý hắn, nói bao nhiêu cũng được không sợ đắc tội ai. Rốt cuộc cũng có một người chịu đứng ra tuyên bố rõ ràng:

"Chị ấy hoàn toàn xứng chức. Chị ấy đã lo lắng cho nhiều bạn gái và cả những kẻ yếu. Tôi là trưởng câu lạc bộ Thư pháp. Vì muốn giúp caau lạc bộ thư pháp của chúng tôi, một người hoàn toàn không hiểu gì về thư pháp như chị ấy lại đi tìm sách đọc hỗ trợ chúng tôi lo lắng cho người mới. Tuy cuối cùng cũng vẫn không giúp được gì nhiều, nhưng ít nhất cho chúng tôi thêm động lực. Khiến tôi cảm thấy một câu lạc bộ nhỏ bé tập hợp những kẻ thấp kém như chúng tôi cũng được tôn trọng" Nàng ta xòe lòng bàn tay biến ra một hộp giấy "Nếu ai đồng tình, thì hãy bỏ phiếu vào đây."

Toàn trường im phăng phắc, cuối cùng chỉ có một bước chân duy nhất tiến tới, biến ra một mẩu giấy ghi ghi gì đó lên bỏ vào hộp. Và chỉ có vậy.

Hoa Vân Tích vẫn biết, xã hội này số đông là không đủ, còn cần phải quyền lực để thúc đẩy cái số đông đó nữa. Kể cả trong đám người kia có người đứng về phía cô, thì ít nhất họ cần có một thế lực cũng đồng tình với mình. Cô cúi đầu xuống, có chút cảm động, lại tiếc cho những người yếu đuối dưới kia. Nếu có cơ hội, cô muốn thay đổi thực trạng này dù chỉ một chút. Đáng lẽ ra cô không nên đứng trên vị trí này, thì có lẽ mong muốn không mãnh liệt đến thế. Nhưng cô lại không có chút khả năng nào lật chuyển tình thế. Đột nhiên một ý tưởng xẹt qua đầu, thực ra, có đôi khi cô không nên cứng đầu cái gì cũng tự mình như vậy.

Kaneyama nhìn qua toàn trường, hắn cười nhạt nhẽo, trong tay biến ra một tờ giấy. Vừa định bước về phía hòm giấy, người vốn dĩ đang cúi đầu đứng cạnh hắn đột nhiên nắm lấy cánh tay hắn, ngăn đầu lên, ánh mắt thẳng thắn đối diện hắn:

"Tôi muốn mượn sức của anh, hội phó Kaneyama."

"Huh?"

"Anh muốn gì cũng được, chỉ cần giúp đỡ tôi."

Ồ vui, hắn vừa định làm miễn phí thì người ta đã chủ động hiến thân.

"Tôi tưởng cô không thích dựa vào ai mà?"

"Có đôi khi nên biết trọng lượng của mình thế nào. Có đôi khi nên tìm nơi nhờ vả, khi mình chỉ là hạt bụi giữa sa mạc mang tên này. Nên tôi mong anh hỗ trợ tôi, sau này anh cần gì, tôi sẽ hết sức mình."

Ánh mắt Kaneyama Hiroki trở nên sâu không thấy đáy. Nghe hấp dẫn đấy, vì những kẻ ngoài kia thậm chí không ra mặt đứng về phía mình mà Hoa Vân Tích cầu sự giúp đỡ của hắn sao? Aw, mọi chuyện vui hơn hắn nghĩ đấy, con người thật là thú vị. (*Tác giả: anh quên anh cũng là người hả? *Kaneyama Hiroki: ta là hậu duệ của Chúa)

"Được, thỏa thuận như vậy."

Cộp. Cộp. Cộp

Trước không khí lặng ngắt như tờ trước cổng trường, có tiếng giầy nện trên nền đất vang giòn hỗn độn vào nhau. Hai người đàn ông cùng tiến về phía hộp giấy trong đó có một người tóc màu tím không biết đột nhiên từ đâu ra. Cả hai nhìn thấy nhau không nói câu gì lặng lẽ bỏ giấy vào hộp, đó là hai phiếu có giá trị nhất. Và sau đó tất cả loạn lên như ong vỡ tổ, từ những người muốn bỏ phiếu như không dám, cho đến những kẻ không cam lòng vẫn phải hòa theo. Hoa Vân Tích cứ thế hoa hoa lệ lệ biến thành hội trưởng thứ hai được chính thức công nhận và với số phiếu tuyệt đối.

Điều đó khiến cô ngỡ ra, với một số kiểu người. Bạn đối tốt với họ chưa chắc họ đã đứng về phía bạn, nhưng nếu bạn có quyền lực thì cho dù không đối tốt với họ vẫn có thể khiến họ đứng về phía bạn.

Tuy nhiên, cô thành hội trưởng chính thức, thì con mắt nhìn vào cũng nhiều. Cô phải hoàn thành trọn vẹn nghĩa vụ của mình, nhất là khi ngày kỷ niệm thành lập cận kề

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cựu Hội Trưởng Quay Về (Phần Đầu)

Ực ực

"Hư...ư..."

Vu Dịch nốc cốc nước đầy vào, rồi ngồi phịch lên giường thờ hồng hộc, tay hấn đặt lên trước ngực. Khuôn mặt hấn tái nhợt vì đau đớn, trên trán nhễ nhại mồ hôi. Trong lồng ngực hấn, quả tim đang đập mãnh liệt, cũng với co bóp đau đớn, mạch máu toàn thân như sôi lên. Cảm giác mỗi lần tim tăng nhịp đập là một lần như gai nhọn châm vào, tê tái khiến hấn khó thở. Chứng đau tim quái quỷ này, uống thuốc tim vào chẳng có tác dụng.

Đánh đổi trái tim này để có thể có khả năng đưa người khác vào trong giấc mơ. Dị năng này có thể giúp hấn đưa bất kỳ ai vào giấc mơ chỉ cần biết mặt. Có điều, người bị đưa vào giấc mơ phải đang ngủ.

Khi Vu Dịch biết điều này, hấn nghĩ lập tức muốn đưa Hoa Vân Tích vào giấc mơ. Thế nhưng Lão Thất nói cho hấn, hấn ở mức ban đầu thì chưa thể đưa hoàn chỉnh cả bản thân lẫn kẻ khác vào trong giấc mơ được, cũng không thể đưa nhiều người vào. Tức là, nếu hấn đưa hấn và Hoa Vân Tích vào trong mơ, cả hấn lẫn cô đều không thể nhớ ra tên và bất cứ khuôn mặt ai, kể cả khuôn mặt nhau. Đầu óc cả hai sẽ gần như trống rỗng, chỉ tồn tại những mặc niệm của riêng mình, thậm chí không nhớ bản thân tên gì, gương mặt thế nào. Bởi vì hấn đưa vào đó, là hai linh hồn chưa hoàn chỉnh. Điều này đồng nghĩa với việc, dị năng ấy ban đầu gần như vô dụng, hấn phải tự tôi luyện thêm.

"Thế...nếu ra khỏi giấc mơ, tôi có nhớ được tôi đã mơ gì không?"

"Đương nhiên có."

"Còn cô ấy?"

"Cái này ta không chắc."

"Được rồi, chỉ cần tôi nhớ cô ấy là được rồi."

....

Đây là nơi đâu?

Nhìn lên khoảng không bao la trong vắt không một gợn mây trên đỉnh đầu, rồi lại nhìn rừng phong đỏ phía sau lưng. Cô gái ngây ngẩn cổ găng suy nghĩ về mình lúc này, tại sao cô ở đây, đầu óc cô lúc này trống rỗng. Cô bước lên phía trước, xuyên qua sương trắng xóa là trên mặt đất, cảnh vật mờ ra trước mắt. Cô đang đứng trước vực cao thăm thẳm, phía trước là mặt biển phẳng lặng không gợn sóng, dù vẫn có những con gió thoảng đến thoảng đi cuốn những lá phong đỏ đi đến nơi xa. Những con mòng biển bay vút lên cao rồi chao liệng xuống mặt nước lấp lóe những ánh mờ. Đằng trước có tuyết rơi nghiêng từng bông li ti, trong khi ánh dương đỏ rực phía cuối chân trời còn chưa chìm xuống đáy biển. Nơi kỳ quái nào thế này?

Cô bước lên phía trước, đến gần tới mệnh vách đá. Có một người đàn ông ngồi đó. Hấn có làn da màu mạch mạnh khỏe và mái tóc bạch kim. Khuôn mặt góc cạnh can xúng với thân hình vạm vỡ. Điều đó làm cô ảo giác mình thấy một vị thần Hy Lạp lạc xuống đây. Chẳng qua, đôi mắt hấn có chút mờ hồ, cứ vô thần nhìn ra đằng xa.

Cô lại gần hấn, cất tiếng hỏi:

"Đây là nơi nào?"

Hấn nhẹ đáp, như tiếng đàn cello vang lên trong không gian tĩnh mịch:

"Tôi không biết."

"Vậy tại sao anh và tôi lại ở đây nhỉ?"

"Tôi không rõ."

Hấn chỉ nhớ đột nhiên mở mắt ra thấy mình ở đây, chỉ có duy nhất suy nghĩ "Ở đây và chờ, cô ấy sẽ xuất hiện". Hấn muốn gặp người hấn yêu, nhớ nhưng không hiểu sao ngồi đây nghĩ về cô gái đó, chỉ còn là một khuôn mặt mơ hồ. Rốt cuộc cô ấy là ai, hấn cũng không thể nhớ. Nhất định phải ở đây chờ cô gái đó, hấn cũng không biết tại sao hấn nghĩ vậy nữa.

"Thế anh đang làm gì vậy."

"Suy nghĩ."

Suy nghĩ bên bờ vực sao? Hấn nghĩ chuyện tự tử à? Cô thấy có vẻ thú vị bên ngồi xuống bên cạnh hấn, thắc mắc tiếp:

"Anh nghĩ gì?"

Hấn mỉm cười rất nhẹ nhàng, màu của ánh mắt hấn tựa màu ánh hoàng hôn kia, ru ngủ đầy lòng người.

"Tôi nghĩ, nếu đứng đây và gọi tên cô ấy, liệu cô ấy có xuất hiện và ôm lấy tôi không?"

"Cô ấy? Người anh yêu?" Cô tò mò.

"Nhưng tôi không thể nhớ nổi tên cô ấy. Vậy làm sao biết lúc nào cô ấy sẽ xuất hiện?"

"Cô ấy là một người như nào mà có thể khiến anh chờ đợi như vậy?"

"Tôi không nhớ nữa."

Cô gái bật cười trên ghẹo:

"Bằng cách nào anh biết bản thân yêu cô gái đó vậy, trong khi anh còn chẳng nhớ cô ấy là ai."

Người đàn ông này lúc đó mới quay sang nhìn cô, trong đôi mắt hần, mê vờng xếp trùng trùng điệp điệp, tạo ảo giác có thể bắt nhốt bất cứ ai vào.

"Tôi...không hiểu sao tôi rất muốn nói cho cô nghe điều này... Tôi không nhớ cô ấy là ai, nhưng tim tôi vẫn đập mạnh mỗi khi nhớ về những gì liên quan đến cô ấy."

Hắn lại chậm chậm nói tiếp:

"Cô ấy rất buồn bĩnh, luôn luôn đi ngược lại những gì tôi mong muốn. Khi tôi ghét cô ấy thì cô ấy vẫn bám lấy tôi. Rồi đột nhiên có một ngày cô ấy thay đổi, không hề có ý gì với tôi nữa. Lúc đấy tôi cũng chẳng vì điều đó mà chú ý cô ấy nhiều hơn, tôi đã cảm thấy thoải mái hơn về điều đó ấy chứ. Nhưng sau đó lỗi tất cả là do cô ấy, từng cử chỉ của cô luôn khiến tôi phải đổi theo. Chúng tôi chính thức nổi vào nhau chỉ bởi một sự cố. Thế rồi tôi lại bắt đầu chú ý đến cô ấy nhiều hơn. Thật phiền, đến khi tôi yêu cô ấy rồi, mong muốn tình yêu thuần túy từ cô ấy, cô ấy lại cho tôi thử tình dục mà cô ấy có thể cho bất cứ người đàn ông nào. Cô ấy thả chí cần một người an ủi sự hư không của cô ấy chứ không cần một tình yêu. Cô ấy nói tôi chỉ là bị cảm giác tình dục chi phối, tự huyễn cảm xúc thật của bản thân."

"Cũng có thể như thế thật thì sao? Làm sao biết phân biệt được tình yêu và tình dục? Tôi nghĩ phải có lí do gì đó cô ấy mới nghĩ thế."

"Ha, tình yêu không thể bị chi phối bởi tình dục, nhưng tình dục thì có. Tình yêu sinh ra dục vọng và cũng có thể khống chế dục vọng. Những lúc ở bên cô ấy, tôi có dục vọng, muốn ôm, muốn gắn bó mật thiết với cô ấy. Nhưng tôi vẫn hay chú ý đến cảm xúc của cô ấy, có những khi cô ấy mệt mỏi chán nản xuất hiện trước mặt tôi, rõ ràng tôi rất muốn nhưng lại chỉ nằm ôm cô ấy từ phía sau lưng. Tôi của khi ấy cảm thấy những hành động đó là hiển nhiên. Tôi luôn thể hiện cho cô ấy thấy cho dù cô ấy có tham lam thế nào, nhưng chỉ tôi xứng đáng là bến đỗ cuối cùng của cô ấy. Nhưng có lẽ cô ấy cố tình không hiểu điều đó. Cô ấy thật đáng ghét, tôi chỉ vừa mới nghĩ mình không thể tiếp tục mối quan hệ như vậy mãi được, thì cô ấy liền ngay lập tứ biến mất."

Cô gái nghe vậy, bấu môi:

"Một cô gái như vậy anh không nên nhớ nhưng mãi làm gì!"

Hắn lẳng lặng nhìn mặt trời chậm chậm buông xuống, mãi lâu sau mới nói:

"Có hứng thú với một người chỉ mất một giây, thích một người chỉ mất một vài phút, thậm chí dễ yêu thì cũng chỉ cần một ngày bên người đó. Nhưng để quên thì cần cả đời. Tôi từng nghe câu nói như vậy, nó đúng đấy, nếu đã không nhớ về cô ấy thì cả khi cô ấy ở bên tôi tôi cũng không nhớ đến. Nhưng tôi không làm được, tôi vẫn luôn nhớ về."

Một cơn gió mạnh ủa đến làm tung bay mái tóc cô gái, cô vuốt vuốt lại mái tóc. Người đàn ông kia bỗng dưng nói:

"Mùi hương."

"Hả?"

"Cô có mùi hương giống cô ấy."

Cô gái ngửi ngửi lại trên người mình.

"Phụ nữ thường có một mùi hương rất riêng mà bản thân không phát hiện ra được. Đã rất nhiều đêm tôi lẳng lặng ôm, hít hà hương thơm đó" Hắn quay sang nhìn cô, đôi mắt ánh lên tia hi vọng "Cô...có khi nào là cô ấy."

Có phải vậy không, nên hắn mới muốn nói với cô nhiều điều như vậy?

"Tôi..."

Cô gái ngây ngẩn không biết nói gì, đột nhiên đập mạnh, còn có cả cảm giác hồi hộp, rồi đau nhói.

"Tôi..."

"Hoa Vân Tích."

"Hoa Vân Tích."

"Hoa Vân Tích!!!"

Đột nhiên có giọng nói lạnh lạnh vang lên trong đầu cô, trời đất bỗng dung chao đảo xoay vòng vòng rồi chìm vào bóng tối.

Hoa Vân Tích mở mắt ra, thấy Đấng Miên Miên bê một chiếc ghế dựa ngồi ngay ngắn trước mắt cô. Thấy cô tỉnh dậy, nàng ôm đầu cô lắc lắc.

"Cuối cùng cũng tỉnh rồi."

Quả lắc này Hoa Vân Tích có không muốn cũng tỉnh luôn rồi. Không ngờ cô lại ngủ quên trên bàn làm việc.

Lắc đầu vận vẹo cổ, Hoa Vân Tích nheo mày chỉ ngón trỏ vào người trước mặt:

"Nói, bữa nay đi đâu?"

Đấng Miên Miên nhảy qua ghế sofa trong phòng nằm rải tay rải chân ra than ngắn thở dài:

"Ây da~ Chị đây đang rất đau khổ. Tưởng đứng thứ 101 từ dưới lên đã an toàn rồi. Ai dè trước lúc chốt danh sách, có một người trong top 100 bét bảng đó nghỉ học, chị đây đen đuôi lọt top lưu đây lên trại tập trung vài tuần."

Hoa Vân Tích gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu, thảo nào trông Miên Miên phờ phạc cả người, hóa ra đi du lịch ở nơi huấn luyện về. Cô gồi im lặng lắng nghe cô nàng kể nào là nơi đó cho ăn keo kiệt, bà quản lý kinh dị, bạn cùng phòng như búp bê ma, huấn luyện khắc khổ không kể ngày đêm. Cô nghe không nhận được tặc lưỡi.

"Chắc, may mà mình không bị đi."

Bài kiểm tra ban đầu cho học sinh mới chuyển trường nhờ có đại thiên tài Doãn Từ Khiêm hướng dẫn cho mà thành tích của Hoa Vân Tích tiến bộ đã nhanh. Nay nghe Đấng Miên Miên nói vậy, cô âm thầm may mắn trong lòng.

Đấng Miên Miên nghe giọng điệu khoe khoang đó, nàng bật dậy hùng hổ giẫm một chân lên bàn làm việc của cô.

"Bà thì hay rồi, có thể lực ủng hộ sau lưng ~ Cơ mà tôi khổ vậy, về thấy bà cũng không sung sướng là bao, tự dung cảm thấy được an ủi. Hahahaaha"

Nàng lôi đầu ra một gói khoai tây chiên ngồi nhai rộp rộp. Còn cổ ỷ ăn ra tiếng.

"Goàm, goàm. Hội trưởng được bầu tuyệt đối, nghe cũng oai đấy. Nhưng chị đây vẫn phải nhắc cô trước. Cảnh thận Yuu Kobayashi, cô ta không ngồi yên mãi được đâu."

Hoa Vân Tích lúc này thì lại đang tâm hồn treo trên mây, cô nhớ đến giấc mơ ban nãy. Người đàn ông đó là ai? Hẳn như một tuyệt tác nghệ thuật của tạo hóa vậy, đôi mắt si tình cuồng dại đó lại làm hắn đẹp hơn bao giờ hết, giống như muốn nhấn chìm cả thế giới trong biển khát vọng của hắn. Liệu người đó có thực sự tồn tại trên đời không hay chỉ do cô ảo tưởng ra? Nhưng sao cảm giác hồi hộp mãnh liệt đó vẫn còn nguyên vẹn ngay cả lúc này? Cô cũng từng nghe nói trường hợp hai kẻ xa lạ gặp nhau trong mơ, cảm giác thật như vậy có lẽ hắn tồn tại. Cô nhớ như in ánh mắt nùng tình của hắn khi nói về người hắn yêu.

Cô gái mà hắn nhắc đến là người thế nào? Có bộ dạng ra sao? Cô thực sự rất tò mò.

"Đang nghĩ về soái ca nào mà mặt đần vậy?" Đấng Miên Miên không biết từ lúc nào đã bay đến trước mặt, chống cằm thăm dò nhìn Hoa Vân Tích "Nhớ ai, nói chị đây nghe, Doãn Từ Khiêm tiểu thệ tử tươi hay Kaneyama Hiroki cái lão hoàn đồng đại thúc thúc?"

Cô ấn đầu Miên Miên, cười xuề xòa:

"Nhớ bố bà ấy!"

"Hơ, đó là của mẹ tôi rồi, cảm ả tưởng!"

Trong lúc hai người đang nô đùa, thì bí thư từ bên ngoài cầm một chiếc thiệp và một tập tài liệu đưa cho cô.

"Đây là lời nhắn từ cựu hội trưởng, hội phó Kaneyama giao lại nó cho cô."

Hoa Vân Tích mở ra xem, trong thiệp viết ngắn gọn:

Sau đó, cô xem qua tài liệu, thế giới như đảo lộn lên. Tài liệu ghi rõ: hai vị hội trưởng sẽ cùng nhau thi đấu các môn học trong chương trình, sau đó hai bên chọn tự chọn ba loại thi đấu khác thuộc sở trường của mình. Vị cựu hội trưởng này nói sở trường của hắn là bắn cung, bắn súng và đua ngựa. Rồi đến vòng cuối cùng có 4 phần thi, chia làm 2 do 2 hội phó đề ra, một phần dành cho cả hai hội trưởng, một phần dành riêng cho tân hội trưởng. Phần 1 Kobayashi Yuu đề bạt đàn violin do chính nàng ta hướng dẫn và phần 2 thiết kế trang phục học sinh do chính nhà thiết kế Viêm Khải Trực chỉ dẫn và

đánh giá đánh giá. Còn Kaneyama Hiroki đề bạt phần 1 là diễn kịch do Viêm Khải Lâm biên kịch chuyển thể từ cổ tích và phần 2 là bắt chước theo phong thái của 5 người danh tiếng ở trường này (một là cựu hội trưởng Liêm Vũ Phong, hai là hán - Kaneyama Hiroki, ba là Kobayashi Yuu, bốn là Viêm Khải Trục, năm do cô tự chọn), cô phải ở bên cạnh theo dõi và sau bắt chước từng cử chỉ bộ dạng thường ngày trước công chúng toàn trường, cái này hán ghi là để học hỏi luyện tác phong.

Hoa Vân Tích gục hán đầu lên bàn. Thế lực phản diện có ở khắp nơi, hình như cô đã vào hang ổ rồi, toàn những người muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy? Sao mà sống? Ông trời ơi ~ Cô muốn về nhà ~

Cô đóng tài liệu lại chạy thẳng đến phòng làm việc của Kaneyama Hiroki, ném cái tài liệu lên trên bàn, trước khuôn mặt tươi cười như thể đoán được trước của hán. Mặc kệ Kobayashi Yuu đang ngồi trước mặt hán thảo luận gì đó, cô lớn giọng hỏi:

"Hội phó Kaneyama, chuyện này là thế nào?"

"Thì là khảo sát đánh giá năng lực của hội trưởng, dù sao cô cũng là hội trưởng đầu tiên từ lớp thấp lên mà lại được số phiếu tuyệt đối mà."

"Nhưng tôi đang nói cái phần thi cuối của anh đó."

"Hả? Ồ.." Hán cười khẽ.

"Anh... làm ơn thay cái khác được không?"

Nghe giọng điệu van nài của Hoa Vân Tích, Kobayashi Yuu mở miệng châm chọc:

"Đâu thể người bộ dạng đầu đường xó chợ đi lên chức hội trưởng được. Cô không muốn cũng phải tham gia, hãy ráng mà học hỏi từ tôi."

Nàng đã ngửa mặt Hoa Vân Tích từ lâu lắm rồi, cô nhận được sự chú ý của Kaneyama Hiroki, lần này nàng cũng không vui lắm khi trong danh sách 5 người nổi danh cô ta cần học theo có Kaneyama Hiroki, nhưng dù sao cũng có nàng trong đó. Nhân cơ hội này nàng muốn thể hiện cho cô ta thấy sự khác biệt đẳng cấp giữa cả hai, để cô ta bớt ảo tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cựu Hội Trưởng Quay Về (Phần Sau)

Hoa Vân Tích đau cả đầu, cô vỗ tay lên trán, thở dài hỏi:

"Hai vị hội phó. Hai vị không sợ tôi sẽ gây phiền nhiễu cho hai vị sao? Lẽo đẽo theo hai vị suốt tôi chẳng khác mấy tên biến thái là bao."

"Không sao, tôi không phiền." Kaneyama Hiroki vẫn điệu cười đáng đánh đòn đó.

Kobayashi Yuu hơi giận lấy quay sang nhìn hán, nàng thực cảm tức khi hán nói như vậy, nhưng nàng không có quyền yêu cầu hán đổi lại. Nàng dồn hết sức tức giận lên Hoa Vân Tích:

"Miễn cưỡng có thể. Nhưng cô nên biết điều một chút."

Nàng không cam lòng, thậm chí nàng còn chẳng có cơ hội gần Kaneyama Hiroki nhiều mà Hoa Vân Tích có thể ở cạnh suốt trong một thời gian. Nhưng nghĩ lại, chỉ có nàng mới là người cười cuối cùng, dạng như cô ta, còn lâu mới xứng!

Vậy là mọi chuyện chốt lại như thế, không thể thay đổi được. Hoa Vân Tích thảo luận lịch trình với hai hội phó. Mọi thứ sẽ diễn ra như sau:

Cựu hội trưởng sẽ về vào ngày thành lập trường, hai người chính thức gặp mặt và tạm thời bàn giao công việc. Sau đó cô bắt đầu đợt huấn luyện để xem xét mức độ xứng đáng nhận chức hội trưởng. Luyện các môn học sẽ được dạy theo chương trình riêng trong suốt nửa năm, kinh phí do cựu hội trưởng Liêm Vũ Phong bỏ ra. Nếu có nhu cầu có thể luyện cả thêm bắn súng, bắn cung và đua ngựa ở các câu lạc bộ. Ba môn thi sở trường do Hoa Vân Tích lựa chọn là: mặc trang phục cổ trang nước C rồi múa bằng dải lụa, nấu ăn và thổi bóng bằng kẹo cao su. Thực ra trong đó chỉ có mỗi nấu ăn là sở trường của cô thôi, nhưng chọn như vậy là có chiến lược cả. Cô thì múa chẳng ra hồn, nhưng còn hán là hội trưởng trầm tính quyết đoán trong lòng mọi người. Nay nếu mặc đồ cổ trang uốn éo múa còn không ra hồn hơn cô. Rồi cũng vì là hội trưởng thì phải giữ hình tượng, nhưng thử tưởng tượng hán nhai nhóp nhép kẹo xong thổi, hơ hơ, coi như hình tượng sụp đổ. Dù cô bị xấu mặt cũng không sao nhưng hán mà xấu mặt thì giá trị của cái mặt cô được tôn lên. Có đôi khi, chơi bản một chút cũng được, đằng nào lịch sử cũng chỉ ghi tên ai là kẻ chiến thắng. Còn việc học tập phong thái người danh tiếng, mỗi tháng sẽ đến nơi ở của một người lần lượt theo thứ tự: Liêm Vũ Phong - Kaneyama Hiroki - Viêm Khải Trục - Kobayashi Yuu - người cô tự chọn. Thực ra không biết ai nên cô đã chọn Doãn Từ Khiêm. Theo yêu cầu cô thậm chí còn phải mặc trang phục của họ. Điều này thật kinh khủng. Sau khi kết thúc, đạt tiêu chuẩn nhất định, cô sẽ được trao một huy hiệu đeo hàng ngày do Liêm Vũ Phong thiết kế, đồng nghĩa cô là hội trưởng được chính hán công nhận. Dự tính huấn luyện kéo dài trong nửa năm, nhưng sau đó đã bị rời lịch ra khoảng trên 1 năm.

Lúc Kaneyama Hiroki đọc danh sách môn thi sở trường Hoa Vân Tích chọn, hắn đã gục xuống bàn cười run người một lúc, sau đó ngồi dậy gọi điện thoại nói một câu ngắn gọn rồi cúp luôn:

"Liêm Vũ Phong, môn thi sở trường của Hoa Vân Tích là mặc đồ cổ trang múa lụa, nấu ăn và thổi kẹo cao su. Ráng mà luyện tập kéo thành thảm họa."

Xong rồi hắn đứng dậy vỗ vai cô khen ngợi:

"Làm tốt lắm."

Hoa Vân Tích chột dạ nhìn xung quanh, bất gặp ánh mắt căm thù của Kobayashi Yuu. Cô liền rụt đầu lại xin phép ra về.

Ở nơi khác trên địa cầu.

Vu Dịch thức dậy, giấc mơ đó ùa về tràn đầy tâm trí hắn. Cô nói, hắn không nên nhớ nhưng người phụ nữ như cô sao? Thì ra ngay cả trong giấc mơ cô cũng có suy nghĩ như vậy. Hắn nằm im lặng nhìn lên trần nhà, qua bao lâu mới phun ra ba chữ:

"Em đừng hòng."

Công tác chuẩn bị cho ngày lễ kỷ niệm được chuẩn bị gấp rút, Hoa Vân Tích phải trực tiếp giám sát mọi sự. Điều làm cô bức nhất vẫn là nhiều kẻ vẫn không cam lòng cố ý bôi bác mọi lời của cô. Nhưng dù sao chưa có thực lực thật sự, cô chưa thể to mồm gì nhiều. Thời gian đó, Doãn Từ Khiêm đang gần tiến tới bước thành công của thí nghiệm, vì thế hắn không thể dành thời gian để dạy cô. Đám người hầu kia ở nhà thật đáng gờm, tấn công cô bằng lời nói khắp nơi nghe muốn phiên tai, vậy là cô quyết định ngủ lại ở phòng hội trường.

Đêm muộn, Hoa Vân Tích đứng ở ban công trên phòng hội trường, từ đó nhìn ra vườn hoa trường. Vẫn còn công việc phải làm nhưng cô bỏ lại để sau, ban này Đảng Miên Miên rủ cô đi ăn, cô cũng không đi, lại để nàng mua đồ đến phòng bắt ăn. Cứ vào trạng thái làm việc là cô lại giống như nghiện, làm đến khi nào chán mới buông.

"Cầm này."

Một cốc cà phê tỏa hương thơm ngào ngạt đưa đến trước mặt Hoa Vân Tích, Kaneyama Hiroki vẫn xuất hiện với bộ dạng thong dong, khoan khoái, không có một chút nét mệt mỏi nào trên khuôn mặt. Nếu mà cô không biết hắn thực tế trăm thứ việc để làm thì sẽ nghĩ hắn rất nhàn hạ, hắn, không phải tự dung mà Miên Miên gọi hắn là cái lão hoàn đồng đại thúc thúc.

"Cám ơn." Cô nhận lấy uống một ngụm, hương vị cà phê đắng đắng ngọt ngọt làm cô thanh tỉnh hơn hắn. Cô liếc qua cốc cà phê của hắn, không ngờ toàn cà phê đen, cà phê hắn đưa cô ngày lại thơm, cô tưởng hắn thích pha sữa vào kia. "Anh giờ này còn chưa về?"

Hắn nhìn lên bầu trời sao trên cao, nói khẽ:

"Công việc còn nhiều." Chủ yếu vẫn là công việc liên quan đến tổ chức của hắn là chính. "Còn cô, không mệt sao?"

"Lao động khiến con người ta hạnh phúc hơn." Hoa Vân Tích nhoen miệng cười.

Kaneyama Hiroki cũng nhếch khóe môi:

"Đúng vậy thật."

"Haizz." Hoa Vân Tích không nói gì, tiếp tục vừa uống cà phê, vừa nghĩ ngợi linh tinh rồi thờ dài.

"Chuyện gì?"

"Tôi thật muốn có thể trở thành kẻ mạnh có thể vượt qua được những kẻ khác, khiến nhiều người không còn khinh thường tôi."

Hắn nghe vậy, quay lưng lại hơi khụy người xuống dựa vào lan can, lười biếng uống cà phê, sau cùng mới nói:

"Khái niệm kẻ mạnh của tôi khác cô. Đối với tôi, kẻ mạnh không phải kẻ vượt qua được những người khác, mà là kẻ có thể vượt qua được chính bản thân mình." Hắn nghiêng đầu ngửa lên nhìn vào trong mắt cô "Cô đã rất mạnh rồi. Đây là đánh giá nghiêm túc, dưới con mắt của một người đang trên cương vị lãnh đạo. Đã vượt qua chính mình rồi thì một ngày nào đó sẽ vượt qua được người khác thôi."

Hoa Vân Tích có thể nhìn thấy bóng dáng của mình qua đôi mắt nghiêm túc của Kaneyama Hiroki, hắn nói thật hơn bao giờ hết.

"Cám ơn anh."

"Tôi nói thế không phải để cô cảm ơn. Ngôi trường này đối với cả tôi và Liêm Vũ Phong đều vô cùng quan trọng, có điều, phát triển sự nghiệp riêng, chúng tôi lại không thể giành toàn bộ quan tâm cho nó được. Cô có quyền nghĩ rằng Liêm Vũ Phong hắn đã công nhận cô ở góc độ nào đó, nếu không, hắn cũng sẽ không phí nhiều công với cô như vậy."

"Điều này... thật sao?" Nếu như cựu hội trưởng thực sự nghĩ như vậy, tức là cuộc thi trước mắt này chỉ là rèn dũa cô xứng đáng hơn, vẹn toàn hơn. Không hiểu sao nghĩ đến cô lại thấy vui vẻ.

Kaneyama Hiroki không nói gì, nhìn đường nét khuôn mặt hài hòa của Hoa Vân Tích trong lúc đang vui. Một lúc sau hắn mở miệng:

"Cô làm tôi nhớ tới một thuộc hạ của mình."

"Hửm?"

"Cậu ta, là một tên chỉ cần được người khác động viên một chút là cười vui ra mặt, tiếp tục làm việc cật lực hơn. Nhưng tôi bấy giờ lên làm lãnh đạo khi còn quá trẻ người non dạ. Tuổi trẻ ấy, là luôn nghĩ mình phải ở đỉnh cao mới gọi là mạnh. Tôi luôn đòi hỏi, không biết đủ, không nhìn ra những thứ gì quan trọng xung quanh. Cho đến khi cậu ta chết vì lao lực, vì luôn cố gắng để đáp ứng mọi tham vọng của tôi. Lúc đó tôi mới nhận ra suy nghĩ sai lầm của mình." Kaneyama Hiroki đưa tay xoa đầu cô một cái rồi bước đi "Cô cũng đừng nên quá quan trọng hóa mọi thứ, nên biết thứ gì cần với mình. Khuyến chân thành. Tôi không muốn mất một cộng sự."

Hoa Vân Tích sờ sờ mái đầu, nhìn theo bóng lưng của hắn, bên miệng chưa dứt nụ cười lại tươi tắn hơn nữa, sáng tựa vì sao trên bầu trời đêm kia.

Đúng là lãnh đạo lão thành có khác, hắn thật biết động viên cộng sự của mình. Thì ra hắn cũng coi cô là một cộng sự.

...

Ngày lễ kỷ niệm thành lập trường cuối cùng cũng đến, mỗi lớp đều có những tiết mục riêng. Giữa quảng trường của St Maria là một hội chợ lớn do chính từng lớp tổ chức. Bao gồm quán cà phê, bán đồ lưu niệm, bán các kiểu đáng dũa phép thuật tự thiết kế, những thuốc chế, còn có cả nhà ma,... Nhưng cũng phải công nhận, mấy người này rất biết cách hành cô, coi cô như chân sai vặt. Một lần hai lần không sao, quá tam ba bận cô thực sự bão nổi. Vậy là sau đó mọi người đồn cho cô danh "hội trưởng ác quỷ". Nói chung là mấy người này luôn tìm cách vạ vạ cô.

Hoa Vân Tích lúc này đang đứng ở trước cổng trường chờ đón cựu hội trưởng chở về, ở đây có mình cô chờ, vì những người khác cô đã bắt đi làm nghĩa vụ của lớp mình, hơn nữa cô cũng sợ tập trung người đông ở đây sẽ gây náo loạn. Cô đã khảo sát tình hình qua, trường này tỉ lệ con ông cháu cha xin vào ngày càng tăng vọt, trong khi đó, thi vào đây ngày càng giảm đi. Nguyên do là trường này tập hợp một đám sang chảnh và phân cấp bậc về giàu có rất rõ ràng. Điều này có thể dẫn đến hao hụt tài năng. Kỳ này cô mở cửa đón bên ngoài vào tham gia lễ kỷ niệm, muốn họ thay đổi cái nhìn khác hơn.

Khoảng 8 giờ, có chiếc trực thăng từ xa bay đến. Do làm việc mệt mỏi, Liêm Vũ Phong không thi triển phép thuật đến đây mà cho người lái trực thăng đến, nên sẽ muộn hơn lịch khoảng mấy chục phút. Cô đã chờ khá lâu, cuối cùng thì hắn cũng đến.

Trực thăng hạ xuống phía trước khoảng rộng ở đài phun nước, cửa mở ra, có hai người đàn ông bước xuống một đi trước một đi sau. Người đi trước dáng người cao lớn thon dài, khuôn mặt đầy khí chất vương giả, đôi mắt như chim ưng. Hắn mặc trang phục của St Maria nhưng áo khoác không mặc vào mà chỉ khoác lên vai để tay áo buông thõng. Người đi phía sau hắn hơi thấp hơn một chút, mái tóc màu đỏ mềm mại rũ quá gối, bộ dạng quyến rũ yêu nghiệt. Hắn đang đưa mắt nhìn xung quanh khung cảnh trường.

Hoa Vân Tích cứ như bị chôn chân dưới đất, lúc Liêm Vũ Phong lại gần cô mới cảm thấy rõ cái áp lực. Thì ra đó là khí thế của một đại tướng cũng là lãnh đạo trường này. Đột nhiên cô có cảm giác mình như trứng chọi với đá.

Liêm Vũ Phong quan sát cô, sau đó đẩy gọng kính đen trên mắt, nhàn nhạt tự giới thiệu:

"Liêm Vũ Phong, người thành lập, hiệu trưởng kiêm cựu hội trưởng hội học sinh trường này. Nhân tiện chúc mừng cô đã lên chức hội trưởng."

"A, tôi... tôi là Hoa Vân Tích, mong được giúp đỡ." Hoa Vân Tích đưa tay ra, nhưng hắn chỉ nhìn mà không bắt tay.

Người đàn ông tóc đỏ bên cạnh hắn bắt lấy tay cô:

"Xin chào mỹ nữ, tôi là Viêm Khải Lâm, cũng chính là biên kịch cho màn diễn sắp tới của hai người."

"Chào anh. Hân hạnh được diện kiến."

Viêm Khải Lâm hớn hở trực tiếp khoác vai cô nói:

"Tôi đã quyết định không cổ tích gì hết mà dựa trên kịch bản cuốn truyện tranh này. Ten ten"

Hắn biến ra trong tay một cuốn truyện tranh thiếu nữ, cuốn này Hoa Vân Tích đã từng đọc. Cô run cả người giờ tay ra định sờ xem có đúng là thật không, thì nó đã bị một bàn tay khác giật lấy.

"Truyện tranh?" Liêm Vũ Phong nhìn vào bìa cuốn chuyện tranh, ánh mắt mị lên nguy hiểm nhìn Viêm Khải Lâm.

Viêm Khải Lâm nhún nhún vai:

"Chúng ta đã thỏa thuận trước, số vũ khí kia, tôi đã thuyết phục được em trai tôi bán phương pháp chế tạo cho cậu. Vụ kịch này cậu phải nghe tôi toàn quyền chỉ đạo." Thực ra Kaneyama Hiroki không nghĩ ra trò gì cho vòng cuối cho nên tham khảo ý kiến hắn, hắn chính là người đưa ra ý tưởng kịch và bắt chước phong thái kia. Riêng vụ kịch này, Kaneyama mới giao toàn quyền cho hắn.

Liêm Vũ Phong ném cuốn truyện vào trong lòng Viêm Khải Lâm, hất chau mày nhìn đồng hồ trên tay.

"Viêm Khải Trục khi nào đến?"

"Cái này tôi không rõ, anh ấy có lẽ đang lạc đường ở đâu đó."

Liêm Vũ Phong không nói gì, hần vừa định bước đi thì Hoa Vân Tích lên tiếng:

"Liêm...liêm hiệu trưởng, anh không xem qua kịch bản này rồi quyết định có dùng nó hay không sao? Tôi nghĩ anh vẫn nên tự chọn kịch bản" Nếu Liêm Vũ Phong chọn thì không nhân văn sẽ tàn bạo chứ không ngọt ngào thế này.

Lại động tác đẩy mắt kính.

"Tôi không muốn bỏ thời gian làm việc nhỏ ấy. Mọi chuyện giao cho Viêm Khải Lâm" Hần bước lên phía trước, nhìn ngắm khung cảnh xung quanh trường sau thời gian dài không về

"Khoan..." Hoa Vân Tích gắng giọng phản bác nhưng bị Viêm Khải Lâm che miệng lại.

Hần thì thầm:

"Cô cũng đọc cuốn này hả? Vậy thì tốt rồi. Thực ra tôi cuồng truyện tranh thiếu nữ đó."

Đội Liêm Vũ Phong đi xa, hần mới buông tay che miệng Hoa Vân Tích ra. Cô khóc không ra nước mắt nhìn bóng dáng Liêm Vũ Phong đi xa.

Liêm cựu hội trưởng đại nhân, ngài chưa đọc kịch bản mà đề tên này quyết định rồi. Ngài ít nhất cũng phải nghĩa qua chứ đừng tin tưởng bạn bè mình thế chứ???

Cuốn truyện mà Viêm Khải Lâm đưa cho Hoa Vân Tích có tên là Strobe Edge. Chuyện kể về một cô nữ sinh cấp 3 thầm yêu anh chàng đẹp trai lạnh lùng nổi tiếng của trường nhưng có trái tim ấm áp mà ít ai biết. Một ngày tò tính, anh chàng này nói rằng mình đã có bạn gái, nên cô gái tò ý muốn làm bạn với anh ta. Nam phụ là bạn của nam chính, mối quan hệ của họ bằng mặt nhưng không bằng lòng, vì từ xưa hần ghen tị bất cứ người nào tiếp cận hần cũng chỉ vì muốn gần gũi hơn với cậu bạn thân của hần. Sau này hần cũng yêu nữ chính, thánh mỗi tình tay ba. Còn nam chính không yêu bạn gái mình nữa, nhưng vẫn cứ nghĩ rằng mình không thay đổi, huyền hoặc về ràng buộc lời hứa trong quá khứ nên cố gắng trốn tránh tình cảm của nữ chính khi biết bản thân mình cũng có tình cảm, từ đó có những tổn thương lẫn nhau. Còn nam phụ chính là lớp xe dự phòng ở bên tự đưa mình ra làm đối tượng để nữ chính từ bỏ nam chính. Quan trọng nhất là nữ chính trước khi hôn nam chính còn bị nam phụ hôn bất ngờ. Quan trọng hơn cả quan trọng là có cảnh hôn!!!

Trong khi Hoa Vân Tích đứng một chỗ vò đầu bứt tai, ở nơi khác có một hồ đèn hiện giữa khoảng không, một người đàn ông từ trong đó nhảy ra. Hần có vẻ ngoài sạch sẽ không nhiễm bụi trần như thần tiên, lại có nét tà khí như ma quỷ, không yêu nghiệt mà lại quyến rũ. Một sự pha trộn mâu thuẫn hai hơi thở trên cùng 1 con người. Những ngón tay thon dài xòe ra, một chiếc bản đồ hiện lên trước mắt hần. Hần khó hiểu nhìn xung quanh.

"Sao lại là chợ? Mình đi đúng đường mà nhỉ?"

Nhìn xung quanh một lượt rồi lại nhìn bản đồ, sau đó quăng nó đi.

"Đi hỏi đường. Không biết đọc bản đồ, giữ lại chẳng để làm gì."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chuyển Đến Dinh Thự Của Cựu Hội Trưởng. (Phần Đầu)

Lễ kỷ niệm thành lập trường này cũng như bao lần khác, ngoại trừ việc hiệu trưởng về thăm và mở cửa đón người ngoài vào. Năm nay Hoa Vân Tích vừa nhậm chức, ngay lập tức gấp rút chuẩn bị, chẳng đầu tư được gì mới mẻ hơn. Có điều, được đến như vậy kể ra cũng đã đủ để vui mừng rồi. Cô cũng nghe lỏm được vài lời nhận xét nói rằng học sinh trường này cũng không hần kiêu căng như trong lời đồn. Thực ra không thể Lí Thông cướp công Thạch Sanh được, dù sao cô cũng phải thừa nhận, lần này các học sinh vào khuôn khổ kỉ luật như vậy cũng nhờ sự trở về của Liêm Vũ Phong. Chứ nếu không chỉ mình cô, không thể nào một tay ra uy với nhiều người có địa vị khác nhau như vậy. Cô là cáo mượn oai hùm, cơ mà thế thì sao đâu, miễn là mọi chuyện đều bình ổn cho đến khi cô khẳng định được thực lực của mình. Quân tử trả thù 10 năm vẫn chưa muộn!

Sau khi kết thúc lễ kỷ niệm thì cũng là chiều muộn, Viêm Khải Lân kêu tất cả người trong hội học sinh đến phòng kịch vì nhân cơ hội đầy đủ người thì diễn tập luôn. Hắn còn thậm chí chẳng quan tâm ai thuộc kịch bản hay không. Trong đoàn tiến tới đó có thêm các thành viên trong câu lạc bộ và 2 người không liên quan là Suất Ca - một trong những đệ tử của Doãn Bình - cũng là người đã chỉ dẫn cô khi mới đến trường và còn có Viêm Khải Trực. Hắn đưa cho mọi người một kịch bản đã rút gọn nhất có thể và một bản danh sách nhân vật.

Hoa Vân Tích là nữ chính Kinoshita Ninako

Liên Vũ Phong làm nam chính Ichinose Ren

Bạn thân của nam chính kiêm lớp xe dự phòng Andou Takumi sẽ do Kaneyama Hiroki đảm nhiệm

Các nhân vật phụ khác đều là thành viên của câu lạc bộ kịch.

Chỉ có điều... Đọc đến dòng cuối, Hoa Vân Tích bật thốt lên thành tiếng:

"Suất Ca - móc treo điện thoại?" Thực ra cái đầu là phần hình, còn cổ hắn là phần dây của móc treo, thân thì là cái điện thoại.

Mọi người đều xoa cằm khó hiểu không biết có ai lại đặt tên nhân vật là Móc Treo Điện Thoại. Có Hoa Vân Tích là đen mặt lại. Không phải cái tên, nó thật sự là cái móc treo == Cái móc treo này nổi lên duyên nam nữ chính, họ chính thức quen biết nhờ một sự cố nam chính vội xuống tàu cái cặp vắt vào quơ phải điện thoại nữ chính cầm trên tay, sau đó vô tình giẫm nát cái hình quả dưa trên móc treo,. Và rồi hắn đã đã đến lại nữ chính một chiếc móc treo hình bướm bướm.

"Cái thằng nhóc này cứ bám anh suốt đời một vai, cho nên anh cho nó vai này cho có tí sóng gió."

Hoa Vân Tích tựa như đứng trong gió thu lồng lộng lá bay. Cái móc treo điện thoại to khủng bố thế này làm sao mà một cái cặp chạm vào văng nó xuống được??!!!

"Nhưng..."

"Miễn ý kiến. Và lại..."

Viêm Khải Lân kéo cằm Hoa Vân Tích lên, xoay đầu cô tới lui như xem chất lượng hàng hóa. Một lúc sau, hắn biến tóc cô thành ngắn ngang vai.

"Mất cũng to đấy, người cũng bé, nhưng phải nhớ bớt ngực đi, phải làm nặt dễ thương nữa. Hơn nữa Liên Vũ Phong cũng phải biến tóc đen..."

Càng nghe tên ma nhập trước mắt này lắm bả, cô lại càng cảm thấy nổi da gà. Ông trời, ai tống tên này về hành tinh của hắn giúp cô được không??

(Chú ý: kể từ đây, những đoạn trong dấu ngoặc <...> sẽ là lời người dẫn truyện cho vở kịch)

Vậy là tất cả đều bắt đầu những cảnh kịch đầu tiên, Viêm Khải Lân cầm mic đóng vai trò dẫn truyện, mọi chuyện đều rất thuận lợi cho đến khi ngày định mệnh ấy xảy ra...

"Kẻ trọng điểm!" Liên Vũ Phong ngồi một chỗ, nghe Viêm Khải Lân dẫn truyện, gân xanh trên trán hắn nổi lên.

<đang diễn="" ngừ="" gặt,="" không="" được="" mò="" lời="">

Hoa Vân Tích lúc này còn đang cứng đờ người nhìn Suất Ca về mặt còn tràn đầy sung sướng với nụ cười đậm ứ đang ngồi trên đùi mình. Nhìn là đủ biết hắn đang nghĩ "Ngồi trên đùi gái, thật là sướng! Làm móc treo điện thoại cũng có cái phúc của nó", ừ thì móc khóa đi với điện thoại nằm ở cái cặp trên đùi cô nhưng cái mông hắn còn lắc qua lắc lại, cô nhận thấy mình sắp bị tên bệnh hoạn này nhồi nhét tư tưởng xấu rồi!

Hoa Vân Tích ghen một lúc mới nói ra thành lời:

"T...tôi diễn."

Viêm Khải Lân lại tiếp tục đọc kịch bản, Hoa Vân Tích theo đó diễn tiếp.

Hoa Vân Tích khuôn mặt già nua nhăn nheo lại, cô thò ngón trỏ gõ trên bả vai Suất Ca để làm vẻ đang dùng điện thoại. Hắn bị cô mò tay nhột vừa vịn vẹo vừa cười hí hí phá hoại hình. Thế nhưng Viêm Khải Lân vẫn "tĩnh ý" thêm thất cho lời dẫn:

<điện thoại="" đang="" ở="" chế="" độ="">

Ngay lúc đó tàu thông báo tới bến nào đó, Ichinose Ren bình tĩnh. Hắn nhận thấy đã đến nơi cần xuống, bèn nhanh chóng đứng lên chạy ra ngoài. Tuy nhiên...>

Bốp!

"Á ôi!"

Liên Vũ Phong trong tích tắc chạy thẳng lên giờ cấp một đập thần thánh, Suất Ca từ lòng cô bay thẳng cách một khoảng vài mét. Hoa Vân Tích há miệng và không thể ngậm lại được. Đồng thời, cô lại nghe thấy tiếng sư tử gầm của Viêm Khải Lân:

Hoa Vân Tích đỏ mặt hộc hộc, tên Viêm Khải Lân này hôm nay ăn phải bả chuột thì phải, cứ thế tăng xông không sợ ai. Lần này thôi rồi, hắn đắc tội liên tục với Liên Vũ Phong. Liên Vũ Phong không nói gì nhiều, nhưng cô đoán hắn ta sẽ trả thù sau. Nhưng thực ra cô có chút vui sướng khi người gặp họa, chẳng qua, Suất Ca, sao hắn không bỏ mà vẫn tiếp tục đóng cái vai này vậy? Tha cho cô đi!

Thế nhưng ông trời không nghe thấy tiếng cầu cứu của Hoa Vân Tích, cả ba vẫn phải diễn lại cảnh vừa rồi. Lần này cả ba không tiếng động phối hợp ăn ý, Liên Vũ Phong vừa vung cặp lên cô liền thuận tay quăng Suất Ca xuống, hắn cũng không ngần ngại giẫm lên đầu Suất Ca, còn Suất Ca chỉ hự một tiếng nho nhỏ. Thế mà người nào đó vẫn không hài lòng rú lên bằng mic:

Mọi người cùng một suy nghĩ: Cái điện thoại to thế kia tình cờ va cho nó rơi xuống sao được! ="

Đến lần thứ ba cùng sự phối hợp tự mình nhảy xuống của Suất Ca thì mọi thứ mới yên bình, nguyên cái vở kịch hôm nay chỉ diễn tập được đến đây. Ai nấy đều sợ độ thần kinh của Viêm Khải Lân khi cảm kích bản. Hoa Vân Tích uể oải đi về nhà nằm bệt ra giường, chẳng còn hơi sức nào mà soạn đề nữa. Thực ra theo yêu cầu ngày mai cô sẽ phải chuyển đến dinh thự nhà họ Liêm, chính thức bắt đầu theo tiến trình đặt sẵn. Nơi đó cô được thông báo là sẽ không phải mất khoản chi phí nào, nhưng có vẻ như ăn không như vậy không tốt lắm, với lại cô cũng phải giành dụm được ít tiền nữa. Thời gian ở nhà của Doãn Từ Khiêm, cô ít làm một số việc của người hầu vì Doãn Bình đã nói trước thời gian này cô vẫn là đệ tử của hắn chứ chưa phải người hầu, khi nào khả năng tốt lên bắt đầu trả nợ. Có lẽ sắp tới cô nên kiếm việc làm thêm. Cô thực ra không hiểu rốt cuộc nào giờ nuôi dạy đệ tử thế nào. Doãn Từ Khiêm từng nói, Doãn Bình muốn đệ tử của mình tự học cơ bản và ông chỉ dạy nâng cao. Đó là một quan điểm giáo dục sai lầm, sư phụ chính là người uốn nắn cho đệ tử những gì cơ bản nhất để lên nâng cao mới biết ai mới là người có khả năng đi tiếp, nhưng ông chưa bao giờ đồng ý điều đó, nên như vậy cũng là một lí do khiến ông chỉ có thể tìm tài năng chứ không thể phát triển tài năng.

...

Sáng sớm, Hoa Vân Tích thức dậy, cô nhanh nhanh sửa soạn mọi thứ rồi xách va li đi. Cô đi qua phòng Doãn Từ Khiêm, gõ cửa. Một lúc sau thấy hắn ngái ngủ từ trong đi ra, nhìn va li trong tay, hắn hiên nhiên biết cô định đi đâu. Chưa để cô cất tiếng chào hắn đã nói:

"Bảo trọng."

Hoa Vân Tích mỉm cười:

"Cảm ơn, tôi đi đây."

Cô xoay người lết va li đi, được vài bước lại nghe hắn hỏi:

"Tôi đưa chị đi nhé?"

"Không cần đâu, cảm ơn cậu, cậu khá mệt mỏi rồi, nên vào ngủ đi."

"Vậy..." Doãn Từ Khiêm ngập ngừng một lát "Đừng làm gì chộc đến Liên Vũ Phong."

Hắn cũng không biết vì sao hắn lại nói vậy. Nhưng chung quy, Liên Vũ Phong không phải là người mà Hoa Vân Tích có thể trêu chọc được. Tuy nhiên, hắn lo lắng không hẳn ở Liên Vũ Phong vì nào giờ hắn vẫn chưa hề có bất cứ người phụ nữ nào ở bên, mà ở cô. Hắn sợ cô sẽ giống như thiêu thân lao vào đó. Kẻ này có thể cho ai bất cứ thứ gì cũng có thể lấy đi của người khác bất cứ thứ gì. Hơn nữa, gia tộc nhà họ Liêm cũng rắc rối phức tạp. Hắn cũng biết, trong quá khứ cô có liên hệ rắc rối với vài người đàn ông, nhưng đó là chuyện của quá khứ. Hắn vẫn thích nhìn cô độc lập, sáng sủa như vậy hơn.

"Chắc chán rồi."

Hoa Vân Tích cô thì dám làm gì chộc đến hắn đâu! Không chỉ vậy, muốn chộc đến hắn thì cũng cần phải có bánh lãnh. Cô thực sự còn không có đủ khả năng để gây nhiều chú ý đến hắn chứ chưa nói đến chộc tức.

Dinh thự nhà họ Liêm là nơi ở của cả gia chủ Liên Vũ Phong và những người khác ở trong gia tộc. Chưa nói đến mức độ đồ sộ của nó, chỉ nói đến quy củ đã làm Hoa Vân Tích choáng váng. Cô vừa vào đến cửa đã bị dùng phép thuật dò xem trên người cô mang thứ gì nguy hiểm không. Sau đó vào trong còn được dặn dò về quy củ khi sống trong Dinh thự này. Muốn tìm gia chủ phải báo trước có việc gì cho quản gia, nếu đi lại vào buổi tối sẽ có một số

noi cảm bị lại gần. Người mới đến đều phải học quy củ trên bàn ăn và hiểu rõ mình ngồi bàn nào. Ở dòng tộc này phân cấp bậc rất rõ ràng, điều này đã được quy định từ đời xưa. Khách như cô không phải quan trọng sẽ ngồi cùng con của các bà vợ lẽ. Ngoài ra còn quy củ tuyệt đối im lặng trong lúc ăn, chỉ các trưởng bối mới có thể đàm chuyện. Và không ai được ăn gây tiếng động lớn. Sau 10h về thì sẽ không được vào cửa. Đó mới chỉ là những luật lệ cơ bản, còn rất nhiều điều khác nữa. Những điều đó khiến cô rối hết cả đầu.

Lúc Hoa Vân Tích đi theo quần gia vào đến phòng khách, có 4 người trẻ tuổi ngồi ở đó. Họ thấy cô, liền quay sang hỏi nhau.

"Ai đây?"

"Chắc lại là tình nhân của vị nào trong tộc thôi, không cần để ý làm gì." Một cô gái gọi cảm dây đặc lưỡi biếng lên tiếng, nàng có mái tóc xoăn mềm mại, làn da trắng nõn. Nàng son móng tay, thậm chí còn không thêm ngàng lên.

"Nhưng hình như cô ta mặc đồng phục trưởng của gia chủ."

Quần gia mỉm cười cung kính quay về phía họ hơi khom người nói:

"Các vị tiểu thư, đây là Hoa Vân Tích, hội trưởng St Maria. Cô ấy do cậu chủ yêu cầu đến đây."

"Ồ, là vị hội trưởng thường dân đến từ thế giới người thường trong lời đồn kia sao?"

"Nghe nói huấn luyện thách đấu với gia chủ đây mà!"

Lúc này, cô gái đang son móng tay kia mới rời sự chú ý về phía Hoa Vân Tích. Nàng dừng tay đi đến trước mặt cô, nhìn từ trên xuống một lượt. Ánh mắt khinh khinh cản rõ.

"Thì ra cũng chỉ vậy thôi sao?" Nàng thỏi móng tay, mỉm cười kiêu ngạo tự giới thiệu "Tôi là Lâm Chi Lan, là vị hôn thê của Phong do chính ông nội của anh ấy lựa chọn. Cô mới đến nên tôi khuyên cô, chuyện tôi trở thành Liêm phu nhân chỉ còn là vấn đề thời gian, chỉ cần anh ấy gặt đầu một cái tôi sẽ được toàn gia tộc này công nhận hoàn toàn xứng đáng là người phụ nữ của anh ấy. Mặc dù đạo gần đây cô có vẻ gây được sự chú ý đến anh ấy. Nhưng không nên mơ tưởng bất cứ cái gì. Hiểu chứ?"

"Tôi hiểu mà. Cảm ơn Lâm tiểu thư đã khuyên bảo."

Hoa Vân Tích cười tiêu chuẩn. Nói nhảm, cô cần Liêm Vũ Phong công nhận là hội trưởng thôi, còn công nhận làm người phụ nữ của hắn thì --- xin thứ cho kẻ bất tài. Cô không muốn một người chồng lúc nào cũng như khúc gỗ trôi sông vậy, lênh đênh bấp bênh thế nào cũng vẫn thăng một cục. Hắn làm người thường cô cũng không dám rờ đến chứ nói chi hắn thuộc gia đình tài phệt.

Hoa Vân Tích trở về phòng sắp xếp đồ của mình. Sau đó cô nằm lên giường suy nghĩ, phía trước mắt cô còn rất nhiều điều phải làm, nhiều thứ phải học. Con đường chông gai như thế này, không biết cô có thể sống thật tốt được không. Nhưng cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc tiến lên ở cái thế giới mà con người ta vui đập nhau để tìm niềm vui cho mình thế này được. Cô nghĩ một hồi, lại mở trang web tìm việc làm ra để kiểm xem có công việc nào phù hợp không. Sáng cô sẽ học chương trình chính, và chiều thì học môn sở trường, công việc của hội học sinh tạm thời bây giờ vẫn giao cho hai hội phó. Vậy chỉ có khoảng từ 5h đến 9h để cô làm thêm.

A, cà phê sách?

Một quán cà phê xung quanh đều có tủ sách, đang cần người làm nhiệm vụ quản lý, có đôi khi cần thiết thì làm cả bồi bàn hay thu ngân (trong trường hợp chủ tiệm có niềm tin muốn giao tiền cho cầm). Làm ở đây người ta yêu cầu phải đọc ít nhất 1 cuốn sách trong hai ngày để có thể giới thiệu cho khách, nếu có thể thì cần biết một số những bản nhạc không lời hay để liên tục đổi mới tạo cảm hứng cho khác. Làm từ thứ 4 đến chủ nhật, chủ nhật có thể tăng ca nếu muốn vì cô nghỉ học. Chủ nhật cô chỉ diễn tập luyện đàn rồi tập kịch đến khoảng 1-2 h thôi. Nếu hôm nay cô xin, ngày mai chủ nhật có thể trực tiếp đi làm luôn từ 3h chiều. Thật tuyệt!

Hoa Vân Tích lập tức rời khỏi và đến nơi đó xin việc. Coi như cô gặp may, chủ tiệm cà phê là một cô gái trẻ thành viên trong câu lạc bộ thư pháp ở St Maria. Nàng lập tức nhận ngay cô vào làm vì đã thăm ngưỡng mộ cô từ lâu, cô lại nghĩ, có đôi khi giúp người khác thì một ngày nào đó có thể người ta sẽ giúp mình theo một cách khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chuyển Đến Dinh Thự Của Cựu Hội Trưởng. (Phần Sau)

Buổi trưa, ở đại sảnh, toàn bộ những người sống trong dinh thự nhà họ Liêm đều có mặt đầy đủ trên bàn ăn. Hoa Vân Tích cùng một số nữa được yêu cầu phải có mặt sớm hơn so với người ở bề trên. Thiết tình là không khí im lặng nơi đây làm cô phát chán. Mặc dù không bắt ép phải cúi mặt nhưng ai cũng gần như kê trán xuống cái bàn. Không những thế, chờ bao lâu mới thấy mấy người có quyền lực trong gia tộc kia xuất hiện. Mà trong khi tôm tép bọn cô ăn uống, những người quyền cao chức trọng kia nói chuyện râm ran. Hết bàn chuyện công sự sang chuyện gương mặt chính trị. Cuối cùng đến chủ đề gia thất.

Một người đàn ông tầm gần 50 giờ ly rượu lên cùng với Liêm Vũ Phong, rồi tựa tiểu phi tiểu nhìn sang người phụ nữ ăn mặc sang trọng ngồi bên cạnh hắn. Đó không ai khác chính là Lâm Chi Lan.

"Liêm trưởng tộc, lần này ông nội chọn cho cậu một vị hôn phu xinh đẹp như vậy, cậu thật có điểm phúc."

Lâm Chi Lan gạt tóc mai cài vào bên tai, mỉm cười e thẹn đáp lại:

"Thúc thúc nói quá, tôi mới là người có điểm phúc ấy."

Liêm Vũ Phong nhấp một ít rượu trong ly, vẻ mặt vẫn đứng đắn nhưng không hiểu sao Hoa Vân Tích vẫn thấy giả nai, ngây thơ vô tội. Hắn hỏi một câu rất "người":

"Vị hôn thê? Của tôi?"

Người đàn ông kia vỗ nhẹ vào vai hắn, giọng điệu giống như biết tông:

"Ây, chẳng phải đại mỹ nhân tài sắc vẹn toàn Lâm Chi Lan đây sao!"

"Tiểu bà nội?"

"Hả?" Lâm Chi Lan luống cuống nhìn về phía hắn, trong mắt tràn đầy không thể tin được, giống như tự hỏi có phải vừa nghe nhầm điều gì đó.

Phụt!

Hoa Vân Tích cố ôm cổ họng tránh cho đồ ăn bay ra khỏi miệng. Lần đầu tiên cô biết có người có thể dùng ba từ để chửi người. Tiểu bà nội, hắn là thiếp của ông nội rồi! Nhớ lại bộ dạng phách lối sáng nay, cô lại cảm thấy muốn cười thối ruột. Trên bàn ăn gia đình mà hắn thiết không nề mặt con gái nhà người ta. Mà có mỹ nữ như vậy quần ở bên mà hắn không động tình, quả thực là thanh niên cứng. Mỗi tình đơn phương bà cháu, kể ra cũng rất có mùi vị cảm đoán.

Lâm Chi Lan rom róm nước mắt, nằng nặc ngạo nác thành tiếng, ngẩng lên hỏi lại:

"Anh... anh nói thế là ý gì?"

"Tiểu bà nội..." Liêm Vũ Phong đẩy mắt kính, chân thành khuyên "Không nên phân bua những vấn đề nhỏ nhặt như vậy trên bàn ăn."

Chặn đường sống luôn.

Lâm Chi Lan trong ánh mắt nồng đậm tức giận cùng không cam lòng, nhưng sau đó nàng hơi hít nhẹ rồi cúi đầu ngồi xuống. Khi ngước lên, ánh mắt đã đầy sự mạnh mẽ và kiên quyết.

"Cho dù bây giờ anh không thích em, nhưng điều đó cũng không ngăn cản được em yêu anh."

Câu nói này đủ cảm động, nằng tin, không có người đàn ông nào chống cự được bản thân. Liêm Vũ Phong, một ngày nào đó, anh sẽ điên cuồng vì yêu tôi!

Lời nói đầy chất drama đó khiến Hoa Vân Tích không nhịn được bĩu môi, cô cô bỏ miếng sườn xào chua ngọt vào miệng, vừa ăn vừa xem kịch. Ngồi bàn này kể ra cũng không tệ, đời không còn gì vui hơn khi có trò lơ mà không có mình trong đó. Thôi cô thừa nhận mình vui sướng khi người gặp họa. Motif này cũng khá là quen thuộc, nam chính lạnh lùng, nữ chính kiên trì. Nữ chính quần quai ở bên nam chính, sau này nam chính quần quai níu kéo. Trước cưới sau yêu, gương vỡ lại lành, nam chính thành trung khuyến thê nô. Mỗi tội, cái cô Lâm Chi Lan này mà nghiêm túc nửa phần cô xin vái, cái tên Liêm Vũ Phong này mà thê nô được cũng vái luôn.

"Tôi ăn no rồi, đi có việc chút, mọi người cứ tự nhiên" Liêm Vũ Phong lau miệng rồi chậm rãi đứng dậy nhìn về phía người phụ nữ nào đó đang vui vẻ ăn uống "Hoa Vân Tích."

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Hoa Vân Tích. Cô không tự nhiên lấy giấy ướt lau khóe môi, vội vàng đáp "Liêm gia chủ, ngài gọi tôi... có việc gì không ạ?"

"Đến phòng tôi." Liêm Vũ Phong bỏ lại một câu rồi xoay người đi luôn.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên tròng Hoa Vân Tích, đương nhiên rồi, cô là sinh vật đầu tiên mang tên "phụ nữ" đến phòng hắn kia mà. Cô hoảng thần xếp ghế lại, đầu như muốn thật xuống tận cổ, không dám nhìn xung quanh nhất là trên hàng phía trên. Cứ thế, cô lẻo đẻo theo hắn về phòng. Vào đến nơi, hắn cũng không nói gì, lẳng lặng ném cho cô một bản nhạc để trên bàn. Cô khó hiểu nhìn vào đó.

"Canon in D Major?" Bản nhạc này của Johann Pachebell. Bản nhạc đề đòi, phá vỡ ranh giới giữa sự cao quý của nhạc cổ điển và sự gần gũi đối với công chúng. Ngay cả những người chưa từng nghe nhạc cổ điển cũng mê say nó. Một bản nhạc dành cho ba vĩ cầm "Chúng ta sẽ học bản nhạc này sao?"

Vấn đề là, một người mới chỉ biết chút kiến thức về vĩ cầm như cô, để có thể chơi đôi cùng Liêm Vũ Phong bản nhạc này, quả là khó khăn. Trừ khi cố gắng học cộng với một người dạy giỏi chỉ dẫn.

"Chiều nay tôi đã nói chuyện với Kobayashi Yuu, tôi không tin tưởng vào khả năng dạy của cô ta nên đã đề nghị tự dạy. Nhưng cô ta không đồng ý. Dù vậy, mỗi tối cô vẫn phải đến đây để học, còn việc học với Kobayashi Yuu hay không do cô tùy quyết định. Có tất cả hai bài, một bài này, bài còn lại tùy cô chọn. Nhưng tôi đề nghị cô chọn bài nào để tôi đệm đàn Piano còn cô sẽ là tay kéo vĩ cầm."

Hoa Vân Tích cắn móng tay suy nghĩ một chút, rồi sáng lên ý tưởng:

"Lấy từ nhạc điệu một bài hát được không?"

"Tùy ý cô" Liêm Vũ Phong khoanh tay dựa vào ghế đằng sau.

Hoa Vân Tích sờ túi quần rút ra điện thoại, nhưng đột nhiên nhớ tới vấn đề rào cản ngôn ngữ.

"Anh xóa bỏ thân chủ phá rào cản ngôn ngữ rồi nghe thử."

"Tôi chưa bao giờ dùng loại thân chủ đó để hiểu người khác nói gì."

Hoa Vân Tích giật nảy người. Thế hóa ra hẳn nghe hiểu nhiều ngôn ngữ vậy sao?

Thôi thì kệ, cô cầm điện thoại bật bài hát lên. Bài Cantarella - Kaito Shion, một bản nhạc cô cực thích, cả lời lẫn nhạc, và câu chuyện đằng sau nó. Cantarella - một loại thuốc độc chuyên dùng để diệt những kẻ thù chính trị của gia tộc Borgia (*Chú thích: một gia tộc có nguồn gốc từ Tây Ban Nha và sống ở Ý, gia tộc này cực kỳ nổi tiếng có quyền lực và tàn bạo ở đất nước này vào thế kỉ XV). Câu chuyện về tình yêu cấm đoán giữa người anh Cesare độc đoán, và tàn ác với cô em gái Lucrezia xinh đẹp, vốn ngây thơ nhưng trở thành quân cờ của anh và cha mình luân đến tội danh dâm dăng, lăng loàn. Hai con người đó, Lucrezia hết lần này đến lần khác vô tình gián tiếp tiếp tay cho người mình yêu giết chết người thân mình bằng thứ thuốc độc mang tên Cantarella, Cesare không tin bất cứ ai ngay cả cha mình nhưng chỉ tin vào Lucrezia - rằng cô ấy là người duy nhất sẽ không bao giờ phản bội mình. Cả hai ràng buộc lấy nhau bởi một tình yêu đau đớn, và rốt cuộc thì Cesare cũng chết sau những đấu âm mưu gia tộc, còn Lucrezia sau khi chịu bao tổn thương thì đã quyết định đi khắp nơi dùng âm nhạc để xoa dịu nỗi đau. Tất cả chỉ toàn nỗi đau, tình yêu cũng giống như thứ thuốc độc Cantarella kia, cho dù là kẻ độc ác như Cesare hay người đơn thuần như Lucrezia cũng không thoát ra được mê vọng tình cảm. Nhưng chung quy, người chịu nỗi đau này lớn nhất là Lucrezia, khi cô nguyện dâng hiến cả cuộc đời mình cho một người đàn ông vốn tham vọng quyền lực và độc tài. Tuy vậy, bài hát này giống như nói lên tâm trạng của Cesare - một ác quỷ lạc lối giữa những mưu toan chính trị và bờ ngõ trước cả tình yêu.

< Ánh mắt ta gặp nhau. Nhưng sâu trong đó là thế giới riêng của mỗi người

Vờ như chẳng nhận ra. Thân thể này đã ngấm đầy độc chất

Giấu đi trái tim khô héo. Ta sẽ tiếp cận em

Lắng nghe...Tiếng thở nhẹ nhàng

Sao tìm ta lại đập nhanh thế này?

Tình yêu, thứ ta luôn cho là nhảm chán, lại trở thành cái bẫy cho chính bản thân ta

Tất cả sẽ qua nhanh thôi. Và chẳng có dấu vết nào để lại

Bị những lời ngọt ngào mê hoặc, em đã quá bất cẩn rồi đây

Thứ độc được mà ta đã quá quen. Ta thừa biết em sẽ uống nó thôi

Mối quan hệ này cho dù đã mục rữa. Nhưng đừng nghĩ em có thể thoát khỏi ta

Âm thanh vang vọng từ chiếc đồng hồ. Tiếng chuông báo hiệu, đã đến lúc rồi

Và như thế ta sa chân vào sự mơ hồ

Hương thơm tỏa ra từ em... Đã quấn chặt lấy tâm trí ta

Tình yêu, thứ ta luôn cho là nhảm chán lại trở thành cái bẫy cho chính bản thân ta

Chỉ lên đứng nhìn, và giờ ta sẽ đến gần em

"Hãy để em đi."

Và như thế ta sa chân vào sự mơ hồ

Hương thơm tỏa ra từ em... Đã quấn chặt lấy tâm trí ta >

Sau khi nghe hết bài hát, Liêm Vũ Phong nhướn mày hỏi:

"Cô vẫn thường nghe những bài hát thế này?"

Hắn nhếch môi cười nhạt. Trở thành cái bẫy? Cũng vớ vẩn quá rồi.

"Anh chưa yêu bao giờ anh biết sao được?" Hoa Vân Tích xùy xùy miệng làm vẻ khinh thường.

"Cô yêu rồi sao?"

"Chưa." Ngay thờ phản hồi "Nhưng tôi có trái tim thiếu nữ."

"Ồ." Vậy thì tốt. Hắn nên cảm ơn cha mẹ để hắn không có cái trái tim đó. Quyền lực, tình yêu - những thứ phát sinh ra dục vọng của con người. Hắn chưa từng nghĩ muốn có, đối với hắn, mọi thứ trong tay có được vì đó vốn dĩ luôn là của hắn, nên chưa từng mong muốn tranh đoạt.

Tư tưởng đó, Liêm Vũ Phong vẫn không hay biết, nó thực sự rất độc đoán. Giống như Cesare vậy, có điều, mọi thứ hắn có được quá dễ dàng, dần mất đi dục vọng muốn níu giữ lấy.

"Tốt cái gì?"

"Không có gì. Tạm thời những công việc của hội học sinh cô không được đụng tay vào, còn phải học cách quản lý trước. Tôi không tán thành giao trọng trách lớn cho một người phụ nữ chưa biết gì."

"Vâng. Tôi hiểu. Nếu không có gì nữa, tôi xin phép về phòng."

Hoa Vân Tích cung kính cúi đầu chào, không ai thấy cô cúi xuống liền bĩu môi. Giọng điệu kiểu hắn là khinh thường phụ nữ sao? Cô rửa hắn sau này sẽ vấp ngã trong tay phụ nữ, đã thế không cam lòng nhưng vẫn phải chịu!

Hoa Vân Tích lười đi học nên chui rúi ở nhà, cô lượn lờ đi xung quanh thám thính các tin tức bên lề. Cô tình cờ cũng nghe được vài chuyện rất vui, nhưng gần đây đa số là nói về sự khó chịu giữa người hầu và vị hôn thê Lâm Chí Lan trong lời đồn kia. Trong đó còn có cả tên cô, việc hôm qua Liêm Vũ Phong gọi cô vào phòng cũng đã gây ra nhiều hiệu ứng không hề nhỏ. Sau này cô nghĩ bản thân nên khép mình lại một chút. Mà tất cả cũng tại tên đàn ông kia thần kinh thô!

Đảo bước trên hành lang, Hoa Vân Tích chán nản nhìn xuống mặt đất. Nơi này chẳng có gì thú vị cả, nhưng có khi sau này cô sẽ phải đến nhiều nơi như vậy.

"Cái gia tộc gì mà chết giẫm vậy, thật lắm thứ phiền hà." Cô lí nhí lầu bầu trong miệng.

"Đúng. Chết giẫm thật đấy." Một giọng nói trong trẻo đáng yêu vang lên bên tay cô.

Hoa Vân Tích quay theo hướng giọng nói, thấy một người phụ nữ mặc sườn xám dài gần gối và một chiếc quần lửng, nàng đang ngồi trên tường mỉm cười nhìn cô. Đúng vậy, ngồi trên tường như người nhẹ, thấy cô quay sang còn vẫy tay chào.

"Xin chào thỏ con."

Hoa Vân Tích hơi ngậy người một chút. Đó là một người phụ nữ rất xinh đẹp, cô đoán cũng tầm 23-24 tuổi mà thôi. Đôi mắt nàng to tròn, đôi môi lại như trái anh đào thơm mềm vậy. Nàng nhảy xuống đứng vịn vai cô to miệng nói.

"Cuối cùng cũng đã tìm được thỏ. Chúng ta hãy cùng nhau bàn bạc để tìm ra sói, nhất định phải treo cổ chúng lên trước khi đêm xuống."

Đỗ mồ hôi, Hoa Vân Tích cười gượng hỏi lại:

"Chị gái xinh đẹp này, chị cuồng The Rabbit Doubt sao?"

The Rabbit Doubt - sự nghi ngờ của bầy thỏ, hay nói cách khác là trò chơi Sói và thỏ. Người chơi chia làm hai phe sói và thỏ. Sói biết đồng đội của mình là ai, còn thỏ thì không biết ai là đồng đội của mình. Thỏ phải tìm ra trong những con thỏ kia ai là sói giả trang. Ban ngày cùng quyết định xem nên chọn ai làm đồng đội, chọn sai sẽ chọn phải sói, và thỏ sẽ bị ăn thịt. Đồng thời, thỏ tìm ra ai là sói và treo cổ nó lên, nhưng nếu không xác định được ai là sói thì có thể sẽ treo nhầm phải đồng đội. Đêm đến, sói sẽ họp bàn nên giết con thỏ nào, nếu không có quyết định chính xác, sẽ có một con thỏ ngẫu nhiên bị giết.

Nàng nhoèn miệng cười, trong đôi mắt ánh lên tia xơ xác tiêu điều.

"Cuộc đời này cứ như trò chơi Sói và thỏ vậy, thật khó xác định ai là bạn ai là thù, thậm chí đôi khi còn tổn hại chính đồng đội của mình. Những con sói kia luôn chà trộn vào bầy thỏ, đúng là đáng treo cổ. Một ngày nào đó, ta phải nhuộm đỏ cổ chúng."

Hoa Vân Tích nghe vậy rung mình một chút, người phụ nữ kia ngay lập tức cười hihi haha biến mất ngay bên cạnh cô. Chỉ để lại âm thanh vang dội trên hành lang.

"Tìm được thêm một con thỏ, ta phải đi báo cho đồng đội mới được."

Buổi tối, trên bàn ăn xuất hiện một gương mặt mới. Đó không ai khác là cô gái nụ cười thanh thuần đầu óc tàn ác kia. Nàng thay thế Lâm Chi Lan ngồi cạnh Liêm Vũ Phong, không ngừng gấp thức ăn vào bát hân, chống cằm cười ngây ngất đáng yêu.

"Về từ bao giờ?" Liêm Vũ Phong không phản nản gì về hành động đó, nàng ta bỏ thứ gì thì ăn thứ đấy, cực kỳ ngoan ngoãn. Hơn nữa còn để nàng dựa vào vai nhỏ một vài sợi tóc trên đầu hân đi.

"Chiều nay. Lâu không gặp, Phong của ta càng ngày càng đẹp mã." Nàng nũng nịu đáp lại, còn vờn tay xoa xoa cằm ăn đậu hủ.

"Cũng mấy năm rồi. Giờ mới biết đường về." Hân thờ dãi.

Hoa Vân Tích sáng mắt lên, giọng điệu kia, chẳng lẽ Liêm Vũ Phong yêu cô gái này sao? Mà hình như cô gái đó còn chẳng đoái hoài đến. Vui à nha ~ Cô lại quan sát những người xung quanh, không ai nói năng gì, cũng không dám ngẩng lên nhìn luôn, có vẻ địa vị của cô gái này ở gia tộc khá là lớn. Chỉ có Lâm Chi Lan, cô tặc lưỡi, nàng đang dẩy ghen ghét nhìn về phía người phụ nữ kia. Thôi đi bạch liên hoa, còn chưa nhìn ra đẳng cấp người ta hơn mình thế nào sao?

Rầm!

Quả không ngoài dự tính, Lâm Chi Lan không nhịn được vỗ bàn, mắng:

"Người phụ nữ kia, cô là ai mà tự tiện vào đây? Tôi mới là vị hôn thê của Phong, đề tiện dâm đẳng, cô định cướp chồng sắp cưới của tôi sao? Tôi không quan tâm quan hệ trước kia của hai người thế nào, nhưng tôi được đích thân ông nội anh ấy chọn."

Lâm Chi Lan cảm thấy thực sự rất có cảm giác nguy cơ, nàng chưa từng nhìn Liêm Vũ Phong có thái độ cam chịu để mặc người phụ nữ nào càn rỡ như thế.

Những người xung quanh định mở miệng nói gì đó, cô gái xinh đẹp kia giơ tay lên, tất cả đều im bật. Nàng đứng dậy quan sát tổng thể Lâm Chi Lan rồi làm một câu kết luận:

"Người già rồi mắt cũng kém, sao lại chọn sói về đội thỏ? Muốn thỏ con của ta bị ăn thịt sao? Không được không được!"

Liêm Vũ Phong nhảy nhay thái dương, chán nản mở miệng nói:

"Bà nội, con đã nói bao lần con không phải thỏ con rồi! Hơn nữa cô ta là thiếp của chồng bà đó."

"Ra là muội muội hã." Nàng cố ý nhấn mạnh hai từ muội muội, ánh mắt dẩy về chế giễu.

Lạch cạch lạch cạch.

Hoa Vân Tích rút đũa xuống. Bà nội? Cô lại ngoáy tai. Nghe nhầm không nhỉ?

Tiếng roi đũa của cô đã tạo ra tiếng động không hề nhỏ, kéo sự chú ý của người trong cuộc phía trên. Cô gái kia quay sang nhìn thấy cô, vẩy vẩy tay ý bảo cô lại đó:

"Thỏ con! Thỏ con!"

Hoa Vân Tích khổ không nói nên lời, chiều nay cô mới gọi bà ấy là tỷ tỷ, thật sự là quá mức thất lễ. Nhưng chung quy cũng do bộ dạng của bà lừa tình quá mà. Cô có lương lự chút, nhưng người quyền lớn như vậy lên tiếng gọi lại đó, cô cũng không thể không đi qua. Vậy là cô đánh liều bước qua.

Khi Hoa Vân Tích đến nơi, người phụ nữ kia kéo tay cô tự giới thiệu:

"Ta là Uẩn Hình Thư, bà nội của cái thằng này, cũng là người đẻ ra bố nó. Thực ra bố nó dễ thương y như ta nhưng nó lại theo gen ông nội nó, hay chèn ép người."

"À, cháu là..."

"Không cần giới thiệu. Hội trưởng mới nổi tiếng vậy ai mà không biết. Ta ủng hộ cháu soán ngôi thằng nhóc này. Nó làm chúa tể một vùng lâu lắm rồi."

"Bà nội..." Liêm Vũ Phong trên trán nổi gân xanh, hân có điều nhắc nhở. Trước mặt mọi người, lần nào xuất hiện cũng công khai nói xấu hân, rồi nhà đi vài năm, tính vẫn xấu như vậy.

"Thôi thôi không cho nói xấu thì thôi. Người đầu mang thêm ghế xếp ra đây."

Chỗ Hoa Vân Tích được xếp bên trái Liêm Vũ Phong, trong khi bên phải thì là bà nội hấn. Mọi chuyện trên bàn ăn bắt đầu chuyển hướng sang cô - hội trưởng mới nhậm chức của St Maria và cái kế hoạch đào tạo kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thế Nào Là Ngây Thơ?

Cao Lực Ngự vẫn thường nghĩ mãi không ra, lí do mà Hoa Vân Tích bỏ đi, không, không phải nghĩ không ra mà là mãi không xoay chuyển được sự cố chấp của bản thân. Nhưng đến khi Vu Dịch nói hấn đã dùng khả năng điều khiển giấc mơ của mình để tìm gặp Hoa Vân Tích, nghe chuyện đó xong, Cao Lực Ngự rốt cuộc cũng có lí do để nghiệm túc suy nghĩ lại vấn đề. Vu Dịch nói rằng, đôi mắt Hoa Vân Tích lúc ấy trong suốt và trống rỗng, giống như cả thế giới này cũng chẳng thể nằm trong mắt cô. Rũ bỏ bọn hấn xong rồi, cô ấy chẳng còn lưu luyến gì, giấc mơ đó mà Vu Dịch tạo ra lưu giữ lại mặc niệm của mỗi người, nhưng Hoa Vân Tích dường như chẳng có mặc niệm gì.

Ngẫm lại và nhận ra, Hoa Vân Tích bỏ đi cũng bởi mọi sự áp lực dồn dập đè nén lên, và cũng vì không có cảm giác an toàn. Vân Thiên chọn cách ép Hoa Vân Tích tự nguyện ở bên mình, Lâm Hạo Lăng dù vẫn không dứt tình nhưng mặt ngoài lại chối bỏ cô ấy, Vu Dịch chọn cách ở cạnh cô chờ đợi nhưng im lặng không nói ra. Đến nỗi Cao Lực Ngự hấn, chọn cách như một kẻ tâm thần nhốt súng vật yêu quý của mình lại, trong khi vẫn tỏ ra như bản thân không cần tình yêu của cô. Chung quy tất cả bọn hấn đều sợ sự thật, chưa bao giờ đối mặt thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ với cô.

Dạo gần đây, Cao Lực Ngự hay bị những cơn đau đầu kinh niên quấy nhiễu. Trong đầu hấn là những mờ âm thanh hỗn độn. Tiếng cười. Tiếng khóc. Tiếng la hét. Tiếng cãi nhau. Tiếng gào thét. Rất nhiều những âm thanh nhức nhối khác làm phiền một kẻ sợ ồn ào như hấn. Không chỉ có vậy, đó còn kèm theo những cơn đau như muốn nổ tung đầu.

Cao Lực Ngự đã bắt đầu đọc được những suy nghĩ của người khác từ bao giờ chẳng hay. Thật phiền. Thật chán ghét. Chỉ cần họ lướt qua bên người hấn thôi là đã có thể biết rõ họ nghĩ gì. Nếu khi Hoa Vân Tích còn ở đây ngay bên hấn, hấn nghĩ, nếu có thể sớm như vậy thì hấn đã biết cô nghĩ gì. Hấn muốn đọc suy nghĩ cô, muốn thay đổi vì điều đó trước khi quá muộn.

Nhưng trên đời không có nếu.

Giờ thứ tràn đầy xung quanh Cao Lực Ngự là những suy nghĩ trái ngược với mặt ngoài trên thương trường, những suy nghĩ làm hấn thấy ghê tởm. Còn có những cơn đau như muốn nổ tung đầu.

Và, một thế giới nhằm chán hằng quay quanh trục của mình nữa.

Trước kia Cao Lực Ngự vẫn chưa từng suy nghĩ mình là ai, cha mẹ trông thế nào, vì cái gì mà mình còn tồn tại. Kể từ lúc hấn lần thứ hai mở mắt nhìn thế giới này, đáy mắt hấn hoàn toàn tĩnh lặng như mặt hồ không gợn sóng. Nhưng Hoa Vân Tích chính là hòn đá nhỏ tạo ra bề loang lổn trên mặt hồ lặng đó.

Cao Lực Ngự từ lâu đã biết, hấn thua rồi.

"Hoa Vân Tích."

"Hoa Vân Tích!"

Hoa Vân Tích ngoáy mũi một cái rồi đáp:

"Tôi có điếc đâu! Ày da~"

Vừa nói xong liền bị Đổng Miên Miên gõ vào đầu.

"Nghe thấy mà chị đây gọi cung không đáp?!"

Thực ra lúc này cả hai đang ngồi trong văn phòng, Hoa Vân Tích phải bỏ tạm lịch học ngồi làm nốt mấy việc đang dang dở không thể bàn giao được. Với lại, Liêm Vũ Phong cũng nói rằng hấn cần chỉnh sửa lại kế hoạch một chút. Hôm qua được ngồi cùng bàn với bà nội của Liêm Vũ Phong, và hôm nay điều đó đã đồn khắp toàn trường rồi. Cô phải đối mặt với nhiều con mắt soi mói hơn nữa.

"Đáp cái gì mà đáp, có gì nói mau đi còn ra về thần bí."

"Có người tỏ tình với chị em ạ."

Đặng Miên Miên chống tay lên bàn, vẻ mặt bối rối buồn khổ than vãn. Hoa Vân Tích thấy thế liền bấu môi:

"Chị khinh. Được yêu thương nhưng nhớ mà bà còn làm ra vẻ. Đến đây khoe với đứa cô đơn 1 thân như tôi à?" Cô bẹo má Đặng Miên Miên "Tôi đây là không ai thêm yêu thôi, chứ có người tỏ tình thì chiến luôn, ai lại lẽ mề như bà."

Chát

Nàng vỗ lên bàn tay Hoa Vân Tích rồi nắm lấy hai vai cô lắc lắc:

"Bà biết ai tỏ tình với tôi không? Là một người đàn ông đó!!"

"Không đàn ông chẳng lẽ phụ nữ sao..." Cứ bị rung lắc như vậy, cô có cảm giác hoa mắt.

"Quan trọng hơn đó là cái tên họ Viêm kia hiểu không!!"

"Bà nói Viêm Khải Trực? Nếu thế thì yêu đi ngàn ngại gì? Không yêu thì để dùng, không dùng được thì trưng bày, mà trưng bày không được thì để dự trữ." Hoa Vân Tích chưa có dịp trực tiếp nói chuyện với Viêm Khải Trực, nghe đâu nhân phẩm không tồi.

Lần này thì Đặng Miên Miên đã chuyển qua bóp mặt Hoa Vân Tích.

"Trừ cái đầu bà! Là Viêm Khải Lân!"

Viêm Khải Lân sao? Thật ngoài dự đoán, cô cứ nghĩ hẳn chỉ yêu nam chính truyện tranh thiếu nữ thôi cơ.

"Ngoại trừ điên ra thì mọi thứ đều tốt mà. Có vấn đề gì mà phải sốt xằng lên vậy bà nội?"

Rầm!

Đặng Miên Miên đập tay lên bàn, tiện thể chống chân lên luôn, ánh mắt bất khuất nhìn phương trời xa thồn qua ban công.

"Tên khốn. Hắn dám nói chị đây tiểu bạch ngân thơ. Là do hắn ta cả ngày im im bám theo như thằng biến thái làm chị tưởng đắc tội gì hắn, ai biết được hắn thích chị đây?? Mà theo bà, ngân thơ là thế nào?"

Hoa Vân Tích xoa cằm suy nghĩ, nói với một phong thái trải đời:

"Ngân thơ ư, không hiểu tình cảm của người khác không gọi là ngân thơ được! Ngân thơ tức là luôn nghĩ rằng mình thấu hiểu hết ấy!" Cô nói đoạn, tùm tùm cười nhìn Đặng Miên Miên "Kệ xác ngân thơ là cái gì. Thế có chấp nhận không?"

Nàng ta liếm vòng quanh môi, thu chân xuống, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn Hoa Vân Tích làm cô hơi nổi da gà.

"Thực ra. Tôi có một bí mật vẫn luôn giấu mọi người..."

Cộc cộc. Không khí trầm trầm thoáng cái bị phá vỡ bởi tiếng gõ cửa.

"Hội trưởng Hoa. Đây là bản kế hoạch chi định đợt huấn luyện sắp tới, hội phó Kaneyama yêu cầu tôi chuyển cho cô và nhấn lại là hội trưởng Liêm Vũ Phong đã có 1 chút thay đổi trong đó."

Lại là cô gái bí thư hôm bữa phá vỡ cuộc nói chuyện của Đặng Miên Miên và Hoa Vân Tích. Đặng Miên Miên thực sự hận. Vô cùng hận. Cực kỳ hận. Đã thế cô gái kia còn quay sang mỉm cười nhìn nàng, nói:

"Vị tiểu thư này. Không phận sự, miễn vào."

"Tôi..."

"Đây không phải nơi tùy tiện gà chó gì cũng ra vào được."

Nàng ta không nề tình nói luôn. Hoa Vân Tích nghe, hơi nhủ mảy lại, chống tay lên bàn cười không đạt đáy mắt:

"Đây là khách của tôi. Bạn học này, phiền bạn chú ý chỗ đứng của mình. Nhiệm vụ của bạn là chuyển tài liệu, không phải mở miệng nói nhảm. Cho nên xong nhiệm vụ rồi thì mời bạn ra ngoài kia rồi nói tiếp cũng được. Cô gái này có thể hỗ trợ tôi trong những kỳ sắp tới, cho nên chưa đến phiên bạn mở mồm."

Cô gái kia không nói gì được, tức giận phui tay đi ra. Người của Kobayashi Yuu thật khó ưa, lúc nào cũng thích lên mặt cho rằng mình là chủ nhân. Hoa Vân Tích cô mà mạnh lên, bất cứ kẻ nào làm phiền cô, cho một đập knock out khỏi đầu mồm nhiều. Cô tự nhận thấy rằng, mình có máu bạo lực bất chấp. Tất nhiên, con đường trở thành cường nhân còn rất xa, cô còn phải học làm kẻ yếu cho đến lúc đó đã.

"Chặc chặc chặc. Làm hội trưởng oai rồi nha~"

"Tôi không nói điều đâu, bà sau này phải phụ Đông phụ Tây tôi đấy, đừng có mà trốn việc."

"Tùy từng của hội trường, kể ra cũng oai~"

"Biến đi, đừng dùng cái mặt dâm uế đó phiền chị!"

Hoa Vân Tích mở tài liệu ra, bên trong là danh sách những người sẽ huấn luyện cho cô.

Bắn cung, bắn súng, đua ngựa: Liêm Vũ Phong, thầy Trịnh Sâm và thầy Johan Abert

Thiết kế trang phục, nấu ăn: Viêm Khải Trục, Cô Christina Selena

Đàn violin và piano: Liêm Vũ Phong, Yuu Kobayashi

Múa lạp cổ đại: Cô Trịnh Tú Anh

Thời kẹo cao su thay bằng bơi lạnh (không phàn nàn): Kaneyama Hiroki

Học Lễ Nghi: Kaneyama Hiroki

Các môn học chính: các thầy cô trong nhóm top 1.

Và nói chung là cái tài liệu này đang ghe một cú lớn giữa đầu Hoa Vân Tích. Cô cảm thấy trái tim thiếu nữ bị tổn thương à nha~

Cô hiểu ra thế nào là ngây thơ rồi. Ngây thơ chính là trứng mà dám đòi đấu với đá đó!! Và cô thì là ví dụ to đùng! Tại sao cô có thể ngây thơ nghĩ rằng mình sẽ chơi bản được trong trò này nhỉ???

Mà bơi lạnh là cái gì nhỉ? Hoa Vân Tích thắc mắc điều đó suốt cả ngày.

Hoàn thành xong công việc hội trường và bàn giao cho người phụ trách, chiến trường thực sự mới mở ra với Hoa Vân Tích. Cô bắt đầu cho tiến trình học đầu tiên, cho đến khi đó, cô mới biết bơi lạnh là cái gì. Bơi lội ở chỗ lạnh. Tên như nghĩa. Đó là ở bể bơi phía sau trường học luôn được duy trì ở nhiệt độ thấp, thực ra là bể bơi dùng để phạt cuar câu lạc bộ bơi lội, không cần nói thì cô cũng đoán được chắc do cô chọn trò kia khăm quá nên Liêm Vũ Phong đối trò khăm hơn. Đúng là tự lấy đá đập chân mình mà.

"Thông báo với quý cô, Liêm hiệu trưởng của chúng ta giỏi nhất là chịu đựng."

Kaneyama Hiroki nửa cười nửa không, nhìn Hoa Vân Tích mặc đơn bạc co ro bên bể bơi. Trong khi đó, bản thân hắn thì vẫn tự nhiên tự tại đứng đó cho tay sau lưng. Hắn hôm nay soái thật đấy, thân hình đẹp thật đấy, nhưng cô không có tâm tình ngắm.

"Hội phó Kaneyama. Anh không lạnh sao?" Hoa Vân Tích rằng đáp rằng, lợi vô lợi, môi bập môi. Cả người run rẩy không ngừng.

"Tôi không có cảm giác gì với cái lạnh."

Thôi xác định rồi. Hoa Vân Tích vừa sợ lạnh, vừa không biết bơi. Làm sao đây? Làm sao đây?

Làm sao đây? Làm sao đây? Làm sao đây?

Trong lúc Hoa Vân Tích còn đang phân vân đắn đo lo lắng, Kaneyama Hiroki đã túm vai cô ném thẳng xuống bể bơi. Cô như con vịt lạch bạch vỗ tay trong bể bơi, ngập ngổai ngổ lên ngổ xuống. Bể bơi cao 2m, cô thì đến bơi ếch cũng không biết, chính vì thế mà uống không ít nước. Nước vẫn còn mùi thuốc tẩy, thật kinh khủng.

Kaneyama Hiroki kéo Hoa Vân Tích lên, người cô không bị đóng băng mà tự động cứng đờ co quắp lại. Người hắn rất nóng, cô cứ áp sát người vào rồi phà hơi lên làm hắn không được tự nhiên. Hơn nữa hắn cũng không thích gần sát người khác quá. Hắn nhìn vào một góc trong phòng bơi, cất tiếng gọi:

"Ruki."

Lập tức có một cô gái vóc người cao lớn thô kệch xuất hiện bên cạnh cả hai.

"Làm nóng người cho cô gái này."

Cô gái tên Ruki kia dùng phép thuật của mình hong khô cả người Hoa Vân Tích, còn thổi một hơi ấm luồn qua từ gáy cô lan khắp cả cơ thể.

Qua bao lâu, Hoa Vân Tích bình ổn lại, Kaneyama Hiroki cũng sạch sẽ như cũ, hắn đặt ngón tay lên dây chuyền chữ thập trên cổ, biểu tình trên mặt vẫn bình bình.

"Tôi nghĩ rằng chúng ta nên lên bể bơi thường học cho bơi được đi đã. Còn nữa, tôi không muốn lãng phí thời gian, cảm phiền cô cố gắng một chút."

Nói xong, hắn liền quay người bước đi. Hoa Văn Tích môi vẫn còn hơi tái vì lạnh, cô xuyết xoa hà hơi vào lòng bàn tay, liền vội vàng bước theo.

Học ở bể bơi bình thường nên Hoa Văn Tích cũng mau chóng học được, cô còn có cảm giác mình học rất thuận lợi như thể đã được dạy gần đây vậy.

Học ở môi trường bình thường này, Hoa Văn Tích mới có tâm trạng nhìn trộm Kaneyama Hiroki. Lúc hắn bơi khởi động trông thật đẹp. Hắn đội mũ và kính bơi, thân chỉ mặc một quần bơi nam bó sát. Cô nhìn thấy rõ từng giọt nước lăn từ trên mái tóc hắn rồi nhỏ trên thân, nhấp nhô chảy trên từng múi cơ lên xuống trông thật quyến rũ. Lúc hắn tháo mũ ra và lắc lắc mái tóc, trời đất trong mắt cô cũng muốn chao đảo theo. Trên cổ hắn vẫn còn đeo sợi dây chuyền kia. Cả người ờ trần hết mà nguyên sợi dây chuyền vẫn để nguyên, lại là sợi dây chuyền hình chữ thập sáng bóng nữa, ác thật, không khí thánh khiết trên cơ thể dẫn dắt tội lỗi đó.

Không liên quan, nhưng hắn mà cosplay theo bộ truyện tranh "Free!" thì quá chuẩn rồi!

Thực ra cô cũng hơi hiểu lý do vì sao mà Yuu Kobayashi điên cuồng bắt chước vì Kaneyama Hiroki đến thế. Ở hắn có nhu cũng có cương, có hòa nhã nhưng cũng có bạo ngược. thực sự rất mâu thuẫn. Cái khí chất đó luôn dễ dàng hấp dẫn cảm giác muốn chinh phục của một cô gái mềm mại nhưng lại ương nghạnh như Yuu Kobayashi. Thực ra thì cô cũng bị hấp dẫn. Có điều những gì quá đẹp thường nguy hiểm. Hơn nữa cô nhận ra hắn có vẻ không ưa gì cô lắm, chỉ là giữ cái công minh tối thiểu khi đối diện với cô mà thôi.

Kaneyama Hiroki vuốt nhẹ nước trên tóc, chậm rãi bước về phía Hoa Văn Tích.

"Hội trưởng Hoa có vẻ ổn rồi nhỉ. Nhưng mà dù sao cô cũng mệt. Tôi chỉ yêu cầu cô vào phòng bơi lạnh kia tập thể dục 2 tiếng giúp tôi, chưa cần bơi."

Cái gì? Tập thể dục 2 tiếng??

Vừa mới khen hắn đẹp xong, hắn thể hiện sự nguy hiểm liền.

"Đây là sự trừng phạt cho việc nãy giờ không vận động thư giãn tay chân mà cứ đứng nhìn trộm tôi. Tôi còn có việc, gấp lại sau."

Hửu hửu.

Hoa Văn Tích khóc ròng. Chỉ là nhìn trộm một chút thôi mà, hắn bày cảnh ra mà không cho người ta nhìn hả? Rửa rửa rửa!! Rửa hắn sau này bị tình nghi nhìn trộm gái tắm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thế Nào Là Ngây Thơ?

Kaneyama Hiroki đưa cho Hoa Văn Tích một bản tập dành cho những người khởi động trước khi bơi lội. Nó rất ngắn, nhưng hắn bắt cô tập đi tập lại liên tục trước camera trong phòng. Rốt cuộc cũng vì điều đó mà cô hắt hơi sổ mũi. Cô quyết định thêm một loài súc vật mới vào từ điển, tên là Kaneyama Hiroki. Còn Liêm Vũ Phong chính là tổ tiên của loài súc vật này. Cả hai tên này đều hăm và khôn nặn như nhau. Tất nhiên sau này đều đổi thành loài cầm thú hết.

Hoa Văn Tích muốn bùng cháy!

Muốn thì là thế thôi, chứ buổi chiều Hoa Văn Tích lại lẻo đẻo lét thân ra học đua ngựa. Bởi vì, cô hiện tại vẫn như con kiến một giẫm là bẹp. Cô cũng đã luyện thay đổi cấu tạo của đồ vật thêm một tầng cao mới, nhưng hiện tại nó vẫn chưa giúp ích nhiều lắm trong chiến đấu khắc nghiệt, cùng lắm là đè người thường mà thôi. Cần lắm một cơ hội chứng minh thực lực. Hoa Văn Tích cô là một kẻ lười biếng nhưng thích cầu toàn, cái tật này cô cũng biết thật đáng xấu hổ. Nhưng mà thôi cũng kệ.

Hoa Văn Tích đi đến trường đua ngựa thì Liêm Vũ Phong đã chuẩn bị tươm tất ở đấy. Hắn hôm nay trùm một chiếc áo khoác nâu dài gần gối, dưới mặc quần kaki vàng sẫm màu, chân đeo giày ống rộng. Trông hắn tựa như một quý tộc phương Tây kiểu cũ vậy. Hắn dắt theo một con ngựa đen ra sân đua, còn vuốt vuốt lông nó. Nó có vẻ thích thú cọ đầu vào vai hắn.

Liêm Vũ Phong giao cho Hoa Văn Tích một con ngựa, nó tên là "Thiên Nga trắng". Thật kỳ quặc khi một con ngựa đặt tên như vậy, đó là suy nghĩ của cô khi nhìn vào. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mái bờm của nó thật đẹp, ánh bạc mềm mại. Người chăm sóc ngựa nói cho cô hay, mỗi khi con ngựa này chạy, người ta luôn cảm giác như có một đôi cánh trên lưng vậy. Nó phi vút thật nhanh, thật đẹp, mạnh mẽ cũng êm nhẹ. Hơn nữa nó còn thông minh và có linh tính. Đây vốn dĩ là con ngựa hoang do nữ hoàng đệ III thuần phục và đem về từ một khu rừng lớn phía Nam. Nó theo bà ấy trong bất cứ trận chiến nào.

Trước kia thành trên không vẫn luôn có người cai trị chứ không phải tự trị như bây giờ. Nơi này vốn là một xã hội mẫu hệ và phân giai cấp. Nhưng sau nhiều cuộc đấu tranh thì hệ thống xã hội như vậy đã bị bỏ, nhất là từ sau khi nữ hoàng đệ III qua đời, dẫn đến sự sụp đổ của cả một hệ thống xã hội bất

công. Từ đó chuyển sang chế độ không mẫu hệ cũng chẳng phụ hệ, là một chế độ mà chúng ta có thể đánh đổi tự do bằng quyền lực. Hiện nay nhiều nơi và nhiều ngôi trường lịch sử lâu đời, vẫn không thoát được việc phân giai cấp. Mà vốn dĩ, cho dù con người có cố gắng đi tìm tự do thì anh ta vẫn không thể nào thoát khỏi khuôn khổ cho đến khi anh ta trở thành kẻ điên hoặc đơn giản nhất là chết. Xã hội luôn phân cấp, đó không phải quy luật, đó là hệ quả. Bởi vì nắm đầm chính là tiếng nói mạnh nhất, cho dù có khả năng ngôn luận thuyết phục bao nhiêu mà không có quyền lực thì mọi ngôn từ chỉ giống như một sự lôi kéo đồng tình thương hại.

Quay lại vấn đề con ngựa này, Hoa Vân Tích được biết, sau khi nữ hoàng đệ III qua đời, người duy nhất có thể ngồi trên lưng nó --- chỉ có Liêm Vũ Phong. Cho nên, hần đã tạo cho cô một thử thách rất lớn. Cô phải sử dụng ngựa này để thi đấu.

Ngoài khôn nặn ra cô chẳng biết dùng từ gì để hình dung Liêm Vũ Phong. Cứ cái tính tình và bản mặt thôi thì như vậy, thảo nào gần trăm tuổi rồi mà vẫn ẻ.

Hoa Vân Tích và ngựa cứ đứng đối mặt nhìn nhau mãi. Con ngựa này thực sự kiêu ngạo, nó còn chẳng thèm để cô vào đôi mắt đầy di của nó, thôi được rồi, mắt nó không có di. Nhưng nói chung là nó không thèm để tâm cô. Không còn cách nào khác, cô chui vào kho lấy một chiếc ghế ra đặt bên cạnh nó. Trước con mắt khó hiểu của Liêm Vũ Phong, cô đứng lên ghế lấy đà nhảy tót lên lưng ngựa.

Con ngựa hí một tiếng, tốc lưng lên. Nhưng Hoa Vân Tích ranh lắm, đã đoán trước, túm chặt cổ nó, răng cắn bồm nó, chân thì quặp vào bụng nó. Thực ra lúc bấy giờ Hoa Vân Tích chợt nghĩ mình không phải làm người điều khiển ngựa, mà thành con rận luôn rồi.

Có điều, cứ như vậy và cũng chỉ như vậy. Hoa Vân Tích thậm chí còn không dùng được cái dây kéo, trong khi con ngựa xóc lên xóc xuống làm cô muốn nôn hết những gì bữa trưa đã ăn ra.

"Huyt!!" Liêm Vũ Phong huyt sáo một tiếng, tay phát ra lệnh.

Con ngựa bỗng dung ngoan ngoãn khụy người xuống nằm im thín thít trên nền cát. Hoa Vân Tích choáng váng đứng dậy ngồi một góc, nôn ra thật.

Một bàn tay đưa giấy ướt bên cạnh Hoa Vân Tích, nôn xong cũng chẳng cần biết ai đưa, cô liền vợ vợi lau miệng rồi ngồi bệt xuống thờ.

"Cô không đủ sức mạnh, dùng mơ mà dùng sự cương quyết thuần phục một con ngựa như nó."

Hoa Vân Tích nổi đóa:

"Thế sao anh còn bắt tôi thuần phục?"

Liêm Vũ Phong hơi nhếch môi, Hoa Vân Tích cũng không rõ có phải hần cười hay không. Chỉ thấy rõ ràng hần đẩy mắt kính, vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Ồ cô, tôi thấy có điểm gì đó giống nữ hoàng đệ III. Bà ta thuần phục được 'thiên nga trắng' khi không có chút sức mạnh nào. Tôi không làm được điều đó, nên rất tò mò."

Cho nên đem Hoa Vân Tích cô ra thử sao?

"Lỡ tôi không thuần phục được thì sao?"

"Thì thua." Hần bỏ lại một câu cụt lủn rồi quay người thông dong bước đi.

Thanh niên này quá thẳng, Hoa Vân Tích cảm thấy thật khó đỡ.

Sau đó, Liêm Vũ Phong không yêu cầu Hoa Vân Tích thuần phục nó ngay mà giao cho cô một con ngựa bình thường để cô học cách điều khiển. Dưới sự chỉ dạy của hần cùng sự chuyên tâm của cô, cô đã có thể cho ngựa chạy nhanh được. Cô vội mừng rỡ nghĩ rằng bước tiến này quá xa, thì hần liền dùng hiện thực đập vào mặt cô.

Liêm Vũ Phong yêu cầu cô đưa ngựa cùng hần, thử chiến đấu như thật. Hoa Vân Tích cũng đang trong trạng thái hưng phấn, nên hồ báo trường mẩu mẩu giáo xông pha theo liền. Nhưng thực tế là hần dùng một phần khả năng, mà cô cũng không theo kịp.

Nhìn Liêm Vũ Phong tên vị phong thái đỉnh đặc trên lưng ngựa, Hoa Vân Tích có cảm giác thật ghen tị. Cô vừa chạy ngựa vừa nhìn qua hần và thầm nghĩ. Hần đa tài vậy, cô có bao nhiêu phần trăm thắng được? Có lẽ cô đã vui mừng quá sớm rồi.

Thậm chí cho đến đích, cô vẫn mang tâm trạng ghen tị đó.

Hoa Vân Tích chán nản ngồi xồm trên mặt đất. Liêm Vũ Phong đi đến trước mặt cô. Bóng hần đè lên ánh sáng nơi cô. Cô ngước lên, tự dung cảm thấy giống như một ngọn núi khổng lồ trước mắt vậy.

Liêm Vũ Phong im lặng nhìn cô mấy chục giây, rồi nói:

"Cô có biết điểm giống giữa làm lãnh đạo và đưa ngựa?"

Hoa Vân Tích thờ dãi đáp nửa vơi:

"Tôi biết làm sao được ~"

"Đừng quá chú ý đến kẻ địch, bớt tự huyền và xác định đích đến." Hấn cũng ngồi xổm xuống trước mặt cô "Cô nhanh chóng tự tin cũng dễ tự ti. Cô không chịu nhìn địch, cứ nhìn tôi - đối thủ của cô. Vậy đừng mơ có thể thắng, tới đích cô còn khó nữa là. Làm người lãnh đạo nên xác định mình đang đứng chỗ nào và đâu là đích cuối, đừng nhìn tôi cũng đừng nhìn ai cả. Cô tạo ra kỳ tích chứ không phải đi theo kỳ tích. Rõ chứ?"

Liêm Vũ Phong hôm nay nói đặc biệt nhiều. Hoa Vân Tích biết, hấn đang cảnh tỉnh cô.

"Có phải...anh không khinh thường tôi?" Hoa Vân Tích nuốt nước bọt, thử hỏi.

Hấn đứng dậy, quay lưng bước đi, để lại trước mặt cô một bóng lưng cao ngất ngưỡng.

"Tôi không thi đấu với kẻ mình khinh thường."

Đúng vậy, khinh thường đối thủ của mình chính là khinh thường bản thân.

Cho nên, hấn thực sự coi trọng cô.

Thình thịch.

Thịch thịch cái con khi. Cô đang thình thịch cái gì chứ!

Hoa Vân Tích tự dung thấy tim đập mãnh liệt, chắc cô bị hoa mắt rồi, tự dung cảm thấy hấn đẹp hơn thường.

Nói chung là vui.

Nhìn bóng dáng Liêm Vũ Phong đi xa, Hoa Vân Tích lon tiếng hô:

"Cho tôi thời gian suy nghĩ!"

Bên tai cô vang vọng một giọng nói trầm thấp:

"Cô chỉ có 1 tối suy nghĩ. Mai sẽ là cuộc đấu mới."

Buổi tối đến, Hoa Vân Tích lại không dành thời gian suy nghĩ, mà đến chuồng ngựa. Cô vẫn cứ một chiến thuật cũ, bám lên người nó như con rắn, cuối cùng nòn lên luôn người nó. Rốt cuộc nó phải chịu thua để cô xuống, nhưng vẫn không cho cô cười. Nòn xong cô chỉ tay tuyên chiến:

"Chị đây kiểu gì cũng phải dè được mày ra! Không hiệp được thì giết!"

Con ngựa nhìn trông trực Hoa Vân Tích rồi phì hơi từ mũi vào thẳng mặt cô, biểu thị rõ: "Tao khinh".

Không hiểu sao, Hoa Vân Tích bỗng dung hùng hực khí thế. Ở thế giới trước kia, cuộc sống của cô vẫn bình bình qua ngày, làm thuê cho người khác, lên từng chức, kiếm tiền nuôi thân. Chưa bao giờ trải qua những cảm xúc mãnh liệt như giờ. Dù cô sống 30 năm, nhưng vẫn chỉ là một cuộc sống lặng lẽ, không có đấu tranh không có nhiệt huyết. Cứ lặng lẽ nhìn những cuộc đời khác nhau qua lăng kính xã hội. Chưa bao giờ học cách trưởng thành. Lớn tuổi không có nghĩa là trưởng, khi nào học được cách chấp nhận và đứng lên trong mọi hoàn cảnh mới là trưởng thành. Có rất nhiều người chưa làm được điều đó, ngay cả cô của hiện tại.

Hoa Vân Tích cô phải mạnh lên. Nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Rèn Luyện

Hoa Vân Tích mới biết được, cái người nhận là vị hôn thê của Liêm Vũ Phong, thực chất chỉ là trò đùa hài hước. Chẳng là sáng sớm cô mới mò về nhà họ Liêm, vì đêm qua cô ngủ ở phòng hội trường. Lúc cô đến trước cửa nhà, cũng thấy Liêm Vũ Phong vừa bước xuống xe, có vẻ như hấn đêm qua cũng không ngủ ở nhà.

Khi mà cả hai vừa bước vào nhà, Lâm Chi Lan kia liền la ó lên. Nàng ta chửi Hoa Vân Tích không biết xấu hổ qua đêm với hôn phu của người khác. Cô đơ cả người luôn, vì không biết từ bao giờ cùng nhau bước vào nhà vào sáng sớm mà lại thành cùng qua đêm.

Trước đó, tính Hoa Vân Tích là không bao giờ xét nét ai cái gì. Ai thích sống sao đó là quyền lựa chọn của họ, chẳng ai có quyền mang cái chuẩn mực mình vẫn thờ ra để so sánh rề bêu người khác. Chỉ có điều, gây phiền hà cho cô lại là chuyện khác. Lúc ấy cô chợt nghĩ, ông nội Liêm Vũ Phong chẳng lẽ

không có mắt nhìn người đến trình độ này. Nhân phẩm của cô gái này quá kém, đến óc suy nghĩ còn kém hơn một người lười suy nghĩ như cô. Làm như vậy chẳng khác nào tát vào mặt vì hôn phu của mình cả.

Thế mà bà nội trẻ trong truyền thuyết kia bấy giờ lại xuất hiện, im lặng đứng đằng sau Hoa Vân Tích. Lâm chi lan đột nhiên cứng đờ người không cử động được.

"Thực ra nếu biết điều một chút tôi rất nhảm nhí với cô. nhưng đến nước này thì... Người đâu, tiền khách."

Sau đó, bà nội của Liêm Vũ Phong - Uẩn Hình Thư, nói cho Hoa Vân Tích biết. Thực chất đây là con gái của một đàn em mà ông nội hẳn quen, từng có giúp đỡ nhỏ nhỏ cho lão. Nay khi vị thế trong nhà không tốt, muốn nhờ cậy con gái đến lấy tiếng thơm. Hơn nữa, người phụ nữ kia thân thể cũng thuộc nhóm đặc biệt, nếu quan hệ thì có thể tăng lên không ít pháp lực. Chính vì thế, mới nhận nàng ta, để nàng ta hiểu nhầm là vị hôn thê. Kết quả, người Liêm Vũ Phong còn không thèm chạm vào, cả dinh thự đã loạn hết lên rồi. Cô còn nghe bà nội hẳn mắng:

"Thằng cháu bất hiếu, đến tuổi này rồi mà vẫn còn trinh. Mày chờ bà chết rồi mới có cháu ôm sao?"

Liêm Vũ Phong này giờ không nói gì, nghe đến đó cũng phân bác lại:

"Bà biết vì sao mà. Hơn nữa, nếu thích trẻ nhỏ, bà có thể kiếm ông nào đẻ một đứa."

Nói xong, hẳn liền quay về phòng để lại Hoa Vân Tích thối má đầy mình ngồi đó. Uẩn Hình Thư hẳn thấy thế liền cầu nhàu các loại, sau đó đuổi hết đám người hầu đi kể cô nghe chuyện về hẳn.

Trước kia Liêm Vũ Phong tu luyện một loại pháp lực, nó đòi hỏi người trong quá trình tu, thân phải trong sạch, nghe bảo còn rù cả Kaneyama Hiroki tu cùng cho đồng đạo. Hẳn chuyên tâm tu, không đụng chuyện nam nữ, dù rằng thời gian gần đây đã đạt đến cảnh giới có thể sinh long hoạt hổ như người đàn ông bình thường, nhưng bọn hẳn vẫn không có động tĩnh gì.

"Ồ, lẽ nào họ yêu nhau?"

Hoa Vân Tích bát quái buột miệng hỏi. Cô lập tức che miệng lại, thử thăm dò nét mặt Uẩn Hình Thư, vậy mà bà ấy lại không hề tức giận, chỉ nhún nhún vai:

"Nghe đồn có người bảo hai đứa nó yêu nhau. Nhưng sau đó liền gần chục năm hai đứa không liên lạc. thế là tin đồn cũng tắt. Chỉ có điều, tu loại pháp này bình thường vốn hạn chế ham muốn, nhưng vượt qua cảnh giới cao thì ham muốn mãnh liệt hơn."

Hoa Vân Tích cười vui sướng khi người gặp họa nghĩ: hai người này bình thường một bộ lạnh nhạt, chưa biết chừng lều trại luôn trong trạng thái dựng lên. Biết đâu trong đầu toàn ý tưởng dâm uế, khinh nha khinh nha, đứng ra về đạo mạo với chị đây. Mà cái này cũng vui đáo để, chẳng may bán quá nhìn không được thì lại vớ vãi cô ăn bữa, hoặc cao cấp nhất là ăn lẫn nhau chưa biết chừng. Hoặc đến lúc cả hai làm quảng với gái cô nhất định phải bôi bác bọn hẳn để hình ảnh mình trong mắt người khác tươi sáng hơn ~ Hay là chỉ bằng chuốc xuân được cho bọn hẳn sau đó nhét một đồng gái xấu vào, cho cả hai mỗi người ngự 10 cô luôn! Nên hay không nên, nên hay không nên? Pháp thuật của cô có thể khiến nước vừa uống vào chưa xuống đến dạ dày liền biến thành xuân được hay đồng phân gì cũng được.

Đột nhiên Uẩn Hình Thư ác thú vị nhìn Hoa Vân Tích. Cô ngu dần sờ má tự hỏi không biết có dính gì trên đó không. Lại hoảng sợ bà ấy đọc được ý nghĩ của mình. Nhưng bà không nói gì thêm mà biến mất ngay trước mặt cô trong tích tắc.

"Thực ra ta không có khả năng đọc suy nghĩ, nhưng cô nghĩ gì nó hiện hết lên mặt."

Âm thanh trong trẻo vang vọng lại trong không gian.

Hoa Vân Tích nghĩ. Thôi xác định rồi.

Cô gõ đầu liên tục.

Tai họa ra toàn là do bụng cô một đồng ý nghĩ xấu!

Hoa Vân Tích hôm nay bắt đầu khóa học. Những bài mà cô học khó hơn rất nhiều so với các lớp thường, mà giáo viên thì thuộc dạng hồ chút là la mắng quát tháo, còn dùng phép thuật tra tấn cô. Cô nản, cực kì nản. Nhưng cứ nghĩ đến người khác tạo cơ hội cho mình mà cô lại không biết nắm bắt, thì thực sự đáng tiếc.

Kết thúc khóa học buổi sáng, Hoa Vân Tích mệt mỏi vừa đi vừa dựa vào Đấng Miên Miên đến nhà ăn. Hôm nay nhà ăn vẫn đông như mọi ngày, và Hoa Vân Tích cô cũng là tiêu điểm giống mọi ngày. Chuyện sáng nay cùng đi vào nhà với Liêm Vũ Phong, rõ ràng cũng có người hầu thấy cả hai đi riêng biệt từ ngoài cổng vào. Thế mà qua lời bóp méo của Lâm Chi Lan, giờ đã vịnh dự thành lời bóp méo của đại đa số công chúng.

Lúc bọn cô vào, mọi người xung quanh đồng loạt có rề bii, có hâm mộ ghen tị. Phải biết, Liêm Vũ Phong xuất thân cao quý, năng lực xuất chúng, anh tuấn tiêu sái. Dính chút ánh sáng của hẳn đã đủ chói lòa giá trị bản thân rồi, nhưng cô còn được chuyển vào dinh thự của hẳn, khiến cho không ít người căm phẫn.

Hoa Vân Tích bị vằn suốt cả sáng, cũng chẳng còn đâu tâm trí để tâm mấy chuyện đó, chỉ biết cọ cọ vào ngực Đấng Miên Miên ăn đậu hủ cho bớt buồn. Thế nhưng còn bị nằng cho cái cùi trỏ giữa đầu.

"Giì nha, bạn bè mà nhờ an ủi tí cũng không được ~" Hoa Vân Tích ôm đầu bất mãn.

Trên trán Đấng Miên Miên nổi lên từng tảng gân xanh, nằng nghiêng răng nói:

"Có con bạn nào thò mặt vào ngực bạn thân mình không?"

Hoa Vân Tích chu mỏ giả ngu.

"Bà đi lấy đồ ăn cho tôi đi, tiện trả tiền luôn." Đột nhiên nhìn thấy hai người bộ dạng gần giống nhau tiến lại gần, Hoa Vân Tích ra lệnh.

"Chị có phải nô dịch của mày đâu? Tự túc đi!"

"Ồ, thế được rồi" Cô gạt đầu rồi hất hất cằm về phía trước "Tôi sẽ cho số điện thoại và các thông tin cá nhân từ công khai hay bí mật của bà cho cái người kia."

Theo hướng Hoa Vân Tích chỉ, Đấng Miên Miên hoảng hốt vội chạy về phía quầy ăn.

"Được rồi lần này chị bỏ thí."

Người làm Đấng Miên Miên sợ thế, hiển nhiên là Viêm Khải Lân rồi. Hắn hôm nay vẫn ăn mặc mỏng manh gọi tình như thường, mái tóc đỏ dài buộc lên cao. Hắn cũng đã chú ý đến bọn cô, liền đi về phía bàn chỗ Hoa Vân Tích đứng. Đi cùng bên cạnh hắn là Viêm Khải Trục.

Đây là lần đầu Hoa Vân Tích được trực tiếp nhìn thẳng đánh giá Viêm Khải Trục như vậy. Hắn có vẻ ngoài tương tự với Viêm Khải Lân, nhưng mang cảm giác sạch sẽ, hài hòa chứ không rực lửa như Viêm Khải Lân. Đôi mắt hắn tĩnh lặng không gợn sóng, giống như thể một người không màng đến thế sự xung quanh. Dù vậy, đường nét khuôn mặt của hắn có nét ma mị, bí ẩn khiến hắn như một thiên thần sa đọa vậy. Hắn thấy Viêm Khải lân đi về hướng cô, thì cũng đi cùng.

Hai người bọn họ một nóng một lạnh, một náo nhiệt một trầm tĩnh. Ngay khi vừa bước vào nhà ăn đã gây sự chú ý không nhỏ.

"Chào cô em, Miên Miên nhà anh vừa đi đâu rồi?" Viêm Khải Lân vừa bước tới thì ngay lập tức kéo ghế ra đặt mông xuống và hỏi.

"Cô ấy đi mua phần ăn cho cả hai." Hoa Vân Tích và Viêm Khải trục cũng kéo ghế ngồi xuống.

"Trốn mình à." Viêm Khải Lân ngồi sang bên cạnh để chỗ trống đối diện Hoa Vân Tích cho Viêm Khải Trục ngồi, xong đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Đấng Miên Miên chỗ quầy ăn. Sốt ruột, hắn liền đi tới quầy bán đồ ăn.

Hoa Vân Tích thấy Viêm Khải Trục ngồi xuống, theo phép lịch sự đưa tay ra:

"Tôi là Hoa Vân Tích, lát nữa theo lịch là dạy nấu ăn, anh là người phụ trách dạy tôi đúng không? Mong được anh giúp đỡ."

"Hân hạnh." Viêm Khải Trục mỉm cười nhẹ, nhưng không đưa tay ra bắt lại "Đó là trách nhiệm của tôi. Mong hội trường Hoa cũng sẽ nghiêm túc hết sức phối hợp với tôi để chúng ta có thể ăn ý trong quá trình giảng dạy."

"Tất nhiên rồi." Hoa Vân Tích hơi xấu hổ rút tay lại. Rồi cô đột nhiên hỏi "Chúng tôi học lần này là học làm đồ ngọt đúng không?"

"Ừ."

"Thế Liêm Vũ Phong có biết chút nào không ạ?"

"Không."

Yo!! Hoa Vân Tích mừng thầm trong lòng. Ít nhất cô có lợi thế hơn hắn ở một cái. Cô đoán Liêm Vũ Phong chấp nhận nấu ăn này là vì hắn nghĩ cái gì hắn cũng làm được thôi! Cô nhất định phải hạ bệ hắn!

"Cảm ơn anh."

"Không có gì."

Viêm Khải Trục âm thầm đánh giá Hoa Vân Tích. Bộ dạng cũng thanh tú, trông lại có thêm chút phong tình mềm mại giống như một người phụ nữ đã nếm mưa móc. Nhưng đôi mắt trong suốt không có bất cứ tạp niệm nào. Không phải hắn tự kỷ, nhưng phụ nữ gặp hắn mà không chớp mắt lấy một cái thì cô là người đầu tiên. Quan trọng là hắn nhìn thấy trong mắt cô chỉ có quyết tâm và chiến thắng. Có lẽ đó là lí do mà Liêm Vũ Phong ưu tiên cho cô vào vị trí hội trường này. Cho dù là hắn, hắn cũng sẽ đồng ý cô, tài năng thì có thể đào tạo, nhưng nhiệt huyết thì không. Nhưng suy cho cùng, hắn chỉ cần biết thế là được, tránh cho những phiền phức sau này. Đây không phải là lần đầu hắn trực tiếp chỉ đạo người khác một việc gì đó.

Ăn uống no nê xong, Hoa Vân Tích và Viêm Khải Trục đi đến phòng thực hành nấu ăn, để lại không khí cho đôi uyên ương đang vằn nhau kia. Trước

khi đi, cô bị Đãng Miên Miên ném cho một ánh mắt đe dọa. Kết quả là cô lờ lẩn đi.

Lúc cả hai đến, thấy cảnh vệ nghiêm nghị đứng hai bên cửa, làm cô cảm giác bên trong có hội nghị quốc gia chứ không phải phòng nấu ăn nữa. Nhìn thấy Hoa Vân Tích bọn họ thoáng nheo mày lại đưa tay chặn, nhưng nhìn sang phía sau cô là Viêm Khải Trực, thấy hắn ra hiệu liền vội vàng cho vào. Cách biệt là quá lớn.

Liêm Vũ Phong ngồi trên ghế dựa ngay cạnh bàn lớn giữa phòng, trên tay cầm cuốn sách chăm chú đọc. Bọn cô vào trong hẳn liền buông sách.

"Đến rồi sao?"

Hoa Vân Tích nuốt nước bọt e dè chỉ chỉ cánh cửa chính, hỏi:

"Đến mức cho cảnh vệ canh sao?"

Liêm Vũ Phong lại đẩy mắt kính rồi mới đáp:

"Tránh phiền."

Cô khinh bỉ trong lòng. Là hắn muốn tránh để nhiều người thấy bộ dạng nhếch nhác vì lăn vào bếp của hắn thì có!

Vừa mới nghĩ thế, cô liền nghe thấy tiếng hò hét ngoài hành lang. Đa phần đều là giọng nữ đòi vào trong. Cô nổi da gà. Sức hút của mỹ nam thật kinh khủng, nhưng mà không mong nào đến tìm cô. Sau này cô nhất định phải có mỹ nam mỹ nữ vờn quanh cho bổ tức!

Nghe nói lúc đó sẽ phải làm một thực đơn bánh thật dài. Trước tiên phải luyện làm thuần thực và sau đó là làm với tốc độ nhanh, vì cuộc thi đấu có mốc thời gian cố định.

Món bánh ngọt đầu tiên Viêm Khải Trực yêu cầu là bánh Sacher Torte, một loại bánh dùng trong những bữa thưởng thức trà của quý tộc nước Áo ngày xưa.

Viêm Khải Trực cho người mang vào những dụng cụ và nguyên liệu cần chuẩn bị cho việc. Hắn còn căn dặn, hãy bình tĩnh nhất có thể, đừng cố làm vội ngay. Trong lúc thi nếu không quen tay thì rất dễ nhầm gia vị, nguyên liệu hay dụng cụ, nó đòi hỏi thực hành nhiều. Ngoài ra, phải học cách nhìn tên là có thể lường tượng ra những gì liên quan đến nó trong quá trình làm. Chỉ có điều, nếu chỉ nhớ theo quy chuẩn thì chỉ qua nguy hiểm, quan trọng vẫn là phải biết sáng tạo. Điều đó mới giúp chiến thắng.

Viêm Khải Trực hiện bước đầu với giấy nướng, hắn làm nóng lò nướng lên, rồi xoa bơ lên khuôn, đặt giấy nước lại xoa tiếp lớp bột mì mỏng. Hắn làm đều tay mà lại rất nhanh, giống như đã làm hàng vạn lần.

Sacher Torte nó gần tương tự như một chiếc bánh gato chocolate. Hiện nhiên bước đầu tiên là đánh trứng bơ và bột rồi. Viêm Khải Trực đưa cho mỗi người một cuộn điện cầm tay thực hiện đánh trứng.

Cầm cuộn điện trong tay, Hoa Vân Tích nhìn Liêm Vũ Phong đang tò mò quan khán cái chuộn điện, cô lại nghĩ đến một số chuyện. Bực mình, chơi xấu một chút làm cuộn điện bừa bặt thì trứng liền bắn tung tóe lên mặt và người Liêm Vũ Phong. Hoa Vân Tích ngầu thờ vô tội chấp tay cầu tha thứ.

"Ôi ôi, xin lỗi tôi thực sự không cố ý. Tại chưa quen tay lắm."

Liêm Vũ Phong không nói gì, tối sầm mặt định quay đi. Hoa Vân Tích vội với lại:

"Ây ây còn đang học hiệu trưởng Liêm đi đâu?"

"Đi tắm"

"Ây ây, thế sao được, Viêm tiên sinh đây mới đến dạy buổi đầu, ai lại để anh ấy lại đây mà đi tắm chứ!" Cô kiếm cái khăn trong ngăn tủ, ra vẻ chu đáo lau cho hắn.

Liêm Vũ Phong giật khăn trong tay Hoa Vân Tích lau mặt. Cô cũng không ý kiến, xoay người đối ngược lại hắn, nở một nụ cười bí hiểm. Cho chết vì mùi trứng. Người của anh hành hạ tôi, động vật của anh rề bủ tôi, tôi trả thù thế còn nhẹ đấy!

Ai ngờ vừa ngẩng lên, đối thẳng là mặt Viêm Khải Trực. Hắn đứng trước mặt cô lúc nào không hay, còn nhìn cô ra vẻ hiểu rõ.

Hoa Vân Tích giật mình lùi lại phía sau, va phải Liêm Vũ Phong đang bận rộn lau, cả hai ngã chềnh ềnh xuống sàn. Cô nằm gọn trong lòng hắn. Cô lúc đó vẫn còn đương mải mơ màng nghĩ.

Thôi chết quên mất chuyên gia là đây. Cô lừa được Liêm Vũ Phong chứ qua mắt không nổi Viêm Khải Trực. Bình thường người hay nấu nướng cũng biết, để gì đánh trứng mà bắn tùm lùm lên người vậy.

"Cô còn ngồi đó nữa."

Nghe thấy giọng đầy vẻ bất mãn phía trên đỉnh đầu. Hoa Vân Tích ngửa cổ lên, bắt gặp khuôn mặt góc cạnh của Liêm Vũ Phong cúi xuống gần sát trong

gang tác. Cô hơi hoảng thần một chút, hần cũng hơi ngây người. Môi của hần đang đặt lên trán cô.

Đôi mắt hần thâm sâu lặng trong. Ánh lên trong đó là bóng dáng cô, trong đôi mắt cô cũng vậy. Cảm giác ấm áp mềm mại từ nơi tiếp xúc truyền sang cả hai người.

"Khụ khụ" Viêm Khải Trục giờ nắm đấm che miệng giả ho "Yêu đương gì phiền hai vị gác lại giúp tôi"

Hai người bối rối đứng dậy phủi quần áo. Hoa Vân Tích xấu hổ vì cái tình huống rất cliché này không ngờ lại diễn ra với cô. Bình ổn lại cảm xúc, lại quay lại với công việc làm bánh.

Đối với Hoa Vân Tích thì mấy việc này khá dễ dàng, chẳng qua Liêm Vũ Phong cứ hồng suốt. Lúc đánh bột thì cứng như tảng, cho thêm nước thì loãng làm cái mới thì vón cục. Mỗi mới đánh được bột rã hồn. Cho đến khi cô đã làm lớp phủ rồi thì Liêm Vũ Phong vẫn chỉ vừa mới thực hiện cắt bánh. Hần cắt ngang lát đầu thì lệch, cắt lát thứ hai ghi mạnh tay quá nát nguyên cái bánh. Vâng, về thể là làm lại.

Hoa Vân Tích làm xong bánh, còn Liêm Vũ Phong thì loay hoay ngoáy bột. Cô vui sướng vừa cắt bánh ra làm nhiều phần, vừa huyết sáo. Cô cắn thử một miếng, có lẽ nhờ sự hướng dẫn của Viêm Khải Trục, bánh ngon hơn thường. Cô mừng rỡ mang nguyên chiếc bánh vừa cắt ra chia về phía Viêm Khải Trục:

"Thầy Viêm, ăn thử một miếng xem sao!"

Tâm trạng cô bây giờ chỉ có là háo hức tranh công nên không để ý điều đó. Viêm Khải Trục cứ nhìn chăm chăm vào chỗ bị cắn, không động đậy chút nào. Qua một lúc, cô biết vấn đề ở đâu, liền xấu hổ rút lại, lấy miếng bánh khác đưa hần. Bản thân cô thì cầm bánh của mình ra đứng bên cạnh Liêm Vũ Phong, cố ý nhai nhồm nhoàm ra tiếng cho hần biết, động thời phê bình từng cử chỉ của hần.

Hoa Vân Tích tự nhận thấy mình lúc này chắc cảm tình con chó đại, nhìn hần càng tức cô càng --- mắc đại.

Cuối cùng nhìn Liêm Vũ Phong vụng về quá, cô không nhịn được thò vào đặt lên mu bàn tay hần.

Tay hần hơi run một chút, có lẽ là khó chịu, nhưng Hoa Vân Tích không phát hiện ra. Cô dạy hần cho nước vào và đánh thế nào thì đặc quánh. Viêm Khải Trục cũng đứng ra bên cạnh hai người, đôi khi đưa ra lời góp ý. Không khí hài hòa đến khó tin.

Rốt cuộc thì đến tận chiều muộn Liêm Vũ Phong mới hoàn chỉnh được một cái bánh ra hồn, dưới sự lên mặt chỉ bảo của Hoa Vân Tích và hướng dẫn của Viêm Khải Trục.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Bí Mật Của Liêm Vũ Phong

"Liêm đại ca, em yêu anh, đã yêu rất lâu rồi."

Khi cả ba người vừa bước ra khỏi phòng thực hành nấu ăn, thì một nữ sinh xông thẳng ra trước mặt cầm hộp đựng gì đó. Hoa Vân Tích nhìn mùi ngon, bắt đầu suy nghĩ có phải chuẩn bị có thị phi? Có nên theo dõi hần không nhỉ? Chơi xấu vô tội, chơi xấu mà không thắng mới có tội. Cho nên chỉ cần cô thắng thì mọi tội lỗi đều tan biến, và cô đường đường chính chính ngồi trên chiếc ghế hội trường.

Từ khi nghe Uẩn Hình Thư nói về việc hần ham muốn rất mạnh mẽ. Trong đầu Hoa Vân Tích đầy rẫy ý tưởng tội lỗi. Cô muốn hần đòi tư bị rèm pha, ảnh hưởng danh tiếng, hình tượng của cô sẽ được tôn lên. Cô biết mình rất tiểu nhân, nhưng áp lực từ hần là quá lớn. Cơ mà nghĩ đến đó, cô đột nhiên giật mình ngộ ra. Hần là hiệu trưởng mà? Tiếng xấu cũng chẳng liên quan, chẳng ảnh hưởng. Huhu, vậy là cô phải cong lưng ra mà đấu với hần rồi, nhưng cô biết sự khác biệt về thực lực mà!

Hoa Vân Tích nhìn Liêm Vũ Phong mặt lạnh lạnh vô biểu cảm, rồi lại nhìn mặt Viêm Khải Trục một bộ quá quen thuộc, thì gật đầu hiểu. Cô đoán lần nào hần về trường cũng được tỏ tình. Nhưng mà gì chứ, mấy giờ rồi còn chơi trò làm quà handmade tặng đề tỏ tình. Trò này dành cho hai người yêu nhau thì còn được, chứ còn tặng cho một người mình không thích, nhìn chẳng khác nào đồng phế thái.

Lúc Hoa Vân Tích đang đứng ở cửa cùng Viêm Khải Trục, còn Liêm Vũ Phong ở hành lang cách bọn cô một đoạn. Chính xác thì là cô chặn Viêm Khải Trục lại theo bản năng, còn bản thân lợi dụng tường khuất đứng rình. Không ngoài dự đoán của Hoa Vân Tích, Liêm Vũ Phong lại động tác đẩy mắt kính huyền thoại.

"Tôi hơn tuổi cha cô, tôi không thích ấu dâm!"

Nói xong liền đi, bỏ lại cô gái kia ngẩn ngơ đứng đó.

Hoa Vân Tích phớt nước miếng, nhìn thẻ học sinh dán trên áo, thì cô gái này 15 tuổi. Quả là ấu dâm. Có điều với bộ dạng đó mà bảo hán ấu dâm thì cũng hơi bị quá. Nhìn hán thế nào cũng giống như là chưa đến 30. Mà kể cả thế, cô gái kia cũng 15 tuổi rồi mà, còn gì mà ấu dâm nữa. Hán có thể đừng kiểm cái lí do rách nát vậy không?

Hoa Vân Tích tủm tủm cười nhìn Viêm Khải Trực:

"Có phải hán sợ cô gái kia tổn thương khi bị từ chối nên lấy cái lí do dỏm đó không?"

Viêm Khải Trực nhún vai. Hiển nhiên điều đó là thật.

Hoa Vân Tích phì cười.

"Người ta muốn hẹn hò, có bảo hán thông dâm người ta đâu mà ấu mới chửi dâm.. À không, thời đại này yêu nhau thì không thể nào không có dục được."

Viêm Khải Trực không nói gì, đột nhiên nhìn chăm chăm Hoa Vân Tích, ánh mắt hán ánh lên điều gì đó rất khó chịu.

"Tôi biết cô có mấy trò vui thú, nhưng phiền cô đừng tiếp tục như vậy trong bất cứ giờ nào của tôi."

Hoa Vân Tích rụt cổ lại.

"Xin lỗi"

Cô mãi ham vui quên mất xung quanh, quên luôn cái người trước mắt này ghét phiền toái thế nào. Căn bản, Viêm Khải Trực bộ dạng đáng vẻ và cá biệt hiện rất dễ khiến cho người khác thỉnh thoảng nhầm tưởng rằng hán lạnh tính. Lời của hán cũng nhắc nhở cô, phải kiểm lại cái bản chất nghịch nghịch điên điên của mình. Kiểu có ngày tai vạ.

"Vâng cảm ơn. Còn nữa, tốt nhất đừng có ý gì với Liêm Vũ Phong."

Viêm Khải Trực bỏ lại một tiếng, bước đi lướt qua người Hoa Vân Tích. Liêm Vũ Phong là cộng sự của hán trong quân đội và cũng là bạn thân, chính vì thế hán mới đồng ý đến đây dạy dỗ cho Hoa Vân Tích. Mấy người phụ nữ như vậy thường rất phiền bộ dạng thì trông yếu đuối, lúc nào cũng vô dụng. Liêm Vũ Phong mà dính vào tình trường, ảnh hưởng đến sự nghiệp, nhất là với người phụ nữ như vậy. Hán cũng như Doãn Từ Khiêm, có khả năng đọc kí ức, chẳng qua không thể điều khiển dị năng và không thể thay đổi kí ức của người khác. Không điều khiển hạn chế được dị năng này, lúc đột nhiên có, lúc thì không. Nên nhìn vào mắt Hoa Vân Tích, hán liền thấy cái quá khứ của cô, những quá khứ gây ấn tượng mạnh nhất trong các kí ức của cô. Người phụ nữ này...thật ghê tởm. Quan hệ rắc rối, mối chài đàn ông. Ngu ngốc, nhảm nhí. Y như bây giờ vậy.

Hoa Vân Tích nhìn bóng lưng của Viêm Khải Trực, đột nhiên nghĩ, có khi nào Liêm Vũ Phong và Viêm Khải Trực yêu nhau không?

Chắc cú rồi!

Đột nhiên, Viêm Khải Trực quay lại, đứng trước mặt Hoa Vân Tích. Cô nhìn thấy trong mắt hán có sự bối rối ngại ngùng giống thanh niên chuẩn bị tỏ tình hoặc kể chuyện thầm kín kiểu như việc lỡ ngấm trộm em hàng xóm tắm chẳng hạn. Hán lắp bắp hỏi:

"Đ...đường nào ra cổng trường?"

"Hả?"

Sau này Hoa Vân Tích mới biết, bộ dạng Viêm Khải Trực mỗi khi hỏi đường đều là như vậy.

"Anh làm sao đến đây được?"

"Trước đó thì là Viêm Khải Lâm đưa đến trường."

Và sau đó thì là Hoa Vân Tích cô. Nhưng mà tên này cũng đủ mặt dày, vừa mới mắng người ta xong, liền nhờ giúp. Cô cam hạ bái phong.

Mới gần đây gần đây Hoa Vân Tích bỗng dưng cảm thấy buồn ngủ và mệt mỏi, Uân Hình Thư cũng nhận ra điều đó nên đưa cô lọ thuốc, nghe đâu có thể giảm căng thẳng, khiến cơ thể hoạt động nhanh nhẹn và tốt hơn.

Buổi tối Hoa Vân Tích học đàn ở dinh thự nhà họ Liêm, Yui Kobayashi cũng đến đó. Cô gái này quả thật rất có gan, ngoại trừ trước mặt Kaneyama Hiroki ra thì trước mặt người khác nàng vẫn gây đánh đập như thường, không có một bộ yếu điệu thực nữ giống như thường ngày. Nhưng mới học 1-2 buổi đầu, mà mỗi lần cô đánh sai 1 chút là bị cầm nguyên quyển sách đập vô đầu. Điên chết đi được! Giờ cô đã biết tại sao cô gái này trở thành tay violin nổi tiếng. Bởi vì cô ấy rất cuồng âm nhạc!

Yui Kobayashi chỉ chăm chăm xóc xĩa mình Hoa Vân Tích, từ chuyện công việc hội trường và giờ đến chuyện học đàn. Hoa Vân Tích phục khả năng đàn của Yui Kobayashi thật đấy, nhưng cô vẫn tích thù trong lòng.

Trước khi ra về, Yui Kobayashi còn yêu cầu Hoa Văn Tích ra tiền để có cơ hội nói chuyện riêng. Nàng ta suốt quãng đường không nói gì, đến khi ra cổng, bỏ lại một câu:

"Đừng có mà nghĩ chuyện treo cao, bản thân cô không xứng đâu Hoa Văn Tích. Đừng có bất cứ ý định quyến rũ Hiroki của tôi! Những chuyện tôi làm là để cô biết khó mà lui, chứ đừng để tôi thực sự ra tay!"

Hoa Văn Tích trầm mặc, cô nghĩ, đúng là lo bò trắng răng. Cô có ý định làm hoa rơi, người ta cũng nước chảy vô tình, làm chi mà phải rào trước đón sau như thể Hoa Văn Tích cô đây dễ dàng thích gì với trong tâm tay luôn ấy! Hơn nữa cô cũng không có thích Kaneyama Hiroki!

Để cô ấy dạy xong, trời cũng đã muộn. Hoa Văn Tích lại phải làm bài tập được giao trong buổi học sáng nay. Sáng mai giáo viên yêu cầu mang nộp, không có thì nhất định sẽ không bỏ qua cho cô. Làm đến nửa đêm, gặp một đề mục cực kỳ khó, Hoa Văn Tích cắn đầu bút mãi không thể giải được, đó là một phép thử các nguyên liệu để chế linh dược.

Hoa Văn Tích nghĩ đến chuyện đi gõ cửa phòng Liêm Vũ Phong nhờ, để cô phát triển toàn vẹn hơn xứng với chức, đó cũng là phần trách nhiệm của hân. Có điều, phụ nữ mà mò sang phòng đàn ông vào lúc nửa đêm, hơi có vấn đề.

Đi qua đi lại một lúc, Hoa Văn Tích quyết định lại phòng Liêm Vũ Phong. Nhân tiện, cô mang theo một chiếc đèn học tích điện trên bàn mình. Vào phòng hân nửa đêm không tốt, có lẽ đứng ngoài cửa nhờ cũng được.

Hành lang đèn vàng nhàn nhạt đổ bóng, người không thấy một ai. Một mình Hoa Văn Tích mò đến trước phòng Liêm Vũ Phong. Tay phải cầm vở bút, tay trái cầm đèn, thân mặc váy ngủ trắng, mái tóc đen rũ xuống.

Hoa Văn Tích đưa tay lên gõ cửa. Gõ rất nhiều tiếng, cửa mới mở ra. Cánh cửa vừa mở, cô liền vội vã bật đèn lên, nhanh mồm nói:

"Làm phiền anh lúc này thật ngại quá, nhưng mong Liêm hiệu trưởng làm ơn xem giúp tôi đề mục này. Ngay ngoài cửa cũng được, tôi sẽ không vào trong."

Nói đoạn, ngẩng lên, đã thấy Liêm Vũ Phong mặt tái mét, ngay người ngồi trên sàn nhà. Mắt tròn trũng nhìn cô, nửa ngày không động đậy.

Hoa Văn Tích không tự kỷ cho rằng mình quá đẹp diện hân đâu.

Khoảng vài phút sau, Liêm Vũ Phong bình thường lại, lúc đấy Hoa Văn Tích đã chui vào phòng hân kiểm công tác điện đề bật, do gọi mấy câu mà hân không động đậy.

"Thì ra là cô sao? Lần sau đừng có mặc như vậy..."

Hoa Văn Tích nhìn xuống người, ngoại trừ chân đi đất ra, chứ còn lại váy ngủ này khá kín mà!

"Ý tôi là, đừng mặc váy trắng giữa ban đêm tìm tôi... Tôi tưởng..."

Hoa Văn Tích nhe răng cười:

"Tưởng ma hả?"

Cô chỉ hơi đùa, không ngờ Liêm Vũ Phong hơi ngượng ngùng. Bởi vì đúng là vậy, hân sợ ma. Trong thời đại tân tiến, hân thân mang quyền năng, thể nhưng sợ ma, cái này rất ít người biết.

"Thế cô có chuyện gì?"

"Cái này..."

Hoa Văn Tích kể lể lý do hoàn thành gấp, và đưa đề mục cho Liêm Vũ Phong. Hân bắt đầu bình tĩnh giảng cho cô. Nhưng trong quá trình giảng cứ vô ý liếc qua mặt hân làm cô liên tưởng đến cái vẻ mặt sợ ma của hân ban nãy, không nhịn được cười.

"Cô có thôi đi không!"

Hoa Văn Tích ngay người nhìn mặt hân, sau đó đột nhiên lại phụt cười. Cô không làm cách nào kiềm chế được.

"Hay cô về tự làm nhé!"

"À không, xin lỗi, tôi sẽ nhịn lại."

Liêm Vũ Phong giảng tiếp, thái độ của hân hơi bị cau có, vì bị Hoa Văn Tích phát hiện bí mật này.

"Cám ơn, xin lỗi làm phiền anh quá. Đáng ra tôi định đứng ngoài cửa nhờ nhưng không ngờ vẫn phải vào trong" Nghe giảng xong, Hoa Văn Tích gấp vở lại lễ phép cảm ơn một câu.

"Ai đi đứng giăng ngoài cửa giữa đêm. Đầu óc cô chứa gì vậy?" Liêm Vũ Phong đen mặt lại.

"Tại tôi nghĩ... nữ mô phòng nam nửa đêm có về..." Cô xấu hổ nói.

"Tôi thì chẳng làm gì cô đâu!" Liêm Vũ Phong phủ.

"Ý tôi không phải thế, tôi sợ ảnh hưởng đến thanh danh của Liêm hiệu trưởng..."

"Cô không có đủ tâm ảnh hưởng đâu, yên tâm." Hấn phủ lần hai. "Thế cô còn chuyện gì không?"

"Không."

"Thế mời về phòng, giờ tôi đang buồn ngủ. Sau này nhận bài làm nên đọc qua trước để hỏi, đỡ phải làm phiền tôi muộn thế này"

Hoa Vân Tích gái gãi đầu:

"À, xin lỗi, tôi sẽ lưu ý."

"Được rồi, vậy về phòng giúp tôi, tôi muốn nghỉ ngơi."

Rầm.

Hoa Vân Tích nhìn cánh cửa trước mắt, tay giờ một nắm đấm. Đúng là đồ nhát ma!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Là Không Bao Giờ Có Thể Đấu Lại Các Nam Chính!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.